

Rắn Rết Thứ Nữ

Contents

Rắn Rết Thứ Nữ	2
1. Chương 205: An Tâm Cửa Hắc	2
2. Chương 1-1: Số Mệnh Tử (1)	8
3. Chương 1-2: Số Mệnh Tử	10
4. Chương 2: Trùng Sinh Tướng Phủ	12
5. Chương 3: Mới Gặp Chủ Mẫu	15
6. Chương 4: Hoán Sa Lật Lọng	18
7. Chương 5: Hai Đồng Tiền	21
8. Chương 6: Thái Phi Trở Về	24
9. Chương 7: Trâm Cài Mất Tích	27
10. Chương 8: Tổn Thất Cánh Tay	30
11. Chương 9: Phạt Quỷ Từ Đường	33
12. Chương 10: Gặp Lại Cổ Nhân	36
13. Chương 11: Sau Khi Hồi Phủ	38
14. Chương 12: Muốn Làm Thọ Yến	41
15. Chương 13: Thanh Từ Trở Về	44
16. Chương 14: Trả Thủ Cái Tắt	47
17. Chương 15: Thư Cảo Bút Tích	49
18. Chương 16: Cá Đều Đã Chết	52
19. Chương 17: Tìm Được Nguyên Nhân Cá Chết	55
20. Chương 18: Là Ai Gây Nên	58
21. Chương 19: Trước Mộ Có Dị Tượng	61
22. Chương 20: Đầy Đi Thôn Trang	64
23. Chương 21: Bị Bắt Cóc	67
24. Chương 22: Phủ Thôi Thị Lang	70
25. Chương 23: Phải Lập Gia Đình	74
26. Chương 24: Tân Nương Là Ai	77
27. Chương 25: Chém Đầu Cả Nhà	80
28. Chương 27: Giải Quyết Hậu Hoạn	84
29. Chương 28: Tâm Tư Chủ Mẫu	87
30. Chương 29: Hình Nhân Trong Chậu Hoa	91
31. Chương 30: Điều Thối Lui Một Bước	95
32. Chương 31: Chủ Mẫu Tặng Lễ	98
33. Chương 32: Hoạ Sĩ Nghèo Túng	101
34. Chương 33: Mưu Kế Chưa Thành	104
35. Chương 34: Đại Náo Một Phen	107
36. Chương 35: Sấm Sét Giữa Trời Quang	110
37. Chương 36: Thánh Chỉ Giá Lâm	113
38. Chương 37: Triệu Gia Tới Chơi	116
39. Chương 38: Mới Tới Cửa Cung	119
40. Chương 39: Huỳnh Muội Đồng Mưu	122
41. Chương 40: Không Có Hảo Tâm	125

42. Chương 41: Song Song Vào Tù	128
43. Chương 42: Phụ Bối Giao Phong	131
44. Chương 43: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết	133
45. Chương 44: U Minh Viện Chủ	146
46. Chương 45-1: Tình Cảm Khó Hiểu (1)	157
47. Chương 45-2: Tình Cảm Khó Hiểu (2)	160
48. Chương 45-3: Tình Cảm Khó Hiểu (3)	163
49. Chương 45-4: Tình Cảm Khó Hiểu	166
50. Chương 46-1: Tôn Lộ Ương Nghạnh (1)	169

Rắn Rết Thứ Nữ

Giới thiệu

Edit: Khuynh Vũ Thể loại: Trùng sinh cổ đại, báo thù nữ cường, sủng văn Tình trạng: Đang Edit Số

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ran-ret-thu-nu>

1. Chương 205: An Tâm Của Hắc

Sắc mặt Sơ Nhị ửng hồng, dờ dẩn nhìn Phó Dĩ Lam vẻ mặt thần bí ở đối diện, không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể cà lăm mà nói: ” Vậy... Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Phó Dĩ Lam thấy dáng vẻ của Sơ Nhị, bắt lực trợn trắng mắt, sau đó nói nhỏ: ” Chúng ta liền đưa Trong phòng một trăm linh tám thức .”

Toàn thân Sơ Nhị hóa đá, mà Phó Dĩ Lam thì vẻ mặt dương dương đắc ý, tựa như đang nói, thế nào, ta thông minh không?

” Thật sự.... Thật sự có một trăm linh tám thức à? ” Sơ Nhị xấu hổ mở miệng.

” Đương nhiên là có, sao chàng lại không tin thực lực của ta! ” Trong mắt Phó Dĩ Lam hiện lên tia sáng lấp lánh.

Lúc Ân Cửu Dạ công Mộc Tịch Bắc trở lại Mộc phủ, người Mộc phủ phần lớn đã nghỉ ngơi, nghĩ đến chuyện hôm nay cũng làm cho bọn hắc kinh hãi không ít, nói chung đều sẽ phá lệ mỗi một.

Sau khi để Mộc Tịch Bắc xuống, Mộc Tịch Bắc liền đi tắm rửa một cái, Mộc Tịch Bắc đẩy Ân Cửu Dạ đi ra ngoài, Ân Cửu Dạ lại lạ thường không có mặt dày mày dạn ở lại, mà là lặng im xoay người rời đi.

Mộc Tịch Bắc nhìn bóng lưng cô tịch của hắc như có điều suy nghĩ, sau đó liền ngâm mình ở trong hồ nước nóng.

Điều kiện của Mộc phủ không so được với phủ Thái tử, cũng không bằng Tướng phủ, hồ nước nóng không lớn, vẫn là vào lúc sửa chữa lại viện thì khẩn cấp trùng tu, bởi vì ở không lâu, nên cũng không phí tâm tư lớn làm gì, nhưng mặc dù như thế, vẫn khiến cho không ít người trong Mộc phủ ghen tỵ đến đỏ mắt.

Sau khi Ân Cửu Dạ trở về phòng, ngâm mình ở trong nước lạnh một hồi lâu, lắc lắc mái tóc, nhỏ xuống từng giọt nước, cả khuôn mặt mang theo một tia chán nản, theo thời gian dần dần trôi qua, vẻ chán nản trên mặt nam tử dần dần biến mất, thay vào đó là sự kiên định vô cùng quyết tuyệt.

Mộc Tịch Bắc ở trong phòng cẩn thận xử lý mái tóc của mình, thẳng đến mái tóc làm xong hết, Ân Cửu Dạ vẫn chưa qua đây.

Mộc Tịch Bắc mở miệng nói với Thanh Từ đang giữ ở ngoài cửa: " Thanh Từ, đi mời hắc tới."

Sơ Nhất vốn đang cùng Thanh Từ dính lấy nhau cùng một chỗ, trong lòng đang nói thầm sao chủ tử nhà mình còn chưa tới, nghe Mộc Tịch Bắc nói xong, lập tức chủ động xin đi giết giặc, bay nhanh ra ngoài.

Ân Cửu Dạ vừa mới khoác xong áo bào liền nhìn thấy Sơ Nhất vô cùng lo lắng chạy đến: " Chủ tử, Vĩnh Dạ quận chúa mời ngài qua đó."

Hai đầu lông mày của Ân Cửu Dạ dâng lên một tia nhu hòa, cất bước, đi thẳng đến phòng của Mộc Tịch Bắc.

Sơ Nhất thấy đại công cáo thành, liền mặt dày mày dạn mang Thanh Từ đi.

Ân Cửu Dạ đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy bóng dáng nữ tử, ba ngàn tóc đen tựa như vậy mực, lưng thẳng tắp, lại tự sinh mềm mại.

Ân Cửu Dạ ngẩn người hồi lâu, cho đến khi có cơn gió từ ngoài cửa thổi tới thổi lên mái tóc nữ tử, hắc mới hoàn hồn đóng cửa lại.

Mộc Tịch Bắc hơi rũ xuống con ngươi, hết sức chăm chú nghe tiếng bước chân của nam nhân, càng ngày càng gần, ba thước, hai thước, một thước.

Sau đó Ân Cửu Dạ liền đứng bất động ở bên người Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc đứng dậy, xoay người, nhìn về phía nam tử trước mặt.

Cả người Ân Cửu Dạ đều thất thần ở nơi đó, mắt không chớp nhìn nữ tử trước mặt.

Trong phòng ánh nến trong suốt, phản chiếu ánh đèn đuốc giao thoa huy hoàng.

Nữ tử một thân sa mỏng màu đỏ, da thịt cực kì mịn màng như ẩn như hiện, đường cong uyển chuyển tắn ra dụ hoặc trí mạng, vòng eo tinh tế, cánh tay ngọc trắng như ngó sen ở dưới lớp sa mỏng kích thích ánh mắt của người ta.

Ân Cửu Dạ chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, huyết dịch phun trào, hô hấp tăng thêm, trong mắt dấy lên nồng đậm tình dục.

Mà cặp mắt hắc bạch phân minh của nàng cũng không còn mát lạnh như dĩ vãng, mà mang theo đủ loại nhu tình, muôn vàn mị hoặc, khóe mắt đuôi lông mày đều là quyến rũ phong tình, khiến cho cả người Ân Cửu Dạ đều giằng co ở nơi đó, không dám cử động một chút.

Mộc Tịch Bắc đem bộ dáng của Ân Cửu Dạ thu ở trong mắt, môi mỏng khẽ mím, có chút giương lên, hai đầu lông mày đều lưu chuyển phong tình.

Mộc Tịch Bắc nâng lên hai tay vòng lấy cổ Ân Cửu Dạ, màu đỏ sa mỏng tuột xuống dưới, lộ ra cánh tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng rũ xuống con ngươi, hôn lên môi mỏng của Ân Cửu Dạ.

Ân Cửu Dạ chỉ cảm thấy xúc cảm mềm mại đó trong nháy mắt lấp kín trái tim của hắc, quyền sinh sát trong tay, cũng không còn chân thật bằng giờ khắc này.

Nam nhân rất nhanh liền lấy lại tinh thần, đối bị động thành chủ động, một phen ôm lấy nữ tử rồi đặt nàng lên bàn trang điểm ở sau lưng.

Tay nhỏ yếu đuối không xương của Mộc Tịch Bắc tùy tiện thò vào trong y phục Ân Cửu Dạ, bò lên lồng ngực trắng kiện.

Đôi mắt màu đen sắc bén của Ân Cửu Dạ hiện lên một tia sáng, bàn tay to chậm rãi rút đi lớp sa mỏng trên người nữ tử, ném qua một bên.

Cúi người, Ân Cửu Dạ cạy mở môi mỏng luôn luôn mím chặt, nụ hôn bá đạo hôn giống như khuấy động dòng nước ấm, lộ ra lòng tham chiếm hữu kịch liệt của chim ưng, khoảng cách khít chặt, nhịn không được càng dán sát vào thân thể của nữ tử.

Trái tim Mộc Tịch Bắc đập hỗn loạn, thân thể tuyết trắng bắt đầu trở nên nóng như lửa, ngửa đầu lên, tiếp nhận nụ hôn càng ngày càng nóng của nam nhân, nhàn nhạt đáp lại.

Ân Cửu Dạ từng chút hấp thu hương thơm trên người nữ tử, ngọn lửa ngủ đông trong lòng càng cháy càng mạnh, ngo ngoe muốn động tựa như đại hỏa đốt cháy thảo nguyên, sắp bùng lên.

Mộc Tịch Bắc mị nhãn ẩn tình, ngón tay không an phận vẽ loạn trên lồng ngực nóng bỏng của nam nhân, rõ ràng có thể cảm nhận được trái tim của hắn đang đập kịch liệt.

Cuối cùng một chút trói buộc cũng bị rút đi, Mộc Tịch Bắc rũ xuống hai con ngươi có chút run rẩy, nhưng hai chân lại leo lên thắt lưng nam nhân.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động như vậy, sớm đã xấu hổ mở mắt không ra.

Ân Cửu Dạ tham lam vuốt ve có thể tinh xảo của nữ tử, khe cắn vành tai nhỏ xinh của nàng, cảm thụ được nàng nhẹ nhàng run rẩy.

Bàn tay to của Ân Cửu Dạ xoa đi xoa lại vòng eo Mộc Tịch Bắc, cánh tay Mộc Tịch Bắc ôm Ân Cửu Dạ càng gia tăng hơn một chút, mắt say lơ đãng mê lỵ.

Ái muội ở trong không khí lưu chuyển, một phòng kiều diễm.

” Ừm. ” Mộc Tịch Bắc vận chặt lồng ngực, động tác của nam nhân liền nhu hòa xuống.

Một đêm này, Ân Cửu Dạ như thường tìm kiếm vô độ, nhưng Mộc Tịch Bắc lại khó được nhu thuận.

Cho đến khi Ân Cửu Dạ nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn đầy mỏi mệt, hắn mới dừng lại động tác, giúp nàng thanh tẩy thân thể, rồi ôm nàng ở trong lòng mình.

Mộc Tịch Bắc tựa đầu ở trên ngực Ân Cửu Dạ, Ân Cửu Dạ một tay ôm gọn vòng eo mềm mại của nàng, một tay nhẹ nhàng luồn ngón tay qua mái tóc mềm mại của nữ tử, hô hấp ở bên mũi nàng.

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “An tâm chưa?”

Tay Ân Cửu Dạ chỉ khe khẽ dừng lại, không nói gì, lại tiếp tục vuốt ve mái tóc dài của nữ tử.

Mộc Tịch Bắc thở dài trong lòng, tiếp tục hỏi: ” Chàng đang bắt an cái gì?”

Cánh tay đang ôm eo nữ tử thoáng nắm chặt, Mộc Tịch Bắc rõ ràng có thể cảm nhận được hắn đang hơi run rẩy.

” Bất an cuối cùng sẽ có một ngày nàng vứt bỏ ta mà đi. ” Tiếng nói nam nhân đậm đặc có chút khàn khàn, mang theo thâm lương cùng tang thương làm cho lòng người ta sinh đau.

Mộc Tịch Bắc vẫn như cũ nằm ở trên ngực nam nhân, lắng nghe tiếng nhịp tim hữu lực của hắn.

” Ta ở trong U Minh viện gần hai mươi năm, vẫn luôn cự tuyệt có được bất kỳ vật gì, bởi vì đến cuối cùng, tất cả những thứ đó đều sẽ mất đi. ” Ân Cửu Dạ nhàn nhạt mở miệng, khiến cho trái tim Mộc Tịch Bắc bỗng chốc thắt chặt.

Đó là sự tịch mịch đến độ nào, một đạo thân ảnh nho nhỏ, ngày ngày ngắm nhìn mặt trăng bên cửa sổ, rồi sau đó ngày qua ngày, năm qua năm lớn lên.

Cho đến khi thân thể gầy gò nhỏ bé ấy bắt đầu trở nên vĩ ngạn, nhưng hắn vẫn cảm thấy cô đơn.

Mộc Tịch Bắc không mở miệng, vẫn như cũ nghiêng mặt nghe tiếng nói nhàn nhạt của nam nhân.

” Phụ thân bỏ qua ta, mẫu thân truy sát ta, Hoàng đế ta tưởng là ân nhân lại chỉ coi ta là một công cụ, để đệ thật tình với ta lại chỉ có thể bị ép đi xa, ta không sợ chết, ta chỉ sợ ly biệt, ta không còn hi vọng xa vời gì với thứ hạnh phúc vốn không nên thuộc về ta, chịu đựng vận mệnh đùa cợt. ” Lời nói của Ân Cửu Dạ khiến Mộc Tịch Bắc cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn chỉ như thế bình tĩnh trình bày một sự thật, nhưng chỉ sợ chỉ có chính hắn mới có thể biết, hơn bảy ngàn cả ngày lẫn đêm cô tịch ấy, cũng chỉ có chính hắn mới biết được mùa đông giá lạnh đến cỡ nào.

” Nhưng Bắc Bắc, nàng lại làm cho ta không thể bình tĩnh được nữa, loại dự vọng điên cuồng này cơ hồ xé rách thân thể của ta, ta muốn có được nàng! ”

Trong giọng nói của Ân Cửu Dạ có chút kích động, sau đó lại chuyển thành một lời rên rỉ: ” Thế nhưng có được nàng rồi, ta lại bắt đầu sợ hãi mất đi, ta sợ cuối cùng sẽ có một ngày, nàng cũng sẽ vứt bỏ ta mà đi.”

Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót, một người như vậy rốt cuộc bất an đến cỡ nào, mới có thể làm tay nhiễm vô số máu tươi, nhưng lại gặp ác mộng liên tục, rốt cuộc là bất an đến cỡ nào, mới có thể rõ ràng đã có được nàng, lại thời thời khắc khắc căng thẳng thần kinh, sợ nàng rời đi.

Mộc Tịch Bắc ngẩng đầu lên, hai tay sờ lên gương mặt Ân Cửu Dạ, trong mắt tích tụ một giọt nước mắt, lại cười nói: ” Ân Cửu Dạ, là ta không đủ yêu chàng sao?”

Ân Cửu Dạ có chút thất thần, không biết nên trả lời như thế nào, nàng yêu, nhưng dù nồng đậm đến đâu hắn cũng cảm thấy không đủ.

Mộc Tịch Bắc chống lên thân thể, hôn lên hàu kết Ân Cửu Dạ: ” Ân Cửu Dạ, ta sẽ không rời khỏi chàng, phải như thế nào, chàng mới có thể an tâm.”

Ân Cửu Dạ chỉ cảm thấy trong chớp mắt bị nhen nhóm một mối lửa, trong đầu cũng đang không ngừng hỏi ngược lại mình, phải như thế nào mới có thể an tâm!

Mộc Tịch Bắc có chút trúc trắc hôn môi Ân Cửu Dạ, nhẹ nhàng dụ dỗ, cầm lấy tay Ân Cửu Dạ để ở trước ngực của mình.

Ân Cửu Dạ sững sờ, xoay người đặt Mộc Tịch Bắc ở dưới thân, Mộc Tịch Bắc hai mắt mê ly, mang theo tia tình dục mở miệng nói: ” Như vậy an tâm không?”

Ân Cửu Dạ gầm nhẹ một tiếng, nụ hôn phô thiên cái địa liền rơi vào trên người nữ tử.

Mộc Tịch Bắc ôm chặt nam tử trên người, hai cổ thân thể dán chặt vào nhau.

Mộc Tịch Bắc nhìn nam tử trên người, trong mắt ứa ra một giọt nước mắt, lại mở miệng cười nói: ” Ân Cửu Dạ, như vậy an tâm rồi chứ? Chỉ có chàng. Chỉ có chàng thôi...”

” Bắc Bắc.”

Ân Cửu Dạ gầm nhẹ một tiếng, tìm kiếm vô độ, giống như Thao Thiết không biết thỏa mãn, Mộc Tịch Bắc lại cười nghiêng ngả, nam nữ điên cuồng mây mưa một lần, nhưng đằng sau vui thích, lại cất giấu sự chua xót làm cho người ta đắng lòng.

Mộc Tịch Bắc thật sự chống đỡ không được, dần dần rơi vào mê man.

Ân Cửu Dạ nhìn kiều nhan của nữ tử dưới thân, đầu tựa vào cằm cổ nữ tử, rơi xuống một giọt ảm áp, thật lâu không ngẩng đầu lên.

” Bắc Bắc, ta yêu nàng.”

Ngày kế tiếp lại, mặt trời sớm đã lên cao.

Ân Cửu Dạ tắt nhiên thần thanh khí sáng, Mộc Tịch Bắc thì khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi.

Nhớ tới sự điên cuồng của mình hôm qua, Mộc Tịch Bắc đỏ mặt chậm chạp không mở miệng.

Bàn tay nam nhân ma sát qua lại tấm lưng bóng loáng của Mộc Tịch Bắc, trên người nữ tử không có thứ gì, dựa thật sát vào trong ngực của hắn, làm hắn an tâm.

Mộc Tịch Bắc nhìn thấu ý nghĩ của hắn, nhin không được mở miệng nói: ” Sắc phôi!”

Ân Cửu Dạ cong lên khoe môi, sờ sờ cái mũi Mộc Tịch Bắc, không nói gì.

Mộc Tịch Bắc nghĩ đến lời hắn nói tối hôm qua, thử thăm dò mở miệng nói: ” Chàng biết mẹ của mình là ai à?”

Thần sắc của Ân Cửu Dạ không kích nổi nửa điểm gợn sóng: ” Ừ.”

Mộc Tịch Bắc không tiếp tục hỏi lại, bị mẫu thân thân sinh của mình truy sát hơn mười năm, nỗi đau đớn này nồng đậm hơn xa so với trong tưởng tượng nhiều.

Có lẽ, hắn cũng từng khát vọng được mẫu thân ôm ấp, chờ mong được mẫu thân cổ vũ, có lẽ, hắn cũng đã từng muốn chết vẫn mẫu thân vì sao phải tìm mọi cách truy sát hắn, cũng sẽ khàn cả giọng tuyệt vọng gào thét, chỉ là, đến cuối cùng của cuối cùng, tất cả mọi chuyện đều chỉ hóa thành một sự bình tĩnh.

Bình tĩnh mây trôi nước chảy, bình tĩnh lặng yên không một tiếng động, gian nan từ yêu biến thành hận, giống như bao phủ ở trong năm tháng dài đằng đẳng, cuối cùng chỉ để lại một nam tử không dậy nổi một chút gợn sóng.

Mộc Tịch Bắc trong mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi, Ân Cửu Dạ cứng chiều hôn mắt của nàng, đứng dậy choàng một bộ y phục, đứng ở cửa sổ ngắm nhìn, ánh mắt tĩnh mịch, không nổi lên nửa điểm gợn sóng.

Hôn sự của hai người càng ngày càng gần, Đế đô cũng đã dần dần hiện ra cảnh tượng phồn vinh xuân về hoa nở.

Hiển nhiên vài lần biến cố trong cung cũng không ảnh hưởng đến nhà dân chúng tầm thường, mọi người chỉ xem tin tức mua được trong cung như tiêu khiển ở trà dư tửu hậu, chỉ mong đừng xuất hiện bạo động hoặc là chiến tranh, đem số tiền bọn hắn vất vả tích lũy biến thành lộ phí đào vong là được rồi.

Xuân về hoa nở, hôn sự càng ngày càng tới gần, Ân Cửu Dạ vẫn ở lì trong Mộc phủ không đi, có ôn thần này ở đây, mấy người trong Mộc phủ cũng không dám gây sóng gió lại.

Lão phu nhân Mộc phủ sau một thời gian dài tu dưỡng, rốt cục xem như lần nữa sống lại.

Chỉ là lúc trước mất đi hai cái răng cửa, vô luận ra sao cũng không mọc lại được, về phần bê bối của mình cùng Tam phu nhân hôm đó, cũng khiến cho bà ta một thời gian rất dài chỉ có thể đen mặt, không dám ra ngoài.

Nhắc đến Mộc Tịch Bắc, càng là hận nghiêng răng.

” Lão phu nhân, lão phu nhân, Vĩnh Dạ quận chúa tới. ” Một nha hoàn có chút vội vàng mở miệng nói.

Tay Lão phu nhân cứng đờ, có lẽ bởi vì lúc trước chuyện xảy ra trên người Mộc Tịch Bắc thật sự quá nhiều, hiện tại nhắc đến nàng lão phu nhân đều cảm thấy trong lòng phát run.

Phật châu trong tay Lão phu nhân đập một cái lên trên bàn: ” Còn sợ nàng ta làm gì chắc.”

Lúc Mộc Tịch Bắc đến, Lão phu nhân đang giả bộ trấn định uống trà, thấy người tới cũng chỉ nhẹ nhàng liếc qua: ” Thật là một đứa bất hiếu!”

Mộc Tịch Bắc nhíu nhíu mày cũng không nói chuyện.

” Ta bệnh lâu như vậy, vậy mà ngươi một lần cũng không tới thăm ta, Mộc Chính Đức thật sự là sinh ra nữ nhi tốt! ” Lão phu nhân mở miệng khiển trách.

Mộc Tịch Bắc ôn nhu nói: ” Chủ mẫu chớ trách, chỉ là đại phu nói tổ mẫu cần tĩnh dưỡng, tôn nữ cũng chỉ sợ quấy rầy chủ mẫu thanh tịnh, càng làm chủ mẫu lâu khỏi hơn thôi.”

Lão phu nhân sắc mặt tái xanh, Mộc Tịch Bắc tiểu tiện nhân, vậy mà bẻ cong để trào phúng bà, bà không nhìn tới lý do của nàng ta là bởi vì mình già mà không kính, cầu thả với tiểu bối, không tốt nếu đi chê cười nàng ta!

” Sao ngươi ngông cuồng thế hử, còn chưa đến phủ Thái tử mà đã cuồng vọng như thế, một nữ nhi gia, vừa cần rõ vừa ghen tị, chỉ sợ Thái tử rất nhanh sẽ chán ghét ngươi thôi! ” Lão phu nhân lại dạy dỗ.

Trong lòng Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy buồn cười, sợ là nếu như nàng thật sự rộng lượng, thì Ân Cửu Dạ sẽ là người đầu tiên bóp chết nàng.

Lão phu nhân thấy Mộc Tịch Bắc không mở miệng, gương mặt nhìn lại, lại không ngờ, vừa nhìn đến, lại khiến bà kinh ngạc giật mình, nhìn thấy trên cổ Mộc Tịch Bắc có một dấu hôn, đầu tiên là khiếp sợ không thôi, sau đó trong lòng dâng lên một sự tính toán.

Một chương đập mạnh vào trên mặt bàn: “Người quỳ xuống cho ta!”

Mộc Tịch Bắc ngược mắt quét về phía vị lão phu nhân Mộc phủ này, không hề động đậy, tính tình của nàng không hề tốt, chỉ là không muốn so đo với mấy tôm tép nhãi nhép này thôi, nhưng cái này cũng không có nghĩa là nàng sẽ nhẫn nại mãi, lão phu nhân này tốt nhất vẫn đừng nên chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng.

Thấy Mộc Tịch Bắc dùng loại ánh mắt lạnh lùng lại mang theo trào phúng nhìn mình, lão phu nhân lạnh cả tim, nhưng vẫn tiếp tục giận dữ vỗ xuống bàn: ” Người cái đồ không biết kiểm điểm! Còn không quỳ xuống cho ta!”

Mộc Tịch Bắc híp lại hai mắt, theo ánh mắt của lão phu nhân tìm được phương hướng bà ta nhìn, đúng là cổ của mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng liền hiểu rõ, có lần nào mà Ân Cửu Dạ không ở trên người nàng lưu lại chút vết tích, vậy thực sự quá không phải là phong cách của hắn.

Có lẽ, trên cổ của mình hắn là có một dấu hôn, lão phu nhân mắt sắc phát hiện, liền muốn nhờ vào đó nắm bóp mình.

” Ta không rõ lời này của lão phu nhân là có ý gì. ” Mộc Tịch Bắc mở miệng cười.

Lão phu nhân cười lạnh một tiếng: ” Sắp chết đến nơi người còn không thừa nhận, ta cũng không sợ để người chết được rõ ràng!”

Mộc Tịch Bắc không nói gì, chỉ nhìn thẳng cặp mắt tính kế của lão phu nhân, trong lòng dâng lên một sự tức giận, trên đời này, cuối cùng luôn có những người như vậy, có lẽ nàng ta và người không oán không cừu, nhưng lại luôn không thể nhìn người sống tốt.

” Chính người làm chuyện xấu, còn sợ người khác không biết? ” Lão phu nhân nghiêm nghị chất vấn.

Mộc Tịch Bắc cười lạnh nói: ” Ta làm chuyện xấu? Ta đây ngược lại rất tò mò, trước đó vài ngày bị người bắt gian tại giường không phải tổ mẫu ngài sao? Sao lại biến thành ta vậy?”

Lão phu nhân hiển nhiên quên mất vụ này, trong lòng nôn ra máu, tức không nhẹ, run rẩy mở miệng nói:” Người... Người cái thứ không biết xấu hổ, vậy mà lấy người so với ta!”

Mộc Tịch Bắc cũng không giận, cười nhẹ: ” Tổ mẫu nói lời này cũng đúng, ta sao có thể so với tổ mẫu được? Tổ mẫu có thể cùng cháu của mình lên giường, cùng con của mình hưởng chung một nam nhân, ta đây nào có mị lực như tổ mẫu chứ?”

Lão phu nhân tức tròng mắt đều muốn rơi ra: ” Người! Người!. Được! Được lắm!”

Lão phu nhân cuối cùng là học thông minh, không còn cùng Mộc Tịch Bắc đối đầu, mà là nói với Lý ma ma bên cạnh: ” Đi! Đi tìm ma ma nghiệm thân đến cho ta, nữ nhi của Mộc phủ ta có thể không thành Thái Tử Phi! Nhưng tuyệt đối không thể bởi vì chưa cưới mà bị Thái tử phát hiện thất trinh, làm liên lụy toàn bộ Mộc phủ ta!”

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Bỗng nhiên hiểu được, cái gọi là quy củ chỉ là do người không quyền không thể quy định ra thôi, nếu người không thể áp đảo phía trên, cũng chỉ có thể tình nguyện bị ràng buộc.

2. Chương 1-1: Số Mệnh Tử (1)

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Tịch Tình lặng lẽ đứng cạnh một gốc cây, một tay cầm kiếm, một tay dựa vào nhánh cây bên cạnh, nhìn cách đó không xa một đôi nam nữ trẻ tuổi ở giữa vườn hoa, vẻ mặt chuyên chú.

Nhìn theo ánh mắt của nữ tử, là một khu vườn được xây dựng hết sức xa hoa, đình đài lầu các hàng hai hàng ba đứng lặng im, điêu khắc cẩn thận giống như thiên thành, trăm hoa đua nở cực kỳ xinh đẹp, thược được, mẫu đơn, đỗ quyên, cúc Ba Tư, một đóa lại một đóa tranh nhau nở cực lớn, đương nhiên, còn có rất nhiều loài hoa nhỏ như hạt đậu hợp thành một biển hoa, mùi thơm xinh đẹp xông vào mũi.

Bên trong vườn hoa có một bàn đu dây tinh xảo, mặt trên dây quấn quanh, nở ra vô số đóa hoa màu trắng ngà, nhẹ nhàng thanh lịch, trên bàn đu dây, có một nữ tử mặc quần trắng đang ngồi, quần lụa mỏng màu tuyết trắng làm nổi bật làn da của nữ tử thêm óng ánh trong suốt, mang theo nhẹ hồng nhuận giống như ánh bình minh.

Tịch Tình cứ lặng lẽ nhìn như vậy, không cất bước đi tới, trong mắt có hâm mộ cũng có bi thương.

Một nam tử lặng lẽ đến gần nữ tử đẹp như bức họa kia, nhẹ nhàng bịt mắt nữ tử:

” Đoán xem ta là ai? ”

Bàn tay trắng nõn của nữ tử xoa nhẹ ngón tay nam tử, chậm rãi nắm lại, trong giọng nói mang theo vẻ yêu kiều:

” Nguyệt Hằng, chàng đã đến rồi, mau ngồi ”

Nam tử mặc một bộ quần áo màu xanh lá cây, trên mặt áo có thêu mấy con hạc trắng đang bay, nếu không phải ánh mắt quá mức sắc bén, đây tuyệt đối sẽ là một nam tử dịu dàng tuyệt mỹ, nhưng bù lại, sự sắc bén lại càng tăng thêm vài phần khí thế mạnh mẽ.

Không sai, người này chính là An Nguyệt Hằng, Nhiếp chính vương La Quốc, chỉ tay che trời, ngay cả Hoàng Đế cũng rất khó khăn khi chống lại hắn, quyền thế to lớn, rất khó làm cho người ta tưởng tượng.

Nam tử làm ảo thuật từ phía sau đưa ra một vòng hoa được chuẩn bị tỉ mỉ, đội lên trên đầu nữ tử.

Nam tử ôm eo nữ tử, hai người nhẹ nhàng đứng đưa bàn đu dây:

” Thanh Thanh, ta muốn cưới nàng làm Vương phi của ta ”

” Rắc! ” Một tiếng, cành cây trong tay tịch tình bị bẻ gãy, vẻ mặt tịch tình vẫn không thay đổi.

Khuôn mặt của nữ tử được gọi là Thanh Thanh có chút hoảng sợ, đôi mắt như con nai con đang sợ hãi:

” Nhưng tịch tình phải làm sao bây giờ? Ta với tịch tình cảm như tỷ muội, chàng muốn ta phải nói sao với nàng đây? ”

Khuôn mặt An Nguyệt Hằng hiện lên sự khinh thường:

” Chẳng qua chỉ là một tỷ nữ hạ lưu mà thôi, sao có thể làm Vương phi của ta? ”

” Nhưng rõ ràng chàng đã từng nói... ”

Ngũ Thanh Thanh tiếp tục mở miệng thăm dò.

” Ta nói yêu nàng ta cưới nàng ta, chẳng qua hy vọng nàng ta tiếp tục làm việc cho ta, nhưng mấy năm nay, tịch tình làm việc cho ta đã biết rất nhiều... ”

An Nguyệt Hằng dường như không hề nhớ đến đoạn tình cảm mười năm nay của tịch tình.

Tịch tình không muốn nghe tiếp, xoay người rời đi, trong mắt chảy xuống một giọt lệ nóng hổi.

An Nguyệt Hằng, nhiều năm như vậy chẳng qua cũng chỉ là một cơn ác mộng, ta sớm nên tỉnh lại, nếu người thật sự yêu ta, sao năm ta còn trẻ đã bắt ta cầm kiếm sống trong vô tận hoảng sợ, trở thành đao phủ của người, nếu người thật sự yêu ta, sao có thể mặc kệ nữ nhân hậu viện của người lần lượt hạ độc thủ với ta, nếu người thật sự yêu ta, sao có thể không tiếc đổi mạng của ta cứu Ngũ Thanh Thanh, nếu người thật sự yêu ta, sao có thể nhẫn tâm bỏ qua thanh xuân của ta, không cưới không hỏi.

Thì ra ta chỉ là một hầu gái ti tiện, chẳng qua do người thuận tay cứu, một công cụ ti tiện nhất, ta có bao nhiêu ngu ngốc, mới tin người nói yêu ta mà trong mười năm qua ta cũng chưa từng cảm nhận được, ta có bao nhiêu ngây thơ, mới tin lời thề đời đời kiếp kiếp không phải ta thì không cưới.

Nước mắt Tịch Tình từng giọt từng giọt chảy xuống trên khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay, trái tim cứng rắn giờ phút này tràn ngập tuyệt vọng, bước từng bước một, càng ngày càng xa, đôi chân nặng nề giống như bàn tri.

” Tiểu thư, người làm sao vậy? ”

Nói chuyện là Ngân Bình, đại nha hoàn của Tịch Tình.

Mấy năm nay, Tịch Tình làm không biết bao nhiêu chuyện cho An Nguyệt Hằng, vào sinh ra tử, trải qua bao nhiêu mưa gió, có thể nói là trợ thủ không thể thiếu của An Nguyệt Hằng, có lẽ vì Tịch Tình có năng lực xuất chúng, An Nguyệt Hằng mới không tiếc hạ thấp giá trị bản thân, nói yêu nàng.

Vì thế, địa vị của Tịch Tình rất cao, Ngân Bình là một nha đầu cùng Tịch Tình vào sinh ra tử, cùng trải qua vô số đau khổ.

” Không có việc gì, người đi ra ngoài trước đi. ”

Giọng nói của Tịch Tình lạnh lùng thản nhiên, vội vàng đóng gói bọc hành lý của mình.

Đúng! Nàng phải rời khỏi đây, cho dù An Nguyệt Hằng đã từng cứu mạng nàng, nàng cũng đã trả đủ, động tác nhanh nhẹn thu thập bọc hành lý, nàng đã hai mươi ba tuổi rồi, không còn trẻ nữa, nàng không muốn giữ phần cảm tình vô căn cứ này cả đời.

Ngân Bình lặng lẽ đánh giá vẻ mặt của Tịch Tình, nhìn nhìn hành lý trong tay nàng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó nhấc váy chạy rất nhanh tới hoa viên.

Vì chạy quá gấp gáp, nên đụng vào một nha đầu khác:

” Ôi! Thanh Từ tỷ tỷ, thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi ”

Nha đầu kêu Thanh Từ chỉ nhú nhú mày:

” Sao lại chạy gấp như vậy? ”

Thanh Từ và Ngân Bình là hai nha đầu tâm phúc của Tịch Tình, tuy thân phận giống nhau, nhưng Ngân Bình vẫn luôn sợ hãi Thanh Từ, thậm chí còn hoảng loạn.

” Àh! Là Vương gia có chuyện tìm muội! ”

Thanh Từ gật gật đầu, trong mắt xuất hiện tia nghi ngờ, nhưng không hỏi tiếp nữa, nhìn Ngân Bình rời đi, trong lòng cảm thấy rất bất an.

Lưng Tịch Tình mang hành lý, đánh giá xung quanh một chút, ánh mắt kiên định, trong lúc vô tình nhìn thấy ngón tay đang cầm kiếm, trào phúng nở nụ cười.

Chỉ thấy trên bàn tay trái không tính trắng trẻo, ngón út và ngón áp út chỉ còn nửa ngón, vết cắt đã trơn mượt, nhìn không ra đã bị lúc nào.

Đó là bảy năm trước, nàng vì muốn đoạt được đáp ca bảo kiếm của Lữ gia, không tiếc tự chặt hai ngón tay đổi lấy, đơn giản là vì hấn thích.

Mà bây giờ, chẳng qua chỉ là một trò cười của nàng mà thôi, nàng hiểu rằng, nữ tử như Ngũ Thanh Thanh, không ai là không thương, vô tư thoải mái như công chúa, mà lúc nàng ta được bảo vệ kín không kẻ hở, nàng lại đang chém giết trong đao quang kiếm ảnh, tay dính máu đầy máu tươi, sống trong bóng tối.

3. Chương 1-2: Số Mệnh Tử

Nàng rất hâm mộ Ngũ Thanh Thanh, nữ tử tốt đẹp như vậy, gần như có được tất cả, thậm chí cả người yêu của nàng.

Tịch Tình không hề lưu luyến gì nữa, đi ra ngoài cửa, đánh giá xung quanh một chút, cũng không nhìn thấy con mèo đen mình yêu thích, càng thêm chán nản hơn.

Xoay người lên ngựa, mép váy tung bay, cũng không tạm biệt hai nha đầu tâm phúc làm bạn đã nhiều năm nay, khuôn mặt tang thương chỉ quay đầu nhìn thoáng qua cửa lớn Vương phủ, không hề lưu luyến nữa.

” Giá! ” Giơ roi quất ngựa, cười thẳng đến đề đô cửa Đông thành, nơi đó thông hướng thiên hạ rộng lớn, nàng buông tay, rời đi như vậy, chỉ mong không hối hận, mười bốn năm không oán hận chờ đợi, mười bốn năm sống chết gắn bó, như vậy là quá đủ rồi.

Đi qua khu phố ồn ào náo nhiệt, toàn thân Tịch Tình xuất hiện một tia bối rối khó hiểu, nhìn khắp nơi phồn hoa ồn ào náo nhiệt, cảm thấy mình chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường, Tịch Tình cười cười, nước mắt lại chảy xuống, vị mặn chát xâm nhập đầu lưỡi, không thể diễn tả hết bi thương.

Đúng vậy, năm nay nàng hai mươi ba tuổi rồi, từ năm chín tuổi nàng được An Nguyệt Hằng cứu, thì không đi đâu nữa, chỉ ở bên cạnh chờ đợi mười bốn năm, nhưng từ đầu tới cuối cũng không thể cảm hoá được tâm của nam nhân đó, vô luận cùng nhau vào sinh ra tử, sống chết gắn bó ra sao, hắn cũng chưa từng thuộc về nàng.

Tịch Tình chưa bao giờ hận hắn không thương nàng, nàng chỉ hận hắn lừa gạt nàng, nàng thương hắn như vậy, nguyện ý vì hắn cướp đoạt tất cả, nhưng rồi sao, nàng chẳng qua chỉ là hầu gái bán mạng ti tiện, tay dính đầy máu tươi, dơ bẩn hạ lưu mà thôi.

” Ha! ” Tịch Tình ngẩng cằm, đầu nghiêng qua một bên, nhẹ nhàng cười lên một tiếng, dường như đang cười nhạo mình ngày thơ, nhưng không ai biết trái tim của nữ tử đau đớn, hít thở không thông, cô đơn cỡ nào.

Lau khô nước mắt, Tịch Tình giục ngựa chạy như bay, rốt cuộc không còn gì lưu luyến với thành thị này nữa.

Sau một lúc lâu, cửa Đông thành gần ngay trước mắt, trong con người đen bóng loé ánh sáng khiếp người, giống hai cây đao nhỏ đâm thẳng vào trái tim người khác.

Tịch Tình cũng không dừng lại, trực tiếp chạy ra khỏi cửa thành, nhưng không ngờ chỉ trong chớp mắt, cửa lớn phía sau nhanh chóng đóng lại, Tịch Tình sâu sắc quay đầu lại, phát hiện phía trên tường thành có vô số binh lính, gương cung lấp tên, mũi tên nhọn lấp lánh ánh sáng đang nhắm thẳng vào mình.

Tịch Tình dùng sức quất mông ngựa, hạ thấp người, tâm lại trầm xuống, những người này? Rốt cuộc là người của ai? Vì sao muốn giết nàng?

Một tiếng ra lệnh, ngàn vạn mũi tên bắn xuống, vô số dân chúng vô tội ngã xuống trong vũng máu, mà Tịch Tình nhấn càng sâu, bút tích lớn như vậy để tới giết nàng, thậm chí không tiếc hi sinh người vô tội, người có năng lực làm ra việc này, sợ cũng chỉ có An Nguyệt Hằng.

Nhưng Tịch Tình vẫn không muốn tin tưởng, An Nguyệt Hằng lại muốn giết nàng, quay đầu nhìn lại, đã thấy An Nguyệt Hằng mặc một thân áo xanh đứng trên tường thành, đang tự mình kéo một cái cung tiễn, nhắm thẳng vào Tịch Tình, khóe miệng vẫn lưu lại ý cười dịu dàng.

Tịch Tình chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ đầu tới chân, hai tay không ngừng run run, là An Nguyệt Hằng! Thật sự là An Nguyệt Hằng.

Một lúc thất thần, mũi tên của An Nguyệt Hằng đã ghim sâu vào ngực Tịch Tình, tiếp đó là vô số mũi tên bắn thẳng vào người Tịch Tình, tiếng kêu rên khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ mảnh đất yên tĩnh.

Tịch Tình ngã từ trên lưng ngựa xuống, thở hắt một hơi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân trên tường thành, chỉ thấy An Nguyệt Hằng cười yếu ớt đang bắt tay với đại công tử Tề gia.

Khoé miệng nôn ra một ngụm máu tươi, vẫn không chịu chết đi, trên khoé mắt chảy ra một giọt lệ đỏ tươi.

Hoá ra, lúc Tịch Tình còn làm việc cho An Nguyệt Hằng, đã không ít lần làm hỏng kế hoạch của Tề gia, vì thế Tề gia liền trở mặt với An Nguyệt Hằng, còn mình thì bị Tề gia coi là cái đinh trong mắt, chỉ không thể tưởng tượng được, An Nguyệt Hằng lại đích thân giết chết chính mình chỉ để bắt tay giảng hoà với Tề gia, nàng thật sự sáng mắt.

Tịch Tình đau khổ chống đỡ, thống khổ trên người so ra còn kém trái tim đã bị vết sọc, rớt cuộc, một lát sau, An Nguyệt Hằng mang một đôi giày màu trắng hoa văn hình mây đi tới bên người Tịch Tình, ngồi xổm xuống trước mặt nàng.

Hai mắt Tịch Tình gắt gao nhìn chăm chăm An Nguyệt Hằng, trong miệng tràn ngập máu tươi, đứt quãng mở miệng nói:

” Vì... Vì... Vì sao? ”

An Nguyệt Hằng né tránh ánh mắt Tịch Tình, khinh thường trả lời:

” Người đã phát hiện chuyện tình của ta với Thanh Thanh, ta cũng không thể giữ người nữa, dù sao nhiều năm qua, chuyện người biết thật sự rất nhiều, huống chi, năm đó ta cứu người, vì ta thấy người tâm kế thâm trầm, nếu như làm việc cho ta, tất nhiên sẽ trở thành cánh tay phải đắc lực, nhưng không thể tưởng tượng được, người lại nghĩ rằng ta thích người, ta đành phải tương kế tựu kế thôi. ”

Trên lông mi Tịch Tình dính đầy nước mắt trong suốt, đột nhiên nổi điên cười ha hả, An Nguyệt Hằng lại tiếp tục mở miệng:

” Nay người lại muốn rời ta mà đi, ta đã đường hỏ vì hoạn (câu này nghĩa như nuôi ong tay áo), sao có thể thả hổ về rừng, cho nên người chỉ có thể chết.”

” Cái chết của người có thể khiến Tề gia hết giận, để hắn bắt tay giảng hoà với ta, có sao ta lại không làm chứ! ”

An Nguyệt Hằng từng chữ đâm vào tim, đối xử với Tịch Tình như một đồ vật hữu dụng.

Lấy ra một cái dao nhỏ, An Nguyệt Hằng đảo qua hai mắt của Tịch Tình, chỉ cảm thấy thật chói mắt, ở trong ánh mắt oán hận của Tịch Tình hung hăng đâm xuống, phốc! Máu tươi phun ra, một con mắt trực tiếp rớt xuống, máu tươi bắn tung tóe lên tay áo của An Nguyệt Hằng.

” Tịch Tình, Thanh Thanh nói muốn có đôi mắt của người lưu làm kỷ niệm, bây giờ người cũng sắp chết rồi, sao không vì ta làm tiếp một chuyện nữa chứ! ”

An Nguyệt Hằng xuống tay chuẩn xác, rất nhanh, con mắt thứ hai cũng bị khoét ra.

Tịch Tình thét lên một tiếng chói tai, hô hấp dần dần yếu ớt, đôi môi của Tịch Tình run rẩy, An Nguyệt Hằng, Ngũ Thanh Thanh, ta nguyện ý đời đời kiếp kiếp lẻ loi một mình, không có tình yêu, ta nguyện ý đời đời kiếp kiếp bị người phỉ nhổ, đau khổ quần thân, ta nguyện ý cả đời không được đầu thai, chẳng sợ đầu thai thành súc sinh, chỉ cần có thể làm cho các người sống không bằng chết, ta cũng không hối hận.

Tịch Tình đã chết, An Nguyệt Hằng xoay người rời đi, không hề lưu luyến, những lời nỉ non dịu dàng ở bên tai đều theo gió tan biến, chưa từng lưu lại một chút dấu vết, sai người xử lý thi thể, tâm tình cũng không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng, nhưng không thể không nói, ngay cả hắn cũng sợ hãi ánh mắt của Tịch Tình, nó giống như hai thanh đao có độc, đâm thẳng vào trái tim của người, rõ ràng chiếu ngược hết thấy thể gian, nhưng người lại khó mà phân biệt được.

—Lời ngoài mặt —

4. Chương 2: Trùng Sinh Tướng Phủ

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Tịch Tình mơ mơ màng màng, đầu óc nặng trĩu, lúc này đột nhiên xuất hiện một đoạn trí nhớ hỗn loạn, nàng cố gắng mở mắt, nhưng lại rơi vào một màn sương mù, bên trong sương mù xuất hiện một vài hình ảnh rời rạc.

Nàng nhìn thấy, đó là chính mình, còn có cả An Nguyệt Hằng.

Kiếp thứ nhất, nàng là công chúa, hắn là Võ tướng, tư thế oai hùng rong ruổi sa trường, hắn và nàng lưỡng tình tương duyệt, thề non hẹn biển, thế nhưng hắn lại giết phụ hoàng của nàng, lập bẫy khiến nàng biến thành bùn đất dưới móng ngựa, tử tướng thê thảm.

Kiếp thứ hai, nàng là ca cơ nổi danh, hắn là thương nhân quyền quý, vung tiền như rác, trước hoa dưới trăng, thề ở bên nàng tới già, đến chết cũng không thay đổi, thế nhưng hắn lại đẩy nàng vào vòng ôm của kẻ thù, khiến cho nàng không chịu nổi nhục nhã, ôm hận tự sát.

Kiếp thứ ba, nàng là tỳ nữ, hắn là Nhiếp chính vương, sống chết có nhau, mãi mãi không rời, nhưng hắn lại lừa gạt tình cảm của nàng, thề không hối hận yêu nàng, thế nhưng lại móc đi hai mắt của nàng, khiến nàng bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết.

Tịch Tình nhìn mũi tên nhọn đang lao đến, hét lên một tiếng:

“Không!”

Đột nhiên ngồi dậy, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, khoé mắt còn lưu lại một tia thanh lệ, nhớ tới ác mộng vừa rồi, trong đầu lại xuất hiện một đoạn trí nhớ rời rạc.

Ánh mắt chăm chú nhìn lên những ngón tay ngọc xanh nhạt, đầy đủ mười ngón, không hao tổn ngón nào, nàng biết được, đây không phải tay nàng, đây là tay của một nữ tử khác.

Mang theo trí nhớ của nữ tử này, nghĩ đến ác mộng của ba kiếp trước, Tịch Tình chợt hiểu ra một chuyện, chỉ cần nàng vẫn là Tịch Tình, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi An Nguyệt Hằng, số phận sẽ luôn giống nhau, không thể tránh khỏi, nhưng bây giờ, nàng không còn là Tịch Tình nữa, nàng là một nữ tử khác, cho nên, có phải nàng sẽ được làm lại một lần nữa hay không?

Hai tay run run, đôi mắt ngọc toả sáng, mang theo ánh sáng lạnh thấu xương, khiến thân hình gầy yếu của nàng như được rót vào lực lượng vô tận.!

Đánh giá bốn phía, căn phòng không tính đơn sơ, nhưng cũng chẳng có vật gì đáng giá cả, ở giữa đặt một cái bàn gỗ đào, trên bàn chỉ để một bộ ấm trà mưa bụi thanh hoa, ngoại trừ những thứ đó thì cũng không có gì dư thừa nữa.

Nghĩ đến đây chắc là phòng ngủ rồi, Tịch Tình còn chưa có động tác gì, ở ngoài phòng đã truyền đến tiếng nói âm ỹ:

” Buông tay ra, cái này là của muội, rõ ràng muội nhìn thấy trước. ”

” Muội mới buông tay, ta nói cho muội biết, ta là người của đại phu nhân, nếu muội cứ muốn giành với ta, ta sẽ khiến muội sống không yên. ”

” Ai yo! Hoán Sa tỷ tỷ, tỷ là người của đại phu nhân, mẫu thân của tỷ lại hầu hạ bên cạnh đại phu nhân, có thứ gì tốt mà tỷ chưa thấy qua, sao loại mặt hàng này tỷ cũng để mắt tới chứ. ”

Nói chuyện là Hoán Sa, chắc đang tranh đoạt vật gì đó với nữ tử tên Chúc Cẩm.

Tịch Tình đi đến trước cửa, xuyên qua cửa sổ bằng giấy mờ hồ nhìn hai người ở bên ngoài, hai người kia chắc là đang tranh đoạt trang sức của khối thân thể này đi.

Chỉ có điều, bắt đầu từ hôm nay, nàng sẽ là Mộc Tịch Bắc, nếu có người nào dám coi thường nàng, nàng sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hai nha hoàn đột nhiên sửng sốt, quay đầu lại nhìn Mộc Tịch Bắc, thấy là nàng thì không thêm để ý, tiếp tục làm như không có việc gì.

Ánh mắt của Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng đánh giá hai nha hoàn ở trước mặt, một thân quất sắc thêu hồng cúc là Hoán Sa, mặt mày một vẻ “cả vú lấp miệng em” (ỷ vào thế lực sức mạnh lấn át kẻ yếu hơn), nàng ta ỷ có mẫu thân làm chỗ dựa, nên mới kiêu ngạo như vậy đi.

Chuyển mắt nhìn sang, một nữ tử khác lớn lên thập phần kiều mỹ, môi hồng răng trắng, đôi mắt hơi hơi lảng tránh, mặc một thân hồng đào làm nổi bật làn da sáng ngời, rất kiều diễm, rõ ràng là một người biết nhìn sắc mặt, nịnh nọt người khác.

Mộc Tịch Bắc sải bước về phía trước, đi tới trước mặt hai người, hai người lần nữa sửng sốt, các nàng thật sự không rõ, ngày thường tiểu thư luôn mặc kệ bọn họ, sao hôm nay lại để ý chứ.

Chức Cẩm vội vàng thả tay ra, khuôn mặt tươi cười chào đón:

” Tiểu thư, người có gì phân phó ạ? ”

Hoán Sa vẫn còn gắt gao nắm chặt khuyên tai trong tay, lỗ mũi hướng lên trời, không cam lòng chào một tiếng:

” Tiểu thư! ”

Mộc Tịch Bắc chỉ là nhẹ nhàng cười cười, tự dừng lại khiến hai nàng lạnh cả sống lưng.

” Ta còn tưởng là vật gì tốt chứ, thì ra là cái khuyên tai, nếu như người thích, thì cứ cầm lấy đi! ”

Mộc Tịch Bắc cười nhạt nói, trong ánh mắt tất cả đều là sự thân thiết, nhìn không ra có cái gì khác thường, nhưng hai người lại có cảm giác rất kỳ quái.

Hoán Sa nghe xong, càng đắc ý hơn, thế này mới xoay người hành lễ:

” Đa tạ tiểu thư ưu ái! ”

Đồng thời cũng không quên thị uy nhìn thoáng qua Chức Cẩm.

Chức Cẩm chỉ cẩn thận cúi đầu, có chút ghen tị vò vò chiếc khăn trong tay.

Mộc Tịch Bắc xem tất cả ở trong mắt, bất động thanh sắc, tiện đà nhỏ nhẹ nói với Hoán Sa:

” Nào! Ta giúp người đeo lên, khuyên tai mã não này rất hợp với người, làn da của người trắng trẻo, màu đỏ sẽ làm người nổi bật hơn. ”

Hoán Sa nghe xong, quả nhiên rất cao hứng, mọi người ở bên ngoài luôn so sánh mình không đẹp bằng Chức Cẩm, cũng không biết Chức Cẩm lớn lên thế nào mà xinh đẹp kiều mỹ, môi hồng răng trắng, so với người không có nhan sắc như nàng đúng là một trời một vực, bảo nàng làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng cầm lấy khuyên tai mã não, giơ tay lên đeo cho Hoán Sa, tự dừng Hoán Sa cảm giác có một cơn gió lạnh ập tới, đôi bàn tay mảnh khảnh giống như tay người chết, lạnh lẽo không có chút nhiệt độ.

Mộc Tịch Bắc từ đầu tới cuối vẫn cười dịu dàng, người Hoán Sa lại dần dần cứng ngắc, không biết tại sao, nàng bắt đầu cảm thấy bất an, nhưng sợ mất thể diện trước mặt Chức Cẩm, nên cũng không biết phải phản ứng thế nào.

Đeo xong một cái khuyên tai cho Hoán Sa, Mộc Tịch Bắc liền lùi về sau một bước, nhìn Hoán Sa từ trên xuống dưới, sau đó vừa lòng gật gật đầu:

” Chức Cẩm! Đi! Lấy cái gương lại đây, cho Hoán Sa tỷ tỷ của người soi xem! ”

Chức Cẩm cắn cắn đôi môi, bất mãn nói:

” Tiểu thư! ”

Mộc Tịch Bắc cắt ngang lời nàng:

” Đi! ”

Không nghi ngờ gì, Chúc Cẩm bị dọa sợ run, không tình nguyện mang tới một mặt gương, Mộc Tịch Bắc cầm gương trong tay, giơ lên trước mặt Hoán Sa:

” Nào! Hoán Sa, nhìn xem thử có thích không? ”

Toàn thân Hoán Sa đều cảm thấy không thoải mái, giống như ở trước mặt Mộc Tịch Bắc mỗi một cái lỗ chân lông đều không biết chôn giấu chỗ nào, không khỏi sinh ra thoái ý, cho dù nàng ta thường thường không coi ai ra gì, nhưng vẫn chưa phải kẻ ngốc, hôm nay tiểu thư nói thế nào cũng thấy kỳ lạ.

” Tiểu thư...! Nô tỳ thấy, chắc là không cần xem đâu, hay là người hãy bỏ tay xuống đi ”

Hoán Sa nín thở nói.

Về mặt Mộc Tịch Bắc nghi ngờ:

” Sao thế, vậy là không thích àh! ”

Nói xong tiến lên cầm lấy khuyên tai có chút nghiêng lệch, Hoán Sa đang muốn mở miệng nói chuyện, tự dưng hét lên một tiếng chói tai.

” A! ”

Chức Cẩm bị dọa lùi về sau một bước dài, vừa nhìn, thì thấy khuyên tai vừa rồi hiện tại đang nằm trên đất, trên mặt còn dính đầy máu tươi, làm cho màu đỏ mã não hiện lên vẻ quỷ dị chết chóc.

Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy lỗ tai Hoán Sa đang chảy máu không ngừng, Chức Cẩm hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Mộc Tịch Bắc.

Thì ra Mộc Tịch Bắc đã trực tiếp giật xuống khuyên tai đang đeo trên tai, chỗ thịt ở vành tai bị rách ra, máu tươi nhỏ giọt rơi xuống đất, da tróc thịt bong.

Một tay Hoán Sa ôm lỗ tai đang chảy máu, một mặt quên mất cả phản ứng, không dám tin nhìn nữ tử gây yếu trước mắt, đau đớn tức thờ ập tới mới phản ứng lại.

” Người... Người... Ta sẽ không bỏ qua cho người. ”

Về mặt Mộc Tịch Bắc thay đổi, khuôn mặt vô cảm đứng ở tại chỗ, lạnh lùng nhìn nhìn máu thịt mơ hồ, không có cảm xúc gì, Hoán Sa chỉ cảm thấy giống như bị ma quỷ để mắt đến, quay đầu bỏ chạy:

” Ta muốn đi nói với Đại phu nhân! ta muốn đi nói với Đại phu nhân! ”

Mộc Tịch Bắc xoay người đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng nhìn lướt qua Chức Cẩm đang ngây người, khinh thường cười cười, đi vào trong nội thất, sống lưng Chức Cẩm cứng ngắc không thể giãn ra, nàng chưa bao giờ sợ hãi như vậy, cho dù ở bên trong nơi nhà cao cửa rộng này thường không thiếu những việc làm dơ bẩn độc ác, thủ đoạn hại người cũng rất nhiều loại, nhưng chưa từng có người nào làm cho nàng sợ hãi như vậy, đó là sự sợ hãi từ tận sâu trong linh hồn.

Chức Cẩm phục hồi lại tinh thần, lập tức ngã ngồi xuống sàn nhà, há miệng thở dốc, ánh mắt nhìn theo nửa góc áo của nữ tử đang khuất dần sau cánh cửa.

” Còn không lau dọn đi! Chờ cái gì nữa! ”

Giọng nói nhàn nhạt của Mộc Tịch Bắc truyền đến, nhẹ nhàng ầm ập, thậm chí còn có chút dịu dàng cùng dung túng, nhưng lại khiến cho Chức Cẩm rợn cả tóc gáy.

” Dạ! Dạ! Dạ! ”

Chức Cẩm vội vàng đứng lên, nhanh chóng lau dọn vết máu sạch sẽ, sau đó chủ động hầu hạ Mộc Tịch Bắc thay y phục.

Mộc Tịch Bắc không nói thêm gì nữa, nhìn nhìn y phục trên người mình, so với hai nha hoàn thậm chí còn kém hơn, không khí ngột ngạt khiến người ta hít thở không thông, Chúc Cẩm cẩn thận giúp Mộc Tịch Bắc chuẩn bị tất cả, mà ngay cả một câu nịnh nọt cũng không dám nói, quả nhiên đã sợ hãi đến cực điểm.

Chỉ một lúc sau, một người phụ nữ mập mạp dẫn theo hai người phụ nữ thân thể đồng dạng đang đi đến cửa, giọng nói mang theo tức giận:

” Ngủ tiểu thư, Đại phu nhân truyền người đi đến sảnh trà hỏi chuyện. ”

———Đề lời nói với người xa lạ ——

(Lời Editor: Nào tớ siêng thì sẽ Edit câu của Tác giả nhé. Sau mỗi chương tác giả đều để lại lời nhắn đó. Hihi! Mọi người ủng hộ cho tớ có động lực nhé.)

5. Chương 3: Mới Gặp Chủ Mẫu

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Tịch Bắc thay đổi thành một thân váy dài màu xanh lam, vô cùng đơn giản.

Mộc Tịch Bắc biết rõ, nàng không được phụ thân yêu thích, bởi vì lúc mẫu thân sinh nàng ra bị khó sinh mà qua đời, nghe những lão nhân trong viện kể lại, lúc đó bà đỡ có nói cả hai sẽ không sống được, nhưng mẫu thân của nàng thì chết mà nàng lại còn sống khỏe mạnh.

Từ đó, Thừa tướng Mộc Chính Đức liền mặc kệ nàng, tuy rằng không đổ lỗi gì cho nàng, nhưng cũng chẳng quan tâm chăm sóc gì cả, có ý tứ mặc kệ hàm xúc.

Mộc Tịch Bắc nâng mắt đánh giá người vừa mới tới, lập tức tiến lên chào hỏi:

” Đây không phải là Chu ma ma sao? Người trước ngồi chờ một lát, con chuẩn bị một lúc nữa là xong rồi. ”

Lời vừa nói ra khiến người ta cảm thấy vị tiểu thư này bất đắc dĩ phải hạ mình, nhưng Chúc Cẩm nghe xong lại co người lại đứng ở xa xa.

Mộc Tịch Bắc lạnh lùng nói:

” Chúc Cẩm, người còn chờ gì nữa? Sao không biết dâng trà cho Chu ma ma! ”

Chu ma ma cười lạnh một tiếng:

” Hừ! Không cần dùng đâu, lão nô ngồi đây chờ là được rồi! ”

Chúc Cẩm cũng không dám không nghe, vội vàng chạy tới run rẩy pha trà.

Vừa rồi Mộc Tịch Bắc có lật xem hộp trang sức của mình, cũng hiểu được vì sao hai nha hoàn lại đi tranh đoạt một cái khuyên tai, ở bên trong hộp, đa số là những trang sức tỉ lệ không tốt lắm, trên cơ bản thì các nàng không có gì béo bở để vợ vét cả, với lại ngày thường nàng cũng không có dư tiền để thưởng cho các nàng, khó khăn lắm hai nàng mới nhìn thấy đồ tốt một chút, tự nhiên là muốn tranh giành một phen.

Từ trong gương Mộc Tịch Bắc nhìn thấy người đang đợi ở phía sau, khoé môi cong lên, sau đó xoay người đứng lên, dẫn đầu đi ra ngoài, lúc đi ngang qua ma ma cầm đầu thì cười như không cười nhìn bà ta một cái.

Vị mama cầm đầu chính là Chu mama - mẫu thân của Hoán Sa, dưới ánh nhìn của Mộc Tịch Bắc Chu mama đột nhiên giật mình, không rõ mình bị làm sao nữa, chỉ cảm thấy đôi mắt cười thành trăng lưỡi liềm của Ngủ tiểu thư giống như hai con dao nhỏ đang lạnh lẽo nhìn bà, làm cả người bà không được tự nhiên.

Chu ma ma quay đầu lại nhìn người ma ma ở phía sau, ma ma kia gật gật đầu, Chu ma ma mới yên tâm, theo sau đi ra ngoài.

Trải qua hành lang gấp khúc, trần trọc mấy con đường mòn, Mộc Tịch Bắc đến phòng trước.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy đầu tiên là một nữ nhân có vẻ đẹp cực kỳ lộng lẫy, mặc một thân váy dài in hai đoá lớn mẫu đơn màu sắc ngẫu hợp, thêu viền vàng sáng chói, ba cây trâm cài cắm nghiêng trên búi tóc, dịu dàng đoan trang, nhìn qua vừa hiền lành vừa cao quý.

” Tham kiến mẫu thân! ”

Mộc Tịch Bắc rủ xuống lông mi, khiến người khác nhìn không thấu, vị nữ nhân đang ngồi trên cao kia chính là thê tử Thừa tướng Mộc Chính Đức, chủ mẫu đương gia phủ Thừa tướng - Liễu Chi Lan.

Khuôn mặt Liễu Chi Lan hiền hoà mở miệng, không trực tiếp làm khó dễ Mộc Tịch Bắc:

” Đứng lên đi! ”

Mộc Tịch Bắc đứng dậy rồi ngồi xuống vị trí bên trái, đảo mắt nhìn sang, một nữ tử dung mạo xinh đẹp đang ngồi ở phía đối diện, mềm mại dịu dàng, một đôi mắt lộ vẻ kiên nghị.

Đó là Mộc Tịch Hàm, ở trong trí nhớ thì nàng ấy là tỷ tỷ ruột cùng một mẹ với nàng, dường như đối xử rất tốt với nàng, ở trong phủ vốn không có Chủ mẫu di nương làm chỗ dựa chu toàn, vậy mà vẫn không quên chiếu cố đến nàng. Vì thế Mộc Tịch Bắc gật đầu chào vị tỷ tỷ của nàng.

Ngồi trên chủ vị, Liễu Chi Lan nhìn thấy một màn như vậy, liền cười mở miệng:

” Đúng là một đôi tỷ muội xinh đẹp khéo léo, mẫu thân thấy đứa nhỏ Tịch Bắc lớn lên càng ngày càng đẹp, so với Tịch Hàm càng không khác biệt chút nào. ”

Mộc Tịch Bắc rủ xuống đôi mắt, bất động thanh sắc, nghĩ rằng Liễu thị quả là một nữ nhân tâm tư giả dối, nhìn thì dịu dàng, mở miệng ra là châm ngòi ly gián, nếu như hai nàng tuổi còn nhỏ, chắc chắn sẽ bị bà ta châm ngòi.

Nữ hài tử còn trẻ thường rất thiếu kinh nghiệm, hơn nữa cuộc sống lúc nhỏ cũng không sung sướng gì, trong lòng sẽ sinh ra sự phân bì so sánh, quả nhiên, Mộc Tịch Bắc vừa nhìn qua, đã thấy ánh mắt Mộc Tịch Hàm đang lo lắng nhìn nàng. Nhìn sang bên kia, hoá ra là vì trên người Mộc Tịch Hàm đang mặc một chiếc váy sa tanh mới tinh, Liễu Chi Lan vừa mới cho Mộc Tịch Hàm, nói thế nào cũng bắt nàng phải thay.

Mục đích thế nào thì ai cũng hiểu, đều là tỷ muội ruột thịt, tỷ tỷ thì mặc đồ tốt như thế, còn muội muội lại mặc đơn giản như vậy, ai cũng sẽ cho rằng ngày thường tỷ tỷ chỉ giả vờ quan tâm mà thôi.

Mộc Tịch Bắc không để ý đến, quay đầu nói với Liễu Chi Lan:

” Mẫu thân sinh ra đẹp như vậy, ngay cả tiên nữ so ra còn kém mẫu thân, con với tỷ tỷ chỉ kế thừa ưu điểm của mẫu thân thôi. ”

Liễu Chi Lan sững sốt, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Mộc Tịch Bắc, chỉ trong chớp mắt lại hoá thành cười to:

” Ha ha! Cái miệng nhỏ nhắn của con đúng là càng ngày càng ngọt. ”

Ánh mắt Mộc Tịch Hàm cũng không dám tin nhìn về phía Mộc Tịch Bắc, muội muội của mình sao lại có thể nói như vậy chứ, ý tứ của lời nói vừa rồi không phải là quăng mẫu thân ruột của mình lên chín tầng mây à, lại nhận nữ nhân trước mắt này là mẫu thân của mình sao?

Mộc Tịch Bắc cũng không có giải thích, phải, khi nào cần thiết, nhận giặt làm cha thì có làm sao đâu?

Chu mama đứng ở phía sau Liễu Chi Lan nhú nhú mày, sao bà cứ cảm thấy Ngũ tiểu thư hơi hơi khác thường, khoẻ môi nhếch lên, đáy mắt luôn tươi cười nhưng lại giống như hai thanh đao nhỏ, quỷ dị bức người.

” Tịch Bắc, mẫu thân nghe người ta nói nha đầu Hoán Sa dường như bị ma quỷ ám ảnh, vậy mà giám lấy trộm khuyên tai của con. ”

Rốt cuộc Liễu Chi Lan cũng đi vào chính đề, ánh mắt dò xét hỏi Mộc Tịch Bắc.

” Nghĩ đến Hoán Sa cũng có nỗi khổ riêng, mẫu thân không cần phải làm chủ cho con đâu. ”

Mộc Tịch Bắc dịu dàng đáp lời.

Liễu Chi Lan nghe xong, không khỏi cười lên, Ngũ tiểu thư thật đúng là không giống như trước.

” Mẫu thân biết con là người rộng lượng, thế nhưng nha đầu kia còn cần ngược lại con một ngụm, nói con giật rách lỗ tai của nó. ”

” Vậy à.” Mộc Tịch Bắc nhún mày.

Liễu Chi Lan nhìn phản ứng của Mộc Tịch Bắc, tiếp tục mở miệng nói:

” Mẫu thân liền nói với nha đầu kia, trộm đồ vốn dĩ là nó làm sai, Bắc Bắc chúng ta là người lương thiện lại rộng lượng, sẽ không làm những việc độc ác như vậy, con nói xem có đúng không? ”

Mộc Tịch Bắc cũng diễn trò cùng Liễu Chi Lan:

” Vậy ạ, chẳng lẽ nàng ta muốn cắn chết nữ nhi mới chịu buông tha?

” Nhưng nha đầu kia lại không nghe ta, nói thế nào cũng phải lấy lại công đạo, mẫu thân niệm tình Chu mama hầu hạ đã nhiều năm, tự nhiên không thể mặc kệ được, không bằng con hãy thưởng cho nha đầu kia ít bạc, khiến nàng yên tĩnh lại, con thấy thế nào? ”

Liễu Chi Lan nói chuyện như định rồi.

Mộc Tịch Bắc nghe xong cười cười, lời nói của Liễu Chi Lan chứa đầy hàm ý, đầu tiên là chụp lên đỉnh đầu nàng cái mũ làm người lương thiện, lại bảo nàng thưởng tiền bạc, nhưng thưởng ở đâu, rõ ràng là bồi thường, chỉ cần nàng đáp ứng, tương đương thừa nhận việc này là do nàng gây nên, nếu truyền ra bên ngoài, ai cũng đều rõ ràng.

Hơn nữa trước giờ, nha đầu vẫn thường bị chủ tử đánh chửi, nếu hôm nay nàng bồi thường bạc cho Hoán Sa, vậy sau này nha hoàn nô tài không phải sẽ treo lên đầu lên cổ nàng àh.

Thậm chí còn cảm thấy dù sao khi dễ Ngũ tiểu thư cũng không lo, nếu bị đánh vài cái, còn được thưởng bạc, là chuyện buôn bán có lời mà, mặt khác, Liễu Chi Lan cũng muốn tuyên cáo với người trong phủ, chỉ cần là người của bà, đều có bà che chở, chỉ cần thành thật làm việc cho bà, đều sẽ có chỗ dựa.

Cho nên, Liễu Chi Lan chỉ nói mấy câu đơn giản, nhưng lại bày đủ bẫy rập.

Một vấn đề khác, nếu danh tiếng hung tàn độc ác được truyền ra ngoài, hôn sự của mình coi như xong rồi, chỉ đành phải xếp hàng chờ, mặc Liễu Chi Lan sắp xếp.

Về phương diện khác nữa, nhìn cả người nàng bộ dạng nghèo túng, lấy tiền ở đâu ra, mà chỉ cần nàng hiện ra bộ dạng khó xử, Liễu Chi Lan sẽ rộng lượng thay nàng bồi thường, lại thắng được nô tài ủng hộ, còn mình thì tự đứng lại bị người hèn hạ nhạo báng một phen, Mộc Tịch cười càng thoải mái hơn, giống như nghe thấy được tiếng vang “lộc cộc” đang gây bàn tính của Liễu Chi Lan.

” Mẫu thân, Tịch Bắc vẫn cảm thấy vì người trị gia nghiêm cẩn, mới làm cho mọi người trong Tướng phủ hoà thuận, nhưng hôm nay Hoán Sa đã trộm đồ, lại còn muốn được bồi thường, sợ là có không ít người sẽ không phục, luật pháp của La Quốc, nếu như là trộm đồ này nọ... ”

Mộc Tịch Bắc hơi khó xử liếc mắt nhìn Liễu Chi Lan.

Liễu Chi Lan cũng không nhịn được khiếp sợ một hồi, vậy mà Mộc Tịch Bắc lại không đi theo con đường bà chỉ, dù gì thoát nhìn thì bà chỉ ra đường đó hoàn toàn đều vì nàng, cái mũ trị gia nghiêm cẩn đội lên đầu bà, khiến bà càng tiến thoái lưỡng nan (ở vào tình thế bế tắc khó xử tiến cũng không được mà lùi cũng không xong), lúc trước Ngũ tiểu thư không phải như thế.

Ánh mắt Chu mama căng thẳng, nhất thời gào to:

” Hài tử đáng thương của ta a, một cái lỗ tai đang êm đẹp đã bị người ta giật hư rồi, lão nô ta không trách ai, đều là nó đáng bị như thế, ai bảo nó ở bên cạnh Ngũ tiểu thư nhiều năm như vậy cũng không hầu hạ tiểu thư cho tốt, chọc cho tiểu thư tức giận. ”

Chu mama lập tức chuyển từ Hoán Sa trộm đồ sang Mộc Tịch Bắc hung tàn độc ác, không nhân nhượng tội danh trộm cắp của Hoán Sa nữa, chỉ nói nàng không niệm tình chủ tớ, tuổi còn nhỏ mà lại tàn nhẫn như vậy.

Đôi mắt trong trẻo của Mộc Tịch Bắc nhìn Chu mama đang diễn trò trên đất, liền mở miệng dò hỏi:

” Không lẽ ý của mama là nói con giật hư lỗ tai Hoán Sa? ”

Không ai nghĩ tới Mộc Tịch Bắc lại hỏi ngược một câu như vậy, Mộc Tịch Bắc lập tức quỳ xuống trên mặt đất, ưỡn khuất nói:

” Mẫu thân nhất định phải làm chủ cho con, nữ nhi chưa từng làm chuyện đó, tuyệt nhiên không thể để người khác oan uổng như thế. ”

Liễu Chi Lan trừng mắt liếc Chu mama một cái, Chu mama so ra còn kém xa Liễu Chi Lan, dù sao từ đầu tới giờ, Liễu Chi Lan cũng chưa từng nói qua lỗ tai Hoán Sa là do nàng giật hư.

6. Chương 4: Hoán Sa Lật Lọng

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

” Mẫu thân tất nhiên là tin tưởng con, nhưng nói gì thì cũng phải có chứng cứ, ta nghe nói lúc ấy nha đầu Chúc Cẩm cũng đang ở đó, không bằng hỏi nó một chút cho rõ ràng. ”

Liễu Chi Lan khó xử mở miệng.

Mộc Tịch Bắc gật đầu đồng ý, Chúc Cẩm vốn đang hầu hạ ở sau ghế dựa, nghe Liễu Chi Lan mở miệng, liền cuống quýt quỳ trên mặt đất, về mặt bôi rối.

Liễu Chi Lan nhắc chén trà lên, nhấp nhẹ vài ngụm, không lập tức tra hỏi Chúc Cẩm, còn Chúc Cẩm vẫn cúi đầu có chút co rúm lại, không khí trong phòng nhất thời nặng nề.

Mộc Tịch Hàm lo lắng nhìn hai người, nàng thật sự không rõ muội muội của mình bị làm sao nữa, trước kia mặc kệ nàng nói sao với nó, nói nó không nên chống đối chủ mẫu nó cũng không nghe, nhưng hôm nay mồm miệng như vậy, nàng cũng mới thấy lần đầu.

Yên tĩnh hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng cốc trà trong tay Liễu Chi Lan, không nặng không nhẹ qua tay đặt ở trên bàn gỗ, phát ra tiếng vang rất nhỏ, nhưng cũng làm cho tâm của người ta trầm xuống theo.

” Chúc Cẩm, ta hỏi ngươi, lỗ tai Hoán Sa sao lại bị như vậy? ”

Bộ dáng Liễu Chi Lan cao cao tại thượng, thể hiện dáng vẻ uy nghiêm của chủ mẫu.

Chúc Cẩm nhẹ nhàng nâng mắt, nhìn thoáng qua chủ mẫu, không dám mở miệng.

Lúc này Mộc Tịch Bắc đang quỳ gối phía sau Chúc Cẩm, đôi con ngươi màu đen vô tình cố ý dừng trên người Chúc Cẩm.

” Chúc Cẩm, ngươi phải ăn ngay nói thật, không được nói dối, nếu không để ta biết được, sẽ lột da của ngươi. ”

Liễu Chi Lan nhìn như khuyên bảo, thật ra đang âm thầm uy hiếp.

Mộc Tịch Bắc từ đầu tới cuối không nói lời nào, mà mồ hôi lạnh trên đầu Chúc Cẩm đang dần dần chảy xuống, hủy hoại lớp trang điểm, mang theo vài phần chật vật.

Trong lòng Chúc Cẩm rối bời, sao nàng lại xui xẻo như vậy, chuyện này thì liên quan gì tới nàng chứ? Nếu là ngày xưa, nàng nhất định không chút do dự đứng ra chỉ chứng Ngũ tiểu thư, nhưng bây giờ, Ngũ tiểu thư giống như thay đổi thành người khác vậy, một màn Ngũ tiểu thư tươi cười nhưng lại giật rách cả lỗ tai Hoán Sa luôn lặp lại xuất hiện trong đầu, khiến cả người nàng nhịn không được lạnh run.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn chủ mẫu đương gia, thấy ý tứ uy hiếp ở trong mắt không chút nào che giấu, nếu hôm nay mình mà không nói ra điều gì, chỉ sợ chủ mẫu sẽ không bỏ qua cho mình.

Chúc Cẩm hạ nhãn tâm, nàng tin tưởng cánh tay không bắt quá dài, mặc kệ Ngũ tiểu thư thay đổi ra sao, chung quy vẫn đầu không lại Liễu Chi Lan, vì thế, Chúc Cẩm bất chấp ánh mắt lạnh thấu xương ở sau lưng, cắn răng nói:

” Là... Là Ngũ tiểu thư làm. ”

Trong phòng liền truyền đến một tràng âm thanh hít không khí, hoá ra là do Ngũ tiểu thư làm à? Sao Ngũ tiểu thư lại độc ác như vậy?

Mộc Tịch Bắc ngẩng đầu cười yếu ớt, trong mắt chiếu ngược bóng dáng đám người Chu mama và Liễu Chi Lan, rõ ràng nhìn thấy khoe miệng Liễu Chi Lan đang giương lên cùng ánh mắt vừa lòng.

” Mẫu thân, Bắc Bắc có biện pháp chứng minh chính mình trong sạch, chỉ cần người cho Bắc Bắc một cơ hội thôi. ”

Mộc Tịch Bắc chắc chắn nói.

Liễu Chi Lan và Chu mama liếc nhau, nhất thời đều không nghĩ sẽ tới tình trạng này, đến giờ mà Mộc Tịch Bắc vẫn không chịu thừa nhận.

Liễu Chi Lan gật gật đầu, mở miệng nói:

” Con thử nói xem, nếu việc này xác thực không phải do con gây nên, mẫu thân nhất định sẽ làm chủ cho con, sẽ không để con chịu nửa điểm uỷ khuất. ”

Nhìn đi, lời nói của Liễu Chi Lan dễ nghe cỡ nào, nếu là mẫu thân ruột nói ra lời này, mọi người chỉ cảm thấy chân tình tha thiết, nhưng lời này lại đặt ở miệng Liễu Chi Lan, còn có một hàm ý khác, đó là nếu việc này do con gây nên, ngay cả mẫu thân cũng không giúp được con.

Chẳng qua là một nha hoàn, Liễu Chi Lan lại làm lớn chuyện như vậy, tâm tư thế nào cũng có thể hiểu được.

Mộc Tịch Bắc vẫn lạnh nhạt như trước, đôi môi đỏ mọng khéo léo giương lên:

” Mẫu thân, Bắc Bắc muốn nhìn miệng vết thương của Hoán Sa một chút, chỉ cần xem qua miệng vết thương của Hoán Sa, Bắc Bắc có thể chứng minh việc này không phải do nữ nhi gây nên. ”

Liễu Chi Lan quay đầu nhìn Hoán Sa bởi vì sợ hãi mà lắc đầu, lại đặt ánh mắt ở trên người Mộc Tịch Bắc, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Mộc Tịch Bắc kiên nhẫn chờ đợi, Liễu Chi Lan rốt cục mở miệng:

” Một khi đã như vậy, vậy Hoán Sa liền đi qua cho Ngũ tiểu thư xem miệng vết thương đi. ”

Hoán Sa vẫn do dự không ngừng, bị Chu mama hung hăng trừng mắt liếc một cái, mới không tình nguyện đi tới trước mặt Mộc Tịch Bắc, chỉ thấy Chu mama mở miệng nói:

” Ngũ tiểu thư, con hãy nhìn một chút đi, khuê nữ ta đang êm đẹp, cũng không biết tạo nghiệt gì nữa, sau này gả cho người ta, nếu bị người ta ghét bỏ thì coi như xong rồi. ”

Mộc Tịch Bắc đứng lên, nói với Chu mama:

” Ma ma yên tâm, không cần lo lắng. ”

Sau đó, Mộc Tịch Bắc đến gần bên tai Hoán Sa, nhẹ giọng nói:

” Người xem, trên tay ta đây là cái gì? ”

Cả người Hoán Sa chấn động, nhìn tới trên tay Mộc Tịch Bắc, chỉ thấy trên ngón tay có một chỗ tím đỏ, hơi hơi sưng lên, nhưng không nghiêm trọng lắm, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn nữ tử gầy yếu trước mặt, nhất thời nói không ra lời.

Chu mama tựa hồ phát giác khác thường, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Mộc Tịch Bắc nói tiếp:

” Đây là hạt mã tiền, có kịch độc, hiện giờ người có cảm giác cổ cứng ngắc hay không, bả vai với chân bắt đầu có chút tê cứng. ”

Hai chân Hoán Sa bắt đầu run run, thử động cũng không nhúc nhích chút nào, chỉ cứng ngắc nghe Mộc Tịch Bắc nói bên tai, toàn thân sợ hãi, Hoán Sa bắt đầu thấy hối hận.

” Đúng! Đây là hạt mã tiền, từ từ...từ từ, lỗ tai của người sẽ teo lại, sau đó dần dần lan ra... Nếu như không có thuốc giải, khuôn mặt mềm mại này của người sẽ... ”

Mộc Tịch Bắc dẫn dắt từng bước, giống như là ác ma triệu hồi.

Lúc này, tâm tư muốn trả thù của Hoán Sa đã bị vô tận hoảng sợ thay thế, nàng ta thật sự cảm giác được cổ bắt đầu cứng ngắc, hai chân cũng không nghe sai bảo, lỗ tai nóng rất đau đớn, chẳng lẽ nàng thật sự trúng độc ư? Không! Nàng không muốn biến thành người quái dị, nàng không muốn mặt bị teo lại, không muốn không muốn!

Hoán Sa ôm lỗ tai mãnh liệt lắc đầu, lớn tiếng gào thét:

” Không! Ta không muốn, ta không muốn! ”

Mộc Tịch Bắc cười yếu ớt lùi về phía sau từng bước, đối diện trực tiếp với ánh mắt Liễu Chi Lan, làm cho người ta nhìn không ra manh mối.

Liễu Chi Lan chuyển tầm mắt đến trên người Hoán Sa, chỉ thấy Hoán Sa vô cùng hoảng sợ ngã ngồi dưới đất, bộ dạng hết sức chật vật, lập tức nhẹ giọng nói:

” Hoán Sa, người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì, nói ra, ta sẽ làm chủ cho người. ”

Nói xong, ánh mắt còn như có như không nhìn Mộc Tịch Bắc ở phía sau.

Nhưng không ngờ rằng, Hoán Sa vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chưa phục hồi lại tinh thần, Liễu Chi Lan nhíu nhíu lông mày, Chu mama vội vàng tiến lên muốn nhìn xem nữ nhi của mình bị trúng tà gì, Liễu Chi Lan cũng không kiên nhẫn, giọng nói lớn thêm:

” Hoán Sa! ”

Hoán Sa giật mình một cái, cảnh giác nhìn chủ mẫu đương gia, thân mình vừa mới thả lỏng, đã cảm giác được ánh mắt tinh mịch như rắn độc ở sau lưng truyền đến, cuống quýt mở miệng nói:

” Nô tỳ có tội, nô tỳ có tội, là do nô tỳ không cẩn thận giết rách lỗ tai chính mình, còn muốn hãm hại Ngũ tiểu thư, phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng. ”

Liễu Chi Lan tức giận vỗ bàn:

” Người nói cái gì? ”

Không ngờ tại thời điểm này mà tiện tỳ kia lại lật lọng, rốt cuộc thì nha đầu kia đã nói gì với nó.

Chu mama cũng bị dọa không nhẹ, vội vàng khuyên răn:

” Phu nhân, chắc là Hoán Sa có cái gì uỷ khuất, bằng không hài tử này sao lại tự giết hư lỗ tai của mình, lão nô sống nhiều năm như vậy, còn không biết là không cẩn thận cỡ nào mà có thể giết rách luôn lỗ tai mình. ”

Mộc Tịch Bắc hợp thời mở miệng:

” Đúng vậy, Hoán Sa người mau giải thích với Chu mama một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ”

Hoán Sa cố bình ổn tâm tình bối rối, nhưng vẫn rất sợ Mộc Tịch Bắc, càng sợ được đòi mạng kia hơn, đành phải mở miệng nói:

” Là do nô tỳ tồn tại tham niệm, nhìn trúng khuyển tai của tiểu thư, lúc đang đeo lên tai, lại bị tiểu thư phát hiện, bởi vì cảm thấy bất an, nhất thời mạnh tay, mới giật rách luôn lỗ tai của chính mình. ”

Lần này Liễu Chi Lan và Chu mama không nói gì nữa, dù sao chính miệng Hoán Sa thừa nhận, hai bà biết phản bác thế nào, chỉ có Chu mama không cam lòng, tiện đà nói:

” Xú nha đầu người, cần phải nói thật cho ta, phu nhân sẽ làm chủ cho người, nếu sự tình đúng như lời người nói, vậy vì sao Chúc Cẩm lại nói chuyện này là do Ngũ tiểu thư gây nên chứ. ”

Giờ phút này Chúc Cẩm đang quỳ ở một bên, cực kỳ không yên, Hoán Sa sao đột nhiên lại sửa miệng, đây không phải là hại chết nàng à? Còn có Ngũ tiểu thư vì sao đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, vậy, vậy, vậy sau này nàng còn có ngày lành tháng tốt sao?

Hoán Sa cũng không muốn phản bác mẫu thân của mình nên đành nói:

” Chuyện này con cũng không rõ, lúc ấy Chúc Cẩm muội muội cũng không ở đây, con cũng không biết tại sao Chúc Cẩm muội muội lại vì con mà chỉ chứng Ngũ tiểu thư. ”

Mộc Tịch Bắc đứng ở sau người, ý cười càng sâu, thật ra nàng cũng muốn nhìn một chút, Chúc Cẩm sẽ làm thế nào để thoát khỏi tội danh bịa đặt sự thật, nói xấu chủ tử.

—Đề lời nói với người xa lạ —

Vì sao không có thu thập a

thật thương tâm a

cầu ôm:-):-)

7. Chương 5: Hai Đồng Tiền

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Chúc Cẩm cũng rất thông minh, vừa thấy tình huống không tốt, lập tức sửa miệng, nghĩ rằng như vậy thì Mộc Tịch Bắc sẽ tha cho nàng.

” Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng, đều là nô tỳ nói bậy, lúc ấy tiểu thư đưa lưng về phía nô tỳ, nô tỳ tưởng, Hoán Sa tỷ tỷ sẽ không thể tự mình giật hư lỗ tai, thế này mới nghĩ là Ngũ tiểu thư gây nên, không ngờ rằng lại oan uổng Ngũ tiểu thư, thật sự là sai lầm trời đánh, phu nhân tha mạng, mong phu nhân nể tình nô tỳ một lòng trung thành, tha cho nô tỳ. ”

Chúc Cẩm cuống quýt dập đầu với Liễu Chi Lan.

Còn Hoán Sa lại ở một bên lặng lẽ đánh giá vẻ mặt Mộc Tịch Bắc, thấy nàng cũng không tức giận, lúc này mới thoáng yên tâm, nàng thật sự rất sợ khuôn mặt của mình cứ như vậy xong rồi, cũng không biết được kia có lợi hại như Ngũ tiểu thư nói hay không, nhưng mặc kệ như thế nào, nàng cũng không thể mạo hiểm.

Mộc Tịch Bắc gương lên khoé môi, ” một lòng trung thành “, thật sự là làm khó Chúc Cẩm một lòng ” trung thành “, tức thời mở miệng nói:

” Mẫu thân, dù sao tuổi Chúc Cầm cũng còn nhỏ, dựa theo quy củ trong phủ thì phải đánh năm mươi đại bản, nhưng Bắc Bắc thấy, đánh ba mươi đại bản, răn đe như vậy cũng đủ rồi. ”

Sắc mặt Liễu Chi Lan rất khó coi, hôm nay Mộc Tịch Bắc sao lại như vậy, bà có cảm giác hôm nay chính mình bị nó nắm mũi dẫn đi, nhưng giờ đã nói tới tình trạng này rồi, bà muốn bỏ qua cho Chúc Cầm là điều không thể.

Trên đầu Chúc Cầm chảy xuống từng giọt mồ hôi lạnh, giật mình nhìn Mộc Tịch Bắc, sau đó Liễu Chi Lan phân phó xuống, Chúc Cầm bị người mang ra ngoài.

” Phu nhân tha mạng, nô tỳ luôn trung thành và tận tâm với người, phu nhân người bỏ qua cho con đi? ”

Chúc Cầm thật sự rất sợ hãi, vốn việc hôm nay không có bao nhiêu quan hệ với nàng, nhưng vì sao người bị đánh lại là nàng. Đúng! Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư có thể giúp nàng.

” Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư, người giúp nô tỳ đi, cầu xin người giúp nô tỳ đi, về sau nô tỳ nhất định một lòng trung tâm với người, cầu xin người... ”

Chúc Cầm vô cùng hoảng loạn.

Nghĩ đến cũng đúng, dù sao cũng là tiểu cô nương da thịt nòn nà, thấy mấy cây gậy thô ráp cứng rắn đánh vào trên người chính mình, tất nhiên sẽ rất sợ.

” Chúc Cầm, không phải ta không giúp người, chỉ là ở Tướng phủ đều có quy củ riêng của nó, mẫu thân không thể bởi vì người mà phá lệ, tuy nhiên người yên tâm, ta sẽ cầu tình với mẫu thân để người tìm cho người một đại phu tốt. ”

Mộc Tịch Bắc chậm rãi mở miệng, dường như thập phần khó xử.

Mộc Tịch Hàm từ đầu tới cuối dùng ánh mắt tìm kiếm đánh giá muối muối của mình, giống như biến thành người khác vậy, cuối cùng, thở dài một hơi.

Tiếng cầu xin tha thứ của Chúc Cầm vang lên liên tiếp ở ngoài phòng, trong phòng nhất thời yên tĩnh có chút quỷ dị, Mộc Tịch Bắc không coi ai ra gì cười cười, sau đó mở miệng nói:

” Mẫu thân, chuyện tình hôm nay đã được điều tra rõ, Bắc Bắc sẽ không quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi nữa. ”

Sắc mặt Liễu Chi Lan khó coi gật gật đầu:

” Vậy con liền đi về trước đi. ”

Mộc Tịch Bắc vừa mới đi ra vài bước, đã bị Hoán Sa túm góc váy, ánh mắt cầu khẩn nhìn Mộc Tịch Bắc

” Ngũ tiểu thư... ”

Mộc Tịch Bắc nhìn Hoán Sa, nở nụ cười cực có thâm ý, cầm lại góc áo chính mình, xoay người rời đi.

Hoán Sa lẳng lẳng nhìn môi đỏ mọng gương lên, tựa như người mất hồn.

Theo sau, Mộc Tịch Hàm cũng cáo từ, trong viện chủ mẫu chỉ còn lại mấy người tâm phúc, không đợi Liễu Chi Lan mở miệng, Chu mama liền quăng cho Hoán Sa một bạt tai.

” Sao người lâm trận lại lật lọng, người có biết điều này khiến phu nhân gặp nhiều khó khăn hay không, người có biết người gây ra bao nhiêu phiền toái cho phu nhân hay không? ”

Một mặt Chu mama gào thét tát Hoán Sa một bạt tai, một mặt lại liếc mắt nhìn sắc mặt Liễu Chi Lan, thấy mặt Liễu Chi Lan vẫn không thay đổi, đành phải tát thêm một cái:

” Ta đang hỏi người đấy, nói chuyện đi chứ. ”

Liễu Chi Lan vẫn không có ý tứ mở miệng, Chu mama đành phải giơ tay lên, một cái tát hạ xuống, rốt cuộc Liễu Chi Lan cũng mở miệng:

” Chu mama, người làm cái gì vậy, Hoán Sa là ta nhìn từ nhỏ lớn lên, đứa nhỏ này làm vậy tất nhiên là có nỗi khổ riêng, chỉ không biết nha đầu Mộc Tịch Bắc rốt cuộc trúng tà gì, dường như là biến thành người khác rồi. ”

” Dạ! dạ! dạ! Phu nhân nói phải, đều do lão nô quản giáo không chu toàn, mới làm mất thể diện của phu nhân. ”

Chu mama tiếp tục buông xuống mí mắt, thập phần kính cẩn nghe theo.

Qua nhiều năm như vậy, bà liên tục đi theo bên người Liễu Chi Lan, hiểu rõ nhất chính là tính tình phu nhân nhà mình, cho nên, nếu hôm nay không đánh cho Hoán Sa vài cái tát, sợ ngày sau sẽ rất khổ sở.

Hoán Sa ôm khuôn mặt đau rát, trên mặt đầy nước mắt, rất ủy khuất:

” Là tiện nhân Ngũ tiểu thư, nàng ta nói đã hạ độc mã tiền trên lỗ tai của con, nếu như không có thuốc giải, lỗ tai của con sẽ teo lại, sau đó cả khuôn mặt cũng đều bị như thế, con thật sự rất sợ hu...hu... ”

Liễu Chi Lan nghe xong, nhìn chằm chằm lỗ tai Hoán Sa một hồi, theo sau nháy mắt với nha đầu bên cạnh, nha đầu chạy đi ra ngoài, không bao lâu dẫn theo một người đại phu trở về.

Trong phòng nhất thời thập phần yên tĩnh, cùng đợi đại phu kiểm tra kết quả, hồi lâu, đại phu rốt cuộc vượt vuốt bộ râu màu trắng, đeo cái hòm thuốc mở miệng nói:

” Bẩm phu nhân, theo như kinh nghiệm nhiều năm làm nghề y của lão phu đến xem, trên tai vị tiểu thư này không hề trúng độc, cho nên, lại càng không phải trúng hạt mã tiền như vừa nói. ”

Đại phu vừa nói xong, Liễu Chi Lan liền cầm lấy cốc trà trong tay ném mạnh xuống đất, mảnh nhỏ cốc vỡ bắn tung toé khắp nơi, tất cả mọi người lập tức quỳ trên mặt đất, không dám mở miệng.

Hoán Sa ngã ngồi xuống đất, một mặt thấy may mắn vì chính mình không bị trúng độc, một mặt lại lo lắng bản thân làm hỏng chuyện của chủ mẫu, không biết có bị trừng phạt hay không.

Chu mama tựa hồ bắt đầu lo lắng thay cho nữ nhi của mình, xem xét đúng thời cơ mở miệng:

” Phu nhân, đừng vì loại mặt hàng này mà khiến người tức giận, chộc giận bản thân, chuyện người phân phó lão nô đều đã chuẩn bị thỏa đáng, lần này là Ngũ tiểu thư kia lợi hại, lần sau nhất định sẽ không bỏ qua cho nó dễ dàng như vậy. ”

Mặt Liễu Chi Lan cũng không chút thay đổi chất vấn Chu mama:

” Ai nói ta tức giận, một cái thứ nữ nhỏ nhoi cũng đáng để ta tức giận. ”

Chu mama cúi đầu xưng vâng, không dám mở miệng nữa.

Mà lúc đi ra khỏi Chi Lan viện, Mộc Tịch Bắc liền thu hồi khuôn mặt tươi cười, Liễu Chi Lan thật sự không phải người dễ đối phó, nếu nàng phỏng đoán không sai, Mộc Tịch Bắc chân chính là vì va chạm với Liễu Chi Lan mới bị hại chết.

Về phần hai nha đầu Hoán Sa cùng Chúc Cẩm, thì vẫn còn non lắm, thật ra nàng không hạ độc Hoán Sa, chẳng qua Hoán Sa tin vào lời nói của mình, đại khái là vì thấy bệnh trạng chính mình giống như lời nàng nói, cổ cứng ngắc, bả vai cùng chân đều tê cứng.

Thật ra cũng rất đơn giản, lỗ tai Hoán Sa đang bị thương, bởi vậy theo thói quen sẽ lấy tay ôm hoặc nâng một bên bị thương, thời gian lâu muốn cổ không cứng ngắc cũng khó, mà ngay cả miệng vết thương nàng ta cũng chưa xử lý, vậy mà vẫn đứng ở phía sau Chu mama, rõ ràng đứng thời gian dài ở đó để chờ chê cười nàng, cho nên hai chân nhất định tê cứng, hơn nữa còn bị mình dọa, khó tránh khỏi bị sợ hãi, nghĩ rằng mình thật sự trúng độc.

Đi chưa được mấy bước, Mộc Tịch Bắc liền thấy nơi Chúc Cẩm bị phạt đánh, một cô nương đang tốt đẹp, tự dưng lại bị đánh da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa.

Về mặt Mộc Tịch Bắc lo lắng, đi tới trước mặt Chúc Cẩm:

” Chúc Cẩm, người thế nào? ”

Chức Cẩm cố sức nâng mắt, nhìn về mặt lo lắng của nữ tử trước mắt, trong lòng sinh ra vài phần cảm động:

” Ngủ tiểu thư, người cứu...cứu nô tỳ, nô tỳ thật sự chịu không nổi, chỉ cần người có thể cứu nô tỳ, nô tỳ dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp người. ”

” Người đừng nói như vậy, ta vừa cầu tình với mẫu thân, nhưng mẫu thân lại... Ta thật sự cũng không có cách nào. ”

Về mặt Mộc Tịch Bắc bắt đầu mở miệng.

Cùng với tiếng kêu rên của Chức Cẩm, Mộc Tịch Bắc chậm rãi đứng dậy, từ trên đai lưng lấy ra bốn đồng tiền, đi tới người chấp hành hình phạt.

Người chấp hình là hai hán tử khoẻ mạnh, chỉ tiếc mặt mày hung thần, không chút hiền lành, Mộc Tịch Bắc đi tới trước người hai hán tử, mở miệng nói:

” Hai vị tiểu ca, đây là một chút tâm ý, ta biết không nhiều, nhưng nha đầu Chức Cẩm kia thân mình gầy yếu, chịu không nổi trận này, còn mong hai vị hạ thủ lưu tình.”

Hai người vừa nghe, liền thả xuống gậy gỗ trong tay, chạy lại đây:

” Ngủ tiểu thư, người thật sự hại chết nô tài, người có gì cứ việc phân phó. ”

Chức Cẩm mơ hồ nghe thấy một màn này, thập phần cảm kích Mộc Tịch Bắc, thậm chí ở giờ khắc này quyết định về sau nguyện ý đi theo nàng làm tùy tùng.

Nhưng giọng nói hai hán tử đột nhiên im bặt, lẳng lẳng nhìn hai đồng tiền trong tay mình, sắc mặt thập phần khó coi, hai đồng tiền? Đủ mua cái bánh bao!

Mộc Tịch Bắc vẫn như cũ cười thản nhiên, thậm chí còn cần nhằn liềm miềm nói một đồng chuyện, hai người hán tử ngại nàng là chủ tử, chỉ có thể chịu đựng lẳng nghe, vậy mà, mỗi người hai đồng tiền còn phải cầm lấy, chỉ có sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

” Nhận được hai vị tiểu ca chiếu cố, ta liền cáo từ trước. ”

Rốt cuộc Mộc Tịch Bắc cũng bỏ được rồi đi.

” Dạ! Dạ! Dạ! Đa tạ Ngủ tiểu thư dạy bảo! ”

Hai hán tử còn không quên nói lời cảm tạ.

Đến lúc không còn nhìn thấy thân ảnh Mộc Tịch Bắc, hai người hung hăng xì một tiếng khinh thường, lập tức cầm gậy lên tiếp đón trên người Chức Cẩm, tiếng vang rõ ràng lớn hơn trước không biết bao nhiêu.

Tin tưởng Chức Cẩm nếu biết được, Mộc Tịch Bắc chỉ thưởng cho hai hán tử mỗi người hai đồng tiền, không biết có bị tức hộc máu hay không.

— Đề lời nói với người xa lạ —

8. Chương 6: Thái Phi Trở Về

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Tịch Bắc vừa trở về phòng không bao lâu, Hoán Sa cũng liền về tới, chỉ là mặt mày sưng phù, cho dù đã được bôi thuốc, nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

Mộc Tịch Bắc không biểu hiện điều gì, nhưng Hoán Sa lại rụt rè sợ hãi, thậm chí mang theo một tia hận ý, vẫn tận lực duy trì khoảng cách với Mộc Tịch Bắc, giữ khuôn phép làm chuyện của mình, chỉ tiếc rằng, trong mắt cực lực che dấu tia chờ mong lại vẫn không thoát khỏi hai mắt Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc không để ý đến, chỉ ngồi ở trước bàn, không biết đang nghĩ cái gì, một lúc lâu, nghe thấy tiếng vang ngoài cửa, hoá ra là Chức Cầm bị đánh không nhẹ đang được người khiêng trở lại.

Mộc Tịch Bắc coi như không thấy, Hoán Sa ở ngoài cửa cũng không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, trong lúc nhất thời toà tiểu viện thập phần yên tĩnh.

Trời gần tối, Mộc Tịch Bắc đi tới phòng Chức Cầm, thấy Chức Cầm đã tỉnh lại liền giúp nàng múc một chén nước ấm.

Hai mắt Chức Cầm nhắm lại nhìn Mộc Tịch Bắc, mở miệng nói:

” Tiểu thư, nô tỳ làm chuyện có lỗi với người, người còn đối tốt với nô tỳ như vậy, cả đời này nô tỳ có làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp người. ”

Mộc Tịch Bắc ôm Chức Cầm vào trong lòng, vỗ nhẹ bả vai của nàng ta, mí mắt hạ xuống khiến không ai nhìn thấu hắc ám.

Chức Cầm lau nước mũi một phen, mở miệng nói:

” Đúng rồi, tiểu thư, nô tỳ nghe nói buổi chiều ngày mai Lão thái phi sẽ trở về, ngày mai người nhất định phải lưu lại ấn tượng thật tốt với Lão thái phi, người ở trong phủ không được lão gia yêu thích, cho nên sau này nếu muốn sống tốt nhất định phải được Lão thái phi yêu thích. ”

Điểm này, Mộc Tịch Bắc cũng đã tìm hiểu qua, Mộc Thái phi này là phi tử của Tiên đế, cũng là tỷ tỷ ruột của Thừa tướng Mộc Chính Đức, chẳng qua hai người đều là thứ xuất, năm đó ở trong phủ từng chịu khổ không ít, mà lúc Mộc Chính Đức bước vào con đường làm quan, Mộc Thái phi liền vào cung, khiến cho con đường làm quan của Mộc Chính Đức rất thuận lợi, rồi sau đó Mộc Chính Đức làm Thừa tướng, liền tự lập môn hộ, cùng dĩ vãng Mộc gia tách ra.

Vì thế, ở La Quốc có một phủ Thừa tướng, còn có thêm một Mộc phủ, đương nhiên, hai nhà vẫn có qua lại, đều là những người lẫn lộn ở quan trường, Mộc Chính Đức nhất định phải chuẩn bị chu toàn, xu nịnh xung quanh, qua lại được với Mộc gia thì càng tốt.

Lúc Tiên đế lâm chung, Mộc Thái phi muốn được chôn cùng, bị tiên đế cự tuyệt, nói chỉ cần giữ linh cửu ba năm, liền trả lại tự do cho bà, vẫn giữ lại phong hào cùng quyền lợi.

Mộc Thái phi từng có một đứa con, chỉ là đứa con này đột nhiên mất tích, về phần nguyên do cụ thể trong đó, Mộc Tịch Bắc cũng không biết được, nhưng Mộc Tịch Bắc biết rõ một điều, Thái phi trở về sẽ chính là một cơ hội rất tốt, nàng phải nắm bắt được cơ hội này để cố gắng xoay người.

” Làm khó người rồi, Chức Cầm, ta đã biết, người phải dưỡng thương cho tốt, đây là một chút thuốc trị thương ta xin được, người cầm lấy đi. ”

Mộc Tịch Bắc phục hồi lại tinh thần, dịu dàng nói với Chức Cầm.

” Tiểu thư... ”

Mộc Tịch Bắc nghe thấy ngoài cửa có chút động tĩnh, nhẹ nhàng giương lên khóe môi, lấy từ trong lòng ra một cái trâm cài, bên trên gắn một đoá mẫu đơn nở rất đẹp, bên cạnh còn có một nụ hoa, mặt trên dùng hạt châu ngọc lưu ly làm đẹp, giống như giọt sương buổi sớm, điêu khắc kỹ càng, thập phần tuyệt mỹ.

” Đây là... ”

” Trâm này là ta nhặt được trước cửa, cũng không biết là của người hay là của nha đầu Hoán Sa, ta thấy vết thương của người rất nặng, vốn định hỏi Hoán Sa trước, nhưng nha đầu kia dường như cố ý tránh mặt ta, ta đành phải tới hỏi người, trâm này là của người àh.? ”

Ánh mắt Mộc Tịch Bắc toả sáng, khiến người ta nhìn không ra tâm tư.

Hai mắt Chức Cầm nhìn chăm chăm trâm cài, ở dưới ánh đèn khúc xạ kim quang chói mắt, nàng nhìn nhìn Mộc Tịch Bắc, nuốt nuốt nước miếng, tâm tư qua lại vài lần mới mở miệng nói:

” Đây quả thật là của nô tỳ, là của mẫu thân lưu lại cho nô tỳ, là bảo bối gia truyền của nhà nô tỳ ạh.”

Mộc Tịch Bắc nhếch khoé môi:

” Một khi đã như vậy, ta cũng yên tâm, thứ này rất quý, người cất giữ cẩn thận. ”

Mộc Tịch Bắc không để ý đến Chức Cầm đang kinh hỉ, xoay người rời đi, người ngoài cửa cũng nhanh chóng rời khỏi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Tịch Bắc còn chưa mở mắt, phía chân trời dường như chỉ vừa xuất hiện một tia màu đỏ, Liễu Chi Lan đã phái người đến truyền Mộc Tịch Bắc, tâm tình Mộc Tịch Bắc không tốt, nhưng vẫn cố gắng tươi cười, đi tới viện Liễu Chi Lan.

Chờ lúc Mộc Tịch Bắc đến, mặt trời mới dần dần dâng lên, Liễu Chi Lan mặc một bộ trung y tơ tằm thượng đẳng, đang ngồi ở trước gương đồng, để nha hoàn búi tóc.

” Thỉnh an mẫu thân! ”

” Hả, Bắc Bắc đến rồi àh, sao lại đến sớm như vậy, mau vào, trời buổi sớm còn lạnh, đừng để bị lạnh cóng. ”

Mặt Liễu Chi Lan đầy quan tâm.

” Đa tạ mẫu thân lo lắng! ”

Mộc Tịch Bắc đi tới bên cạnh Liễu Chi Lan, nhìn kỹ mới phát hiện nữ nhân này lớn lên quả thật có vài phần tư sắc, bày ra khuôn mặt dịu dàng hiền lành, luôn khiến người khác cảm thấy bà ta là một người cực kỳ tốt.

” Hôm nay mẫu thân gọi con đến cũng không có chuyện gì khác, nhưng Chu mama lại nói chuyện hôm qua là bà ấy quá mức kích động, mới hiểu lầm con, ta liền nói với bà ấy, Bắc Bắc chúng ta là một đứa nhỏ rộng lượng, thế nhưng trong lòng Chu mama vẫn băn khoăn, cứ muốn đích thân bồi tội với con, rồi năn nỉ ta gọi con đến. ”

Liễu Chi Lan giải thích.

” Chu mama quả thật lo lắng nhiều rồi, tự nhiên Bắc Bắc sẽ không để trong lòng. ”

Mộc Tịch Bắc hạ mí mắt, hết sức kính cẩn nghe theo.

” Ta cũng biết sẽ như thế, ở đây mẫu thân còn có chút việc, Chu mama ở bên ngoài chờ con, con đi nói chuyện với ma ma đi. ”

Liễu Chi Lan lại mở miệng.

Mộc Tịch Bắc gật đầu xưng vâng, sau đó xoay người rời đi, lúc sắp bước ra khỏi cửa phòng, nghe thấy phía sau Liễu Chi Lan truyền đến một câu:

” Đúng rồi, Bắc Bắc, mẫu thân suýt nữa thì quên, buổi chiều hôm nay Thái phi cô con sẽ tiến vào phủ, con nhất định không được gây ra chuyện gì đấy. ”

” Dạ! Mẫu thân! ”

Mộc Tịch Bắc cười lạnh xoay người rời đi, rõ ràng Liễu Chi Lan cố ý đến bây giờ mới nói cho nàng, nếu thật sự hy vọng nàng chiếm được ấn tượng tốt, sao lại chậm chạp nói với nàng như vậy, nhưng ngược lại nàng muốn nhìn một chút, rốt cuộc là ai gây ra sự cố trước.

Ra tới cửa, đã thấy vẻ mặt Chu mama căng thẳng đứng ở ngoài cửa, vừa nhìn thấy Mộc Tịch Bắc, liền đi tới:

” Ai u! Ngũ tiểu thư của ta, người làm lão nô chờ thật lâu àh, mau mau, vào trong phòng ngồi. ”

Mộc Tịch Bắc đi theo Chu mama vào một gian phòng gần chủ viện, ngồi xuống, Chu mama châm trà rót nước rất nhiệt tình.

” Ngủ tiểu thư, chuyện ngày hôm qua thật sự là hiểu lầm người, người đại nhân không chấp tiểu nhân, trăm ngàn lần đừng so đo với tiểu nhân, đứa nhỏ Hoán Sa kia cũng thật là, tuổi còn quá nhỏ, không hiểu chuyện, lại gây không ít phiền toái cho Ngủ tiểu thư. ”

Thái độ Chu mama rất thành khẩn, dường như rất sợ trong lòng Mộc Tịch Bắc sẽ mượn chuyện này ghi hận Hoán Sa.

Mộc Tịch Bắc cũng rất kiên nhẫn diễn cùng, không chút nào bối rối, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, như thể từ trước tới nay có quan hệ rất thân thiết vậy, đột nhiên lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa:

” Chu mama, người để kiện váy dài màu đỏ hồng thêu kim thủy tiên của phu nhân đặt ở đâu vậy? ”

” Àh ~ ~ Ở cái tủ thứ hai tầng thứ ba đấy. ”

Chu mama lơ đãng liếc qua vẻ mặt Mộc Tịch Bắc, nói to với người bên ngoài.

” Tìm rồi, không thấy ở đó. ”

Người bên ngoài lại kêu lên.

” Là chỗ đó mà, ta nhớ rõ ràng. ”

Chu mama lại mở miệng.

Mộc Tịch Bắc nhú mày:

” Không bằng ma ma giúp đỡ đi tìm đi, bằng không mẫu thân tức giận sẽ không tốt lắm. ”

” Đa tạ Ngủ tiểu thư thông cảm, lão nô liền đi qua một lúc, tiểu thư người ngồi uống trà đi. ”

Nói xong Chu mama liền chạy chậm ra ngoài cửa.

Mộc Tịch Bắc cười lạnh, chuẩn bị động tác một phen, đứng dậy rời đi.

Đến gần buổi trưa, đột nhiên có gã sai vặt đến bẩm báo, Thái phi lập tức giá lâm, so với dự tính sớm hơn nửa canh giờ, mọi người trong phủ liền tiến đến trước viện, nghênh đón Thái phi.

Lần đầu tiên Mộc Tịch Bắc nhìn thấy đầy đủ mọi người trong phủ, còn cả phụ thân của nàng - Mộc Chính Đức!

Mộc Tịch Bắc đứng ở cuối cùng trong đám người, im lặng biến mất, còn Thừa tướng Mộc Chính Đức thì đứng đầu mọi người, có chút mập mạp, nhìn cũng hiền lành, chỉ là ánh mắt léo tinh quang, đủ để chứng minh, đây là một nam nhân giỏi tính kế.

” Không tốt rồi, không tốt rồi, mười hai cây trâm vàng chuẩn bị cho Thái phi tẩy trần không thấy đâu nữa rồi. ”

Giọng nói hoảng loạn của Chu mama truyền đến từ phía sau.

Mộc Chính Đức vừa nghe, liền nhú mày, đang muốn nổi giận, lại bị một tiếng ” Thái phi nương nương giá lâm ” đánh gãy.

— Đề lời nói với người xa lạ —

9. Chương 7: Trâm Cài Mất Tích

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Tất cả mọi người quỳ xuống, thỉnh an vị Thái phi sắp vào ở phủ Thừa tướng, chính là cô của Mộc Tịch Bắc.

” Thỉnh an Lão thái phi. ”

Giọng nói của mọi người rất chỉnh tề, mang theo sự cung kính cùng tò mò.

Mộc Tịch Bắc cũng nâng mắt đánh giá nữ nhân chỉ bằng vào thân phận thứ xuất mà leo lên được vị trí quý phi này, người đến là một nữ nhân mặc một bộ quần áo màu xám xanh, tuy rằng được gọi là Lão thái phi, trên thực tế lại không già lắm, thoạt nhìn cũng chỉ khoảng hai mươi ba mươi tuổi.

Căn cứ vào hiểu biết của Mộc Tịch Bắc, trên thực tế Lão thái phi hẳn là trên dưới bốn mươi tuổi đi.

” Đều đứng lên đi! ”

Giọng nói không nóng không lạnh, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ của bà.

Mộc Tịch Bắc lại đánh giá nữ nhân nổi bật phía trước, tóc đen được chải chuốt hết sức chỉnh tề, trên mặt trắng trẻo thuần khiết chỉ cắm mấy cây trâm gỗ, khuôn mặt không trang điểm, trong tay cầm một chuỗi Phật châu, mặc dù không có châu quang khiếp người, tuyệt đối cũng không có ai dám nói hai chữ ” hiền lành ”.

Phía sau Thái phi còn đứng một đội hộ vệ, bên cạnh còn có mấy người ma ma thị nữ, trận thế quả thật không nhỏ.

Liều Chi Lan nhanh chóng bước lên phía trước:

” Thái phi một đường xe ngựa mệt nhọc, thật sự là vất vả. ”

Thái phi cũng chỉ gật gù đầu, không có mở miệng, một mama ở phía sau đứng dậy:

” Y phục trang sức tẩy trần cho Thái phi không biết trong phủ đã chuẩn bị xong chưa.?”

Dựa theo truyền thống của La Quốc, người giữ linh cửu đều phải mặc y phục màu trắng, mà lúc về nhà, vì tránh đem âm khí xui xẻo vào trong nhà, luôn phải tắm rửa một phen, thay quần áo, trang điểm sơ qua, đeo đồ trang sức tương xứng, thể hiện ý tứ được về nhà một lần nữa, cho nên mọi người vô cùng coi trọng.

Ngược lại, nếu như không chuẩn bị chu đáo, chỉ làm sơ sài cho có, liền đại biểu không coi trọng người tới, hoặc là không hy vọng nàng trở lại nhà mình, mà vẫn tiếp tục canh giữ linh vị.

Cho nên, ở La Quốc không chỉ có Hoàng tộc cùng quan to quý nhân, mà kể cả dân chúng bình thường cũng đều coi trọng, sau khi giữ đạo hiếu khoảng vài năm rồi trở về, bình thường đều phải rửa mặt chải đầu thật tốt, thay một bộ y phục mới, đeo lên một ít trang sức quý giá, dù sao người giữ linh cửu cũng lấy đỉnh âm khí của người chết, không ai hy vọng sẽ mang những thứ đó vào nhà mình.

Thái phi lại càng phá lệ coi trọng hơn, bà vốn không nên ở đây, nhưng nếu đã quyết định trở về, bà càng không hy vọng sẽ đem xui xẻo tới cho người đệ đệ duy nhất này.

Liều Chi Lan nháy mắt một cái, Chu mama liền cuống quýt quỳ trên mặt đất:

” Thái phi bớt giận, sáng nay phu nhân có giao mười hai cây trâm vàng được chuẩn bị riêng cho lão nô bảo quản, nhưng...nhưng... Nhưng đảo mắt một cái thì trâm cài đã không thấy đâu ạh.”

Lão Thái phi chỉ nhíu mày, nhưng ma ma bên cạnh thấy vậy thái độ liền trầm xuống, dù sao việc này hiển nhiên có chút ý tứ khinh thị chủ tử nhà mình:

” Bà thật ra nói nghe xem vì sao lại không thấy? Ta thấy chứ không phải lão ma ma bà động tâm tư, vụng trộm chiếm làm của riêng chứ? ”

Liều Chi Lan vội vàng đứng ra giảng hòa:

” Thái phi bớt giận, Chu mama đi theo thiếp thân đã nhiều năm, xưa nay làm việc chưa bao giờ xuất hiện việc trộm cắp đồ đạc, thiếp thân thấy trong chuyện này nhất định có gì đó hiểu lầm. ”

” Dạ! Dạ! Dạ! Dù Thái phi có cho lão nô trăm ngàn lá gan, lão nô cũng tuyệt đối không dám, việc này thật sự rất kỳ quái, sáng nay lúc lão nô kiểm tra trâm cài rõ ràng còn đầy đủ nguyên vẹn, cũng không hiểu thế nào mà mới chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả.”

” Àh ~ lão nô nhớ tới, sáng nay Ngũ... ”

Chu mama mở miệng, bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, giống như là nhớ tới chuyện gì, nhưng hình như còn e ngại, không dám nói tiếp.

” Nếu không nói liền kéo xuống đánh chết. ”

Rốt cuộc Lão thái phi cũng mở miệng, nhưng lại khiến toàn thân mọi người run lên.

” Dạ! Dạ! Dạ! Thái phi tha mạng, sáng sớm hôm nay, Ngũ tiểu thư từng ở qua trong phòng lão nô một lúc, nhưng lão nô lại không dám hoài nghi Ngũ tiểu thư, cho nên...cho nên...”

Rốt cuộc lúc Thái phi thể hiện uy nghiêm, Chu mama mới dám mở miệng nói.

Chỉ trong chớp mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng ở trên người Mộc Tịch Bắc, một số mang theo tìm tòi nghiên cứu, còn một số thì vui sướng khi người gặp họa, Mộc Tịch Hàm cố nén tức giận mở miệng nói:

” Chu mama, bà nói gì cũng phải có chứng cứ, Bắc Bắc chúng ta là người hiểu chuyện, bà đừng ngậm máu phun người. ”

Ánh mắt Thừa tướng Mộc Chính Đức rốt cuộc cũng nhìn về phía nữ nhi này, trên khuôn mặt mang theo sự bi thương, dường như không muốn để ý đến nàng, nhưng khi nhìn thấy nữ hài tử nhỏ nhỏ gầy gầy, trong lòng sinh ra vài phần đau đớn.

Chu mama lập tức phản bác nói:

” Sau khi phu nhân đem hộp trang sức giao cho lão nô, lão nô đã đặt ở trong phòng, chưa từng dời đi, lúc sau ngoại trừ Ngũ tiểu thư, cũng không có ai vào phòng lão nô nữa, cho nên lão nô cả gan thỉnh cầu lục soát phòng Ngũ tiểu thư một lượt, lấy lại công bằng. ”

Ánh mắt Lão thái phi dừng ở trên một thân hồ lam Mộc Tịch Bắc, ở trong đám người này, chỉ có y phục của nàng bị tẩy hơi trắng bệch, trên đầu cũng không thấy đeo trang sức gì, thân thể nhỏ nhỏ ở bên trong đám người này, dường như phải đối mặt với cả một đám sài lang, chỉ có đôi mắt tinh tượng sáng lên, giống như bảo thạch trên trời.

Lão Thái phi lẳng lặng nhìn ánh mắt kia, trong lòng đau xót, hài tử của bà cũng có đôi mắt như vậy, không chấp nhận được một chút tạp chất trên thế gian này. Lão Thái phi ngẫm nghĩ, vẻ mặt tự nhiên nhu hòa xuống rất nhiều.

Mộc Tịch Bắc từ đầu tới cuối vẫn nhìn trực diện Lão thái phi, khoé miệng thủy chung mỉm cười yếu ớt, không hiện tia bối rối.

” Hài tử, con có đồng ý với ý kiến của Chu mama không? ”

Lão Thái phi dò hỏi.

Mộc Tịch Bắc gật gật đầu:

” Hết thấy do cô làm chủ.”

Cứ như vậy, một đám người đều xuất phát tới tiểu viện Mộc Tịch Bắc, Lão thái phi tự sai người của mình đi vào điều tra, còn lại mọi người đều đứng chờ ở ngoài cửa, nhìn từ cửa có thể thấy được tình cảnh bên trong.

Mọi người đều cảm thấy phòng ở này thật sự rất đơn sơ, tuy rằng không được gọi là nghèo túng, nhưng so với những người trong Tương phủ ngày ngày đều mặc vàng đeo bạc mà nói, thật sự chỉ có thể dùng hai chữ ” nghèo nàn ” để hình dung.

Trong mắt Chu mama xuất hiện tia mong chờ, đang đợi người bên trong mang ra cái hộp trâm vàng, lúc nhìn đến bàn tay vị mama kia sờ đến dưới bàn, hai mắt đột nhiên sáng lên.

Mama lục soát cũng sưng sốt, lập tức ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Thái phi, ánh mắt Lão thái phi quét mặt Mộc Tịch Bắc một vòng, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy Liễu Chi Lan mở miệng nói:

” Mama, sao vậy? Phía dưới bàn có cái gì àh? ”

Mama kia lấy được đồ vật gì đó liền cầm trong tay đưa ra, không ngờ là một cái hộp gỗ, chỉ tiếc thợ khắc thô ráp, bên góc thậm chí còn có dằm gỗ.

Khuôn mặt Chu mama vốn đang hưng phấn, giờ phút này lại trở nên xanh mét, rõ ràng bà bỏ vào là một cái hộp gỗ tử đàn khắc tơ vàng tinh xảo, sao lại biến thành hộp gỗ thô ráp rồi.

” Mở ra! ” Thừa tướng Mộc Chính Đức đã mở miệng, ma ma kia liền cầm hộp đến trước mặt mọi người, nhẹ nhàng mở ra.

Trên mặt hộp còn đọng rất nhiều tro bụi, mọi người đều lùi lại phía sau một bước, lại tò mò không biết trong hộp đựng cái gì, một đám đều mở to mắt ra nhìn.

Lúc mama mở hộp ra, tất cả mọi người đều sưng sốt, chỉ thấy trong hộp kia dĩ nhiên chỉ rải rác chút tiền đồng với bạc vụn, khối bạc lớn nhất cũng chỉ có một lượng, nằm ngổn ngang ở trong hộp, nhìn rất đáng thương.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

10. Chương 8: Tồn Thất Cánh Tay

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Chính Đức cũng rất sưng sốt, ông thật không ngờ ở trong hộp lại đựng bấy nhiêu tiền bạc, nếu đứa nhỏ này đã giấu ở nơi đó, thuyết minh nó rất quan trọng với hài tử này, ông chỉ không ngờ rằng, cuộc sống của hài tử này lại trải qua gian khổ như vậy, ông cũng từng là con vợ kế, biết cuộc sống của con vợ kế đều không dễ dàng gì, vậy nên vẫn thường quan tâm đến những đứa nhỏ khác trong phủ, nhưng lại không thể tưởng tượng được đứa nhỏ của nữ nhân mình yêu nhất lại trải qua những ngày như vậy.

Trong lòng Mộc Chính Đức rất rối bời, ở trong lòng ông chính đứa nhỏ này hại chết nữ nhân ông yêu nhất, vậy nên từ đầu tới cuối ông vẫn không muốn nhận nó, đồng dạng, yêu ai yêu cả đường đi, chỗ sâu nhất trong nội tâm ông vẫn không tự chủ được để ý đến nó. Lão thái phi thấy vậy liền lên tiếng:

” Hài tử, nào, lại đây, nói cho cô biết đây là cái gì? ”

Mộc Tịch Bắc đi đến bên người Lão thái phi, rất nhu thuận:

” Đây là số bạc mấy năm nay con giành dụm được. ”

” Vậy hàng tháng con không có nguyệt ngân (tiền hàng tháng) hả.?”

Thái phi lại mở miệng hỏi.

” Nguyệt ngân là cái gì? Số bạc này là lúc trước Bắc Bắc thêu khăn tay bán cho mấy người mama trong viện mới có được, sau này mẫu thân lại nói đây không phải là việc nữ nhi Thừa tướng nên làm, từ đó không có ai giám mua khăn tay của Bắc Bắc nữa. ”

Về mặt Mộc Tịch Bắc rất vô tội, số bạc này quả thật là của Mộc Tịch Bắc nhiều năm nay giành dụm được, hôm qua nàng gom góp hồi lâu, nhưng cũng chỉ được nhiều đó mà thôi, trách không được ngay cả bộ y phục tử tế cũng không có.

” Liễu Chi Lan! Người quản gia như thế nào vậy? ”

Mộc Chính Đức quát lớn một tiếng.

Liễu Chi Lan cuống quýt quỳ xuống:

” Lão gia, nguyệt ngân của hài tử Bắc Bắc đều do thiếp giữ, thiếp nghĩ đến mẫu thân hài tử này mất sớm, tương lai gả cho nhà chồng, ngoại trừ đồ cưới trong phủ cho, cũng không có khoản tiền riêng nào nữa, nhưng nếu thiếp cứ như vậy cho Bắc Bắc, lại sợ người khác bất mãn, mới nghĩ ra hạ sách này. ”

Mộc Tịch Bắc cúi đầu, không có mở miệng, Liễu Chi Lan quả nhiên lợi hại, chỉ trong chớp mắt đã nghĩ ra được lý do hoàn hảo như vậy.

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng nói ồn ào:

” Nô tỳ muốn gặp lão gia, nô tỳ muốn gặp lão gia. Nô tỳ biết trâm cài ở đâu, nô tỳ biết trâm cài ở đâu ”

Mọi người quay đầu, phát hiện ra là Chức Cẩm kéo lê thân thể đang bị thương dựa vào bờ tường đi tới, mọi người có chút không rõ, trong phủ này thật lâu rồi không có náo nhiệt như vậy, một đám đều xôn xao lên.

” Có chuyện gì mà ồn ào như vậy? ”

Mộc Chính Đức uy nghiêm hỏi.

Chức Cẩm giãy dụa quỳ xuống trên mặt đất, khuôn mặt sưng phù:

” Lão gia, sáng nay nô tỳ bắt gặp Chu mama cho Hoán Sa tỳ tỳ một cái trâm cài, bị nô tỳ phát hiện, sau đó Hoán Sa tỳ tỳ uy hiếp nô tỳ nếu dám nói ra ngoài, nhất định sẽ lột da của nô tỳ. ”

” Người... Người... Người ngấm máu phun người! ”

Hoán Sa vừa đuổi tới mở miệng nói.

” Tìm ra cho ta. ”

Rốt cuộc Lão thái phi cũng tức giận, hung hăng vỗ bàn một cái, trong phủ quả thật rất rối loạn, nếu cứ tiếp tục như vậy không phải sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của đệ đệ mình sao.

Không bao lâu, hai tay mama cầm một cái trâm cài, dâng lên trước mặt Lão thái phi:

” Chủ tử, tìm thấy ở dưới gối đầu ạ.”

” Người tới, tìm trong phòng Chu mama cho ta!”

Mọi người theo lời nói của Thái phi đi tới Chi Lan viện.

Lúc này Chu mama như người trong mộng, rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra? Liễu Chi Lan cũng hơi bất an, sao mọi chuyện lại biến thành dạng này, không tự giác liếc mắt nhìn Mộc Tịch Bắc này giờ vẫn im lặng, mà khi thấy đôi môi đỏ mọng nhếch lên, không khỏi rung mình một cái.

Đến phòng ở Chu mama, mọi người lại hít sâu một hơi, không phải vì cái gì khác, mà bởi vì trong gian phòng nhỏ hai bên đều bày đầy các loại đồ vật quý giá, tuy rằng không phải cái gì cũng có, nhưng tuyệt đối có thể so với tiểu thư phu nhân nhà bình thường.

Chu mama hoảng sợ quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh từ trên trán nhỏ xuống từng giọt, sau lưng ướt đẫm một mảng, nhưng cũng không dám mở miệng nói một câu.

Mama lục soát không nhẹ nhàng giống như trước, trong phòng rất nhanh liền thành một đồng hồ hỗn loạn, cuối cùng ở dưới góc bàn tìm được một cái hộp gỗ tử đàn khắc tơ vàng.

Chu mama vừa thấy, hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Lão Thái phi cầm lấy cái hộp, nhẹ nhàng mở ra, bên trong chỉ có ba cây trâm vàng, liền ném cái hộp lên trên bàn.

” Số còn lại đều ở đâu rồi. ”

Chu mama đang hôn mê nên không thể trả lời, Liễu Chi Lan đành phải tiến lên nói:

” Thái phi bớt giận, thật ra là do thiếp thân nhớ nhầm, chuẩn bị tổng cộng có bốn cây trâm cài, còn trâm vàng thì có hai cái. ”

Nói xong, Liễu Chi Lan từ trong tay nha hoàn bên cạnh cầm lấy một cái hộp khác nhẹ nhàng mở ra đưa cho Lão thái phi.

Mộc Tịch Bắc cúi đầu cười lạnh, đây là Liễu Chi Lan vừa thấy tình thế không ổn, liền phái nha hoàn đưa tới, hai cây trâm vàng này là của hồi môn lúc đầu của Liễu Chi Lan, bà ta vẫn luôn thấy tiếc không dám đeo, nhưng mà sự việc cấp bách, vì sợ Lão thái phi chán ghét mình, đành phải nhịn đau bỏ những thứ yêu thích.

Lão Thái phi nhìn cái hộp to như vậy mà chỉ chứa hai cây trâm cài, tự nhiên hiểu được là chuyện gì xảy ra? Chỉ là Liễu Chi Lan đã chịu lấy ra trâm vàng tinh xảo như vậy cho đủ số, gần nhất Lão thái phi tự nhiên cũng không có làm khó vị chủ mẫu Tướng phủ này.

Liễu Chi Lan vẫn nhịn xuống bỏ qua hai việc, không tiếp tục tìm lại tám cây trâm vàng, phải biết rằng, việc hôm nay đã không còn dựa theo kế hoạch ban đầu nữa, nếu bà không chịu buông tha, nhất định còn phải tra khảo Chu mama, nếu bà già kia chịu không được, khai ra bà, hậu quả thật nghiêm trọng.

Tất cả mọi người đều tò mò không biết vị Thái phi mới tới này sẽ xử trí Chu mama như thế nào, sẽ chừa mặt mũi cho vị chủ mẫu đương gia hay là ra oai phủ đầu với người trong phủ.

Quả nhiên, chỉ thấy sắc mặt Lão thái phi trầm xuống, chậm rãi mở miệng nói:

” Kéo mama tay chân không sạch sẽ này ra ngoài đánh chết! Trong mắt bản cung không chấp nhận được việc bắn thủ như vậy. ”

Sắc mặt Liễu Chi Lan tái mét, Chu mama vẫn luôn là cánh tay của bà, làm bạn đã nhiều năm, nay tự nhiên chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà mất đi, tâm tình cũng có thể nghĩ.

Thật ra, ngày đó Mộc Tịch Bắc giật hờ tai Hoán Sa, lúc Chu mama mang theo hai người mama đến, Mộc Tịch Bắc liền nhận ra sự việc không đúng.

Dựa theo đạo lý mà nói, nếu là chủ mẫu triệu kiến, chỉ cần phái một người thông truyền là được, nhưng ngày ấy lại cứ đến ba người mama mập mạp, đương nhiên, nếu nói Chu mama yêu con mà sốt ruột, mang theo hai người mama đến để xử lý nàng, điều này cũng có thể hiểu được.

Nhưng lúc Chu mama hùng hổ tiến vào viện của nàng, đều không làm gì cả, thậm chí lúc Mộc Tịch Bắc bảo Chúc Cẩm dâng trà, Chu mama còn có tâm tình uống, việc này rõ ràng ý nghĩa Chu mama đã chuẩn bị ở phía sau, lập bẫy trả thù nàng. Mới làm cho một người kiêu ngạo như bà ta nhịn xuống tức giận mà bỏ qua nàng.

Sau đó, Mộc Tịch Bắc tìm được cái hộp trâm cài ở dưới góc bàn, liền hiểu được dụng ý của Chu mama, tâm tư chuyển động, liền cầm một cái đi gặp Chúc Cẩm.

Chúc Cẩm là nha đầu không tin được, trời sinh tính tình tham lam, cho nên lúc Mộc Tịch Bắc lấy ra trâm cài, nàng ta liền mạo nhận là của chính mình, mà Chu mama vì phòng ngừa vạn nhất, đêm đó vẫn sai Hoán Sa cẩn thận giám thị Mộc Tịch Bắc, để xác định ở dưới bàn còn hộp trang sức hay không, bảo đảm kế hoạch diễn ra chu toàn.

Cho nên, một màn Chúc Cẩm chiếm được trâm cài đã bị Hoán Sa đang ở ngoài cửa chứng kiến, đồng dạng nảy sinh lòng tham.

Lúc Mộc Tịch Bắc rời đi, Hoán Sa thập phần cường ngạnh đoạt trâm cài trong tay Chúc Cẩm đang bị thương, thậm chí còn tát cho Chúc Cẩm vài bạt tai, lúc ấy trong lòng Chúc Cẩm không cam lòng, thậm chí rất căm hận nhưng nhất thời cũng không thể làm gì, đành phải nhịn xuống.

Mà hôm nay lại phát sinh sự việc trâm cài, Chúc Cẩm liền vỗ tay vui mừng, không tiếc kéo lê thân thể đang bị thương tới cáo trạng Hoán Sa, mà Hoán Sa luôn luôn ý có Chu mama nên không thấy sợ hãi, Chúc Cẩm liền hất chậu nước bẩn này lên người Chu mama, mới có chuyện điều tra phòng ở Chu mama như vừa rồi. (; -): nhỏ này cũng hay giữ, cho bé một like)

Còn Chu mama thì tự cho mình thông minh, cố ý để người ta nhìn thấy ngày đó chỉ có Mộc Tịch Bắc ở trong phòng của mình, lại không biết được cho Mộc Tịch Bắc cơ hội, dùng phương pháp đồng dạng giấu mấy cây trâm cài ở dưới góc bàn, tin tưởng Chu mama đến chết cũng không nghĩ tới, nhìn như bố trí nghiêm mật, không chỉ không thành công, còn hại đến mạng già của chính mình!

Liễu Chi Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôm nay thật sự nguy hiểm, nhưng bà vẫn không hiểu được ở đâu xuất hiện đường rẽ, sự tình sao lại biến thành như vậy.

” Được rồi, dẫn ta đi vào nơi ở đi. ”

Lão Thái phi hình như có chút mệt mỏi.

Khoé miệng Mộc Tịch Bắc nhếch lên mỉm cười, trò hay còn chưa chấm dứt đâu!

—Đề lời nói với người xa lạ —

11. Chương 9: Phạt Quỷ Từ Đường

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Dưới sự dẫn dắt của Liễu Chi Lan, mọi người đi tới Lạc Hà uyển ở phía đông, Lạc Hà uyển là một viện nhỏ đã bỏ không từ lâu, tuy nhiên ở phía đông có thể xem được mặt trời mọc, lại tiếp giáp với một dòng nước suối ở trong phủ, vậy nên khá yên tĩnh và thoải mái, là một chỗ thượng phong thượng thủy ở rất tốt.

Trước khi Thái phi giá lâm, Liễu Chi Lan đã sai người sửa chữa lại Lạc Hà uyển một phen, còn mua thêm rất nhiều đồ vật quý hiếm, nghĩ rằng đã chuẩn bị thỏa đáng hết thảy.

Mọi người một đường theo Lão thái phi đi vào sân viện, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh huy hoàng, trong viện rộng rãi sáng ngời, lại có thêm rất nhiều loài hoa quý báu, được tu bổ rất đẹp mắt.

Đi vào chủ viện, mọi người liền tìm vị trí ngồi xuống, còn Lão thái phi thì mang theo mama nha hoàn bên người đi vào nội thất, chuẩn bị rửa mặt chải đầu thay quần áo trang điểm.

Nhưng mọi người ngồi còn chưa nóng mông, đã nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói giận dữ không thể át: ” Thật thái quá! ”

Thừa tướng Mộc Chính Đức vội vàng chạy chậm đi qua, ở ngoài gõ gõ cửa:

” Tỷ! Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? ”

Mama bên cạnh Thái phi mở cửa phòng ra, Thừa tướng đi vào trong phòng nhìn thấy lập tức giận dữ.

Mộc Tịch Bắc như trước ẩn mình ở trong đám người, bất động thanh sắc nhìn hết thảy mọi chuyện.

Liễu Chi Lan cũng không dám tin xông vào phòng:

” Tại sao có thể như vậy? Sao lại biến thành như vậy. ”

Hoá ra khắp nơi trong căn phòng đều phủ một tầng bụi đất, ghé dựa thì ngã trái ngã phải nằm ngổn ngang trên mặt đất, gió từ ngoài phòng thổi vào, màn che bên trong bị gió thổi bay phát phới, không chỉ vô cùng bừa bộn bẩn thỉu, mà còn hết sức xơ xác hoang vắng.

Mỗi người một tâm tư, tất cả đều trầm mặc.

Thái phi đứng dậy, hai mắt sắc bén nhìn Liễu Chi Lan từ trên xuống dưới, không chút thân thiện:

” Thừa tướng phu nhân, người có phải cảm thấy không vui khi Bản cung tới đây hay không, nên mới làm khó dễ bản cung như vậy. ”

Giọng điệu Thái phi lập tức thay đổi, thể hiện một loại áp lực của người bề trên, Liễu Chi Lan và mọi người vội vàng quỳ xuống:

” Thái phi nương nương bớt giận, thiếp thân vốn đã chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, nhưng không biết tại sao lại biến thành như vậy? Nhất định là có người mưu hại thiếp thân, mong Thái phi nương nương cho thiếp thân thêm một cơ hội. ”

Thái phi nghe xong lại càng giận dữ hơn, cầm lấy y phục trong tay ném thẳng vào mặt Liễu Chi Lan, không chừa cho vị chủ mẫu đương gia chút mũi mũi nào:

” Đây là theo như lời của người chuẩn bị thỏa đáng.? Đây là người tử mị chuẩn bị xiêm y? ”

Trong phòng một mảnh im lặng, theo ánh mắt của mọi người nhìn lại, thấy kiện xiêm y Thái phi vừa vứt đúng là do Liễu Chi Lan đã tử mị chuẩn bị, một bộ y phục hoa lệ ngẫu hợp sắc, mặt trên in mảng lớn yên hà tường vân, bề ngoài thêu viền vàng, thập phần hoa mỹ, chẳng qua, trên y phục cũng dính không ít bụi bặm, càng quá đáng hơn là, trên ngực y phục còn có vài cái lỗ do bị chuột gặm.

Liễu Chi Lan thật sự rất uỷ khuất, rõ ràng bà đã chuẩn bị tử mị, rốt cuộc là ai muốn hại bà? Bà biết địa vị sau này của Thái phi ở phủ Thừa tướng, vốn có ý định lấy lòng, còn thuê cả danh sư, chỉ không thể tưởng tượng được mọi chuyện lại biến thành như vậy? Bà nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó!

Thấy tỷ tỷ của mình có chút mệt mỏi, Thừa tướng Mộc Chính Đức chạy nhanh qua đỡ Lão thái phi ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, lớn tiếng quát lên:

” Liễu Chi Lan, người quản cái nhà này như thế nào vậy? Thật sự làm ta rất thất vọng.”

Dừng lại một chút, Mộc Chính Đức tiện đà mở miệng nói:

” Người tới, đưa Phu nhân xuống, phạt quỳ Từ đường ba ngày, không được sai sót! ”

Liễu Chi Lan có chút ngây ngẩn cả người, bà là nữ nhi Liễu gia, Liễu gia lại là gia đình lớn, ca ca của bà lại cưới nữ nhân Ngũ gia, cho nên trước giờ Thừa tướng vẫn luôn khách khí với bà, hôm nay sao lại nghiêm khắc như vậy.

” Được rồi, đều giải tán đi!”

Lão Thái phi mở miệng, không cho Liễu Chi Lan cơ hội mở miệng cầu tình.

Mộc Tịch Bắc cũng theo mọi người chậm rãi lui ra ngoài, chỉ là khi đi tới cửa, có một cái chân dơ ra, chặn lại đường đi của Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc giả vờ không thấy, ở thời điểm đối phương đang cười đắc ý, hung hăng giẫm lên chân đối phương một cước, trực tiếp đi qua.

” Ai ya! Mộc Tịch Bắc... Người tiểu tiện.... ”

Chủ nhân của cái chân kia kêu đau, cũng không quên chửi mắng Mộc Tịch Bắc, nhưng bị người phía sau bịt miệng lại.

Mộc Tịch Bắc nhìn làn váy hồng nhạt thêu hoa sen diễm lệ, thì đã biết được người nọ là ai, đó là Tam tiểu thư phủ Thừa tướng - Mộc Kiến Ninh, Mộc Kiến Ninh là con của Thôi di nương.

Ở trong phủ này, Thôi di nương xem như cùng một phe với Liễu Chi Lan, bởi vì phụ thân Thôi di nương cần dựa vào Liễu gia, vì vậy Thôi di nương luôn muốn lấy lòng Liễu Chi Lan. Thôi di nương sinh được một nam một nữ, chỉ có điều đứa con trai bị Liễu Chi Lan nhận làm con nuôi, cho nên mặc kệ Thôi di nương có nguyện ý hay không, đều phải nhìn sắc mặt Liễu Chi Lan mà sống.

Mộc Tịch Bắc vẫn đang suy nghĩ còn chưa phục hồi lại tinh thần, đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu, là Mộc Tịch Hàm bị ngã sắp xuống, đương nhiên lại là Mộc Kiến Ninh làm chuyện tốt.

Mộc Tịch Bắc không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, phía sau Mộc Tịch Hàm ngã ngồi dưới đất, Mộc Kiến Ninh rất đặc ý đứng bên cạnh nhìn xuống thân thể Mộc Tịch Hàm:

” Ai ya! Muội muội tốt của ta, sao đi đường mà cũng không cẩn thận như vậy? ”

Không thấy ai chú ý, Mộc Kiến Ninh ngồi xuống nói nhỏ bên tai Mộc Tịch Hàm đang ngã ngồi dưới đất:

” Mộc Tịch Hàm ơi Mộc Tịch Hàm, người thật sự là đáng thương, người xem người bị té ngã như vậy, mà muội muội người ngay cả mắt cũng chẳng thèm liếc nhìn người một cái nữa. ”

Mộc Tịch Bắc nhân lúc trong phủ đang hỗn loạn, liền đội đầu lạy vội vàng ra khỏi phủ Thừa tướng, hôm nay Thái phi trở về, buổi tối nhất định sẽ mở yến tiệc, cho nên nàng phải tranh thủ thời gian trở về trước khi yến tiệc bắt đầu.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay đều do nàng tạo ra, mục đích tự nhiên không phải là để Mộc Chính Đức phạt Liễu Chi Lan quỳ Từ đường ba ngày, mà muốn khiến cho Liễu Chi Lan không được Lão thái phi yêu thích, chỉ có như vậy, chính mình mới có dư thời gian, Liễu Chi Lan cũng không có cơ hội gây phiền toái cho bản thân.

Lạc Hà uyển quả thật là một nơi ở tốt, chỉ cần mở cửa sổ, sẽ rất thông gió, nàng mua được tiểu nha đầu bên cạnh Thôi di nương, sai nàng ta treo một cái túi to đất cát ở trước cửa sổ phòng ngủ, mà Liễu Chi Lan vì hi vọng phòng được thông gió, xua tan ẩm ướt do lâu ngày không có người ở, tất nhiên sẽ mở cửa sổ rồi.

Những hạt bụi nhỏ nhỏ tự nhiên sẽ theo gió bay vào trong phòng, còn ghế dựa thì do nàng nhảy vào xô ngã, y phục không cần nói cũng do nàng phá hư, mà Thái phi quả là không làm cho nàng thất vọng, tính tình không tốt, thậm chí còn hơi cổ quái, cho nên sau này trên đầu Liễu Chi Lan có Thái phi đè nặng, ngày sau trôi qua sẽ không dễ dàng nữa rồi.

Ra khỏi phủ Thừa tướng, Đế đô trước mắt vẫn như trước, phồn hoa náo nhiệt, khiến người ta mê say.

Mộc Tịch Bắc hít sâu một hơi, phải rồi, nàng không chết, nàng đã trở lại, An Nguyệt Hằng, Ngũ Thanh Thanh, các người biết không, ta đang tới để lấy mạng các người đây.

Vội vàng xuyên qua mấy con phố, đi vào một cửa hàng đồ sắt nhìn cũng không lớn lắm, trong viện có mấy nam tử cởi trần đang đốt đánh sắt thép trên lửa đỏ, tiếng ” bình bang, lách cách ” rung động khắp sân, trên đầu mấy hán tử chảy đầy mồ hôi, nhìn qua rất nóng nực.

Mộc Tịch Bắc đẩy cửa đi vào, chủ quán lập tức tiến lên chào đón, đầu tiên là đánh giá Mộc Tịch Bắc một phen, sau đó mở miệng nói:

” Không biết vị khách quan này muốn tìm đồ gì? ”

Thân hình Mộc Tịch Bắc bất động, im lặng đứng ở nơi đó:

” Ta tìm Kim sư phụ! ”

Lời vừa nói ra, mọi người đều dừng động tác trong tay lại, có người đứng thẳng lưng, trong mắt xuất hiện sát khí, nhìn Mộc Tịch Bắc.

Chủ quán đột nhiên sửng sốt, lập tức cười nói:

” Vị khách quan này chắc là nhớ nhầm rồi, chỗ của chúng ta chưa từng có người nào là Kim sư phụ cả! ”

Mộc Tịch Bắc cười yếu ớt nói:

” Ta có vài món kim khí không được hài lòng lắm, Kim sư phụ có một đôi tay khéo léo, nhất định sẽ tạo ra được thứ như ta muốn. ”

Chủ quán liếc mắt nhìn mấy người tiểu nhị xung quanh một cái, tức thì mở miệng nói:

” Mời khách quan vào trong phòng nói chuyện! ”

Những người xung quanh thấy vậy mới bắt đầu làm việc tiếp, chỉ có điều trong mắt cả đám người đều mang theo tia dò xét.

——- Đề lời nói với người xa lạ ——

Đột nhiên xảy ra một chuyện hết sức rối rắm, đó là tên của nhóm hội viên vì sao đều là chữ cái cùng một đồng con số hử, rất khó nhớ nha.:-o:-o

ha~ha~ha!

12. Chương 10: Gặp Lại Cổ Nhân

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Tịch Bắc được mời vào nội thất, bên trong có một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, trong tay đang mài một món kim khí (kim khí là đồ bằng vàng nha!), thấy có người tiến vào nhưng cũng không ngừng động tác trong tay lại.

Chủ quán đứng nhìn ở một bên, sợ Mộc Tịch Bắc có ý đồ gì đó.

Mộc Tịch Bắc thật ra cũng không sợ, từ trong lòng lấy ra một bọc nhỏ lụa mỏng, đặt ở trên bàn, xốc lên một góc, bên trong đựng là tám cây trâm vàng kia.

Vị sư phụ họ Kim giương mắt, đánh giá bọc đồ một chút, một bên tiếp tục công việc trong tay, một bên mở miệng hỏi:

” Đổi như thế nào? ”

Mộc Tịch Bắc cũng nghiêm túc, trực tiếp trả lời:

” Bốn phần có thể thấy được, tương đương ngân phiếu. ”

Chủ quán đưa Mộc Tịch Bắc vào, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, vốn tưởng rằng là người linh tinh do quan phủ phái tới, không ngờ được lại là cao thủ trong nghề.

Cửa hàng đồ sắt quả thật là cái cửa hàng đồ sắt, nhưng mặt khác còn làm chuyện mua bán khác nữa, có lớn có nhỏ, chỉ cần xem lai lịch.

Cọc mua bán khác đó chính là nấu chảy vàng bạc, đều nói vàng bạc là thứ không dễ dàng nấu chảy được, nhưng ở trong này lại là một chuyện bí mật, bình thường vàng bạc có lai lịch bất chính đưa đến đây đều có thể đổi thành ngân phiếu, cũng có thể đúc nóng vàng bạc thành hình dạng khác.

Ví dụ như ngân lượng của quan phủ đều có khắc dấu hiệu quan phủ, nếu ngân lượng đó không có thông cáo cho lưu thông mà sử dụng thì rất dễ bị điều tra thậm chí còn bị truy cứu trách nhiệm, nhưng nếu có người có thể xóa bỏ dấu quan trên vàng bạc thì không phải mọi chuyện đều tốt đẹp sao!

Kiếp trước lúc còn làm việc cho An Nguyệt Hằng, chính mình thường đi tìm vị Kim sư phụ này, vàng bạc có thể nói lưu thông như nước chảy, cho nên rất nhiều lúc, cho dù biết An Nguyệt Hằng tham ô vàng bạc, nhưng đều không tìm được chứng cứ.

Mà cái gọi là bốn phần có thể thấy được, chỉ đơn giản là để lộ ra một chút lai lịch, nếu cầm đồ vật nguyên vẹn đến so sánh, người trong cung đi ra cũng không thể nhận ra, hoặc nhiều nhất cũng chỉ nhận ra hai phần, điều này yêu cầu phải nấu chảy thứ đó một lần nữa cho vào khuôn rồi mới có thể lấy ra, ví như tham ô vàng bạc, kim ngân, hay đồ vật quý giá của chủ tử ở trong cung, tất cả đều là những thứ nguy hiểm, nếu như bị phát hiện chính là tội mất đầu.

Cho nên cần hết sức cẩn thận, mà ba phần bốn phần lại càng phải cẩn để ý hơn nữa, ví như đồ vật trong nhà vương công quý tộc, lai lịch như vậy, đa số là trộm đến, kỳ thật có thể trực tiếp bán ra với giá thấp, chẳng qua người trộm đồ thường sợ một ngày nào đó quan phủ tra ra trên người chính mình, cho nên để đề phòng sai sót, thường thích lấy đồ cải biến một phen, mới có thể an tâm.

Kim sư phụ tay nghề rất cao, chỉ cần không phải là đồ vật cũ đưa đến hai lần, bình thường chỉ cần cho vào lò luyện chế, vẽ thêm vài nét bút bên ngoài, sẽ không còn là đồ vật lúc trước nữa, mà thay đổi thành hình dạng hoàn toàn khác.

Kim sư phụ gật gật đầu, chủ quán cẩn thận xem xét mấy cái trầm cài, tỉ lệ quả thật không tệ, mặt trên còn khảm châu báu sắc sỡ, quả thật là đồ tốt.

Chủ quán dẫn Mộc Tịch Bắc đi tới trước quầy, đếm ngân phiếu một chút, sáu ngàn lượng, Mộc Tịch Bắc cũng không có dị nghị gì, ở trong này, chủ quán thường sẽ thu lệ phí thủ công rất cao, dù sao cũng gánh vác chuyện nguy hiểm, cho nên ra giá có thấp một ít, nhưng cũng hợp lý, bằng không ai lại đồng ý làm chuyện vô ích lại không có kết quả tốt đâu, trừ phi có thêm một phần lớn lợi nhuận.

Mộc Tịch Bắc cất ngân phiếu vào trong ngực, xoay người rời đi, không nói nhiều thêm một câu, chủ quán ở phía sau nhìn bóng dáng Mộc Tịch Bắc, có chút đoán không ra, chẳng qua người tới nơi này không thiếu chính là dân liều mạng, chỉ cần tuân thủ quy củ của bọn họ, ông cũng sẽ không tìm chuyện gây phiền toái.

Mộc Tịch Bắc ra khỏi cửa hàng đồ sắt, đi qua hai góc đường, nơi đó đang tụ tập không ít người, hình như là mấy tiết mục bán mình chôn phụ mẫu linh tinh gì đó, Mộc Tịch Bắc chớp chớp mi, lại không có nghĩ gì nhiều, mặc dù nàng biết trên thế gian này lãnh khốc vô tình cỡ nào, nhưng cũng không thể gạt bỏ hết sự tồn tại của những người như vậy.

Tuy nhiên, đã trải qua nhiều sinh tử như vậy, nàng cũng dần phai nhạt, nhưng cũng không nghĩ sẽ đi cứu người, chẳng qua lúc này trên đường lại truyền đến tiếng hét to:

” Tránh ra, tất cả tránh ra! ”

Phóng mắt nhìn qua, một chiếc xe ngựa bốn bánh rất to lớn đang gào thét lướt qua, màn che lưu kim màu vàng nâu, bốn mặt xung quanh rủ xuống dây tua màu vàng bay phất phới, đường hoàng đón gió bay lên, tỏ rõ thân phận đặc biệt của chủ nhân.

An Nguyệt Hằng! Hai mắt Mộc Tịch Bắc giấu dưới áo choàng lập tức biến thành sắc bén, sau đó nhanh chóng xoay người, đưa lưng về phía xe ngựa chạy qua, nàng biết, bên trong xe ngựa An Nguyệt Hằng còn theo một mặt trăng rất lớn, toàn thân đỏ rực, cơ hồ muốn lấn át cả ánh sáng mặt trời.

Nàng còn nhớ, khi đó An Nguyệt Hằng từng đường hoàng nói rằng, mỗi người đều nói mặt trời thường tượng trưng cho người cầm quyền cao nhất, nhưng hần lại muốn nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết, mặt trăng như hần, cố tình muốn che khuất bầu trời.

Gió thổi bay màn che cửa sổ, An Nguyệt Hằng nhạy cảm nhìn thoáng qua thân ảnh vừa mới quay lưng đi, bỗng đứng dăng lên một cổ tâm tư bất an.

An Nguyệt Hằng đi rồi, Mộc Tịch Bắc vẫn đứng bất động tại chỗ rất lâu chưa có hoàn hồn, chỉ có đôi mắt, tựa như rần động, giống hai lưỡi dao có tẩm chất độc được mài dũa sắc bén, sẵn sàng đục khoét trái tim của người.

” Đây là cô nương nhà ai vậy, quả thật là có ý nghĩ viễn vông, đã muốn lập một toà nghĩa trang độc lập, mà còn muốn quan tài được chế tạo bằng vàng nữa chứ, ta thấy đây chính là kẻ điên rồi! ”

Lời nói bên ngoài của mọi người đánh thức thần trí Mộc Tịch Bắc, ánh mắt theo lời của mọi người nhìn qua nữ tử đang quỳ gối bên góc đường.

Vừa nhìn thấy cũng khiến Mộc Tịch Bắc sửng sốt, người đang quỳ cũng không phải ai khác, đúng là Thanh Từ! Chỉ là một nửa khuôn mặt dường như bị bóng, nhìn hết sức dữ tợn.

Nếu không phải ở cùng nhau một thời gian dài, Mộc Tịch Bắc thật sự không thể tin được, người này lại là Thanh Từ!

Thần sắc nữ tử đang quỳ rất thản nhiên, chỉ chăm chú nhìn cỗ thi thể ở trước người, thi thể được đặt bằng mảnh vải trắng, nhưng có lẽ vì thời tiết nóng nực, bên trong vẫn tản mát ra một mùi hôi thối!

Nhưng Thanh Từ vẫn không có ghét bỏ, ở bên người Thanh Từ, có một con mèo đen, da lông đen thui đã hơi bẩn, không còn tỏa sáng, bên cạnh còn viết mấy hàng chữ, ý tứ đại khái là nếu có người nguyện ý lập một tòa nghĩa trang, cấp một quan tài làm bằng vàng cho cỗ thi thể này, nàng nguyện ý làm trâu làm ngựa, làm nô tỳ!

Trái tim cứng rắn của Mộc Tịch Bắc rung động mãnh liệt, ngón tay vô thức cong lên run rẩy, rõ ràng nàng nhìn thấy, trên bàn tay trái rơi ra do vải trắng không che đậy hết, bị thiếu mất hai đốt ngón tay, nhẹ nhàng đáp trên mặt đất.

Hai mắt Mộc Tịch Bắc không tự chủ được đỏ lên, cánh mũi giật giật đỏ hồng, nhìn khuôn mặt bị hủy dung nhan, tâm co rút đau đớn, nàng biết, tất cả mọi người đều cho rằng, nếu có ai đó nguyện ý bỏ số tiền lớn vì Thanh Từ an trí cho cỗ thi thể, nhất định là một người điên, số tiền lớn như vậy, gia đình bình thường xài mấy đời cũng không hết.

Nhưng Mộc Tịch Bắc biết, nếu người nào đó chịu trả giá đại giới như vậy, từ nay về sau Thanh Từ sẽ xem hấn như mạng của mình, với người không thiếu tiền mà nói, đó là một món hời sinh ý, bởi vì thứ bọn họ thiếu không phải tiền, mà là một người có năng lực bán mạng cho bọn họ!

Mọi người thấy không còn náo nhiệt, dần dần tản đi, căn bản sẽ không có ai chịu đáp ứng điều kiện như vậy, Mộc Tịch Bắc đến gần Thanh Từ, thân mình ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét vết bỏng trên mặt Thanh Từ.

Thanh Từ cũng ngẩng đầu lên, cách đầu lạp nên nhìn không rõ người tới, nhưng lại có cảm giác rất thân thuộc, ánh mắt không dám tin nhìn thân ảnh nhỏ gầy trước mặt.

— Đề lời nói với người xa lạ —

A men! Hôm nay ta tra một cây trâm cài có thể đổi bao nhiêu bạc rất rối rắm, ha ha ha, cũng không biết có chính xác không nữa!

Lời của Vũ: A di đà phật! Edit xong chương này Vũ cũng xỉu. Một câu thôi ” Hại não, rất hại não rất rất hại não! ”

Nói thật Vũ vừa đọc cv vừa edit chương này thật sự rất rối, cho nên nếu câu có không được suôn mọi người cũng thông cảm! Ha ha!

13. Chương 11: Sau Khi Hồi Phủ

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

” Thanh Từ! ”

Mang theo tia khăn khăn, tựa hồ như đang ẩn nhẫn điều gì đó, giọng nói thực bình tĩnh, nhẹ nhàng theo gió phiêu tán.

Thanh Từ liền cứ ngây ngốc như vậy lẳng lẳng nhìn nữ tử đội đầu lạp trước mắt, thân ảnh gầy yếu, ngón tay hoàn hảo, nói gì thì nói nàng cũng không phải là chủ tử của mình, nhưng lòng của mình vì sao lại không tự chủ được bắt đầu rung động.

” Thanh Từ, đi theo ta! ”

Giọng nói lạnh lạnh vắng vẻ, không có một tia tình cảm dư thừa nào, càng không cho kháng cự.

Thanh Từ vốn luôn khôn khéo giờ phút này cũng đã không tự chủ được đứng lên, hai mắt tụ quang nhìn thẳng tắp vào nữ tử, quay đầu nhìn thoáng qua thi thể trên đất, hơi hơi chần chừ, nhưng rất nhanh vẫn đi theo.

Hai người đi đến góc tường, ánh mắt Thanh Từ mang theo tia dò xét nhìn nữ tử thần bí đội đầu lạp trước mặt, trong lòng đã từ mơ hồ không hiểu ban đầu dần dần tỉnh táo lại, tiểu thư đã chết rồi, người này sao có thể là tiểu thư được, có phải là người An Nguyệt Hằng phải tới muốn lấy một ít tin tức từ trong tay mình hay không?

Chỉ chớp mắt một cái, ánh mắt Thanh Từ đột nhiên trở nên sắc bén, mang theo cừu hận lạnh thấu xương đánh giá Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc còn lại là lấy ra từ trong lòng một tấm ngân phiếu, nhét vào trong tay Thanh Từ, âm thanh lạnh lùng nói:

” An trí thi thể cho tốt, lưu ý động tĩnh phủ Thừa tướng, qua mấy ngày nữa sẽ tuyển tỳ nữ, muội hãy tạo mối quan hệ trước! ”

Cả người Thanh Từ còn ở trong khiếp sợ không có hoàn hồn, Mộc Tịch Bắc cũng đã áp chế xao động trong lòng, xoay người rời đi.

Thanh Từ! Sau khi ta chết rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mặt của muội vì sao lại biến thành dạng này? Nhấn nhin một chút nữa thôi, muội sẽ danh chính ngôn thuận tiêu sái đến bên cạnh ta.

Nhìn nhìn mặt trời sắp lặn, Mộc Tịch Bắc nhanh chóng bước vào Trần Bảo điểm, chọn lựa một bộ khuyên tai phỉ thúy màu xanh biếc cho Lão thái phi, gói lại, xoay người trở về phủ Thừa tướng.

” Yo! Muội muội khiến tỷ tìm thật sự vất vả, ban ngày ban mặt mà muội chạy đi đâu vậy, còn đội đầu lạp, rồi cuộc là làm chuyện gì không muốn người biết, mà phải che che dấu dấu như vậy. ”

Đây là giọng nói của Tam tiểu thư Mộc Kiến Ninh.

Lúc Mộc Tịch Bắc vừa mới bước vào cửa chính phủ Thừa tướng đã nghe thấy lời nói như vậy, Mộc Kiến Ninh đứng ở xa xa nhìn chính mình, một đôi mắt tràn đầy vẻ ác độc không phù hợp với số tuổi.

Kỳ thật Mộc Tịch Bắc có thể hiểu được vì sao rõ ràng nàng không có đi trêu chọc người như Mộc Kiến Ninh, mà nàng ta vẫn cứ chán ghét mình như vậy, người như nàng ta nhìn lên thì không thấy đủ, nhìn xuống thì có khối người sẽ rất khó tìm được một điểm cân bằng.

Thôi đi nương muốn dựa vào Liễu Chi Lan, như vậy Mộc Kiến Ninh lại muốn nịnh nọt nữ nhi Liễu Chi Lan khắp nơi, đi theo nàng ta, phụ họa nàng ta, cho dù chính mình bị uy khuất cũng phải nuốt vào trong bụng, mà cuộc sống như vậy, nàng ta rất hâm mộ nhưng lại không chiếm được, nên liền chuyển ánh mắt đến trên thân một người không có cha mẹ che chở như nàng

Để thể hiện sự đắc ý cùng thành công của bản thân, chứng minh có người cũng cần lấy lòng chính mình, hèn mọn giống như mình bình thường, chỉ có như vậy, tâm của Mộc Kiến Ninh mới bình tĩnh trở lại.

Mộc Tịch Bắc gỡ đầu lạp ra, lạnh lùng nhìn người đang châm chọc khiêu khích ở xa xa liếc mắt một cái, khoé miệng lại cười vui vẻ:

” Đây không phải là Tam tỷ tỷ à? Sao lại ra đây tiếp muội vậy, thật sự là khiến cho tiểu muội rất cảm động. ”

Mấy thị vệ canh gác trước cửa đối diện nhìn nhau, liền thống nhất nuốt cơn ghen vào bụng, không vì cái gì khác, liền vì những lời vừa rồi, ” đứng ra tiếp người ”, không phải hình dung thành nữ tử thanh lâu rạp hát à? Tuy rằng hôm nay Tam tiểu thư cũng chưa ra khỏi cửa chính, đứng ở bên ngoài, nhưng một nữ tử khuê các, mà lại canh giữ cửa chính, thấy thế nào cũng không hợp cấp bậc lễ nghi.

” Người...! ”

Mộc Kiến Ninh không ngờ được Mộc Tịch Bắc trước kia luôn bị mình khi dễ nay lại trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy, trong lòng dâng lên một dòng lửa giận, nhưng khi thấy Mộc Tịch Bắc đang cầm thứ gì đó trong tay, liền điều chỉnh lại sắc mặt:

” Yo! Ngũ muội muội đang cầm cái gì vậy? Còn bọc kín như vậy, chẳng lẽ là sợ tỷ tỷ nhìn thấy! ”

Mộc Tịch Bắc chau mày, khẽ giấu đồ ra phía sau, một màn này lại bị Mộc Kiến Ninh nhìn thấy, thân hình nhỏ nhỏ mang theo biểu tình âm ngoan từng bước từng bước đến gần Mộc Tịch Bắc, rất nhiều người nhìn thấy một màn này đều cảm thấy Tam tiểu thư thật quá đáng.

Đối mặt với Mộc Kiến Ninh cao hơn mình một cái đầu, Mộc Tịch Bắc lộ ra ánh mắt sợ hãi, Mộc Kiến Ninh bị lòng hiếu kỳ xâm chiếm, không chút do dự cướp lấy gói đồ trong tay Mộc Tịch Bắc.

” Tỷ trả lại đồ cho muội, đó là lễ vật muội mua tặng cho Thái phi cô cô. ”

Trên khuôn mặt tươi cười của Mộc Tịch Bắc tràn đầy bất an, khăn trương rối rắm rất nhanh đều biến thành một đoàn.

” Ồ! Thái phi cô là người trong cung đi ra, mà loại mặt hàng như này của người Thái phi cô nhìn cũng không muốn nhìn một cái nữa. ”

Mộc Kiến Ninh một câu nói hai ý nghĩa, cùng lúc chỉ Mộc Tịch Bắc mua cặp khuyên tai tỉ lệ không tốt, Thái phi căn bản sẽ không để ý tới, thứ hai là cảnh cáo Mộc Tịch Bắc, một cái thứ nữ không có mẫu thân, tốt nhất nên an phận một chút, không phải nàng chỉ cần nói hai ba câu là có thể lấy lòng được Thái phi.

” Các con đang làm cái gì? Hai vị tiểu thư sao còn không đi vào, một lát nữa là dùng bữa rồi. ”

Người vừa xuất hiện là Tình cô cô bên người Lão thái phi, trên người mang theo khí thế sắc bén của người trong cung, mở miệng nói, lập tức khiến hai người co rúm lại.

” Àh! Tình cô cô, sao người lại tự mình đến đây, con đang chuẩn bị một phần lễ vật cho Thái phi cô, cho nên có hơi chậm trễ. ”

Nói xong, Mộc Kiến Ninh còn giơ ra khuyên tai phỉ thúy trong tay.

Khuyên tai phỉ thúy tuy rằng bên trong có lẫn tạp chất, nhưng lại trắng tại xanh lục thuần khiết, có một cổ cảm giác mạnh mẽ, khiến người khác rất thích.

Tình cô cô bất động thanh sắc đánh giá hai người ở đây một phen, hơi kinh ngạc khi thấy Mộc Tịch Bắc chỉ cúi đầu không lên tiếng, không nói được một lời, Mộc Kiến Ninh thấy Tình cô cô xoay người dẫn đường, đặc ý quơ quơ khuyên tai trong tay.

Mộc Tịch Bắc cúi đầu, trên mặt xẹt qua một tia trào phúng, cho dù lát nữa Mộc Kiến Ninh tặng khuyên tai cho Lão thái phi, tin tưởng Lão thái phi vẫn sẽ không thích Mộc Kiến Ninh.

Muốn đoạt đồ từ trên tay mình tự nhiên không có đơn giản như vậy, nàng chịu buông tay ra chẳng qua là vì nhạy cảm nhận ra có người đến gần, mà mùi thơm nhàn nhạt kia, thường có trên người Lão thái phi, cho nên Mộc Tịch Bắc tất nhiên biết được có người bên cạnh Thái phi đến đây.

Bây giờ mình ở trong phủ vẫn không có địa vị như cũ, muốn xoay người, phải lợi dụng thật tốt nhược điểm của mình, tranh thủ đồng tình, mà chút ít tất nhiên phải chuẩn bị, nếu như hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch của nàng, cũng không bao lâu nữa, nàng sẽ không còn là một thứ nữ không được sủng ái, mà là một nữ nhi Thừa tướng thập phần áy náy cùng thương yêu.

Được gọi là Tình cô cô cung nhân nhẹ nhàng nhìn lướt qua hai người sau lưng, vị Tam tiểu thư Mộc Kiến Ninh chẳng qua là một thứ nữ đã gặp nhiều, nhưng vị Ngũ tiểu thư này lại khiến người khác đoán không ra.

Trong nhận thức của Tình cô cô, người như Mộc Kiến Ninh căn bản không cần để vào mắt, còn Mộc Tịch Bắc chuẩn bị lễ vật đưa cho Thái phi, nhưng lễ vật lại bị người ta đoạt mất, vì sao cũng không thấy nàng tức giận, điều này thật sự không hợp với lẽ thường.

Bà có thể nghĩ đến mục đích của Mộc Tịch Bắc, đơn giản là biểu đạt một chút thiện tình với Lão thái phi, từ đó tìm một ngọn núi dựa vào, làm cho cuộc sống khá giả một chút, đây là tâm lý của hài tử bình thường, nhưng vì sao bà lại không tìm thấy một chút tức giận ở trên người nàng? Thậm chí là bất mãn, điều này khiến cho người luôn luôn nhạy cảm như Tình cô cô có chút nhìn không thấu.

Bình thường mà nói, đây chỉ có hai loại tình huống, một loại là Mộc Tịch Bắc là một người cực kỳ ần nhần, còn nhỏ tuổi cũng đã không hiện ra sắc mặt hỉ nộ, một loại khác là Mộc Tịch Bắc đã động tay động chân trên khuôn mặt, muốn hăm dọa Mộc Kiến Ninh, nhưng trực giác của Tình cô cô mách bảo không phải điều này, lắc lắc đầu, tựa hồ chính mình nghĩ mọi chuyện quá phức tạp đi.

— Đề lời nói với người xa lạ —

14. Chương 12: Muốn Làm Thọ Yến

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Tịch Bắc một đường đi theo Tình cô cô đến Lạc Hà uyển, mọi thứ ở đây đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, từ áo cơm đến ăn mặc tất cả đều bị thay đổi theo ý thích của Lão thái phi, việc hôm nay, Mộc Tịch Bắc coi như hiểu được, Lão thái phi cũng không phải là người dễ đối phó, tuy nhiên nghĩ đến bà cũng không phải khi không sẽ làm khó dễ người khác.

Lúc vào trong, Thái phi đang ngồi ở trên ghế chủ vị, Thừa tướng ngồi ở một bên, Liễu Chi Lan đang bị phạt quỳ Từ đường nên không tới, cho nên vị trí bên cạnh Mộc Chính Đức thuộc về Thôi di nương.

Nhìn thấy nữ nhi của mình và Mộc Tịch Bắc đang tiến vào, Thôi di nương trên đầu mở miệng nói:

” Ngũ tiểu thư đi đâu về vậy? Trễ như vậy mới trở về, mọi người đều đang chờ con về ăn cơm đây! ”

Nhìn Thôi di nương như đang quan tâm, thực tế là đang chỉ trích, hôm nay Thái phi vừa mới trở về, người lại khiến cho đại gia chờ người ăn cơm, một danh môn tiểu thư, lại không biết cấp bậc lễ nghĩa chạy lung tung bên ngoài, thật sự là bộ dạng không ra gì.

Mộc Tịch Bắc ngẩng đầu, thấy Lão thái phi cũng không có biểu tình gì, ánh mắt của Thừa tướng Mộc Chính Đức hơi phức tạp đang nhìn chính mình, còn Mộc Tịch Hàm vội vàng đứng dậy đi qua lôi kéo chính mình ngồi xuống bên cạnh, giải vây nói:

” Bắc Bắc tuổi còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy Thái phi cô, nghĩ muốn tặng cô lễ vật gì đó, nên chạy đi ra ngoài mua, chưa từng nghĩ đồ bên ngoài giá lại cao như vậy, đồ vừa tầm thì lại thấy không xứng với cô, cho nên mới tay không đi trở về. ”

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng giương mắt, đánh giá vị tỷ tỷ của mình một chút, nàng ta rất thông minh, chỉ nhìn thoáng qua hộp lễ vật trong tay Mộc Kiến Ninh, đã nghĩ ra cách nói vừa rồi, tuy rằng không thể khẳng định chính mình có thật sự đi ra ngoài chọn mua lễ vật hay không, nhưng phần tâm tư này sẽ không làm cho người ta trách cứ.

Hơn nữa lúc trước mọi người đã nhìn thấy hoàn cảnh tiền bạc của nàng, cho nên chỉ biết cảm động và nhớ tới phần hiếu tâm của nàng, sẽ không trách móc nàng nặng nề.

Nhưng Thôi di nương vẫn cắn không tha:

” Bắc Bắc có thể có phần tâm tư này thật sự là rất tốt, ta cũng chỉ sợ Bắc Bắc đi ra ngoài ham chơi, gặp gỡ người xấu thôi, còn Tịch Hàm thì sao Kiến Ninh chúng ta cũng đã chuẩn bị lễ vật tặng Thái phi, không biết con có chuẩn bị vật gì hay không? ”

Mộc Tịch Hàm gật gật đầu, sau đó cầm một cái hộp từ nha hoàn phía sau đưa đến trước mặt Lão thái phi, bàn tay trắng tinh của Thái phi nhẹ nhàng mở ra, là một chiếc khăn tay thêu kim phượng (phượng hoàng màu vàng), đường may tinh tế, là thêu hai mặt, sắc thái diễm lệ, nhìn ra được đã dùng tâm tư mà thêu.

Thái phi gật gật đầu, sai người nhận lấy, còn Mộc Kiến Ninh giống như hiến dâng vật quý cầm lấy khuyên tai phải thuy chính mình vừa mới đoạt được dâng lên:

” Cô, đây là lễ vật Ninh Nhi vừa mới chuẩn bị cho người, là dùng toàn bộ số tiền Ninh Nhi lặng lẽ tiết kiệm mua được. ”

Mộc Kiến Ninh cũng xem như không quá ngốc, biết vật kia tỉ lệ không phải tốt nhất, tuy nhiên nếu là dùng toàn bộ tiền tiết kiệm của Mộc Kiến Ninh mua được, lại là vấn đề khác.

Thôi di nương đi theo hát đệm:

” Đúng vậy, vài ngày trước đó thiếp thân còn phát hiện hài tử này giấu thiếp thân cất tiền riêng, vì thế còn mắng nó một trận, bây giờ nhớ lại, thật sự là oan uổng hài tử này. ”

Thái phi cũng chỉ gật gật đầu, nói câu ” Có lòng ” Cũng không có câu sau.

Còn mấy vị tiểu thư thiếu gia khác cũng dâng lên chút ít lễ vật, tuy nhiên có hai người ở phía trước khởi đầu, đằng sau cũng không đưa ra được đồ gì tốt nữa, dù sao hai người trước đều dùng tâm tư của mình, còn bọn họ chỉ dùng tiền trực tiếp mua.

Thôi di nương dường như rất cao hứng, khoe miệng luôn mỉm cười, Liễu Chi Lan bị giam giữ, người cao hứng nhất là bà.

Thái phi theo thứ tự cũng ban thưởng đồ cho mọi người, cho Mộc Kiến Ninh là một đôi vòng ngọc mờ mờ, nhìn rất đẹp mắt, rước lấy ghen tị của đám đông.

Mộc Tịch Bắc ngẩng đầu nhẹ nhàng liếc mắt Lão thái phi, trên mặt không biểu hiện điều gì, hôm nay xem ra Lão thái phi cũng không bị Mộc Kiến Ninh mê hoặc, bà thưởng cho mọi người lễ vật kém xa của nàng ta, chẳng phải tự nhiên khiến nàng ta bị người ghen ghét àh.

Một bữa cơm mỗi người một tâm tư, Mộc Tịch Bắc trở về viện của mình, lấy ra gối đầu Mộc Tịch Hàm đưa cho, là một cái gối mềm, trên mặt thêu viên văn cát tường (chữ cát tường hình tròn), làm bằng vải sa tanh tốt nhất, hết sức mềm mại.

Gối đầu này vốn là Liễu Chi Lan đưa cho Mộc Tịch Hàm, nhưng Mộc Tịch Hàm cũng không dùng tới, liền đưa cho mình.

Nhưng sau khi Mộc Tịch Bắc tỉnh lại, từng cẩn thận kiểm tra gian phòng ở này, phát hiện “Mộc Tịch Bắc” chân chính chết đi là do cái gối đầu này, vì để an thần, bên trong gối có để một ít dược vật an thần Quyết Minh Tử (hay Thảo Quyết Minh một loại thực vật có hoa họ Đậu - Nguồn Gg caca), nhưng Mộc Tịch Bắc vẫn sâu sắc phát hiện được trong đó còn có rễ cây Hoàng Tố Hình (hoa nhài vàng - Nguồn:Gg ka ka)

Cây Hoàng Tố Hình có thể nói là kịch độc, nếu như hít vào một lượng thuốc lớn, sẽ làm cho đầu óc choáng váng, khiến người ta đánh mất ý thức hoạt động đến khi chết.

Cho nên nếu trước giờ Mộc Tịch Bắc ngày ngày đều kê cái gối này đi vào giấc ngủ, vậy thì sẽ chết rất nhanh.

Mộc Tịch Bắc hiện tại vẫn chưa xác định được, đến tốt cùng là Liễu Chi Lan muốn hại Mộc Tịch Hàm, hay là vị tỷ tỷ Mộc Tịch Hàm trong ngoài không đồng nhất, muốn hại chính mình.

Trọng sinh lại một kiếp, nàng không nghĩ sẽ tiếp tục tin tưởng bất luận kẻ nào, một màn kiếp trước thời thời khắc khắc vẫn khảm vào lòng nàng, nhưng theo như phân tích, nếu Mộc Tịch Hàm giết chết mình, cũng không chiếm được chỗ tốt gì cả, nhiều nhất chỉ có thể lấy lòng Liễu Chi Lan, nhưng cũng không được lâu dài.

Cho nên khả năng Liễu Chi Lan muốn giết Mộc Tịch Hàm vẫn lớn hơn một chút, chẳng qua chó ngáp phải ruồi, cái gối đầu này lại đến trong tay Mộc Tịch Bắc.

Lấy qua cây kéo, nhẹ nhàng cắt ra một kẽ hở nhỏ, xé dịch Hoàng Tố Hình ra bên ngoài một chút, khiến mùi nồng hơn, làm cho người ta dễ dàng phát hiện.

Mí mắt khẽ nheo lại, Lão thái phi, thực xin lỗi, ở trong cung nhiều năm như vậy, Hoàng Tố Hình nho nhỏ hẳn không lừa được người đi.

Sau khi khâu lại tốt gối đầu, Mộc Tịch Bắc ôm cái gối đi tới Lạc Hà uyển.

” Ngủ tiểu thư, đã trễ thế này rồi sao còn chưa đi nghỉ ngơi? ”

Tình cô cô nhìn Mộc Tịch Bắc đang ôm gối đầu mở miệng dò hỏi.

Mộc Tịch Bắc mở to hai mắt:

” Thái phi cô đã ngủ chưa? ”

” Vẫn chưa, để nô tỳ đi thông báo cho người. ”

Tình cô cô muốn đi thông báo, lại bị Mộc Tịch Bắc kéo tay áo lại.

” Tình cô cô, người không cần đi thông báo, con sẽ không vào đâu, làm phiền người đưa gối đầu này cho cô, đây là mẫu thân ban cho con, con vẫn liên tục dùng đến, nhưng hôm nay mọi người đều có lễ vật tặng cô, chỉ có con không có, cho nên con muốn đưa gối đầu này cho cô. ”

Đôi mắt màu đen của Mộc Tịch Bắc so với sao trên trời còn sáng hơn, tinh khiết chiếu ngược cả ánh trăng.

Tình cô cô sững sốt, hồi lâu cũng chưa lấy lại phản ứng, Ngủ tiểu thư này thật khiến người ta yêu thích, nếu không phải mẫu thân mất sớm, chắc chắn là người rất được sủng ái.

Tiếp nhận gối đầu, Tình cô cô cười cười với Mộc Tịch Bắc:

” Ngủ tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ đưa gối đầu tới tận tay Thái phi. ”

” Cô cô thật tốt, đa tạ cô cô! ”

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng cất bước rời đi.

Không lâu sau đó, Thái phi lặng lẽ phái người đưa tới không ít ban thưởng, còn có một ít nén bạc.

Nhưng Mộc Tịch Bắc lại cả đêm không ngủ ngồi ở trước cửa sổ, đến lúc bình minh, không có gì dị thường, mặt nàng mới không chút thay đổi tiêu sái đi ra ngoài, giống như người không có việc gì.

Cho đến ba ngày sau, rốt cuộc Liễu Chi Lan cũng được thả ra, mọi người mới lại tụ tập ở chỗ Lão thái phi.

Mộc Tịch Bắc thay một kiện váy dài màu thiên thanh, bởi vì trên mặt vẽ không ít hoa lài, nên cũng không quá bình thường.

Mộc Tịch Bắc thản nhiên ngồi ở một bên, thấy sắc mặt Liễu Chi Lan không tốt, dù sao quỳ ba ngày ba đêm, chân này không gãy cũng bị tê liệt.

Lão Thái phi vừa vào cửa đã cho Liễu Chi Lan một trận thị uy, Liễu Chi Lan tự nhiên phải lấy lòng Lão thái phi.

” Thái phi, qua mấy ngày nữa, Văn Tình đã mười sáu rồi, Thái phi nghĩ có nên tổ chức thọ yến không? ”

Liễu Chi Lan hỏi.

” Thật ra tối hôm qua ta có lật xem, cách sinh nhật nha đầu Văn Tình còn tới ba tháng, nhưng lại cách Ngủ tiểu thư chỉ còn hơn một tháng. ”

Lão Thái phi trần thuật một sự thật.

Trên mặt Mộc Tịch Bắc không có một tia biến hoá, lạnh lùng nhìn, xem ra chuyện gối đầu đêm qua đã có hiệu quả, Lão thái phi đã biết Liễu Chi Lan muốn giết chính mình cùng Mộc Tịch Bắc, cho nên muốn bảo vệ các nàng.

Sắc mặt Liễu Chi Lan có chút khó coi, vừa muốn nói tiếp, Lão thái phi cũng không chừa chút mặt mũi khoát tay áo:

” Được rồi, thọ yến của hài tử Bắc Bắc cứ để ta xử lý đi. ”

” Vâng! ”

Sắc mặt Liễu Chi Lan lại càng khó coi, trong lòng cực hận vị tỷ tỷ của Mộc Chính Đức, chẳng qua nhìn qua Mộc Tịch Bắc, trong mắt hiện lên tia ác độc, cứ làm đi, bà sẽ dùng thọ yến lần này, khiến tiểu tiện nhân kia vĩnh viễn cũng không lật người được.

” Người làm chủ mẫu cũng vất vả, nhiều năm qua như vậy thực cũng không dễ dàng, Tình nhi, mang thứ kia lên đây. ”

Lão Thái phi phân phó nói.

Mọi người đều nghĩ Lão thái phi muốn bắt tay giảng hoà với Liễu Chi Lan, dù sao đánh người ta một gậy lại cho quả táo ngọt là thủ đoạn tốt nhất, nhất thời đều tò mò không biết Lão thái phi đưa ra lễ vật gì đây.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

15. Chương 13: Thanh Từ Trở Về

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Liễu Chi Lan tựa hồ cũng cho rằng Lão thái phi không muốn làm cho mối quan hệ quá căng thẳng, vì dù sao Lão thái phi cũng chỉ là tỷ tỷ của Thừa tướng chứ không phải mẫu thân của Thừa tướng.

Tình cô cô đem một cái hộp được đóng gói hết sức tinh xảo đưa đến trước mặt Liễu Chi Lan, sắc mặt Liễu Chi Lan hoà hoãn một ít, sai mama bên cạnh tiếp nhận, rồi sau đó mở ra ở trong ánh mắt chờ đợi của mọi người.

Nhưng vừa thấy, lại khiến Liễu Chi Lan hết sức hoảng sợ, sắc mặt biến đổi lúc xanh lúc trắng.

Mộc Tịch Bắc ghé mắt nhìn qua, cũng rất sửng sốt, sau đó ánh mắt hiện ra ý cười, Lão thái phi quả là một người có tính tình cổ quái.

Thì ra Lão thái phi đưa cũng không phải cái gì khác, mà là một pho tượng bạch ngọc điêu khắc Tống Tử Quan Âm, điều này cũng không có gì xấu, Liễu Chi Lan thân là chủ mẫu, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có một nữ nhi, vẫn chưa sinh được con trai, mà đứa con trên danh nghĩa hiện tại cũng ôm từ chỗ của Thôi di nương qua.

Cũng không biết Lão thái phi có phải cố ý hay không, pho tượng Tống Tử Quan Âm lại bị nứt ra một đường, điều này tuyệt đối không phải điềm lành gì, cho nên sắc mặt Liễu Chi Lan mới khó coi như vậy, dù sao nuôi đứa con lại không phải là con ruột của mình, bà ta vẫn luôn muốn kế tiếp có thể sinh được một đứa con của riêng mình.

Mộc Tịch Bắc cũng không biết, Lão thái phi đau nhất là đứa con đã mất, cho nên nhìn thấy Liễu Chi Lan độc hại một người không có chỗ nương tựa như Mộc Tịch Bắc, tự nhiên thống hận đến cực điểm, phải cho Liễu Chi Lan một chút cảnh cáo.

Sau khi Liễu Chi Lan trở lại Chi Lan viện, rất tức giận, liền ném hết tất cả đồ vật có trên bàn xuống, sắc mặt nữ nhi ruột của bà ta - Mộc Văn Tình cũng rất khó coi không biết xả đi nơi nào.

” Bà già chết tiệt đó, không ở trong Hoàng cung chôn cùng với Tiên Đế đi, lại chạy đến Tương phủ đối nghịch với ta. Thật sự buồn cười! ”

Liễu Chi Lan gỡ xuống lớp nguy trang giờ phút này đang tức tới hộc máu, nhiều năm qua như vậy, không có con trai vẫn là nỗi đau trong lòng bà.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Văn Tình cũng hiện rõ sự ác độc, tuy nhiên so với Liễu Chi Lan vẫn ảm đạm hơn:

” Mẫu thân, chẳng lẽ sẽ phải tổ chức thọ yến cho tiểu tiện nhân Mộc Tịch Bắc thật hả? Nếu để cho Thái phi lo liệu, nhất định sẽ rất phô trương, chẳng phải sẽ kéo con xuống, vậy mặt mũi con biết để đâu bây giờ!

” Hừ! Muốn làm thọ yến, vậy càng dễ xử lý, ta lại muốn nhìn một chút, nếu lần này thọ yến xảy ra rủi ro, sau này bà già đó còn có thể diện gì nhúng tay vào chuyện phủ Thừa tướng hay không. Thì ra ta đã quá xem thường tiểu tiện nhân Mộc Tịch Bắc, thế nhưng vọng tưởng xoay người, lúc này đây, ta sẽ khiến nó vĩnh viễn cũng không lật được thân.”

Ngực Liễu Chi Lan kịch liệt phập phồng, rõ ràng tức giận không nhẹ.

Nhiều năm như vậy ở trong Tướng phủ, khi nào đã chịu qua tức giận như vậy, này một già một trẻ, thế nhưng kết hợp lại đối phó với bà.

” Người đâu, gọi Mộc Tịch Hàm tới đây cho ta! ”

Liễu Chi Lan nhìn mặt đất đầy mảnh sứ vỡ, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

Bên này Mộc Tịch Bắc trở về tiểu viện của mình, vuốt vuốt bình sứ trong tay, nghĩ đến khi nào thì có thể đem Thanh Từ vào phủ.

Lão Thái phi sẽ ở lâu trong phủ Thừa tướng, tự nhiên muốn có thêm người, dù sao những người bà mang đến đều là nha hoàn ma ma thậm chí là thị vệ, cũng không thể để bọn họ đi giặt quần áo nấu cơm, hơn nữa những người này cũng cần nhiều người chuẩn bị tiệc thọ yến cho mình, phủ Thừa tướng sẽ rất bận rộn, nhận người chắc sẽ vào hai ngày này thôi.

Quả nhiên, hai ngày sau, Lão thái phi liền gọi mọi người đi qua, nói là muốn thêm thị nữ, nô tỳ cho hợp quy tắc trong phủ.

Lúc Mộc Tịch Bắc đến, đã tới không ít người, nàng liền ngồi xuống bên cạnh Mộc Tịch Hàm.

Sắc mặt Mộc Tịch Hàm không tốt lắm, vẫn cúi đầu, hai tay giấu trong tay áo, chỗ lộ ra ngoài cũng lấy khăn tay che lại.

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng đảo qua, đã nhìn ra manh mối, trong mắt hiện lên ý lạnh, phủ Thừa tướng này thật sự không phải là chỗ nên ở lâu.

Toàn bộ mọi người đều đến, Thừa tướng Mộc Chính Đức nhàn rỗi không có việc gì cũng chạy đến xem náo nhiệt, chỉ là ánh mắt ngẫu nhiên dừng ở trên người Mộc Tịch Bắc, mang chút chán ghét, tuy nhiên cũng không nói gì cả.

” Ta thấy nha hoàn trong phủ có chút không đủ, liền sai Tình nhi ra ngoài xem xét một chút, tiểu thư con chính thê có bốn nhất đẳng nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn, tám thô sử nha hoàn, tiểu thư thứ xuất có hai nha hoàn nhất đẳng, bốn nha hoàn nhị đẳng, sáu thô sử nha hoàn. Còn chỗ Thiếu gia ta sẽ có an bài khác. ”

(mấy cái vụ nha hoàn này phan ruột ngôn tình cổ đại chắc cũng nắm sơ2 ha. Vũ sẽ không giải thích ha! Tồn mực.)

Lão Thái phi chậm rãi mở miệng.

Mặc dù nói Lão thái phi như cũ vẫn chú trọng đích thứ, nhưng điều này lại có lợi cho thứ xuất, bình thường thứ xuất đều không thể có tiêu chuẩn như vậy, cho nên nói đủ rồi cũng không cần tuyển nữa, còn chưa đủ thì chọn vài người bổ sung cho đủ số.

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng nhìn lướt qua mấy người được chọn, không ngoài ý muốn nhìn thấy nửa khuôn mặt đều bị hủy Thanh Từ, lúc này mới thấy yên tâm.

Mộc Văn Tình là tiểu thư danh chính ngôn thuận con vợ cả, cho nên người đầu tiên chọn sẽ là nàng, nhưng Liễu Chi Lan trời sinh tính đa nghi, sợ những nha hoàn này là Lão thái phi đặt nội gián bên người mình, cho nên không dám nhận lấy, dùng lý do nha hoàn Mộc Văn Tình đã đủ số, liền từ chối.

Lão Thái phi cười lạnh một tiếng, ngược lại cũng không miễn cưỡng.

Kế tiếp hẳn là Lục tiểu thư - Mộc Hải Dung, nữ tử này cùng tuổi với Mộc Tịch Bắc, là con gái bình thê Thừa tướng Mộc Chính Đức, vị bình thê này, là Trưởng Công chúa Thanh Quốc, năm đó đến La Quốc hoà thân, vốn nên gả cho hoàng thân quốc thích, nhưng không biết tại sao lại gả cho Mộc Chính Đức.

Sinh cho Mộc Chính Đức hai đứa con gái một đứa con trai, đại nữ nhi đã xuất giá, con trai tựa hồ cũng chuẩn bị thành thân lấy vợ, còn Lục tiểu thư này là tiểu nữ nhi của công chúa Thanh Quốc, mà mẫu thân công chúa Thanh Quốc đang bệnh nặng, cho nên trước đó vài ngày công chúa đã trở về Thanh Quốc.

Mộc Hải Dung chỉ bổ sung hai nhị đẳng nha hoàn cho có, cũng không xảy ra chuyện gì, chẳng qua kế tiếp chính là Tam tiểu thư Thôi di nương, cũng chính là Mộc Kiến Ninh.

Mộc Kiến Ninh tựa hồ rất vui vẻ, dù sao nàng luôn đi theo bên người Mộc Văn Tình, khắp nơi đều thấp hơn nàng ta một cái đầu, trong lòng rất khổ sở, tuy rằng bây giờ so ra vẫn kém, nhưng hôm nay lại có thể danh chính ngôn thuận tự mình chọn người mình thích, mà không phải nhặt người của Mộc Văn Tình còn dư lại.

” A! ” Một tiếng thét chói tai vang lên từ chỗ Mộc Kiến Ninh, hai mắt Mộc Tịch Bắc lạnh lẽo nhìn qua, quả nhiên, Mộc Kiến Ninh không cẩn thận nhìn thấy khuôn mặt bị bóng của Thanh Từ, sợ hãi thét chói tai. (Vũ:thím này làm quá)

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thanh Từ, nha hoàn xung quang cũng đều cuống quýt né tránh, để lại một người Thanh Từ đứng ở giữa sân, cô độc khiến trong lòng Mộc Tịch Bắc chua xót.

Mộc Kiến Ninh giơ tay tát Thanh Từ một cái rồi gào thét:

” Người người quái dị này ở đâu ra? Lớn lên cái dạng này, sao lại có thể đi vào cửa phủ Thừa tướng ta. ”

Tất cả mọi người lại nhìn về phía Lão thái phi, Lão thái phi nhíu nhíu mày, Tình cô cô đứng dậy giải thích:

” Chủ tử, nha hoàn này vì cứu chủ tử của mình mới bị bóng, nô tỳ nghĩ đến nàng trung tâm hộ chủ, đáng giá tán thưởng, mà nàng chỉ có khuôn mặt bị bóng, những cái khác đều rất nhanh nhẹn, liền tự chủ trương dẫn người trở về. ”

Sắc mặt Lão Thái phi hoà hoãn một ít, không nói gì thêm, nhưng vẻ mặt của mọi người vẫn hèn mọn như trước, bộ dạng như vậy, mang theo bên người, chẳng phải đều dọa cho người ta bỏ chạy à? Còn không phải nhận hết nhạo báng.

Mộc Tịch Bắc đứng lên, đi tới trước mặt Thanh Từ, hai mắt Thanh Từ rốt cuộc mới có tiêu cự, rơi ở trên thân người trước mặt, rồi sau đó biến thành mừng rỡ như điên, cuối cùng lại bình thản trở lại.

” Cô, Tam tỷ tỷ nhất định là bị khuôn mặt nha hoàn này dọa sợ rồi, không bằng lưu nàng lại làm chút ít việc nặng, miễn chọc cho Tam tỷ tỷ tức giận. ”

Mộc Tịch Bắc đưa lưng về phía đám người đang chờ trong phòng.

” Vẫn là Ngũ muội muội gan dạ, Tam tỷ tỷ nhất gan, so với Ngũ muội muội đúng là thấy tự ti, ta nghe Tình cô cô nói nha hoàn này trung tâm hộ chủ, tâm muội muội lại từ bi, không bằng muội muội mang người về đi, coi như làm một việc thiện. ”

Mộc Kiến Ninh giả cười muốn từ chối Thanh Từ đem cho Mộc Tịch Bắc.

Mộc Kiến Ninh tự nhiên cũng có ý đồ riêng, thấy Mộc Tịch Bắc lớn lên xinh đẹp, có thể nói là giữa những người này cực kỳ có vốn liếng, mặc dù hiện tại tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ cần vài năm nữa, nhất định sẽ kéo nàng đi xuống, không bằng trước hết cứ để người quái dị này đi theo nàng, miễn cho ngày sau tranh mạnh với mình.

Lão Thái phi lại nghĩ sâu xa một chút cảm thấy có thể tìm một nha hoàn trung tâm thường không dễ dàng, giữ ở bên người, mới tốt nhất, vì thế biết thời biết thế nói:

” Một khi đã như vậy, nha hoàn này liền đi theo Ngũ tiểu thư đi.”

Sau đó, mấy người còn lại đều tuyền vài người, thế này mới tự rời đi, Mộc Tịch Bắc rất vui vẻ, có Thanh Từ, rất nhiều chuyện làm đến càng dễ dàng hơn rất nhiều.

Tối nay, trước hết hướng Mộc Kiến Ninh đòi lại mối thù một cái tát đi.

— Đề lời nói với người xa lạ —

Hu hu, thủ lĩnh tìm tôi góp nhặt nha.

16. Chương 14: Trả Thù Cái Tát

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Thanh Từ đi theo Mộc Tịch Bắc trở lại gian phòng, Mộc Tịch Bắc cũng không xoay người, chỉ đưa lưng về phía Thanh Từ, lẳng lặng đứng ở trước cửa sổ, nhìn ánh trăng mỏng lung, không có lên tiếng.

Còn Thanh Từ lại nhìn chăm chăm bóng dáng yên lặng của Mộc Tịch Bắc, thật sự có nhiều chuyện Thanh Từ vẫn không hiểu rõ lắm, tuy nhiên nàng vẫn tin tưởng, người này chính là tiểu thư.

” Thanh Từ! ”

Giọng nói thản nhiên, mang theo chút khăn khăn cùng chua xót.

Thanh Từ sửng sốt, rồi sau đó cố gắng áp chế kích động trong lòng, lại mang theo một tia không xác định:

” Tiểu thư! ”

Mộc Tịch Bắc theo thói quen thở dài một hơi, xoay người đi tới trước mặt Thanh Từ, bàn tay trắng nõn như mỡ dê nhẹ tay khẽ vuốt khuôn mặt bị lửa thiêu đốt dữ tợn của Thanh Từ, trong mắt hiện vẻ đau xót.

Thanh Từ ý thức vẫn có chút tự ti, cảm thấy làm vậy sẽ làm bẩn tay Mộc Tịch Bắc, hơi né tránh lui về phía sau.

Mộc Tịch Bắc thả tay xuống, không nói gì thêm, từ mép giường lấy ra một bọc kim châm vừa mỏng vừa cứng, đưa tới trước mặt Thanh Từ, lãnh đạm mở miệng nói:

” Đêm nay Mộc Văn Tình hẳn sẽ tới chỗ của Tam tiểu thư, ban ngày nàng ta đánh người một bạt tai, bây giờ hãy đòi lại đi. ”

Thanh Từ sửng sốt, trong lòng hết sức cảm động, nàng hiểu rõ tiểu thư, một cái tát mà tiểu thư cũng không bỏ qua, như vậy mối thù bị huỷ dung, cũng sẽ để ở trong lòng.

Thanh Từ cất bọc kim châm vào trong ngực, sau đó lợi dụng ánh trăng mỏng lung lên đi ra ngoài.

Hôm nay Lão thái phi coi như cấp quả ngọt làm chủ cho thứ xuất, cho nên thân là con vợ cả trong lòng Mộc Văn Tình tất nhiên không thoải mái, cho rằng người chỉ xứng làm người hầu như Mộc Kiến Ninh mà cũng dám tranh đoạt sự nổi bật cùng mình, cho nên nhất định muốn đi thể hiện uy phong một chút.

Thanh Từ một đường đi tới tiểu viện của Mộc Kiến Ninh, chỉ thấy Mộc Kiến Ninh đang ở trong sân giờ tay chống nạnh, đặc ý đào dặt giáo huấn mấy nha hoàn mới tới, rốt cuộc cảm nhận được tư vị làm tiểu thư, cho nên rất thống khoái.

Tung người mấy cái, nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng Mộc Kiến Ninh, đánh giá bố cục xung quanh căn phòng, sau đó lấy ra kim châm, chia ra cắm vài cái lên mấy cái ghế xung quanh bàn trà.

Sau đó xoay người đến bên giường, cầm tiếp mấy cây lên gối đầu, số còn dư lại đem vứt xuống nệm giường.

Trước kia vẫn hay làm việc này với Mộc Tịch Bắc, chẳng qua lúc trước kim châm luôn tẩm thêm chất độc, mục đích dùng để giết người, hôm nay cũng không phải, mặc dù đồ bỏ như Mộc Kiến Ninh nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng tiểu thư nói giữ lại nàng ta còn có chỗ dùng.

Cho nên, mạng của Mộc Kiến Ninh sẽ giữ lại, chờ một ngày nào đó làm bàn đạp cho Mộc Tịch Bắc.

” Tam tiểu thư, Nhị tiểu thư đến đây. ”

Một nha hoàn chạy vào bẩm báo, sắc mặt Mộc Kiến Ninh không khỏi có chút khó coi.

Thanh Từ nhảy lên nóc nhà, xê dịch một viên gạch, nhìn tình hình phía dưới.

Chỉ thấy luôn luôn dịu dàng Mộc Văn Tình đang dẫn theo hai người ma ma cường tráng bên cạnh Liễu Chi Lan, trong giọng nói hiện vẻ nhu hoà:

” Tam muội muội, tỷ đến thăm muội đây, hôm nay muội vừa tuyển nha hoàn, đều chưa biết quy củ, tỷ tỷ lo lắng muội không quản giáo được, ngày sau khó tránh khỏi sẽ cười đến trên đầu muội. ”

Mộc Kiến Ninh cũng biết vị tỷ tỷ của mình không dễ chọc, cho dù trong lòng không vui, cũng chỉ có thể kiên trì mở miệng nói:

” Nhị tỷ tỷ đang nói gì vậy, mau, vào trong ngồi, bên ngoài gió lớn, vào bên trong uống ngụm nước trà. ”

Một chân hai người vừa mới bước vào trong phòng, lại nghe thấy ” Bốp ” một tiếng, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Mộc Văn Tình cũng không quay đầu lại, nhưng Mộc Kiến Ninh có chút phần nộ xoay người lại nhìn ma ma vừa động thủ, thì ra là vị ma ma mà Mộc Văn Tình mang đến trực tiếp cho nha hoàn vừa mới vào phủ hôm nay một bạt tai, xuống tay ngoan độc, trước giờ chưa từng thấy qua.

Nha hoàn kia nhìn rất thanh tú, chỉ tiếc khuôn mặt lập tức sưng phồng lên, thậm chí khoé miệng còn chảy ra một ít máu, những người khác thấy vậy đều hoảng sợ không dám mở miệng, một đám rụt rè sợ hãi.

Sắc mặt Mộc Kiến Ninh rất khó coi, giờ phút này Mộc Văn Tình chính là ý vào thân phận con vợ cả đến đây lập uy, hôm nay giáo huấn những nha đầu này, sợ rằng ngày sau những người này sẽ không coi chính mình là chủ tử, huống chi, truyền ra ngoài, người khác sẽ chỉ cảm thấy Tam tiểu thư nàng là một người vô năng.

” Muội muội làm sao thế, sắc mặt sao lại khó coi như vậy? ”

Về mặt Mộc Văn Tình thân thiết mở miệng.

” Không có việc gì, tỷ tỷ... ”

Mộc Kiến Ninh còn chưa kịp nói xong, lại vang lên vài tiếng ” Bốp ” Bốp ”, làm cho sắc mặt Mộc Kiến Ninh đen lại giống như đáy nồi.

Mộc Văn Tình lướt qua Mộc Kiến Ninh, dẫn đầu đi tới cạnh bàn, nhẹ nhàng vuốt phẳng làn váy, mới chậm rãi ngồi xuống.

Thanh Từ ngồi trên nóc nhà mở to đôi mắt sáng ngời, chờ Mộc Văn Tình phát hoảng, quả nhiên, Mộc Văn Tình vừa ngồi xuống liền phát ra một tiếng thét chói tai:

” A! ”

Tất cả mọi người sững sốt, hai ma ma vội vàng chạy tới:

” Tiểu thư, người sao vậy. ”

Một châm kia quả thực không nhẹ, dài gần nửa tấc đâm thẳng vào mông Mộc Văn Tình, ma ma kiểm tra qua cái ghế dựa, lập tức phát hiện hung khí.

Ánh mắt lộ hung ác, trên mặt Mộc Văn Tình đỏ đầy mồ hôi, ánh mắt dữ tợn, nàng thật sự không thể tưởng tượng được một người luôn xem nàng như thiên lôi sai đâu đánh đó vậy mà lại có lá gan lớn như vậy.

Lấy lại tinh thần, hai bước thành một bước đi đến trước mặt Mộc Kiến Ninh

” Bốp! ” Một cái tát không chút lưu tình đánh xuống.

” Người... Người dám đánh ta? ”

Tuy rằng Mộc Kiến Ninh vẫn liên tục chịu uỷ khuất, cũng chưa bao giờ bị Mộc Văn Tình đánh qua.

Nhưng Mộc Kiến Ninh thuỷ chung đâu không lại Mộc Văn Tình, còn chưa kịp phản kích, chợt nghe Mộc Văn Tình ung dung mở miệng:

” Sao vậy? Người hăm hại đích tỷ mà còn muốn cãi lại. Có cần ta đem toàn bộ nhân chứng vật chứng ở đây giao cho mẫu thân, công khai thẩm tra xử lý hay không? ”

Nhất thời Mộc Kiến Ninh cũng không biết mở miệng như thế nào, nàng cũng không biết châm đó là ở đâu ra, chẳng lẽ bên trong nha hoàn mới tới hôm nay có phản đồ?

Nhưng hôm nay Mộc Văn Tình tựa hồ rất tức giận, giơ tay lại một cái tát đánh tới, khiến Mộc Kiến Ninh chỉ có thể ôm mặt, ánh mắt mang theo oán độc nhìn Mộc Văn Tình, không hề lên tiếng.

Thanh Từ nhếch đôi môi đỏ mọng, trong mắt xuất hiện tia sát ý, tuy rằng lúc trước nàng vẫn luôn hầu hạ Tịch Bức, nhưng chung quy nàng vẫn tính là một sát thủ, mấy năm nay sống trong đao quang kiếm ảnh lại càng gió tanh mưa máu.

Thấy Mộc Kiến Ninh ăn đủ mệt, rốt cuộc Thanh Từ có thể yên tâm trở về ngủ rồi.

Mộc Tịch Bức đi ra, nhìn mặt hồ tĩnh lặng, lần này Lão thái phi chuẩn bị tiệc thọ yến cho nàng, tuyệt đối là một cơ hội xoay người rất tốt, tuy nhiên cũng sẽ có người cản trở, cho nên giờ phút này nàng chỉ ngưng mắt trầm tư.

Làm lại một đời, nàng không muốn làm cho chính mình chồng chất vết thương, nàng muốn bảo vệ bản thân thật tốt, cho mình sống cuộc sống tốt nhất, sẽ không giống như kiếp trước rơi vào kết cục thê thảm.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, vẻ mặt Mộc Tịch Bức dịu dàng, xoay người trở lại gian phòng, đồng thời mở miệng nói:

” Thanh Từ, vào đây! ”

Thanh Từ không tiếng động đi vào theo, cho tới giờ nàng vẫn không biết rốt cuộc chuyện này là sao, nhưng mà nàng chỉ cần biết người đó là tiểu thư là đủ rồi.

Mộc Tịch Bức lại chăm chú đánh giá mặt Thanh Từ, lúc Thanh Từ gần như muốn lùi bước liền mở miệng nói:

” Trong khoảng thời gian này, giám thị chặt chẽ Liễu Chi Lan, nhìn xem bà ta có động tác gì, cùng người nào lui tới. ”

Thanh Từ sửng sốt, liền đắm chìm trong sự dịu dàng của Mộc Tịch Bức, thật lâu cũng chưa mở miệng.

Thanh Từ àh, ta sẽ tìm loại thuốc tốt nhất trên đời, chữa khỏi vết thương của muội, nếu như không khỏi, ta sẽ lột da mặt của Ngân Bình xuống, tặng cho muội.

— Đề lời nói với người xa lạ —

Ngạch, thật xin lỗi ha, hôm nay trong nhà có chuyện nên hơi chậm trễ~

17. Chương 15: Thư Cảo Bút Tích

Thư cảo bút tích: chữ viết phác thảo còn lưu lại

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Từ sau khi Chu ma ma chết, Hoán Sa liền mất đi chỗ dựa, so với những nha hoàn trong phủ cũng không khác mấy, sau mấy ngày đau thương, cũng dần khôi phục lại tinh thần, nhưng lại đem cái chết của Chu ma ma tính trên đầu Chúc Cầm và Mộc Tịch Bắc, ngày thường nhìn thấy người cũng luôn hiện ra một cổ hận ý.

Còn Thanh Từ liền trở thành đại nha hoàn, chỉ là Mộc Tịch Bắc mặc kệ mọi chuyện, trực tiếp cho Thanh Từ quyền lợi lớn nhất, vì thế, mọi người trong viện đều hiểu Thanh Từ mới là người được tiểu thư yêu thích.

Mộc Tịch Bắc còn nằm ở trên giường chưa chịu dậy, mặc dù buổi sáng mùa hè đều mang theo không khí mát mẻ, nhưng có lẽ do kiếp trước chịu nhiều vất vả, nên kiếp này muốn hưởng thụ thật tốt.

Mở đôi mắt còn nhập nhèm buồn ngủ, mũi nhỏ khê chau lại, rốt cuộc vẫn ngủ không yên, khoác kiện áo choàng, Mộc Tịch Bắc ngồi dậy dựa vào đầu giường, tựa hồ vẫn còn hơi mệt mỏi.

Thanh Từ canh giữ ở ngoài cửa, hai mắt giống như mắt chim ưng, quanh thân trộn lẫn một tia sắc bén, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Hoán Sa và Chúc Cầm bưng chậu nước rửa mặt cùng khăn vải đi tới, mặc dù mấy ngày này hai người luôn khiêu chiến lẫn nhau, nhưng cũng chẳng nhéo ra kết quả gì cả, chỉ là hôm nay tâm tình Hoán Sa dường như rất tốt, khoe miệng luôn luôn mỉm cười.

Ngay lúc hai người muốn đẩy cửa bước vào, Thanh Từ chặn lại thân ảnh hai người, hé ra khuôn mặt dữ tợn khủng bố.

Hoán Sa và Chúc Cầm liền lùi về sau từng bước, Chúc Cầm ngưỡng chừng muốn nói gì đó, nhưng lại ngại khí thế sắc bén kia, ấp úng hồi lâu cũng không nói được lời nào, trong lòng Hoán Sa lại càng bất bình, thứ ma quỷ này là tìm đến từ đâu vậy, giống như môn thần giữ cửa, làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Thanh Từ cũng chẳng quan tâm hai người nghĩ gì, lẳng lặng đánh giá thứ đồ trong tay hai người, mà lúc nhìn thấy Hoán Sa đang cầm chậu nước nóng hổi, hai mắt liền nheo lại.

” Thanh Từ tỷ tỷ, bọn muội biết tỷ che chở tiểu thư, nhưng tỷ nhìn xem bây giờ là giờ nào rồi, tiểu thư cần thức dậy rửa mặt, ngày xưa bọn muội đều trực tiếp mang chậu nước vào, nhưng hôm nay lại...”

Hoán Sa mở miệng mang theo vài phần khinh thường.

Chỉ không ngờ tới, Hoán Sa còn chưa kịp nói xong, Thanh Từ liền trực tiếp hất đổ chậu nước nóng hổi, Hoán Sa kinh hãi, làn da mềm mại lập tức bị phồng sưng đỏ lên, nước nóng còn văng đến trên mặt, chiếc quần lụa mỏng màu xanh lá lập tức ướt nhẹp dính sát vào người.

” A!” Thoáng cái liền vút chậu đồng xuống đất, Hoán Sa lập tức hét ầm lên! Quanh thân lạnh run, nhìn Thanh Từ tựa như gặp quỷ.

Chúc Cầm cũng nhanh chóng né tránh, không ít nước cũng văng lên người nàng, làm ẩm ướt làn váy.

” Ngay góc ở đó làm gì, còn không lau dọn sạch sẽ rồi đi múc nước lần nữa, nếu là độ ẩm không thích hợp, chậu tiếp theo, toàn bộ ta đều đổ vào miệng của ngươi!”

Thanh Từ nhìn Hoán Sa đang co rúm, lạnh giọng mở miệng.

Hoán Sa cùng Chúc Cầm giật mình, chẳng quan tâm đau đớn trên người, lập tức xoay người chạy đi.

Về mặt Thanh Từ hiện lên tia khinh thường, lạnh lùng nhìn bóng dáng hai người bỏ chạy.

Vốn trước kia Thanh Từ ở trong phủ Nhiếp chính vương cũng cực kì lợi hại, bề ngoài luôn hiện ra dáng vẻ hung ác tàn nhẫn, bằng không cũng không đến mức làm cho Ngân Bình thân phận vốn ngang nhau e sợ như vậy.

Tồn tại một Thanh Từ khủng bố như vậy, cuộc sống mấy ngày sau đó, tất cả mọi người trong viện đều rất dè dặt cẩn trọng, thoáng cái dễ bảo hơn rất nhiều, thái độ đối đãi với Mộc Tịch Bắc rất ân cần, so với tiểu thư con vợ cả còn nhiệt tình hơn.

Mộc Tịch Bắc cũng không nhân rồi, bắt đầu bắt tay hỏi thăm chuyện về mẫu thân Sở Lương của mình.

Nằm nghiêng trên chiếc giường êm, Chức Cầm và Hoán Sa ở bên cạnh cung kính quạt gió, đến thở mạnh cũng không dám.

” Được rồi, đi ra ngoài đi. ”

Mộc Tịch Bắc nhu hoà mở miệng, thoát nhìn có chút nhu nhược nhìn như dễ dàng bị người ta khi dễ.

Sau khi Chức Cầm và Hoán Sa ra ngoài, Mộc Tịch Bắc bắt đầu xem xét tư liệu trong tay do Thanh Từ điều tra được, không khỏi có chút tò mò về vị mẫu thân của mình.

Thân phận Sở Lương rất bí ẩn, không ai biết bà từ đâu tới đây, chính là Thừa tướng Mộc Chính Đức đột nhiên mang bà về phủ, hết sức sủng ái.

Nghe người ta nói Sở Lương là một nữ tử hiền lành dịu dàng, càng có thể nói là một nữ tử tài giỏi hơn người, lúc trước Thừa tướng Mộc Chính Đức yêu bà sâu đậm, hai người không có cưới hỏi, trực tiếp ở cùng một chỗ, trải qua cuộc sống rất thư thái.

Chỉ là về sau, An Nguyệt Hằng tạo áp lực, ép Mộc Chính Đức phải cưới nữ nhi Liễu gia, phá vỡ cuộc sống yên bình kia, sau đó, lại có tin đồn trước đây Mộc Chính Đức cùng với Công chúa Thanh Quốc tới hoà thân lương tình tương duyệt, công chúa Thanh Quốc vốn nên gả cho hoàng thất, lại điểm danh nhất định phải gả cho Mộc Chính Đức.

Sau lại, có thêm những nữ nhân khác, mặc dù như thế, Mộc Chính Đức với Sở Lương vẫn ân ái như xưa, chỉ là lúc sinh Mộc Tịch Bắc, Sở Lương bị khó sinh, cả mẹ lẫn con đều không thể cứu.

Nhưng người đáng lẽ cũng chết đi như mình thì đột nhiên lại còn sống, vì vậy khiến cho Mộc Chính Đức luôn canh cánh trong lòng.

” Thanh Từ, tìm những ma ma năm đó từng hầu hạ Sở Lương đến đây!” Mộc Tịch Bắc nhu hoà mở miệng, mang theo dịu dàng thần nhiên.

Bóng dáng Thanh Từ nhanh nhẹn rời đi, không đến thời gian một chén trà, một ma ma ăn mặc mộc mạc được dẫn vào.

” Thỉnh an Ngũ tiểu thư. ”

Ma ma kia hình như rất sợ hãi, sau khi Sở Lương chết, liền xin ở lại phủ Thừa tướng làm chút việc nặng nhọc.

” Ma ma xin đứng lên, hôm nay ta tìm ma ma đến cũng không có chuyện gì lớn cả, chỉ có chút tưởng niệm mẫu thân, muốn nghe ma ma nói một chút chuyện xưa của người. ”

Mộc Tịch Bắc giống như một hài tử đáng thương, một đôi con ngươi màu đen mang theo khao khát nhìn chăm chú vào ma ma.

Ma ma kia sững sờ, ngược lại cũng không cự tuyệt, hàn huyên hơn một canh giờ, ma ma kia cũng rất thích vị tiểu thư này, chỉ cảm thấy nàng hiền hoà mềm mại, trên người hiện ra một sự cao quý xa cách.

” Ma ma, từ nhỏ mẫu thân đã rời ta mà đi, chưa từng gặp nhau, cho nên vô cùng tưởng niệm, không biết ma ma có bút tích viết tay năm đó của mẫu thân hay không, để giải toả nỗi lòng của ta. ”

Mộc Tịch Bắc học theo bộ dạng tiểu thư một sách nói chuyện, cảm thấy bản thân thật sự nhịn không được.

Ma ma kia sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mộc Tịch Bắc sẽ hỏi bà những vật này, sau đó lắc đầu:

” Lão nô là người thô kệch, cho nên cũng không có bút tích của cô nương Sở Lương, nhưng lão gia liên tục trân quý không ít, hẳn là đều cất ở thư phòng của lão gia. ”

Mộc Tịch Bắc gật gù đầu, lại nói chuyện phiếm vài câu, liền để cho vị ma ma trở về, sau đó phân phó Thanh Từ đến thư phòng của Mộc Chính Đức trộm hai bản bút tích năm đó của Sở Lương.

Thanh Từ nghĩ không ra Mộc Tịch Bắc vì sao phải làm như vậy, chẳng qua nhiều năm tín nhiệm làm cho nàng cũng không có hỏi gì cả.

Bên kia, ma ma rẽ vài đường vòng, lặng lẽ đi vào viện của Liễu Chi Lan, đem toàn bộ đoạn đối thoại vừa rồi với Mộc Tịch Bắc nói với Liễu Chi Lan.

Liễu Chi Lan cho ma ma kia không ít tiền, bưng chén trà hồi lâu cũng không thấy uống, Mộc Tịch Bắc rốt cuộc vì sao lại muốn bút tích viết tay của Sở Lương chứ? Rốt cuộc cái đó có ích lợi gì?

Liễu Chi Lan trầm mồi như tơ vò, tâm tình lo lắng rất nhiều, sao bà cứ cảm thấy có cái gì không giống với lúc trước nhỉ? Mộc Tịch Bắc rốt cuộc muốn làm gì?

Võ công Thanh Từ cao cường, tung người vài lần liền lên vào thư phòng, tìm thấy một ít bút tích được Mộc Chính Đức tỉ mỉ cất giữ, gấp lại chỉnh tề, đặt ở trong ngực, sau đó lại lên đi ra ngoài.

—Đề lời nói với người xa lạ —

18. Chương 16: Cá Đều Đã Chết

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, dưới sự chuẩn bị tỉ mỉ của Lão thái phi, tiệc thọ yến của Mộc Tịch Bắc đã đến rồi.

Không ít người đều ôm thái độ ngấm nhìn sớm đi tới phủ Thừa tướng, muốn nghe ngóng chút tiếng gió, dù sao nhiều năm qua, phủ Thừa tướng chưa từng làm thọ yến cho một hài tử thứ xuất, lần này không phải là muốn chứng tỏ thứ nữ kia có được sủng ái chứ.

Rất nhiều người đều biết, lúc trước Thừa tướng và Lão thái phi đều là con thứ, vì vậy khi tới đây cũng không có ai dám biểu hiện thái độ khinh thường gì, nếu hai người đã cố tình nâng đỡ một thứ xuất, vậy chứng tỏ giá trị của thứ nữ này có thể sánh được với con vợ cả rồi.

Bởi vì lúc trước Mộc Chính Đức cũng là con vợ kế, cho nên trước giờ ông đều rất chiều cố những thứ xuất trong phủ, không muốn bọn nó chịu khổ giống như mình lúc trước, nhưng có lẽ vì chuyện năm đó của Mộc Tịch Bắc, nên phần tâm tư này cũng dần dần phai nhạt, dù sao người mà mình muốn chân chính chiều cố thật tốt lại không thể chiều cố, những người khác cũng không còn quan trọng nữa.

Bên ngoài có chút ồn ào, Mộc Tịch Bắc cũng tỉnh lại thật sớm để trang điểm, Thanh Từ im lặng trông giữ ở một bên, hai nha đầu Hoán Sa và Chúc Cẩm cũng nhu thuận lạnh lợi hơn rất nhiều.

Bận rộn nửa canh giờ, rốt cuộc cũng thu thập thỏa đáng, Mộc Tịch Bắc nhìn mình ở trong gương, có chút thất thần, một đầu tóc đen nhánh như thác nước được vấn thành búi tóc Lưu Vân tinh xảo nhẹ nhàng, búi tóc phía sau cắm chung hai cây trâm cài bạch ngọc phát ra tiếng kêu như chuông gió, chính giữa cắm một cây trâm cài bạch ngọc khắc hoa phù dung khẽ lay động, trên trán rủ xuống hình giọt nước nhỏ trong suốt.

Trên người mặc một kiện váy áo làm từ gấm tơ tằm thêu hoa phù dung mỹ lệ nhiều màu kéo dài chấm đất, một thân váy ngoài màu vàng nhìn qua như thiên tiên, dáng người thướt tha, kiều diễm ướt át, màu sắc diễm lệ như đoá hoa, trên người còn tản mát hơi thở của hoa cỏ. Trên váy dùng sợi tơ bạc mỏng như tóc màu máu thêu ngàn nhánh hoa Hải Đường cùng chim oanh bay lượn, mỗi chỗ thêu còn gắn một viên ngọc trai.

Đôi môi đỏ mọng giương lên, Mộc Tịch Bắc nở nụ cười, chỉ trong chớp mắt, cả căn phòng ngập tràn sắc thái rực rỡ, dường như trong chớp mắt đó, cả thế gian đều bừng sáng cùng với nụ cười của cô gái đó.

Chúc Cẩm và Hoán Sa hơi có chút thất thần, trước giờ bọn họ đều không biết, nữ tử diễm lệ vô song này lại là Ngũ tiểu thư mà mình từng hầu hạ mấy năm nay, cả người cao quý phương hoa, khí chất trong lúc giờ tay nhắc chân, trước giờ mình chưa từng gặp qua!

” Ngũ tiểu thư, khách nhân đã đến gần hết rồi, Thái phi mời người đến phòng trước ăh.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tình cô cô.

” Biết rồi! ”

Mộc Tịch Bắc chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài, chỉ trong chớp mắt đẩy cửa ra, phảng phất như tất cả hào quang trên thế gian đều tập trung vào trên người nữ tử này.

Tình cô cô nhất thời thất thần, hồi lâu sau mới phản ứng lại.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, lại trần trọc qua mấy chỗ, rốt cuộc đi tới phòng trước.

Lúc này bên trong phòng đã ngồi không ít tân khách, ngoại trừ mấy người thân phận phá lệ tôn quý sẽ tới trễ hơn chút để thể hiện thân phận quý trọng, còn lại đều có mặt cả rồi.

Mặt mày Liễu Chi Lan tràn đầy ý cười, dường như rất vui vẻ, phảng phất như đây là thọ yến của con gái mình vậy, trong lòng hết sức cao hứng.

Mộc Văn Tình và Mộc Kiến Ninh thì đang tụ tập một chỗ với tiểu thư quan gia cùng độ tuổi, nói chuyện gì đó.

” Ta nói Kiến Ninh muội muội, Ngũ muội muội của tỷ có lai lịch gì vậy, thế nhưng có thể khiến cho Lão thái phi tự mình chuẩn bị tiệc thọ yến cho nàng? ”

Một nữ tử mặc kiện xám khói lã la màu tím dò hỏi.

” Đúng vậy, xưa nay đều nghe nói Kiến Ninh muội muội là thứ xuất được sủng ái nhất, tại sao hôm nay lại tổ chức tiệc thọ yến cho vị Ngũ tiểu thư kia. ”

Một nữ tử khác không biết là cố ý mỉa mai hay là thật lòng mở miệng dò hỏi tiếp.

Mặc kệ là Mộc Kiến Ninh hay là Mộc Văn Tình, sắc mặt hai người đều rất khó coi, Mộc Kiến Ninh khó khăn lắm mới mở miệng nói:

” Muội muội kia của ta, không có bản lãnh gì, giỏi nhất chỉ biết mê hoặc người khác, một cái miệng nhỏ còn rất ngọt, liền chiếm được yêu thích của Lão thái phi. ”

” Không thể nào? Chẳng lẽ Lão thái phi là người cao quý như vậy sẽ thích một nha đầu ngay cả mặt chữ cũng không biết? Muội muội không phải đang trêu đùa bọn tỷ đấy chứ? ”

” Ta làm sao dám trêu đùa mấy người tỷ tỷ chứ, nếu không tin đợi chút nữa các tỷ cứ thử một lần thì biết? ”

Mộc Kiến Ninh cho Mộc Tịch Bắc rơi xuống cái bẫy, ở trong phủ nhiều năm như vậy, xác thực Mộc Tịch Bắc chưa từng học qua gì cả, chỉ có thỉnh thoảng Mộc Tịch Hàm sẽ cho nàng một vài thứ, chỉ là bản thân nàng cũng biết có nhiều đó, cho nên Mộc Kiến Ninh liền muốn mượn tay của người khác làm xấu mặt nàng.

Mặc dù mưu kế không cao minh lắm, chẳng qua nếu Mộc Tịch Bắc bởi vậy bị xấu mặt, như thế cũng là hung hăng đánh vào mặt Lão thái phi, một cái thứ nữ không biết chữ, cho dù có Lão thái phi làm chỗ dựa, muốn gả vào gia đình quyền quý là không có khả năng.

” Ngũ tiểu thư đến! ”

Thị vệ giữ cửa không phải thái giám, chỉ là một tiếng hét này cũng đủ để chứng minh cho mọi người biết nhân vật chính của yến hội này là ai.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt liếc qua, muốn nhìn một chút vị thứ nữ này đến cùng là thần thánh phương nào, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã có thể chiếm được yêu thích của Lão thái phi tính tình cổ quái.

Một thiếu nữ đứng ở cửa, da như bạch ngọc, chiết xạ ra châu quang nhàn nhạt, hai mắt giống như một dòng nước xanh, lại dấu điểm lưỡi đao, đảo qua mọi người một vòng, liền giương lên khoé môi, khẽ cười yếu ớt, tựa hồ là một thiếu nữ nhu thuận dịu dàng.

Mọi người âm thầm thất thần, phần khí độ tao nhã này làm mọi người ngây ngốc, nhất thời quên cả cử động.

” Cồ! ” Mộc Tịch Bắc chậm rãi mở miệng, tựa hồ bị mọi người nhìn nên có chút thẹn thùng, gò má ửng hồng, ánh mắt cầu cứu nhìn Lão thái phi.

Lão Thái phi vừa lòng gật gật đầu, trong lòng mềm nhũn, vẫy vẫy tay:

” Mau tới đây! ”

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, không thể không bội phục ánh mắt của Lão thái phi, đồng thời đem ánh mắt đặt ở trên người nữ tử khác trong phủ Thừa tướng, bắt đầu âm thầm so sánh.

Mộc Chính Đức lại càng hoảng hốt, hôm nay cũng là ngày giỗ của Sở Lương, mà ông phảng phất từ trên người Mộc Tịch Bắc thấy được bóng dáng năm đó của Sở Lương, chỉ là ông vẫn như cũ không cách nào tha thứ được cho hài tử đã hại chết Sở Lương, nếu không phải vì khó sinh, nữ nhân ấy có lẽ đã không chết.

” Lão thái phi, Ngũ tiểu thư quả nhiên là tuyệt sắc khuynh thành nha, quả thực cùng với người như một khuôn đúc ra vậy. ”

Một phụ nhân vì muốn lấy lòng Lão thái phi liền nói câu tán thưởng hai người.

Dù sao cháu gái giống cô cũng không có gì đáng trách, ai cũng không nói được gì.

Bởi vì thời gian còn sớm, mọi người liền cầm hạt dưa ăn điểm tâm nói chuyện phiếm, phải biết rằng, Thừa tướng Mộc Chính Đức là một con cáo già, mấy năm nay qua lại giữa Nhiếp chính vương và Hoàng Đế, cũng chưa xác định vị trí, có thể nói là một phái trung lập có thể lực khổng lồ không thể thiếu được.

Cho nên bất kể là ai, tự nhiên đều hy vọng có thể lôi kéo được Thừa tướng đến trận doanh của chính mình, cho nên mới có thể chú trọng buổi yến hội của một thứ nữ, còn Thế tử cùng Hoàng tử, lại muốn biết vị trí của thứ nữ này trong phủ Thừa tướng, nếu như có phân lượng trọng yếu, sẽ cưới nàng về phủ.

” Lục Hoàng tử đến! ”

Ánh mắt mọi người lần nữa lại nhìn về cửa, sau đó đứng dậy:

” Tham kiến Lục Hoàng tử! ”

Ánh mắt Mộc Tịch Bắc cũng nhìn qua, một thân cẩm phục xanh nhạt nguyệt bạch in hoa văn ngân tể, vân văn mảng lớn hoa sen trên bạch y như ẩn như hiện, trên khuôn mặt không tính trắng nõn là một đôi mắt ôn nhuận xa cách, quanh thân mang theo một sự sắc bén nội liễm.

Mộc Tịch Bắc đảo trong mắt, Lục Hoàng tử ngược lại là nhân vật chính phái, những năm gần đây liên tục tranh đấu với Nhiếp chính vương, có thể tính là một Hoàng tử có thể lực lớn nhất, chỉ là khắp nơi bị hạn chế, vẫn như cũ là không so được với Nhiếp chính vương.

Bên này Lục Hoàng tử vừa mới ngồi xuống, ngoài cửa liền có người hét âm lên:

” Ah! Người đâu mau tới! ”

Đồng thời, một người nha hoàn vội vã chạy vào, bịch một cái quỳ trên mặt đất:

” Lão gia, không xong rồi, cá trong hồ nước đều chết hết rồi, tất cả đều nổi lên trên mặt hồ, vừa rồi tiểu thư Ngô gia đi ngang qua, sợ đến suýt nữa hôn mê bất tỉnh. ”

Mọi người ở đây đều biến sắc, Mộc Kiến Ninh rất đặc ý, mở miệng nói:

” Ngũ muội muội của ta đúng là mệnh khổ, thời điểm sinh ra thì mẫu thân khó sinh mà chết, nhiều năm như vậy cũng chưa từng làm qua thọ yến, hôm nay vừa mới làm một buổi thọ yến, lại xảy ra chuyện như vậy, tỷ tỷ ta đây thật sự là đau lòng thay nàng.”

Trong phòng khách rất yên tĩnh, giọng nói không lớn nhưng lại rõ ràng rơi vào trong tai mỗi người, trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều có tâm tư

Lời nói của Mộc Kiến Ninh không phải chứng tỏ Ngũ tiểu thư là tên sát tinh, vừa ra đời đã hại chết mẫu thân, nhiều năm qua cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ làm một buổi yến hội, vậy mà lại gặp trời phạt, nếu không đang yên lành sao cá lại chết hết, nhất định ông trời không ưa hải tử đã hại chết mẫu thân này rồi.

Mộc Chính Đức lại càng phẫn nộ, trong ánh mắt xen lẫn oán hận, nhất định là Sở Lương cảm thấy đứa bé này hại chết nàng, mà vẫn còn vì nó chuẩn bị tiệc thọ yến, lúc này mới tức giận, dùng điều này để thể hiện sự bất mãn của nàng.

Lão Thái phi chỉ nhú mày, tỉnh táo mở miệng nói:

” Dẫn đường đi đến phía trước đi, ta ngược lại muốn nhìn một chút, con cá này sao lại chết trùng hợp như vậy. ”

19. Chương 17: Tìm Được Nguyên Nhân Cá Chết

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mọi người nghe lời nói của Lão thái phi, ngược lại thanh tĩnh không ít, chỉ là vẫn mang tâm tư như cũ, có người cho rằng, có lẽ đây chỉ là chút thủ đoạn của người nào đó, cũng có người cho rằng, chẳng qua Lão thái phi muốn vớt vát chút danh dự, để tránh bị mất mặt mũi thôi.

Mộc Chính Đức nhìn cũng không thèm nhìn tới Mộc Tịch Bắc, trực tiếp rời đi cùng Lão thái phi.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại Mộc Kiến Ninh với Mộc Văn Tình, đương nhiên còn có mấy người bà tử nha hoàn.

Mộc Tịch Bắc đang muốn đi theo mọi người, liền bị Mộc Kiến Ninh chặn ở phía trước:

” Muội muội tốt của ta, buổi thọ yến này của muội sợ là không thể tiếp tục rồi, muội nói một chút đi, hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân muội, muội lại chẳng biết xấu hổ, cứ muốn làm thọ yến, đừng tưởng có Lão thái phi che chở cho, liền nghĩ mình là Phượng hoàng rồi, ta nói cho muội biết, có ta ở đây, muội đừng mơ tưởng!”

Mộc Kiến Ninh ghen tị nhìn một thân y phục đẹp đẽ trên người Mộc Tịch Bắc, mặc dù y phục xinh đẹp như vậy mình cũng có rất nhiều, chỉ là nàng thật sự rất ghen tị với vị muội muội lúc trước chỉ có thể mặc y phục giống như hạ nhân này, mà bây giờ lại trở nên xinh đẹp như vậy, phần tao nhã cùng khí độ kia hoàn toàn đem nàng hạ thấp xuống.

” Muội nói vì cái gì mà muội liên tục không thể biến thành Phượng hoàng được, hoá ra là có con gà như tỷ ở đây, xem ra sau này muội muội phải cách xa tỷ tỷ một chút mới được!”

Mộc Tịch Bắc cười dịu dàng, một đôi mắt khúc xạ hàn quang, việc hôm nay, nhất định lại là mấy người này giở trò quỷ!

” Mộc Tịch Bắc! Người! ”

Mộc Kiến Ninh tức đến phát run, không khống chế được giơ tay lên, lúc trước nàng ta sao dám nói chuyện với mình như vậy chứ, bây giờ ỷ có người che chở liền dám phách lối như vậy.

Mộc Tịch Bắc nhìn Mộc Văn Tình từ đầu tới cuối đều chỉ dùng ánh mắt tìm kiếm đứng ở một bên, giơ tay đẩy một cái, bàn tay có lực đạo không nhẹ của Mộc Kiến Ninh trực tiếp đánh thẳng vào khuôn mặt của Mộc Văn Tình, tất cả mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng có ai ngờ được Mộc Tịch Bắc lại dám làm như vậy, nhìn đôi tay mảnh khảnh cứng rắn kia, mọi người liền xì xào hỗn loạn.

” Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ lại đánh người! ”

Mộc Tịch Bắc tội nghiệp mở miệng, còn cố ý trốn đến sau lưng Mộc Văn Tình, dường như muốn tìm kiếm sự che chở.

Mộc Văn Tình từ bên trong ngu ngơ lấy lại tinh thần, nhìn Mộc Kiến Ninh trước mắt, vẻ nguy trang trước sau như một rốt cuộc cũng bị xé rách, từ nhỏ đến lớn, ở trong phủ này nàng là tiểu thư con vợ cả danh chính ngôn thuận, ngay cả mẫu thân cũng chưa từng động đến mình một chút, vậy mà bây giờ lại bị một muội muội thứ xuất đánh, lửa giận trong lòng lập tức dâng lên.

Nàng cũng không phải không biết việc này không thể trách Mộc Kiến Ninh, cũng biết lúc này là do nha đầu Mộc Tịch Bắc ở giữa quấy rối, thế nhưng một cái tát này đúng là bị Mộc Kiến Ninh đánh, cho nên vô luận như thế nào, một cái tát này cũng phải đòi lại.

Bàn tay liền vung lên, một cái tát rơi xuống mặt Mộc Kiến Ninh, trước giờ Mộc Văn Tình chưa từng tức giận như vậy, một tay ôm khuôn mặt đau rát, hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Kiến Ninh, phát tay áo rời đi.

Mộc Tịch Bắc vẫn như cũ đứng ở nơi đó, cười yếu ớt vô tội nhìn Mộc Kiến Ninh.

” Mộc Tịch Bắc, người chờ đó cho ta, ta sẽ không bỏ qua cho người! ”

Mộc Kiến Ninh nghiêm túc nói, quay người rời đi.

Sau khi hai người rời đi, Mộc Tịch Bắc liền thu hồi tươi cười, ánh mắt giống như hai con rắn độc nhìn theo thân ảnh hai người rời đi.

Lúc Mộc Tịch Bắc đi tới hồ nước, mọi người đều đã ở đó, ánh mắt lạnh lùng quét qua mặt hồ, phát hiện trên mặt quả thật có vô số thi thể con cá, vốn là một đũng đỉnh cá chép gấm, cá chép hoa ban (một loài cá chép gấm và cá đốm hoa), vậy mà bây giờ từng con đều phơi cái bụng tuyết trắng nổi lênh bênh trên mặt nước, vô cùng quỷ dị.

Sắc mặt mọi người đều không tốt, tình huống như vậy mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng cũng có nghe nói điều này vốn là điềm xấu.

Lão Thái phi đang nghiêm nghị hỏi thăm ngày hôm đó có người nào đi tới hồ nước không, nhưng ở đây đa số là tân khách, nên căn bản cũng không hỏi được gì nhiều, cũng không thể vì điều tra nguyên nhân mà đắc tội với mọi người.

Liễu Chi Lan dàn xếp giảng hoà nói:

” Đúng thật là trùng hợp, hồ nước này lâu rồi cũng không có ai thay, đều là sơ sót của ta.”

Lời này của Liễu Chi Lan là cho phủ Thừa tướng một cái bậc thang, bây giờ Lão thái phi chỉ có hai lựa chọn, một loại là điều tra đến cùng, một loại là chấp nhận ý kiến của Liễu Chi Lan.

Nếu như đồng ý với ý kiến của Liễu Chi Lan, liền ý nghĩa việc cá bị chết là do hồ nước lâu rồi không thay nước, điều này ít nhiều có chút gượng ép, nhưng lại tránh được miệng lưỡi của mọi người, thế nhưng nếu thật sự tra xét mà không tra được, như vậy việc này liền được chứng thực trên thân Mộc Tịch Bắc.

Tất cả mọi người đều chờ xem Lão thái phi sẽ xử lý như thế nào, Mộc Tịch Bắc xuyên qua đám người, đi tới bên người Lão thái phi:

” Cô! Phiền Người sai người bắt hai con cá lên đây được không. ”

Lão thái phi nhẹ gạt đầu, ánh mắt Thừa tướng Mộc Chính Đức nhìn Mộc Tịch Bắc vẫn mang theo sự phẫn nộ như trước.

Rất nhanh, liền có hai thị vệ biết võ công đi bắt hai con cá lên, đám người nhường ra một vòng tròn, nhìn hai con cá để dưới đất, cũng hiểu được quyết tâm của nữ tử này.

Sắc mặt Liễu Chi Lan biến đổi, nàng thật không ngờ tới cái đứa nhát gan lúc trước chỉ cùng nàng va chạm một chút đã nhút nhát sợ hãi lại có dũng khí đi điều tra, phải biết rằng nếu như không tra ra được, như vậy chính nàng liền sẽ trở thành kẻ đầu sỏ gây chuyện.

” Vậy mong Ngô thái y hỗ trợ nhìn một chút, con cá này chết rồi cuộc là vì nguyên nhân gì? ”

Lão thái phi mở miệng lần nữa, vỗ vỗ bả vai trấn an Mộc Tịch Bắc.

Ngô thái y cẩn thận xé ra xác cá để kiểm tra, mọi người cũng không lên tiếng quấy rầy.

Sau một lát, Ngô thái y rửa tay, cầm khăn vải xoa xoa, sau đó mở miệng nói:

” Con cá này bị trúng độc mà chết, người nhìn xem trong dạ dày hiện ra màu tím nhạt, chính là triệu chứng trúng độc.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra là hậu viện gia đình tranh đấu.

Liễu Chi Lan mở miệng lần nữa:

” Nhưng hồ nước này rất lớn, độc được nếu hạ xuống trong nước, chẳng phải sẽ bị nước pha loãng, làm sao có thể độc chết được nhiều cá như vậy?”

Bà cũng không thể buông tha cơ hội tốt như vậy, chỉ có hôm nay phá hỏng thanh danh của Mộc Tịch Bắc, làm cho lão thái phi bị mất mặt mũi, ngày sau Mộc Tịch Bắc không còn chỗ dựa vào, có thể mặc bà thu thập.

Lúc này Ngô thái y cũng có chút khó xử, con cá này quả thật bị trúng độc, nhưng Liễu Chi Lan nói cũng có đạo lý, hẳn còn chưa gặp qua người nào có thể hạ độc độc chết được toàn bộ đàn cá trong hồ.

Mộc Kiến Ninh cùng Mộc Văn Tình đứng ở đằng xa trong lòng không khỏi đắc ý, hôm nay chỉ cần giữ vững thanh danh Mộc Tịch Bắc là kẻ sát tinh, thù kia ngày sau tự nhiên sẽ báo được.

Lục Hoàng tử Ân Cửu Sanh nhìn nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn kia, trong mắt lóe lên một tia thú vị, một màn ở phía trước đại sảnh vừa rồi hẳn cũng đã nhìn thấy, mặc dù nữ tử này nhìn rất dịu dàng, kỳ thực là một thanh bảo kiếm ra chưa ra khỏi vỏ, giấu kỹ mũi nhọn, cũng có chút hứng thú.

Mộc Tịch Bắc không nhìn đến ánh mắt của mọi người, ở bên bờ hồ tìm kiếm gì đó, hồi lâu một ít thức ăn cho cá đã rơi vào trong tay nữ tử.

Mộc tịch bắc đi đến trước mặt Ngô thái y, có lẽ mở miệng nói:

” Ngô bá bá, mong người hỗ trợ nhìn một chút xem thức ăn cho cá này có vấn đề gì hay không?”

Ngô thái y nhẹ gật đầu, Liễu Chi Lan và Thôi Di Nương đều hít vào một hơi, xem ra việc hôm nay không thể thành rồi, không chỉ có như thế, ngược lại còn mang đến thanh danh thông tuệ (thông minh trí tuệ) cho Mộc Tịch Bắc.

Hồi lâu, Ngô thái y lại mở miệng:

” Thì ra là thế, không sai, thức ăn cho cá này đúng là có vấn đề, thức ăn này mặc dù rất nhỏ, nhưng loại độc này rõ ràng đã được điều chế trước, sau đó bỏ vào bên trong nguyên liệu.”

Mộc tịch bắc tiếp tục mở miệng:

” Cho nên, chỉ cần trước đó bỏ đói đàn cá khoảng vài ngày, sau lại vứt thức ăn này vào cho cá ăn, đàn cá tự nhiên đều sẽ trúng độc mà chết.”

Lần này mọi người đều đã hiểu rõ, ánh mắt hiền hoà nhìn về phía Mộc Tịch Bắc, quan trọng nhất đã nói rõ nữ tử này cũng không phải kẻ sát tinh gây tai họa.

” Một khi đã như thế, vậy mời các vị trở lại phòng trước đi.”

Mắt Lão thái phi lộ ra tán thưởng nhìn Mộc Tịch Bắc, chậm rãi mở miệng nói.

Nhưng lúc mọi người vừa muốn xoay người rời đi, Mộc Tịch Bắc lại mở miệng:

“Chờ một chút!”

Đồng thời nói với Lão Thái phi:

”Cô, chẳng lẽ cứ buông tha cho người hãm hại con như vậy sao?”

Trong mắt Mộc Tịch Bắc lóe lên một tia ánh sáng lạnh, nghĩ rằng hãm hại nàng như vậy là coi như xong hả?

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Trán ~ Hô hô, mệt mỏi. Hải tử nhóm ~ Ngồi gọi cầu xin thu.

20. Chương 18: Là Ai Gây Nên

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Nhất thời mọi người đều không kịp phục hồi lại tinh thần, không ai ngờ được vị thứ nữ phủ Thừa Tướng này lại dám đồng đặc tuyên bố như thế, thậm chí có một số người lúc đầu xem trọng Mộc Tịch Bắc giờ phút này cũng đều lắc đầu, dù sao cổ ngữ có một câu gọi là thấy chuyển biến tốt thì hãy thu.

Nếu hôm nay Mộc Tịch Bắc không tìm ra được người hạ độc, thì sẽ biến thành trò cười cho người khác, nói nàng không biết tự lượng sức mình.

” Con có biện pháp gì? ”

Lão thái phi trầm giọng dò hỏi.

Nhưng lúc Mộc Tịch Bắc đang muốn mở miệng, lại truyền đến giọng nói của một thị vệ:

” Lão gia, thái phi, bài vị tể bái trong phủ ở từ đường đều bị ngã cả rồi, còn có một số bị bể nát, đây chính là diêm báo đại hung a!”

Mộc Chính Đức nhíu mày, thị vệ này sao lại không hiểu chuyện như vậy, ở đây nhiều người như vậy mà lại ồn ào lớn tiếng như thế, còn nói cái gì mà diêm báo đại hung! Nhưng còn nhiều người ở đây như vậy, cũng không thể trách móc nặng nề.

” Thật sự là làm càn, ta ngược lại lại muốn nhìn một chút, hôm nay rốt cuộc là ai đang quấy rối! ”

Dường như Lão thái phi rất tức giận, chẳng qua mình chỉ tổ chức một buổi thọ yến cho một hải tử thứ xuất thôi, không ngờ trong phủ này lại có nhiều người không vừa mắt như vậy.

Thị vệ kia lặng lẽ luồn qua trong đám người, chẳng biết đi đâu, Thôi di nương lại dưới cái nháy mắt của Liễu Chi Lan mở miệng nói:

” Việc hôm nay thật sự rất quý dị, cũng không biết đã đắc tội với ai nữa?”

Một bên Mộc Kiến Ninh cũng không phục bắt được cơ hội này liền không chịu nhả ra:

” Ta nói rồi, Ngũ muội muội thật sự là cái số khổ, không nên tổ chức mấy tiệc thọ yến này làm gì, đàn cá đều đã chết thì không nói, thậm chí ngay cả bài vị tổ tông cũng bị đổ, cũng không biết có phải biểu thị điều gì hay không?”

Chân mày Lão thái phi nhíu lại thành một tòa núi nhỏ, hết sức bất mãn với những lời này của Mộc Kiến Ninh, nhưng đúng lúc này, lại có một thị vệ vội vàng chạy tới:

” Lão gia, vừa rồi tại phụ cận từ đường bắt được một nha hoàn, nàng ta đã thừa nhận những bài vị kia đều là nàng làm đổ nát.”

Sắc mặt đám người Liễu chi lan có chút khó coi, nha hoàn kia sao lại bị bắt lại rồi? Rõ ràng đã dặn dò qua phải cẩn thận một chút mà.

” Mang nha hoàn kia lên đây cho ta!”

Lão thái phi nghe xong trực tiếp mở miệng, thừa tướng cũng gật gật đầu.

Người bị dẫn tới là một tiểu nha đầu mi thanh mục tú, chính là người bên cạnh Mộc Kiến Ninh, cúi thấp đầu, có chút chột vạt cùng sợ hãi.

Lão thái phi trực tiếp quát lớn:

” Nói! Người vì sao phải làm như vậy? Người cũng đã biết đây là tội đại bất kính! Muốn bị chìm sông hả!”

Nha hoàn kia rõ ràng co rúm lại một chút, ngẩng đầu lên, mang theo cầu khẩn nhìn về phía Mộc Kiến Ninh, bờ môi run rẩy cũng không dám mở miệng.

” Người đừng sợ, có phải có ai sai khiến người làm như vậy không? Chỉ cần người chịu nói ra lời nói thật, không ai trách tội người.”

Mộc Tịch Hàm khuyên nhủ mở miệng.

Nha hoàn kia phảng phất như tìm được cọng cỏ cứu mạng, đột nhiên đập đầu một cái thật mạnh rồi ngẩng đầu lên nói:

” Là Tam tiểu thư, Là Tam tiểu thư bảo nô tỳ làm như vậy.”

” Người tiện tỳ này, người nói bậy bạ gì vậy!”

Mộc Kiến Ninh kích động, tiến lên đạp cho nha hoàn kia một cước, lộ ra bộ dạng không có giáo dưỡng, cứ như vậy, sắc mặt của Thừa tướng Mộc Chính Đức và lão thái phi đều rất khó coi.

Sai người kéo Mộc Kiến Ninh ra, ánh mắt bén nhọn của Lão Thái phi rơi vào trên người nha hoàn kia:

” Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người nói rõ chi tiết ra, nếu có nửa câu hư ngôn, cẩn thận cái đầu của người!”

” Là như vậy, đêm qua Tam tiểu thư tìm nô tỳ tới trong phòng, nói là có một chuyện trọng yếu muốn nô tỳ đi làm, bảo nô tỳ hôm nay lặng lẽ chạy đến từ đường, đập nát những bài vị kia đi, sau đó sẽ cho nô tỳ hai mươi lượng bạc.”

Nha hoàn kia run run rẩy rẩy nói ra nguyên do của chuyện này.

” Nhưng nô tỳ rất nhát gan, thật sự không dám làm, liền lắc đầu cự tuyệt, nhưng Tam tiểu thư lại trực tiếp nhét hai mươi lượng bạc vào trong tay của nô tỳ rồi nói, nếu như nô tỳ không chịu đi làm, tiểu thư liền kêu người, nói là nô tỳ trộm của tiểu thư hai mươi lượng bạc, sẽ bán nô tỳ cho mẹ mìn tử (người đàn bà chuyên dụ dỗ bắt cóc trẻ con đem đi bán.) ”

” Người nha đầu chết tiệt kia, người cũng dám nói xấu ta, nói, là ai sai khiến người, là ai bảo người làm như vậy! ”

Sắc mặt của Mộc Kiến Ninh hơi trắng bệch, sắc mặt của Thôi di nương lại càng khó coi hơn, hai người thật sự không ngờ tới nha hoàn này vậy mà lại bán đứng bọn họ.

” Cô mẫu, đúng lúc con có một biện pháp chứng minh là người nào đã hạ độc trong hồ nước, không bằng ta thử lại một lần nữa xem, cũng có thể chứng minh trong sạch cho Tam tỷ tỷ.”

Mộc tịch bắc hợp thời mở miệng.

Được Lão Thái phi ân chuẩn, Mộc Tịch Bắc bảo mấy người hạ nhân bưng mấy chậu nước đến, tại Mộc Tịch Bắc ra hiệu xuống, trực tiếp bưng một chậu nước trong đó đến trước mặt Mộc Kiến Ninh:

” Tam tỷ tỷ, muội tin tưởng việc này không phải do tỷ làm, tỷ dùng nước này rửa tay đi, muội nhất định sẽ rửa sạch oan khuất cho tỷ.”

Mộc Kiến Ninh có chút hoảng sợ lui về sau một bước, trong mắt có chút oán độc nhìn Mộc Tịch Bắc, cũng không đưa tay vào trong chậu nước, mà mặt khác, lấy Lão Thái phi cùng Mộc Chính Đức cầm đầu, không ít người đã thử để tay ở trong nước rồi.

” Còn lẽ mà cái gì nữa!”

Dường như Mộc Chính Đức rốt cuộc cũng cảm thấy mình vô đoán có chút xin lỗi Mộc Tịch Bắc, liền chủ động mở miệng quát lớn gọi Mộc Kiến Ninh.

” Con...Con... ”

Mộc Kiến Ninh có chút chột dạ, nhưng lại nghĩ lại, nàng vẫn không tin được chỉ có một chậu nước thì có thể chứng minh được cái gì, có lẽ Mộc Tịch Bắc chỉ hù dọa mọi người mà thôi.

Rốt cục, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Mộc Kiến Ninh đem hai tay đặt ở trong chậu nước, không bao lâu liền rút ra.

Đám người cũng đều đang chờ Mộc Tịch Bắc giải thích, rốt cuộc Tam tiểu thư phủ Thừa Tướng này có phải là chủ mưu của những chuyện ngày hôm nay không.

Mộc Tịch Bắc nhìn hai tay Mộc Kiến Ninh, trong mắt chợt lóe lên đau lòng:

” Tam tỷ tỷ, thật không ngờ việc này lại là tỷ gây nên, nếu muội biết là tỷ, nhất định muội sẽ không điều tra người hạ độc làm gì? ”

” Bắc Bắc, lời này là ý gì? Sao con biết Kiến Ninh là hung thủ. ”

Lão thái phi cũng mang theo một tia hiếu kì, mở miệng dò hỏi.

” Cô mẫu! Người nhìn xem có phải thấy trong lòng bàn tay của Tam tỷ tỷ hiện ra màu tím không, người lại nhìn những người vừa mới rửa tay xem trong lòng bàn tay của họ màu sắc có phải đều rất bình thường không? Người lại nhìn trong bụng của con cá kia, có phải cũng từng hiện ra màu tím nhạt như vậy hay không. ”

Mộc Tịch Bắc nhu thuận giải thích, lại dường như vẫn như cũ không thể tin được những sự tình này là do Mộc Kiến Ninh gây nên.

Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh khó hiểu mở miệng:

” Nhưng vì sao chỉ có tay của Tam tiểu thư hiện ra màu tím?”

Mộc Tịch Bắc nhìn lướt qua Ân Cửu Sanh, khoé miệng nhếch lên một đường cong:

” Độc kia ở bên trong dạ dày của con cá từng hiện ra màu tím, là bởi vì dịch vị bên trong dạ dày có vị chua, độc kia gặp chua liền biến thành màu tím, mà bây giờ, tiểu nữ đem giấm bỏ vào trong những chậu nước này, tay của ai từng chạm qua thức ăn có độc kia, tự nhiên đều sẽ biến thành màu tím, mà bởi vì dấm này so với dịch vị càng đậm đặc hơn một chút, cho nên màu sắc trên tay hiện ra càng rõ ràng hơn.”

“Thì ra là thế!”

Trong mắt Ân Cửu Sanh mang theo tán thưởng, có chút bình tĩnh đại ngộ, nhìn ánh mắt Mộc Tịch Bắc mang theo chút ý vị khó lường.

Lần này Lão thái phi và Mộc Chính Đức cũng đều rõ ràng, lại ngẫm nghĩ, Mộc Kiến Ninh nhất định rất ghen ghét việc Lão Thái phi chuẩn bị thọ yến cho Mộc Tịch Bắc, cảm thấy khó chịu trong lòng, mới nghĩ ra thủ đoạn ác độc như vậy, dù sao hai chuyện ngày hôm nay nếu chụp ở trên đầu Mộc Tịch Bắc, tiền đồ về sau của đứa nhỏ này sẽ bị phá hủy, rốt cuộc không chiếm được sung ái không nói, càng sẽ không gả được cho người trong sạch.

Mộc Tịch Bắc lui trở về sau lưng Lão Thái phi, những ngày này nàng một mực để Thanh Từ giám thị Liễu Chi Lan, kết quả phát hiện Liễu Chi Lan đúng là người có tâm kế, những sự tình này đều là chủ ý của bà ta, nhưng bà ta lại ỷ vào trong tay có đứa nhỏ của Thôi di nương, toàn bộ kế hoạch đều giao cho Thôi di nương đi làm.

Nếu như Thôi di nương không chịu đi, như vậy con của Thôi di nương nhất định sẽ chịu tai ương, tự nhiên Thôi di nương cũng không còn lựa chọn nào khác, đương nhiên, bây giờ xảy ra chuyện, càng không thể tìm thấy một điểm bóng dáng liên quan đến Liễu Chi Lan, cho dù Mộc Kiến Ninh có đổ những tội này là do Thôi di nương sai khiến, Thôi di nương cũng không dám khai ra Liễu Chi Lan.

Thật ra, việc cho cá ăn này Thôi di nương vốn muốn để nha hoàn đi làm, nhưng ai ngờ Mộc Kiến Ninh lại biết được kế hoạch, hơn nữa cực kỳ căm hận Ngũ muội muội của mình, ước gì muốn nhìn nàng không còn chỗ nào xoay người, lúc này mới nhất định muốn tự mình vứt những thức ăn kia cho cá ăn, nhìn từng con cá nằm ngay đơ ở trên mặt nước mới yên tâm.

Mà bây giờ Mộc Kiến Ninh bị bắt, biết cũng chỉ có mình nàng gánh vác việc này, xem như nàng không được thông minh, nhưng cũng không phải kẻ ngu ngốc, chỉ có Thôi di nương bị rũ sạch, mới có thể cứu nàng, nếu như cả hai người đều đổ, lúc đó mới thật sự là xong rồi.

Thật ra Thôi di nương có đổ hay không ngược lại đối với Liễu Chi Lan mà nói cũng không có ảnh hưởng quá lớn, chỉ là nếu như Thôi di nương còn sống, bà sẽ có thêm một cái lá chắn, chuyện gì cũng có Thôi di nương đi làm thay bà, thay bà cản trở, nhưng nếu Thôi di nương chết đi, như vậy con trai của bà ta sẽ danh chính ngôn thuận biến thành con của mình, rốt cuộc cũng không cần sợ một ngày kia nó sẽ nâng đỡ cho mẹ đẻ nữa.

Nha hoàn kia vốn là Mộc Kiến Ninh an bài tốt, chỉ có điều cho dù là ai cũng không ngờ tới, nha hoàn kia thế nhưng lâm trận lại phản bội, không đợi dùng hình tra tấn thì cái gì cũng đã khai ra.

Thật ra nha hoàn kia ở bên ngoài phủ có tình lang, nhưng mấy lần cầu khẩn lại không có ai chịu làm chủ cho nàng, bây giờ lại còn có thai, nếu truyền ra ngoài, sẽ chỉ có kết cục bị ném xuống sông vứt xuống giếng.

Cho nên Mộc Tịch Bắc liền hứa hẹn với nàng ta, chỉ cần nàng để bị bắt lại sau đó chỉ chứng Mộc Kiến Ninh ra, sẽ trả văn tự bán mình cho nàng ta, cũng sẽ làm chủ gả nàng cho nam nhân kia.

21. Chương 19: Trước Mộ Có Di Tượng

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Phần đông tân khách trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì, dù sao những chuyện này đều do Tam tiểu thư phủ Thừa Tướng gây nên, cho dù trong lòng muốn khen ngợi Mộc Tịch Bắc đôi câu, vào thời điểm này thật sự cũng không thích hợp để mở miệng.

Lão thái phi đứng ra dàn xếp:

” Hôm nay thật sự khiến các vị khách quý chê cười, tuy rằng trải qua chút khó khăn trắc trở, ngược lại cũng chứng minh được Bắc Bắc chúng ta là một đứa bé ngoan, chỉ có điều số khổ một chút, cho nên tiệc thọ yến này chúng ta vẫn cứ tiếp tục diễn ra như thường lệ đi. ”

Câu nói này của Lão thái phi cũng coi như che chở Mộc Tịch Bắc đến cùng, mặc dù lời nói uyển chuyển, thế nhưng ba chữ ” đứa bé ngoan” lại đáng giá ngẫm... lại, không phải phúc tinh, cũng không phải cái gì khắc tinh, vốn càng không nên suy đoán cái gì mà quỷ thần, chẳng qua ra đời ngay lúc mẫu thân chết, vận mệnh nhiều thăng trầm thôi.

Đám người tự nhiên cũng hòa theo lời nói kia, tốp năm tốp ba quay trở lại phòng trước.

Bữa cơm này, ngoại trừ một người Mộc Tịch Bắc ăn rất vui vẻ, còn lại tất cả mọi người trong phủ Thừa Tướng đều mang tâm trạng nặng nề, Thôi di nương từ đầu đến cuối đều lo lắng cho nữ nhi của mình, cũng

không biết sẽ bị xử lý như thế nào nữa, Liễu Chi Lan lại càng không ngờ tới mình đã dốc hết tâm sức vào tiệc thọ yến này, bây giờ ngược lại lại mang đến mỹ danh cho Mộc Tịch Bắc.

Một buổi thọ yến, mặc dù ăn uống náo nhiệt, nhưng cuối cùng lại tan rã trong không vui, mọi người coi như đã hiểu được địa vị của thứ nữ Ngũ tiểu thư ở trong phủ Thừa tướng này, ngày sau nếu muốn chọn người kết thân, cần phải cân nhắc một chút giữa con vợ cả và con thứ xuất, dù sao nếu như con vợ cả mà không được sủng ái, không chỉ không thể mang đến chỗ tốt, còn gặp chuyện tai bay vạ gió.

Tâm tư của Mộc Chính Đức lại phức tạp hơn rất nhiều, đưa tiễn tân khách xong, ông một mình ra khỏi phủ Thừa Tướng, Mộc Tịch Bắc thông minh đáng yêu là điều mà ông không ngờ tới, cặp mắt kia trắng đen rõ ràng, thời điểm không cười thì hẹp dài lại mang theo tia lạnh lùng xa cách, cười lên thì tựa như trăng lưỡi liềm, chớp mắt một cái xuân về hoa nở.

Di chuyển một lúc, Mộc Chính Đức đi tới một ngôi nhà ở vùng ngoại ô, nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ nặng nề ra, dưới ánh mặt trời ngã về phía tây, tia nắng chiếu xuống cơ thể ông đổ ra một cái bóng thật dài, nhu hòa mà yên tĩnh.

Trong trạch viện này, chôn cất thi thể Sở Lương, ông mai táng nàng tại nơi có thể nhìn thấy ánh trời chiều, giống như những ngày tháng tốt đẹp mà bọn họ đã từng trải qua, ngôi mộ được chôn ngay giữa vườn hoa đang nở rộ, hoa này... đều là ông tự tay trồng.

Đến mùa đông, ông sợ nàng rét lạnh, liền trồng thêm Hồng Mai xung quanh, còn có mây trắng phau phau, nàng sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.

Mộc Chính Đức đứng ở trước bia mộ, vẻ mặt dịu dàng:

” Sở Lương, nàng bỏ ta đi đã bao nhiêu năm nay, con của chúng ta cũng đã trưởng thành rồi, nàng biết không, con bé hoàn toàn không giống nàng chút nào, thời điểm nó nhìn ta mặc dù mang theo vui sướng cùng tươi cười, nhưng ta cũng thấy được trong mắt con bé có sự lạnh lùng cùng xa cách.”

Dừng một chút, Mộc Chính Đức lại mở miệng:

” Ta rất thương con bé, đó là con của chúng ta, nhưng ta cũng oán hận nó, chính nó đã cướp đi sinh mạng của nàng, nhưng càng bài xích ta lại càng phát hiện ra, nó vẫn luôn hiện hữu ở trong lòng ta, vô luận ra sao, con bé thủy chung vẫn là con của chúng ta, Sở Lương, nàng nói xem, ta nên làm cái gì bây giờ, ta thật sự không thể quên được việc nó đã cướp nàng đi từ trong tay ta.”

Mộc Chính Đức rối rắm ở bên trong suy nghĩ của mình, không biết nên lấy thái độ gì đi đối mặt với người mình yêu nhưng lại không cách nào yêu thương đứa nhỏ.

Đột nhiên, phía trước bia mộ xuất hiện dị động, Mộc Chính Đức nhạy cảm phát giác, khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Chỉ thấy phía trước bia mộ của Sở Lương, lại có một khối bia mỏng khác phá đất chui lên, từ dưới đất chậm rãi xuất hiện ở trước mắt Mộc Chính Đức, còn Mộc Chính Đức thì ngốc lăng không biết phản ứng thế nào.

Thẳng đến dư quang (ở đây từ này nghĩa là ánh nắng còn sót lại của buổi chiều) trời chiều vừa vặn đổ xuống trên bia mộ đột nhiên xuất hiện kia, chữ viết phía trên bị chiếu phá lệ rõ ràng.

Mộc Chính Đức không dám tin tiến lên một bước, nhìn chữ trên tấm bia chậm rãi mở miệng:

” Ngô nữ thừa ngô chi cốt huyết, tục ngô chi tính mệnh, vong phu thiện đãi chi, ngô tâm phương khả an ”

Chữ trên tấm bia ý tứ kỳ thật rất đơn giản, đại khái là nói nữ nhi của ta truyền thừa máu thịt của ta, kế thừa tính mạng của ta, hi vọng phu quân chàng có thể trân trọng nó, bảo vệ nó, đừng giận lấy sang nó, ta ở dưới này mới có thể yên tâm.

Hai tay Mộc Chính Đức run rẩy sờ nét chữ trên tấm bia kia, nhẹ nhàng vuốt ve, lẩm bẩm nói:

” Đây là nét chữ của Sở Lương, đây là nét chữ của Sở Lương mà! Chỉ có Sở Lương nàng mới xưng ta là phu quân, chỉ có nàng!”

Giờ khắc này Mộc Chính Đức giống như bị điên, không ai ngờ được Thừa tướng cáo già ở bên ngoài lại có một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy.

” Sở Lương, nàng nhất định là trách ta không chiếu cố tốt Bắc Bắc có phải hay không, nàng nhất định đang trách cứ ta, nếu như nàng còn sống, nhất định sẽ đem con bé để ở trong lòng phủng ở trên đầu đi, là ta không tốt, mới khiến cho nàng ở dưới đó cũng không thể yên tâm. ”

Mộc Chính Đức một mình thì thảo lẩm bẩm, thoát nhìn đang rất tự trách.

” Tiểu thư, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Thanh Từ mở miệng khuyên nhủ.

” Ủ, người cũng sớm đi ngủ đi, không cần canh giữ đâu, chờ có cơ hội, ta sẽ tìm một thanh kiếm tốt cho người.”

Trong mắt Mộc Tịch Bắc lộ ra sự dịu dàng, nhìn Thanh Từ trước mắt cũng là dịu dàng hiếm có trên thế gian.

Dù sao trên thế gian này, khi người còn sống, người có thể không phản bội người có rất ít, có thể sau khi người chết mà vẫn còn cố chấp trông coi người lại càng thiếu, mà nàng, mặc dù phải chịu đựng rất nhiều sự phản bội, lại gặp một được một người như Thanh Từ.

Thanh Từ nhẹ gật đầu, nàng là cao thủ đánh giết, chỉ có điều ở trong Tướng phủ này lại không có lấy một thanh kiếm tốt, ít nhiều có chút tiếc nuối.

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng ngủ, nàng ngủ không được yên ổn, luôn luôn thích nắm chặt lấy thứ đồ gì đó, thậm chí là chân trên giường cũng thường thường bị nàng nhàu nát, cho dù như thế, nàng vẫn như cũ không chịu buông tay.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thừa tướng liền truyền tất cả mọi người đi qua, không cần suy nghĩ nhiều, liền có thể biết được, là vì sự tình của Tam tiểu thư Mộc Kiến Ninh.

Mộc Tịch Bắc mặc một kiện váy dài anh đào nhẹ nhàng chạm đất, bị giặt tới trắng bệch, nhìn qua rất mộc mạc.

Mặc dù trước đó Lão Thái phi có đưa tới mấy bộ quần áo, nhưng đều quá mức lộng lẫy nặng nề, còn cần phối hợp trang sức phức tạp, thực sự rất phiền phức, nên nàng mới mặc những bộ quần áo trước kia.

Lúc Mộc Tịch Bắc đi đến hoa viên, lại gặp được Mộc Chính Đức, Mộc Chính Đức dường như không biết phải ở cùng một chỗ với Mộc Tịch Bắc như thế nào, có chút lúng túng kêu lên:

” Bắc Bắc...”

Mộc Tịch Bắc nhàn nhạt cười cười:

” Phụ thân! ”

Mộc Chính Đức mừng rỡ, tiến lên mấy bước muốn ôm đứa bé gầy gò nhỏ nhỏ này vào trong ngực, nhưng Mộc Tịch Bắc lại có chút xa cách lui về sau một bước nhỏ, không khỏi khiến Mộc Chính Đức cảm thấy hơi xấu hổ tổn thương, nhưng cuối cùng vẫn đem Mộc Tịch Bắc ôm vào trong ngực.

Mộc Tịch Bắc cúi thấp đầu, không ai có thể trông thấy thần sắc trên mặt nàng, càng không có người nào bắt gặp sự lạnh lùng bên trong cặp mắt kia.

Thật sự nàng cũng không cần gì một cái phụ thân, nhưng nàng lại cần một nam nhân có thể cho nàng chỗ dựa ở trong Tướng phủ này, sống lại kiếp này, nàng càng hiểu được, một thân phận thứ nữ như mình vẫn còn kém xa An Nguyệt Hằng, nếu như không có một lực lượng hậu thuẫn, nàng căn bản không có cách nào tiếp cận An Nguyệt Hằng.

Chữ viết trên tấm bia kia, là dựa theo bút tích của Sở Lương do Thanh Từ trộm về từ thư phòng, nàng bắt chước viết theo, sau đó nàng biết được vào ngày sinh nhật của nàng Mộc Chính Đức nhất định sẽ đến thăm mộ của Sở Lương, cho nên đã sớm tìm người khắc lại thật tốt rồi đem chôn xuống đất.

Mà dưới đáy bia mộ, chôn xuống thật nhiều hạt đậu trước vài ngày, nài để cho Thanh Từ một mực chú ý hành tung của Mộc Chính Đức, trước khi Mộc Chính Đức đến thì đổ nước vào hạt đậu, cứ như vậy, tất cả hạt đậu ở dưới đất hút nước sẽ sinh sôi nảy nở, lập tức đẩy bia đá đi lên.

Mà chữ viết giống nhau như đúc càng khiến cho Mộc Chính Đức tin tưởng đây là Sở Lương đang trách cứ mình, cho nên mới có một màn như bây giờ.

” Phụ thân, người sao vậy?”

Ở trong lồng ngực của Mộc Chính Đức, Mộc Tịch Bắc chậm rãi mở miệng.

Vành mắt Mộc Chính Đức hơi đỏ lên, nhiều năm như vậy, hẳn đối đứa bé này cho tới bây giờ đều chỉ là nhìn từ xa, thế nhưng bây giờ ôm nó vào trong ngực, mới cảm giác được nó nhỏ gầy như vậy, xúc cảm chân thực này trong chớp mắt khiến lòng ông tràn đầy ấm áp.

Mặt mày Mộc Tịch Bắc đều cong lên, dường như rất vui vẻ, trong lòng lại dị thường lạnh lùng, Mộc Chính Đức, nếu ông thật sự có thể làm được một người cha tốt, ta cũng sẽ không để ý đóng vai một nữ nhi tốt.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Bắc bắc là một đứa nhỏ không có lương tâm ~ Ai đối tốt với nàng nàng cũng có thể đối tốt với người đó, chỉ có điều người này vẫn như cũ sẽ không được đặt ở trong lòng của Bắc Bắc, tùy thời đều có thể bỏ qua ~ Cờ nào tang người giả tượng, về sau nam chính có phải sẽ rất thảm hay không ~

22. Chương 20: Đầy Đi Thôn Trang

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Lấy lại tinh thần, Mộc Chính Đức lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Mộc Tịch Bắc một đường hướng về phòng trước mà đi, làm nha hoàn dọc đường đều kinh ngạc, dù sao nhiều năm qua lão gia chưa từng thân cận với vị tiểu thư nào như vậy.

Đi đến phòng trước, nhìn thấy ánh mắt mọi người, Mộc Tịch Bắc liền tự giác thả tay Mộc Chính Đức ra, đi đến bên người Mộc Tịch Hàm, Mộc Chính Đức nhú nhú mày, nhìn tỷ tỷ mình đang ngồi ở chủ vị, rồi đi qua ngồi ở một bên, mở miệng nói với người đứng ở phía sau:

” Đặt thêm một cái ghế ở chỗ này đi! ”

Hạ nhân rất nhanh mang đến một cái ghế, mọi người đều không rõ vì sao Mộc Chính Đức làm như vậy:

” Bắc Bắc, đến đây, ngồi bên cạnh cha.”

Mộc Chính Đức chỉ chỉ cái ghế bên cạnh cách người ông không đến nửa thước.

Mộc Tịch Bắc cả kinh, mặc dù nàng biết liên tiếp trải qua mấy chuyện này, Mộc Chính Đức sẽ nhớ đến đứa con gái bị xa lánh này, nhưng không nghĩ tới đường đường Thừa tướng lại ngây thơ như vậy, thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng tính toán chi li cỡ này.

Mộc Tịch Hàm cũng nhìn về phía muội muội của mình, rõ ràng cảm thấy giữa phụ thân và muội muội tựa hồ có gì đó không đúng.

Mộc Tịch Bắc đứng dậy đi tới, dù sao trong tình cảnh này, từ chối lại có chút làm ra vẻ.

Đợi cho mọi người ổn định lại, Mộc Chính Đức liền mở miệng nói:

” Dẫn Mộc Kiến Ninh tới đây, cái đồ bất hiếu!”

Mộc Kiến Ninh bị nhốt một buổi tối, sáng sớm liền bị người ta mang lên, vẻ mặt hết sức tiều tụy, một thân váy dài kiêu diễm bách điệp tiên váy đã hơi dơ dáy bẩn thỉu.

” Ngươi đồ nghiệp chướng, không ngờ tâm tư lại ác độc như vậy, lại dám dùng thủ đoạn độc ác như thế hãm hại muội muội của mình, rắc tâm ở đâu! ”

Mộc Chính Đức vừa mở miệng đã chỉ trích một trận, không giống như trước sẽ tra xét nguyên do, điều này ít nhiều khiến mọi người nhìn ra chút manh mối, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Mộc Tịch Bắc đang ngồi bên cạnh Mộc Chính Đức.

” Cha, con... Con chỉ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, ghen tị với muội muội mà thôi, không phải thật sự muốn hại Ngũ muội muội... ”

Trong lúc nhất thời Mộc Kiến Ninh cũng không biết nên nói cái gì, ngẫm lại tính tình Thừa tướng, dứt khoát cứ mềm mỏng trước.

” Đúng vậy, lão gia, Kiến Ninh từ nhỏ chỉ là một đứa nhỏ thứ xuất, chưa từng thấy qua vật gì tốt, nên mới bị mỡ heo làm tâm trí mê muội, nhưng đáy lòng nó là một đứa bé lương thiện. ”

Thôi di nương cũng mở miệng lên tiếng cầu tình nói.

Hiện tại Mộc Chính Đức cũng không nói cụ thể muốn xử phạt Mộc Kiến Ninh như thế nào, nên người bên ngoài cũng không tiện mở miệng, không biết nên nói cái gì, sợ lửa cháy đổ thêm dầu.

” Thứ xuất thì thế nào, phủ Thừa Tướng thiếu nó ăn, hay là thiếu nó mặc!”

Mộc Chính Đức quát lớn, dư quang rơi vào khuôn mặt bình thản của Mộc Tịch Bắc, trong lòng mềm nhũn, quần áo của đứa bé kia đều bị giặt tới trắng bệch, những năm này mình rốt cuộc có bao nhiêu vô liêm sỉ!

” Được rồi, không cần nói nữa, phạt hai mươi gậy, trực tiếp đưa Tam tiểu thư đầy đến thôn trang đi! ”

Dường như Mộc Chính Đức đã mất hết kiên nhẫn, còn nghĩ nếu không phải những người này tìm mọi cách cản trở, có lẽ ông sẽ phát hiện Bắc Bắc là đứa nhỏ đáng yêu cỡ nào.

Mọi người sững sờ, đầy đến thôn trang? Cái này có phải hơi nặng tay không, nếu một tiểu thư thật sự bị đầy đến thôn trang, tương đương từ tiểu thư sẽ biến thành nha hoàn hạ đẳng, đến đó không có ai quản người là nha hoàn hay là tiểu thư, chỉ có thể làm việc!

” Lão gia, không thể a lão gia, Kiến Ninh nó còn nhỏ như vậy, sao ngài có thể nhẫn tâm như vậy! ”

Thôi di nương quỳ trên mặt đất dùng đầu gối đi về phía trước, dừng lại dưới chân Mộc Chính Đức, hai mắt đỏ hoe, nước mắt xoạt xoạt rơi xuống.

Mộc Kiến Ninh dường như hồ đồ rồi, không tin được sẽ thành ra thế này, nếu thật sự bị đầy đến thôn trang tám phần sẽ không về được, vì vậy vội vàng kêu gào lên:

” Cha, con sai rồi, con thật sự biết sai rồi, van cầu người cho con thêm một cơ hội nữa. ”

Thôi di nương thấy Mộc Chính Đức nhũn chặt lông mày, trong lòng vừa động, trực tiếp chuyển hướng Mộc Tịch Bắc:

” Ngũ tiểu thư, van cầu ngài đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với Kiến Ninh, con muốn đi nương làm cái gì đi nương đều nguyện ý, chỉ van cầu tiểu thư cầu tình với lão gia.”

Nước mắt Thôi di nương làm ướt vạt áo Mộc Tịch Bắc, hai tay nắm thật chặt mép váy của Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc giống như bị kinh hãi, ngơ ngác nhìn khuôn mặt diêm lệ của Thôi di nương trước mắt.

Bộ dạng ngu ngơ kia làm Mộc Chính Đức đau lòng một trận, nháy mắt ra hiệu, liền sai người kéo Thôi di nương đi xuống, không cho bà tới gần Mộc Tịch Bắc nữa, sau đó quay đầu giống như dụ dỗ hải tặc:

” Bắc Bắc ngoan, không cần sợ, cha sẽ bảo vệ con.”

Mộc Tịch Bắc cúi mắt, nhẹ gật đầu, Mộc Chính Đức kiên nhẫn mở miệng nói tiếp:

” Bắc Bắc, con trở về chuẩn bị một chút đi, cha mang con đi dạo phố, nhất định lâu rồi con không được ra ngoài chơi qua, hôm nay cha dẫn con ra ngoài.”

Mọi người thấy Thừa tướng có chút khác thường, không ai dám nói gì cả, tiếng gào khóc của Thôi di nương cùng Mộc Kiến Ninh còn quanh quẩn cách đó không xa, Mộc Chính Đức lại giống như không nghe thấy.

” Còn không hành hình, chờ cái gì nữa! ”

Mộc Chính Đức có chút bực mình!

Theo âm thanh Mộc Kiến Ninh bị đánh bằng roi vang lên, mọi người cũng liền tản ra, tự mình trở về.

Đi đến chỗ hoa viên, Thôi di nương lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, quỳ gối bên chân của Mộc Tịch Bắc, Thanh Từ ngăn cản ở trước người, vẫn duy trì một khoảng cách.

” Ngủ tiểu thư, van cầu ngài, van cầu ngài cầu xin lão gia, cho dù ta làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ngài.”

Hai mắt Thôi di nương mơ hồ đắm lệ.

Có lẽ Mộc Kiến Ninh chỉ nghe qua ở thôn trang rất vất vả, lại không biết được vất vả cỡ nào, năm đó nàng đã từng ngẫu nhiên đi ngang qua, nhìn thấy người ở đó có bộ dáng gì, đều là những nữ nhân trắng kiện hung hãn.

” Thôi di nương, di nương làm cái gì vậy, con chẳng qua chỉ là một thứ nữ khất chết mẹ đẻ, nói chuyện làm sao có phân lượng, hôm nay trở lạnh rồi, gì không nên quỳ ở trên mặt đất, sớm trở về đi. ”

Giọng nói Mộc Tịch Bắc phá lệ êm tai.

Kiếp trước nàng đã từng là nông phu nhân từ nương tay, cứu con rắn lại bị gặm ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn dư lại, đời này, vẫn là thôi đi!

Huống chi Thôi di nương còn có đứa nhỏ nằm trong tay Liễu Chi Lan, xem như lưu lại Mộc Kiến Ninh, vẫn như cũ là cừu nhân của nàng.

” Ngủ tiểu thư, ngài tỉnh tỉnh...”

Thôi di nương vẫn đập đầu như cũ, tựa hồ đem toàn bộ hy vọng ký thác vào trên người Mộc Tịch Bắc.

” Thôi di nương, đây là Thanh Thạch tán, người sau khi ăn vào sẽ nôn mửa tiêu chảy, hết sức yếu ớt, nếu như di nương bỏ được liền biết nên làm như thế nào. ”

Mộc Tịch Bắc đột nhiên thay đổi sắc mặt, lời nói ra đủ làm hai mắt Thôi di nương sung huyết.

Mộc Tịch Bắc mất hết kiên nhẫn, trực tiếp vượt qua Thôi di nương rồi đi, những người có ý đồ tổn thương nàng, một cái nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Thôi di nương thoáng cái bị khí thế bén nhọn của Mộc Tịch Bắc làm cho ngây ngẩn cả người, bà hiểu được ý tứ của Mộc Tịch Bắc, nếu để cho thân thể Mộc Kiến Ninh suy yếu, thoát nhìn yếu ớt không chịu nổi, có lẽ lão gia sẽ mềm lòng bỏ qua, để nàng dưỡng khỏi bệnh lại đi.

Chỉ có điều, dù sao được hiệu của Thanh Thạch tán cũng cực mạnh, phải xem bà có muốn đánh cược hay không, nếu như lão gia thật sự sinh lòng thương hại, tối thiểu Mộc Kiến Ninh còn có thể được sống ở trong phủ, nhưng nếu như... Sẽ không, lão gia sẽ không tuyệt tình như vậy đâu, Thôi di nương run rẩy nhặt lên gói thuốc trên mặt đất.

Nhớ tới đôi mắt trắng đen rõ ràng giống như hai thanh đao kia, lại khiến bà không tự chủ được sinh ra một trận run rẩy, nhưng trong lòng lại nảy sinh suy nghĩ không nên có.

” Bắc Bắc, xong chưa, cha đã chuẩn bị xong. ”

Mộc Chính Đức ở trước cổng tiểu viện của Mộc Tịch Bắc cao giọng hét lên, giống như là đứa bé, nhìn một chút tiểu viện đơn sơ, trong lòng lại sinh ra một cỗ chua xót.

” Dạ, đã xong. ”

Mộc Tịch Bắc đẩy cửa ra, vẫn một thân y phục như trước, kỳ thật Mộc Chính Đức nói để cho nàng chuẩn bị, nhưng cũng chỉ có Mộc Chính Đức cần chuẩn bị mà thôi.

Ánh mắt Mộc Chính Đức sáng lên, lại cầm lấy tay Mộc Tịch Bắc đặt trong tay mình, hết sức vui vẻ.

Mộc Tịch Bắc có chút bài xích Mộc Chính Đức luôn luôn gần gũi như vậy, thu tay lại, nhưng không tránh thoát được, chỉ cảm thấy đôi tay thật khoan dung hữu lực.

Thanh Từ cùng quần gia đi theo phía sau hai người, Mộc Chính Đức thỉnh thoảng lại nói gì đó lấy lòng Mộc Tịch Bắc, còn Mộc Tịch Bắc thì câu được câu không đáp lại.

Bóng dáng của Mộc Tịch Hàm từ sau núi giả đi ra, nhìn hai bóng dáng hài hòa kia, sững sờ không biết nghĩ cái gì.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Trán... Xem ra Mộc Chính Đức là muốn làm cha tốt, Ừm, đây là một người cha không sợ chết của thời đại ~o(n_n)o Ha ha ~

23. Chương 21: Bị Bắt Cóc

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Chính Đức cực kỳ vui vẻ lôi kéo Mộc Tịch Bắc đi dạo trên đường phố náo nhiệt, phía sau đi theo Thanh Từ cùng quần gia, phía sau nữa là mấy người thị vệ cải trang, bên ngoài đã đổi lại thường phục.

Mộc Tịch Bắc cũng rất kiên nhẫn, dọc đường tùy ý để Mộc Chính Đức lôi kéo nàng chọn lựa khắp mọi nơi.

” Bắc bắc, con nhìn xem, đây là tượng đất, có Tôn Ngộ Không còn có Trư Bát Giới, vị sư phụ này rất lợi hại, còn có thể nặn ra bộ dạng của Bắc Bắc đó. ”

Nói xong Mộc Chính Đức liền thanh toán tiền, để vị sư phụ nặn tượng dựa theo hình dáng của Mộc Tịch Bắc cũng nặn ra một cái.

Mộc Tịch Bắc cũng không muốn cự tuyệt, khoe miệng từ đầu đến cuối đều treo nụ cười yếu ớt, một đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn cục đất màu sắc sỡ ở trong tay của sư phụ dần dần hình thành dáng người, rất thành thạo.

Mộc Chính Đức thỉnh thoảng lại nhìn sắc mặt Mộc Tịch Bắc, trong ánh mắt mang theo tia sùng bái.

Qua một lát, người nọ liền đưa qua một cô bé mặc váy hồng nhạt hoàn chỉnh, có chút gầy gò, khiến Mộc Chính Đức không được vừa ý, tuy nhiên khí sắc lại rất tốt.

Mấy đồng tiền rơi vào trong tay vị sư phụ kia, phát ra tiếng va chạm thanh thúy, Mộc Chính Đức như một đứa trẻ con lâu rồi không đi dạo phố, so với Mộc Tịch Bắc còn tích cực hơn.

” Phía trước có nhà bán vải vóc xiêm y, cha dẫn con đi chọn mấy bộ y phục.”

Giọng nói của Mộc Chính Đức có chút cẩn thận dè dặt, dường như còn chưa thích ứng được, nhưng với Mộc Tịch Bắc mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một cái xưng hô thôi, không quan trọng lắm.

Quả nhiên, không tới mấy bước liền tới một cửa hàng rất lớn, trên tường treo từng xấp vải liền kề nhau, hết sức chỉnh tề, dưới ánh mặt trời khúc xạ ánh sáng chói mắt, trên quầy lại bày biện một số vải vóc đang lưu hành hiện giờ, sờ tới sờ lui đều trơn mượt mềm mịn, đây không phải thứ dân chúng bình thường có thể mặc được, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

” Vị lão gia này muốn chọn loại nào, là chọn cho mình hay là cho...”

Chủ quán rất có ánh mắt, trước tiên bắt động thanh sắc đánh giá hai người một phen.

“Là chọn cho nữ nhi của ta một ít xấp vải may xiêm y.”

Mộc Chính Đức nhìn Mộc Tịch Bắc nhu thuận ở bên cạnh.

” Vị tiểu thư này lớn lên thật sự rất xinh đẹp, ta gặp nhiều người như vậy, tiểu thư tuyệt đối xứng là số một số hai nha.”

Chủ quán vừa nói vừa dẫn hai người tới một quầy hàng khác, Mộc Chính Đức khẽ nhìn thoáng qua, bất mãn nhíu mày.

Mộc Tịch Bắc cũng nhìn lướt qua, xấp vải bên trong ngăn tủ thật ra cũng không tệ lắm, chỉ có điều màu sắc cùng kiểu dáng dường như kém hơn một chút, phối hợp với cách ăn mặc của nàng và Mộc Chính Đức ngược lại cũng coi như xứng đôi, chủ cửa hàng này có con mắt nhìn người cũng rất tốt, thậm chí còn lấy lòng hai câu.

Mộc Chính Đức không để ý đến chủ quán kia giới thiệu, vẫn đi về hướng bên cạnh, đưa tay sờ lên phía trên một tấm vải khác, cầm lấy một xấp vải màu xanh biển, trên mặt tựa hồ còn nhộn nhạo sóng nước, so tới trên người Mộc Tịch Bắc:

” Bắc Bắc, con thích màu này không?

Mộc Tịch Bắc nhẹ gật đầu, chủ quán thấy vậy cẩn thận mở miệng nói:

“Loại vải là kiểu dáng mới nhất năm nay, mười lượng bạc một xấp, không biết có cần may trực tiếp ở trong tiệm, hay là muốn mua đem về.”

Mộc Chính Đức suy nghĩ một chút:

” Trực tiếp làm xong đi, lại để cho tú nương giỏi nhất làm thêm mấy kiểu dáng khác.”

Mộc Tịch Bắc bắt động thanh sắc nhìn Mộc Chính Đức một chút, không nói thêm gì.

Mộc Chính Đức vẫn tiếp tục chọn vải, xiêm y của đứa nhỏ Bắc Bắc này phần lớn đều rất mộc mạc, điều này làm ông cực kỳ áy náy, nhiều năm như vậy nếu không phải ông suy nghĩ quá mức nông cạn, cũng sẽ không ủy khuất đứa nhỏ này.

” Bắc Bắc, con xem một chút còn thích màu sắc cùng kiểu dáng nào nữa không. ”

Mộc Chính Đức mở miệng dò hỏi.

Mộc Tịch Bắc đi lên phía trước, bắt đầu đánh giá, cũng không khách khí, lại chọn thêm một xấp màu thiên thanh, một xấp màu tím nhạt, còn có một xấp màu trà xanh, sau đó lại chọn lấy vài xấp màu lam khác nhau, nàng rất thích màu lam, đáng tiếc trước kia ở bên cạnh An Nguyệt Hằng luôn luôn mặc màu đen, cũng không biết Thanh Từ thích màu gì.

Mộc Chính Đức nhìn Mộc Tịch Bắc chọn màu sắc, không có phản bác, chẳng qua là cảm thấy có chút ít, mình lại thuận tay nhặt thêm vài xấp nữa, lại để cho chủ quán cắt may thêm vài kiểu dáng khác, không cần tú nương phải trực tiếp làm thành.

Chủ quán nhìn vải vóc bị ném ngổn ngang, trong lòng hơi hơi kinh ngạc, ít nhiều có chút hoài nghi hai người này có thể trả nổi số bạc này sao.

” Vải vóc cũng trực tiếp mua về đi.”

Mộc Tịch Bắc mở miệng nói với Mộc Chính Đức.

Mộc Chính Đức rất vui mừng, dọc theo đường đi Mộc Tịch Bắc cái gì cũng đều không nói, trực tiếp gật đầu, chưa từng chủ động mở miệng muốn dùng cái gì. Vì thế Mộc Chính Đức trực tiếp mở miệng nói với chủ quán:

” Những vải vóc này toàn bộ đưa đến phủ Thừa Tướng, lại thêm một ít bộ dáng mới đang lưu hành.”

Chủ quán sững sờ, toàn bộ muốn? Phủ Thừa Tướng? Cũng phải, tới đây nào có mấy ai không phải là quan to hiển quý...

Mộc Chính Đức vậy vậy tay, quần gia chạy qua trả tiền, lúc chủ quán kia nhìn thấy hơn vạn hai ngàn phiếu trong tay rất cục cựa cũng tin.

Mộc Tịch Bắc chỉ nhú nhú mày, vãi vốc này thật sự quý cực kỳ, phải biết một lượng bạc vãi vốc đều đủ nhà dân chúng bình thường làm được rất nhiều kiện y phục, khó trách tiệm này người ít đến đáng thương.

Sau đó Mộc Chính Đức mang theo Mộc Tịch Bắc rời đi, tiếp tục đi dạo xung quanh, nhìn thấy nhà bán mặt nạ không khỏi mua hai cái, một cái được Mộc Tịch Bắc cầm trong tay, một cái thì được Mộc Chính Đức mang ở trên mặt:

” Grào! Đại lão hổ đến đây! Tiểu bạch thỏ nếu như không nghe lời, sẽ bị lão hổ đây ăn hết! ”

Mộc Chính Đức giương nanh múa vuốt trước mặt nữ nhi kiều diễm như hoa, hoàn toàn không có một tia khí thế uy nghiêm của người cao quý.

Mộc Tịch Bắc, mấp máy đôi môi, đột nhiên cười rộ lên, cho đến rất nhiều năm sau Mộc Tịch Bắc đều sẽ không quên, một ngày này ánh mặt trời sáng sủa cỡ nào.

Mộc Chính Đức thấy nữ nhi cười, không khỏi sững sờ, sau đó lại đổi một cái mặt nạ Ngưu Ma Vương, che lên cái mũi trầm giọng nói:

” Ta là Ngưu Ma Vương, ngươi có sợ hay không!”

Trên đường phố, một đôi cha con tùy ý đùa giỡn, nam nhân nắm bàn tay nhỏ bé mịn màng của con gái, vui vẻ cười to, nữ hài thì hé miệng mỉm cười, lại khiến tất cả mọi thứ đều trở thành làm nền, thật sự là nét mặt tươi cười như hoa.

Mộc Chính Đức lại dẫn Mộc Tịch Bắc mua rất nhiều đồ trang sức trân quý, bạc như nước chảy tuôn ra ngoài, không thấy nam nhân đau lòng chút nào, Thanh Từ đồng tình nhìn mấy cái tay của thị vệ đều đầy đồ ở phía sau, thậm chí còn có quần gia tay không, cũng không có ý định hỗ trợ, chẳng qua may là Mộc Tịch Bắc cũng hơi mệt mỏi, mặt trời đã chậm rãi rơi xuống, sắc trời dần dần trở tối.

” Bắc Bắc, đói bụng hả? Cha lên phía trước mua cho con ít bánh ngọt ô mai, trước hết ăn lót dạ một chút, sau khi về nhà thì ăn nhiều chút. ”

Mộc Chính Đức đi đến trước một sạp hàng, bắt đầu chọn lựa.

Mộc Tịch Bắc nhìn bóng lưng Mộc Chính Đức cũng không hề cử động, Thanh Từ lại nhảy cảm phát giác trên một con đường có chỗ khác thường, sau lưng tựa hồ có người, vì vậy mượn cơ hội tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt Mộc Tịch Bắc nói khẽ:

” Tiểu thư, phía sau có chó.”

Mộc Tịch Bắc nhẹ gạt đầu, vẫn đang suy nghĩ, là người nào, bất động thanh sắc cách xa Mộc Chính Đức một chút.

Dường như cũng có thời cơ lợi dụng, đột nhiên không biết từ chỗ nào lao ra một đám người, tự nhiên ngăn cách Mộc Tịch Bắc cùng với Mộc Chính Đức ra, một khối vãi bóng đột nhiên bật lên miệng Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc ngừng thở nháy mắt ra hiệu với Thanh Từ, liền giả bộ ngất đi.

Mặt nạ trên cổ rơi xuống đất, Mộc Tịch Bắc bị người khiêng ở trên lưng, nhanh chóng rời đi.

Qua thời gian nửa nén nhang, người khiêng nằng trặc tiếp từ cửa sau tiến vào một tòa phủ trạch, bởi vì không nhìn thấy cửa chính, nên cũng không biết nơi này là nơi nào, tuy nhiên có thể khẳng định đây không phải nhà dân chúng bình thường, ít nhiều là nhà phú thương hoặc là người nhà quan lại.

Lúc Mộc Chính Đức thấy đám người đột nhiên đông đúc lên lập tức phản ứng lại, quay người nhìn lại, cũng đã bị đám đông ngăn chặn tầm mắt, lập tức ném đồ trong tay xuống chen vào đám người, nhưng những người kia lại như nổi điên chặn lại đường đi của ông.

Cho đến khi đám người dần dần tản đi, Mộc Chính Đức mới phát hiện ở đâu còn có bóng dáng Mộc Tịch Bắc, chỉ tìm được một cái mặt nạ bị giẫm đến thay đổi hình dạng nằm trên mặt đất, đúng là cái mà ông mua cho Mộc Tịch Bắc.

Sắc mặt Mộc Chính Đức lập tức âm trầm, ở đâu còn có bộ dáng vui vẻ trước đó, ông không ngốc, biết đám người vừa rồi tất nhiên có người cố ý làm ra, đầu óc nhanh chóng chuyển động, đem người có khả năng suy nghĩ một lần, cũng không biết người bắt Bắc Bắc đi là kẻ thù chính trị của mình, vì mình mà đến, hay là hướng về phía Bắc Bắc.

” Quần gia! Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Mộc Chính Đức nheo mắt lại, bộ dáng cáo già lập tức liền hiện ra, nhưng trong lòng lại không phải bộ dáng như vậy, dù sao một nữ hài tử bị bắt đi như vậy rất nguy hiểm.

” Vừa rồi đột nhiên có một đám người ào ra, đẩy nô tài qua một bên, vốn muốn kêu Thanh Từ cô nương một tiếng, nhưng Thanh Từ cô nương lại chui vào trong đám người, hai ba lần liền mất thân ảnh. ”

Quần gia có chút hoảng sợ, nhìn khí thế của lão gia hôm nay, nếu Ngũ tiểu thư xảy ra chuyện gì, mình tuyệt đối cũng không được sống yên.

” Hồi phủ! ”

Ông ngược lại muốn nhìn một chút, rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy!

Một bên khác Mộc Tịch Bắc sau khi bị người khiêng vào trong phủ, một nữ nhân trung niên đi ra:

” Thế nào? Đã mang trở về, tốt tốt tốt, mau nhốt lại trong phòng đi.”

Mộc Tịch Bắc bị ném lên một chiếc giường lớn, sau bị nữ nhân đánh giá một phen, nữ nhân liền đi ra, vẫn không quên đem cửa khóa lại, sau khi bọn người bỏ đi, Mộc Tịch Bắc chậm rãi mở mắt.

Ngơ ngác ngồi ở trên giường, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia tinh quang, nàng nghĩ nàng biết là ai bắt nàng!

Thanh Từ đột nhiên từ nóc phòng rơi xuống:

” Tiểu thư!”

—— Đề lời với người xa lạ ——

!Hôm nay... Vậy mà... Có người nói. Văn án giới thiệu của ta nhìn rất ngược... Điều này khiến ta làm sao chịu nổi... Ta viết là sủng văn! Là sủng văn!

24. Chương 22: Phủ Thôi Thị Lang

Thứ nữ rắn rết

Tác giả:Cố Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc tịch bắc gật gật đầu, hỏi ngược lại:

” Là phủ Thôi thị lang à.”

Thanh Từ gật đầu nói:

” Là Thôi gia.”

” Thôi di nương quả thật không biết an phận, sớm biết như vậy không nên cho bà ta Thanh Thạch tán, mà nên cho Thạch tín! ”

Hai mắt Mộc Tịch Bắc híp lại, như một con mèo đang thu liễm móng vuốt.

” Cho dù là Thanh Thạch tán, cũng đủ lấy nửa cái mạng của bà ta rồi! ”

Trong ánh mắt của Thanh Từ lóe lên một tia tàn nhẫn.

Giờ phút này phủ Thừa Tướng đã sớm loạn thành một đoàn, lúc đầu tâm tình của Liễu Chi Lan vốn không tốt, kết quả trông thấy cửa hàng vải vóc đưa tới tơ lụa sa tanh tốt nhất, đều là mấy kiểu dáng mới đang lưu hành, giá cả vô cùng đắt đỏ, cho dù bà là phu nhân cao quý của phủ Thừa Tướng, cũng cảm thấy hoa cả mắt.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa lên từng xấp vải mịn màng như tơ kia, yêu thích không nỡ buông tay, các vị tiểu thư di nương ở một bên, cũng đều vui sướng nhìn không chớp mắt.

” Lão gia cũng thật là, mua nhiều xiêm y cho phu nhân như vậy cũng không thấy đánh tiếng chút nào, chắc là muốn cho phu nhân một tia kinh hỉ đấy. ”

Thôi di nương lấy lòng Liễu Chi Lan nói.

Liễu Chi Lan vừa lòng gật gật đầu, khoe miệng nhin không được gương lên, chẳng qua trong lòng lại có một tia nghi hoặc, xưa nay bà đều thích mặc màu đỏ, nhưng xiêm y này sao lại nhiều màu lam như vậy, hợp với mấy đứa nhỏ trẻ tuổi hơn, cũng không trang trọng như vậy.

Liễu Chi Lan hoàn toàn không nghĩ tới những vật này vốn là mua cho Mộc Tịch Bắc, bằng không cũng sẽ không vui vẻ tiếp nhận nịnh bợ của Thôi di nương.

Trong lòng Thôi di nương lại có chút thấp thỏm, Mộc Tịch Bắc cho bà Thanh Thạch tán bà đã tìm đại phu hỏi qua, đúng là lựa chọn tốt nhất, có thể khiến cho người ta vô lực, sắc mặt tiêu tụy, nhìn giống như mắc bệnh nặng, chẳng qua nếu được điều dưỡng tốt, sẽ không có trở ngại gì.

Một ngày này, Thôi di nương cực kì bất an, khoe miệng luôn cười yếu ớt của Mộc Tịch Bắc cứ khiến bà cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không đoán được đáng sợ bao nhiêu, chờ sau khi Mộc Tịch Bắc đi rồi, bà liền vội vàng để nha hoàn đưa phong thư tới cho phủ Thôi thị lang, tự dưng bà rất muốn cho Mộc Tịch Bắc không thể trở lại cái nhà này nữa, càng muốn vì nữ nhi của mình mà xả một ngục ác khí.

Nguyên bản một nhà Thôi thị lang cũng không cần phải động thủ vào hôm nay, chẳng qua cơ hội Mộc Tịch Bắc xuất phủ thật sự là quá ít, nếu như động thủ ở trong phủ Thừa tướng, điều đó tuyệt đối không thể, người nhà Thôi thị lang vừa nhận được thư lập tức đã có đối sách, ngày hôm đó liền điều động nhân thủ bắt Mộc Tịch trở về.

Lúc Mộc Chính Đức trở lại trong phủ, đúng lúc trông thấy Liễu Chi Lan dẫn đầu cùng mấy người đang thích thú không buông tay sờ tới sờ lui những xiêm y tơ lụa, còn so thử trên người mình, thần sắc vui vẻ đắc ý.

” Các người đang làm cái gì vậy?”

Mặt Mộc Chính Đức đen lại hỏi.

” Lão gia, sao ông lại mua nhiều vải vóc tơ lụa về như vậy, người trong phủ cũng không thiếu y phục, làm gì tốn kém như thế? ”

Liễu Chi Lan mang theo tia nũng nịu ý vị.

” Ai cho phép người đụng những thứ này! Người tới, đem những xiêm y tơ lụa này đến viện của Ngũ tiểu thư đi!”

Một tay Mộc Chính Đức giật lại xiêm y Liễu Chi Lan đang cầm trong tay.

Sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều đột nhiên thay đổi, chẳng lẽ tất cả những đồ này đều là cho Mộc Tịch Bắc? Nói đùa cái gì, điều này sao có thể?

” Đã đưa Tam tiểu thư đến thôn trang chưa?”

Mộc Chính Đức đè nén lửa giận trong lòng.

” Dạ, lão gia, ngày mai sẽ lên đường, Kiến Ninh vừa mới bị đánh gậy, hôm nay thật sự không thể động dậy
”

Thôi di nương có chút kinh hoảng vội vàng mở miệng.

Nhưng trong lòng thì đã xoắn xuýt đủ kiểu, nhìn thấy Mộc Chính Đức một mình trở về, nghĩ đến Mộc Tịch Bắc có lẽ đã bị mang đi, chẳng lẽ thật sự phải ăn Thanh Thạch tán mới có thể lưu lại Mộc Kiến Ninh sao?

Mộc Chính Đức không có thời gian để ý tới mấy chuyện trong hậu viện, lúc này liền đi đến thư phòng, phái người điều tra hành tung của Mộc Tịch Bắc.

Mà Mộc Tịch Bắc vẫn nghỉ ngơi ở trong gian phòng đó, đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, ngoài cửa mới bắt đầu có động tĩnh.

” Cũng đã đến lúc nên tỉnh lại rồi chứ.”

Nói xong liền nghe thấy tiếng cửa khóa được mở ra, nhìn thấy phía trước cửa có một phụ nhân đã lớn tuổi đi đến.

Mộc Tịch Bắc phối hợp mở cặp mắt ra, ngơ ngác nhìn mọi chuyện trước mắt.

” Thật đúng là tỉnh rồi, đứa nhỏ, nào, con mau dậy đi, nhất định là đói bụng rồi phải không? ”

Bộ dạng Phụ nhân kia cố làm ra vẻ hoà ái, đỡ Mộc Tịch Bắc dậy.

” Bà là ai? ”

Mộc Tịch Bắc mở to đôi mắt hắc bạch phân minh, mang theo tia cảnh giác nhìn người trước mắt.

” Àh, ta là mẫu thân của Thôi di nương con, con có thể gọi ta một tiếng ngoại tổ mẫu. ”

Trong mắt Lão phụ nhân kia một mảnh thần nhiên.

” Sao ta lại ở chỗ này? ”

Mộc Tịch Bắc giả bộ như cái gì cũng không biết.

” Hôm nay trên đường phố đột nhiên có rất nhiều người, nói là có loạn dân phát sinh bạo loạn, con suýt nữa bị người ta dẫm lên, may mà gặp được chúng ta, phụ thân con đúng lúc có chính vụ phải xử lý, liền vội vã tiến cung, liền ủy thác chúng ta chiếu cố con hai ngày. ”

Phụ nhân kia tựa hồ đã sớm tìm xong cái cớ.

Trong lòng Mộc Tịch Bắc cười nhạo, lấy cái cớ tệ như vậy thật sự nghĩ nàng là trẻ con dễ dụ dỗ sao, nếu quả như thật như thế, vì sao Mộc Chính Đức không trực tiếp để cho người ta đưa nàng về phủ Thừa Tướng, chẳng phải dễ dàng hơn sao, nàng ngược lại muốn nhìn xem, một nhà Thôi di nương rốt cuộc có chủ ý gì?

” Như thế àh, vậy trước hết ta sẽ ở đây mấy ngày, chờ phụ thân đến đón ta trở về.”

Mộc Tịch Bắc như một đứa trẻ đơn thuần, cười hảo hữu với phụ nhân kia.

Mẫu thân của Thôi di nương thấy vậy khoe miệng liền hiện lên ý cười, trấn an vài câu liền để cho người ta mang chút đồ ăn lên liền quay người rời đi.

Cửa vẫn bị khóa lại như cũ, Mộc Tịch Bắc tùy tiện ăn một chút, liền an tâm nằm ngủ ở trên giường lớn, Thanh Từ đã ra ngoài tìm hiểu tin tức, không lâu nữa sẽ trở về.

Sáng sớm ngày hôm sau, mẫu thân của Thôi di nương lại tới, bên người còn mang theo một đứa bé gái lớn hơn mấy tuổi so với Mộc Tịch Bắc, vừa nhìn thấy Mộc Tịch Bắc liền cực kỳ nhiệt tình:

” Đây là Tịch Bắc muội muội àh? Thật sự rất xinh đẹp.”

Mộc Tịch Bắc sững sờ hai người nhìn trước mắt, sau đó liền nở nụ cười tươi tắn.

Mẫu thân Thôi di nương thấy vậy liền mở miệng nói:

” Phụ thân của nó là đệ đệ của Thôi di nương con, vừa hay tuổi của nó cũng gần bằng con, ngoại tổ mẫu sợ con nhàm chán, cho nên mang nó đến chơi đùa với con.”

Mộc Tịch Bắc nhu thuận nhẹ gật đầu, nữ tử kia gọi Thôi Đan, lớn hơn Mộc Tịch Bắc ba tuổi, cũng được coi như là một tiểu mỹ nhân, Mộc Tịch Bắc rất nhanh liền thân thiết với nàng ta, hai người chung đụng hết sức vui vẻ.

Lần này mẫu thân của Thôi di nương cũng không khóa cửa lại nữa, nhưng vẫn để hai người ma ma trắng kiện đi theo.

Mộc Tịch Bắc rất nhiệt tình với Thôi Đan, khiến Thôi Đan có cảm giác không thể chối từ thịnh tình, vốn muốn rời đi nhưng lại không thoát ra được, hơn nữa còn sợ làm cho Mộc Tịch Bắc mất hứng sẽ đòi về nhà.

” Thôi tỷ tỷ, tỷ nhìn nơi đó có bướm bướm kia, chúng ta đi bắt bướm đi.”

Mộc Tịch Bắc nhạy cảm phát giác vừa rồi ở phía bên phải của hoa uyển có mấy người đi qua, một người trong đó có chút giống người hôm đó mình nhìn thấy ở trên thọ yến Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh, cho nên bất động thanh sắc đem Thôi Đan dẫn qua.

”Này, Tịch Bắc muội muội, đừng đi xa, bên kia không thể tới.”

Thôi Đan nhìn thấy Mộc Tịch Bắc đuổi theo một con bướm chạy ra phía ngoài trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Mộc Tịch Bắc nhìn thấy cách đó không xa có một cái giếng cạn, liền đổi lại phương hướng, Thôi Đan vừa đuổi tới đã thấy Mộc Tịch Bắc vòng trở về, lúc này mới yên tâm, hai người ma ma trong lúc đang đuổi theo cũng đã bị Thanh Từ không tiếng động giải quyết.

Mộc Tịch Bắc ở sau lưng làm cái thủ thế với Thanh Từ, sau đó Thanh Từ liền đánh một cái sau gáy của Thôi Đan, Thôi Đan trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

” Ném vào trong giếng! ”

Mộc Tịch Bắc nói với Thanh Từ một tiếng sau, liền đảo trở về, nàng muốn biết đường đường là Hoàng tử Ân Cửu Sanh vì sao lại đi vào phủ Thôi thị lang.

Chạy vào một khu rừng trúc, bên trong có một bàn đá, phía trên bày đầy rượu ngon món ngon, Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh đang ngồi cùng hướng với Thôi thị lang.

Mộc Tịch Bắc lặng lẽ tới gần, Ân Cửu Sanh tựa như phát giác đem ánh mắt phóng tới, Mộc Tịch Bắc thần nhiên cười cười, nhưng cũng không rời đi.

” Ta nghe người ta nói Thôi đại nhân rất thích binh khí, binh khí trong nhà mình không nói ngàn vạn, cũng phải tới mấy trăm cái.”

Ân Cửu Sanh chậm rãi mở miệng.

Mộc Tịch Bắc nhíu nhíu mày, binh khí? Chẳng lẽ Thôi thị lang tư tàng binh khí? Thôi thị lang phụ thuộc vào Liễu gia, mà Liễu gia lại là phụ tá đắc lực của Ngũ gia, bây giờ An Nguyệt Hằng cưới tiểu thư Ngũ gia, chẳng lẽ binh khí này là để trang bị cho quân đội của An Nguyệt Hằng?

” Lục hoàng tử nói đùa, ta chỉ là một lão thất phu, không thể so với những người trẻ tuổi có thể múa đao làm côn như mấy người, chỉ có thể xem như nghiện thôi.”

Thôi thị lang cẩn thận đáp, không có lộ ra nửa phần tin tức hữu dụng.

” Vậy àh? Thôi đại nhân thật sự quá khiêm nhường, nhìn trong phủ của Thôi đại nhân, rất náo nhiệt, hình như đang có tiệc mừng...”

Giọng nói của Ân Cửu Sanh dần dần nhỏ đi.

Mộc Tịch Bắc đơn giản nghe hai câu sau, tâm tư liền lưu lại ở trên hai chữ ” binh khí ”, lặng lẽ quay trở lại, nàng nhớ kỹ thời điểm kiếp trước, đã từng hỏi qua An Nguyệt Hằng những binh khí cho quân đội kia là từ đâu tới.

An Nguyệt Hằng chỉ nói sơ qua cho nàng biết là thuộc hạ của hắn có nhà máy rèn đúc, có thể cung cấp số lượng lớn vũ khí hoàn mỹ cho hắn, chẳng lẽ lại là Thôi gia?

Thế nhưng cứ xem như Thôi di nương sinh lòng oán hận với mình, vậy vì sao người nhà Thôi thị lang lại muốn đưa mình đến nơi này?

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Đau bụng một ngày... Ta tựa hồ gặp Văn Văn thêm v Về sau không có phiếu phiếu tương lai ~

25. Chương 23: Phải Lập Gia Đình

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Sau khi tìm người cứu được Thôi Đan lên, Mộc Tịch Bắc liền vắn bồi ở bên người, hết sức lo lắng:

” Ngoại Tổ mẫu, người đừng nói nữa, nếu không phải bởi vì con ham chơi, tỷ tỷ cũng sẽ không bị ngã xuống giếng, nên con nhất định phải ở bên cạnh chăm sóc cho tỷ tỷ.”

” Không trách con, là tự Đan Đan không cẩn thận, ta vẫn nên mang Đan Đan trở về thì hơn.”

Sắc mặt Phụ nhân kia vốn đã không tốt, lại miễn cưỡng cười cười trấn an Mộc Tịch Bắc.

Thôi Đan cũng chỉ cắn cắn môi, cố nén đau đớn, nói với Mộc Tịch Bắc:

” Tịch Bắc muội muội, tỷ thật sự không có việc gì, muội nhìn sắc trời hôm nay cũng đã muện rồi, tỷ vẫn nên trở về thôi!”

Về mặt Mộc Tịch Bắc rất khó xử, một đôi mắt tựa như ngôi sao trên bầu trời đêm đang tỏa sáng, ngập tràn hơi nước, sau đó cúi đầu nói:

” Ta vẫn nên trở lại phủ Thừa Tướng thôi, ở chỗ này lại hại tỷ tỷ bị thương, đều là ta không tốt.”

Lời này vừa ra, sắc mặt của Phụ nhân và Thôi Đan đều rất khó coi, vì muốn rời đi tâm tư của Mộc Tịch Bắc, phụ nhân kia đành phải nhượng bộ:

” Được rồi được rồi, ta đây không phải là sợ Đan Đan làm ảnh hưởng đến con nghỉ ngơi sao, ngược lại lại biến thành chuyện xấu, vậy tối nay liền để Đan Đan nghỉ ngơi ở chỗ của con đi.”

Mộc Tịch Bắc dùng sức gật đầu:

” Được ạ! Con nhất định sẽ chăm sóc Thôi tỷ tỷ thật tốt!”

Phụ nhân kia nháy mắt ra dấu, nhìn về phía ấm trà trên bàn, Thôi Đan nhẹ gật đầu, sau đó Phụ nhân kia mới không tình nguyện rời đi, nhưng vẫn không quên đem cửa bên ngoài khóa lại.

” Thanh Từ! ”

Trong chớp mắt cửa khóa lại, nụ cười trên mặt Mộc Tịch Bắc liền thu lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng không có một tia cảm tình.

Nhất thời Thôi Đan không kịp phản ứng, sững sờ nhìn Mộc Tịch Bắc trước mặt, trên người đầy sát khí dọa Thôi Đan sợ xanh mặt, mà trong nháy mắt Thanh Từ từ nóc nhà rơi xuống, Thôi Đan suýt nữa hét lên chói tai.

Thế nhưng xúc cảm lạnh buốt khiến nàng không dám làm như vậy, một cây trâm cài lạnh đang để trên cần cổ yếu ớt của nàng:

” Tịch Bắc...Tịch Bắc muối muối, muối đang muốn làm gì vậy? Không nên chơi loại trò chơi nguy hiểm này.”

” Xuyt! Chớ có lên tiếng, bằng không tay ta run lên một cái, có khi sẽ đâm xuyên qua cổ họng của người cũng nên.”

Mộc Tịch Bắc dịu dàng nhìn Thôi Đan, mà hai mắt lại giống như hai con rắn độc, như muốn đem Thôi Đan nghiền chết ở trong đó.

“Tiểu thư, là Nhuyễn Cốt tẩn, còn có thuốc cầm, sau khi ăn vào, trong vòng hai tư canh giờ không thể phát ra tiếng, toàn thân vô lực!”

Thanh âm Thanh Từ giòn tan đáp, trong mắt còn mang theo vẻ hưng phấn.

” Hầu hạ Thôi tiểu thư ăn vào.”

Mộc Tịch Bắc thả trà trong tay ra cười lạnh nói.

Thanh Từ trực tiếp cầm ấm đến, một tay hung hăng bóp miệng Thôi Đan ra, nước trà nóng hổi trực tiếp rót vào yết hầu mảnh khảnh kia.

Mộc Tịch Bắc đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, đưa lưng về phía hai người, mà ở sau lưng Thôi Đan đang liều mạng giãy dụa, vùng vẫy khiến nước trà văng ra ngoài thậm chí còn làm cho làn da mềm mại cũng đỏ bừng, mà khuôn mặt bị bóng của Thanh Từ lại càng trở nên kinh khủng.

” A! Không muốn...Ta không uống. Không.”

Giọng nói đã phát ra khàn khàn, dần dần bị bao phủ ở bên trong ánh trăng âm u, giờ phút này Thôi Đan đã thành thành thật thật nằm ở trên giường, trong mắt tràn đầy nước mắt cùng không dám tin.

Mỗi lần Thanh Từ tới gần, nàng thậm chí nhìn không được co rúm lại, trong mắt đều là hoảng sợ, phảng phất như nhìn thấy yêu ma quỷ quái.

Thanh Từ lấy từ trong ngực ra một con dao nhỏ, nhẹ nhàng để sát vào hai má non mịn của Thôi Đan, xúc cảm lạnh buốt làm cho Thôi Đan trợn lớn hai mắt, nước mắt lập tức trào ra bên ngoài, rất đáng thương.

” Có phải người đang cảm thấy ta rất đáng sợ hay không? ”

Thanh Từ chậm rãi mở miệng, giọng điệu trêu đùa làm cho trong lòng Mộc Tịch Bắc tê rần, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Thôi Đan lắc mạnh đầu, Thanh Từ khinh thường cười lạnh, thu hồi dao trong tay không tiếp tục để ý tới nữ tử bên trong khuê phòng không rành thế sự này nữa.

Hai mắt Mộc Tịch Bắc lộ ra mũi nhọn lạnh thấu xương, giống như bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, phân phó Thanh Từ vài câu, Thanh Từ liền gật đầu rời đi, Mộc Tịch Bắc lại ngồi xuống bên giường, nhìn Thôi Đan kiêu diễm như hoa, nhìn không rời mắt.

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt xinh đẹp kia, người xem, người còn chính trực đầu khẩu (chỉ thiếu nữ xinh xắn mười ba mười bốn tuổi), kiêu diễm như hoa, nhưng ta lại bắt đầu khô héo rồi, người đối với tương lai còn mang theo chờ mong, đối với phu quân trong lòng còn có ảo tưởng, nhưng tâm của ta cũng đã suy yếu kiệt lực, ngày ngày uống máu giải khát.

Sáng sớm hôm sau, đầu tiên là ma ma hỉ bà tiến vào trang điểm cho Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc lại rất yên lặng không làm âm ỹ cũng không náo loạn, không bao lâu mẫu thân của Thôi di nương đẩy cửa vào, Mộc Tịch Bắc lập tức trở nên kích động.

Cổ sức nâng lên cánh tay chỉ vào yết hầu của chính mình ý bảo nói không ra lời, mẫu thân Thôi di nương vừa thấy việc thành, vui vẻ thoải mái, đánh giá chung quanh một vòng, nhưng không tìm thấy Thôi Đan, tuy nhiên lại nghĩ chắc Thôi Đan sợ người ta bắt gặp nên trốn đi rồi, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

“Mấy người các người phải chải chuốt thật đẹp cho tiểu thư, đến lúc đó đều có trọng thưởng!”

Mẫu thân của Thôi di nương vênh váo đắc ý xoay người rời đi, yên tâm nhìn thoáng qua Mộc Tịch Bắc đang bắt đầu bôi lên son màu đỏ, đắc ý nhìn đôi mắt đang tích tụ nước mắt của nàng.

Đợi đến khi mẫu thân Thôi di nương đi ra khỏi cửa, tất cả mọi người trong phòng đều dừng lại động tác, cung kính cúi đầu giữ im lặng, Mộc Tịch Bắc đứng dậy, tháo xuống trâm cài vành hoa lửa đỏ trên đầu, còn Thanh Từ ở sau nội thất ném ra một thân ảnh.

Đám người trong phòng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thật sự quá kinh khủng! Trên gương mặt kia khắp nơi đều là chi chít vết sẹo do dao rạch, da thịt lòi ra bên ngoài, vết máu ở trên mặt đã khô cạn, cả người lẫn khuôn mặt đều tiêu tụy, hết sức dữ tợn đáng sợ.

”Ngũ tiểu thư, ở cửa sau có người tiếp ứng, người có thể rời đi từ nơi đó.”

Hoá ra là người của Lục hoàng tử phái tới, một hủ bà dạy cách ăn mặc giờ phút này trầm giọng nói.

Mộc Tịch Bắc gật gật đầu, sau đó mở miệng nói:

”Nhất định phải đưa Thôi tỷ tỷ lên kiệu hoa!”

Hủ bà kia chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhưng vẫn sáng khoái trả lời:

“Ngũ tiểu thư yên tâm, mọi chuyện đều đã an bài thỏa đáng.”

Mộc Tịch Bắc mang theo Thanh Từ từ cửa sau bí mật đi ra ngoài, lên xe ngựa tiếp ứng, một đường chạy về phủ Thừa Tướng.

Giờ phút này trong phủ Thừa tướng cũng không có bao nhiêu người, bởi vì Thôi gia phụ thuộc vào Liễu gia, cho nên mấy người Liễu Chi Lan Thôi di nương đều đã đi tham gia hôn lễ.

Không sai, đúng là tham gia hôn lễ, trong phủ Thôi thị lang có một xưởng chế tạo binh khí, chỉ có điều số lượng binh khí rất lớn, nếu muốn bí mật che giấu thật sự là cả một vấn đề, dưới sự bày mưu đặt kế của Ngũ gia, Thôi gia bắt buộc phải kết thông gia cùng với phú hào Đế đô - Tôn gia.

Tôn gia là một hộ đại gia, nhiều thế hệ làm ăn buôn bán, mà Tôn gia lại lấy việc thu thập lương thực làm đầu, trong nhà có mấy vạn kho lúa, tích trữ lương thực hàng ngàn hàng vạn, có thể nuôi sống toàn bộ quân đội của Ngũ gia, cho nên Ngũ gia mới nhìn trúng Tôn gia, mà số lượng kho thóc lớn như vậy còn có một ưu thế khác chính là có thể giấu diếm binh khí, cho nên ở Ngũ gia xem ra Thôi gia cùng Tôn gia hợp tác chính là tình thế bất buộc.

Thật khéo là, Tôn gia mấy đời thay nhau truyền thừa xuống, cho đến bây giờ lại chỉ còn có một đứa con bị ngốc, mà điều kiện của Tôn gia dĩ nhiên là muốn cưới Thôi gia tiểu thư cho đứa con ngốc của mình, về phương diện này đúng là cân nhắc vì nhi tử, mà về phương diện khác nữa là cho dù Tôn gia có nhiều tiền hơn nữa cũng chỉ là thương nhân thế gia, nếu như ngồi cùng chiếc thuyền này với Thôi gia, chẳng khác nào gián tiếp được Ngũ gia che chở, có sao mà không làm?

Nhưng Thôi thị lang lại chỉ có một đứa con trai, mà trùng hợp con trai của ông cũng chỉ có một đứa con gái, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay nên Thôi Đan tâm cao khí ngạo, tự nhiên không chịu gả cho một kẻ ngu, trở thành lợi thế đấu tranh chính trị.

Đúng lúc này, một phong thư của Thôi di nương đưa tới, sai người giết chết Mộc Tịch Bắc, giải quyết tình hình khẩn cấp, lại khiến một nhà Thôi thị lang nảy sinh ý tưởng thay mặt đổi đào, để Mộc Tịch Bắc thay Thôi Đan gả cho đứa con ngốc của Tôn gia.

Mà buổi hôn lễ này cũng là muốn che giấu tai mắt của mọi người, lúc đông đảo tân khách đang ngồi trên yến tiệc, đồng thời, con trai của Thôi thị lang lại âm thầm dẫn người bí mật di chuyển lương lớn binh khí đến kho thóc của Tôn gia, cũng chính là cái gọi là một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Mộc Tịch Bắc thân là thứ nữ phủ Thừa Tướng, phối với con trai ngốc của Tôn gia vẫn còn dư dả, Tôn gia cho dù biết được tân nương không phải là con gái của Thôi thị lang, lại bởi vì trèo lên được cây đại thụ phủ Thừa tướng sẽ không dám bắt măn gì nữa, mà vấn đề đóng thuyền, có khi Mộc Chính Đức không muốn để cho Mộc Tịch Bắc chịu khổ, chắc chắn sẽ phải cất nhắc Tôn gia.

Cứ như vậy, tự dưng đem Mộc Chính Đức thủy chung vẫn duy trì trung lập trói cùng một chiếc thuyền với Ngũ gia, cũng có thể nói là cột vào một chỗ cùng với An Nguyệt Hằng. Cùng lúc đó, Thôi di nương lại trừ

được cái đình trong mắt, Thôi Đan thì vẫn như cũ đợi gả bên trong khuê phòng, Thôi gia lại bởi vì chuyện lần này được giải quyết viên mãn mà được thăng chức.

Chẳng qua toàn bộ kế hoạch đã có chút thay đổi, nhưng nếu thật sự thành công, chỗ tốt mang đến đúng là vượt xa mấy lần, mà thủ đoạn chính trị xảo diệu này, sẽ làm tất cả mọi người đạt được kết quả vừa lòng, chẳng qua chỉ hi sinh một thứ nữ phũ Thừa Tướng là nàng thôi, mỗi người đều yên tâm thoải mái, không thẹn với lương tâm!

Mộc Tịch Bắc thay xong quần áo, ngồi lên xe ngựa tiến về Tôn gia, cười lạnh, tính kế tốt cỡ nào, chẳng qua chỉ hi sinh một người như nàng, lại thành toàn mộng đẹp của bao nhiêu người, chỉ tiếc, nàng nhất định phải tận mắt chứng kiến mộng đẹp của những người này sẽ vỡ thành như thế nào!

“Ta nhất định phải nhìn xem vợ chồng Thôi thị lang, khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Thôi Đan sẽ có phản ứng ra sao!”

Thanh Từ sững sờ, nhưng khóe miệng cũng lộ ra ý cười!

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Trần... Ngày mai ta liền lặn về trường học, thật sự là quá ưu thương... Hu hu
!

26. Chương 24: Tân Nương Là Ai

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Chính Đức đã sớm chờ Mộc Tịch Bắc ở trong một con hẻm nhỏ bên ngoài phủ Tôn gia, trong lòng còn mang theo vài phần bất an.

Đêm qua đột nhiên nhận được tin tức của Thanh Từ, ông giật mình kinh ngạc, một là kinh ngạc Mộc Tịch Bắc lại bị người Thôi gia bắt đi, hai là kinh ngạc Mộc Tịch Bắc lại để ông làm những sự tình kia.

Nghe Thanh Từ nói xong một phen, người ở trong quan trường lâu như Mộc Chính Đức rất nhanh đã hiểu được dụng ý của Thôi gia, nữ nhi của mình trong lúc vô tình lại bị cuốn vào một cái âm mưu chính trị, trở thành một quân cờ.

Mộc Chính Đức dựa theo lời nói của Mộc Tịch Bắc âm thầm liên hệ với Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh, cung cấp tin tức vận chuyển binh khí cho Ân Cửu Sanh, đồng thời cũng muốn để cho người bên ngoài thấy, ông vẫn như cũ là một phái trung lập.

Mà sau khi Ân Cửu Sanh phá huỷ được Thôi gia nhất định sẽ thuận thế nắm giữ toàn bộ kho thóc của Tôn gia, phải biết rằng số lượng lương thực của Tôn gia còn lớn hơn gấp mấy lần so với quốc khố, ở La Quốc tuyệt đối là đại gia lương thực số một số hai.

Mà Ân Cửu Sanh thừa nhận phần nhân tình này, Mộc Chính Đức tự nhiên không thiếu được muốn chút chỗ tốt, âm thầm làm giàu cho mình.

Tiếng bánh xe chậm rãi vang lên, mang theo phong cách cổ xưa ý nhị, ở trong ngõ nhỏ tĩnh mịch phá lệ rõ ràng, Mộc Chính Đức xốc lên màn xe, nhìn thấy nghênh diện mà tới chính là xe ngựa phủ đệ nhà mình, mừng rỡ xoay người nhảy xuống, mấy bước đã đi tới trước cửa màn xe, đưa tay giúp đỡ Mộc Tịch Bắc bước xuống.

” Bắc bắc, Thôi gia không làm gì con chứ? ”

Mộc Tịch Bắc còn chưa đứng vững, Mộc Chính Đức đã bắt đầu quan sát từ trên xuống dưới, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

” Con rất tốt.”

Mộc Tịch Bắc cười yếu ớt trả lời, vốn dĩ Thanh Từ phải ở trong xe giờ này cũng không còn thấy thân ảnh.

Lúc này tâm tình Mộc Chính Đức mới thả lỏng, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Mộc Tịch Bắc, cũng không hỏi gì đến những việc mà Mộc Tịch Bắc đã an bài trước đó, bàn tay to lớn kéo Mộc Tịch Bắc bước vào cửa lớn Tôn gia.

Lúc này ở trong Tôn gia đã đông như trẩy hội, tơ lụa đỏ thắm buộc thành đóa hoa màu đỏ phá lệ xa hoa, nha hoàn người hầu thì bước đi như bay, bưng rượu và thức ăn lên, khách nhân thì nhao nhao nhốn nháo cầm lễ vật trong tay liên tục nói cát tường.

Lúc hai người Mộc Tịch Bắc cùng Mộc Chính đi đến phòng trước, đúng lúc vượt qua người mới quỳ lạy, một nhà Thôi thị lang ngồi ở trước bàn rượu đang cực kì đắc ý, thể hiện dáng vẻ đa mưu túc trí, còn Thôi di nương từ đầu đến cuối đều theo ở sau lưng Liễu Chi Lan, nghĩ đến nếu lần này việc thành, có lẽ Thôi gia không còn phải phụ thuộc vào Liễu gia nữa, đến lúc đó bà có thể đưa con trai của bà trở về được rồi.

” Chúc mừng! Chúc mừng nha Thôi đại nhân! Tôn nữ bảo bối của Thôi đại nhân vậy mà lại tìm được một lang quân tốt nha! ”

(Tôn nữ: cháu gái)

Giọng nói của Mộc Chính Đức đột nhiên vang lên khá to, làm cho mọi người trong đại sảnh đều ngoái đầu nhìn lại.

Khoé miệng Mộc Tịch Bắc giương lên, người tới nơi này đều nhìn ra được con trai của Tôn gia là một kẻ ngốc, nhưng không có ai dám vạch trần ra, vậy mà Mộc Chính Đức lại minh bao ám biếm nói là phu quân tốt, đây cũng không phải là bêu xấu người ta sao!

(minh bao ám biếm: trước mặt công khai khen ngợi sau lưng thì âm thầm cười nhạo)

” Hề Hề! Hề Hề...!”

Trước ngực con trai của Tôn gia treo một đóa hoa đỏ thắm, khoe miệng còn chảy nước miếng, đang cười cười ngây ngô.

Thôi thị lang vốn muốn mặc kệ cho Mộc Chính Đức đắc ý, đợi đến thời điểm cuối cùng biết nữ nhi của mình lại gả cho ” phu quân tốt ” này sao còn dám kiêu ngạo nữa.

Thế nhưng khi phu nhân của Thôi thị lang quay đầu lại nhìn thấy Mộc Tịch Bắc đứng ở bên người Mộc Chính Đức, ánh mắt tràn đầy kinh hãi, tựa như gặp quỷ, ngón tay run run rẩy rẩy chỉ vào Mộc Tịch Bắc:

” Người... Người...!”

Thôi thị lang phát giác không đúng, đồng thời cũng quay mặt lại:

” Người! ”

Bao nhiêu vui vẻ của Thôi thị lang suýt nữa mắc nghẹn, giờ khắc này, tất cả mộng đẹp đều hóa thành bọt biển!

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của phu nhân Thôi thị lang, chỉ thấy một thân váy dài màu xanh da trời trước ngực điểm hoa nhài màu trắng dạt vẩy, làm nổi bật thân hình mảnh khảnh của nữ tử, da trắng hơn tuyết, một đôi con ngươi trắng đen rõ ràng phẳng phất thiên địa sơ khai, chiếu sáng hết thấy thể gian, bờ môi phơn nộn bởi vì không bôi son, mang theo tia óng ánh, hơi cong lên, làm cho nam nhân không tự chủ được giật gật yết hầu.

Mặt Thôi thị lang cơ hồ biến thành bảng pha màu, một hồi đen một hồi trắng, ông ta đã ý thức được chuyện không tốt, nếu tân nương tử không phải Mộc Tịch Bắc vậy người kia là ai!

Mọi người chỉ sững sốt trong chốc lát, sau đó đều giữ im lặng, bởi vì không biết phía sau việc hôm nay có huyền cơ gì, nên cũng không dám tùy tiện thiên vị.

Đột nhiên, một nữ tử hét lên một tiếng chói tai, mọi người theo tiếng hét nhìn lại, khăn đội đầu của tân nương tử không biết đã rơi xuống khi nào, không phải như trong tưởng tượng mỹ mạo khuynh thành, mà là khắp mặt đầy sẹo, trên khuôn mặt da thịt đều thối rữa.

Nữ quyến lập tức tránh ra xa, thậm chí còn có tiếng nôn khan phát ra, tóm lại đều là khuôn mặt ngập tràn hoảng sợ, tránh không kịp.

Mộc Chính Đức hiển nhiên cũng rất sững sốt, ánh mắt có chút đen tối khó lường, phu nhân Thôi thị lang hét lên một tiếng chói tai liên nhào tới:

”Đan Đan! Con làm sao vậy? Con đừng dọa tổ mẫu mà Đan Đan!”

Thôi Đan bị phu nhân Thôi thị lang ôm vào trong ngực, nước mắt theo hốc mắt từng giọt rơi xuống, nước mắt mặn chát chảy xuống làn da càng thêm đau nhức, mà ngay cả muốn chạm một chút cũng là điều không thể.

Trong lòng Thôi thị lang ngập tràn lửa giận, một đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm Mộc Tịch Bắc đang cười yếu ớt, nhện không được liền phun ra một ngụm máu tươi!

”Cha! Người không sao chứ, cha!”

Thôi di nương vội vàng chạy tới, một bên đỡ Thôi thị lang ngồi xuống, một bên dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Tịch Bắc.

Mà lúc này, đột nhiên có một công tử mặc áo màu vàng sẫm thêu viên văn vọt ra từ trong đám người, chạy đến trước mặt Mộc Tịch Bắc, bộ dạng thâm tình giống như biển, giang ra hai tay, vài lần muốn ôm Mộc Tịch Bắc vào trong ngực, lại bị Mộc Chính Đức ngăn lại.

Chẳng qua trong miệng lại như cũ hô hào:

”Bắc Bắc, Bắc Bắc, vì sao nàng ra đi mà cũng không nói một lời từ biệt, ta nói rồi ta sẽ không phụ nàng, nàng vì sao không chịu tin ta!”

Mộc Chính Đức nhíu mày, còn Liễu Chi Lan lại thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi chuyện trước mắt, nếu như một nhà Thôi thị lang hôm nay có thể giải quyết được Mộc Tịch Bắc, tự nhiên là việc rất tốt, nhưng nếu như không thể, bà cũng không thể tùy tiện động thủ, khi không lại bị Mộc Chính Đức oán hận, còn có thể dính dáng đến Liễu gia.

Chẳng qua Liễu Chi Lan vốn cho rằng sự tình đã bại trận, nhưng xem ra, tình huống trước mắt lại là có chút chuyển biến, vì thế ánh mắt như có như không rơi vào trên người Thôi di nương, thầm nghĩ ”Chẳng lẽ nữ nhân ngu xuẩn này lại có thể chó ngáp phải ruồi giải quyết được Mộc Tịch Bắc? Vậy thật sự là một chuyện tốt.”

”Thừa Tướng đại nhân, ta cùng Bắc Bắc sớm đã châu thai ám kết, nhưng ở giữa lại sinh ra hiểu lầm, Bắc Bắc liền bỏ ta mà đi, ta hối hận vạn phần, hôm nay ta phát thệ ở đây, nguyện ý cưới Bắc Bắc về nhà, mong rằng Thừa tướng sẽ thành toàn.”

(châu thai ám kết: nói đơn giản là mang thai)

Vị công tử một thân hoa phục kia đột nhiên quỳ trên mặt đất, nước mắt giàn dụa, ngôn từ khẩn thiết nói với Mộc Chính Đức, nhưng trong mắt lại mang theo chút trốn tránh.

Thôi thị lang ngồi trên ghế, Thôi di nương đỡ ở bên người, ánh mắt âm ngoan rơi vào trên người Mộc Tịch Bắc, trong lòng nhện không được sôi trào lên.

Mộc Tịch Bắc, người làm hại dung nhan của Tôn nữ ta bị hủy hết, còn rơi vào kết cục như vậy, lại làm rối loạn một phen bố trí của Thôi gia, cho dù cá chết lưới rách, ta quả quyết không để một cái thứ nữ nhỏ nhen như người được tốt hơn!

Sắc mặt Mộc Chính Đức đen lại, hai mắt nheo lại, giống như hồ ly giả hoạt, tựa hồ đang lo lắng tính chân thực trong lời nói của nam tử kia, mà khoé môi của Mộc Tịch Bắc lúc này lại càng cong lên, cười cười có chút quỷ dị.

Mọi người ít nhiều có chút xôn xao, trong lòng đều do dự không thôi, chẳng lẽ vị tiểu thư phủ Thừa Tướng này đã cùng người ta châu thai ám kết? Trong lúc nhất thời tiếng bàn luận xôn xao nhiều hơn, mọi người đều mang ánh mắt dò xét nhìn về phía Mộc Tịch Bắc, có người còn mang theo xem thường, tuy nhiên mọi người vẫn hi vọng nàng có thể đưa ra một lời giải thích.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Hôm nay lúc ta tại lật xem bình luận khu Tiêu Tương, phát hiện một chuyện tình làm ta cảm giác rất đau khổ, người ta xây cái nhóm độc giả đều là muốn fan hâm mộ đăng cấp cùng ID, hơn nữa còn muốn lên truyền đặt mua Screenshots, dù vậy, cũng kín người hết chỗ, thế nhưng của choa. Căn bản là không có điều kiện liên thả vào, thế nhưng người lại như vậy chút điểm, thực tình thụ thương... Hu hu, thời điểm thần mã ta cũng có thể giống như đại thần kia...

27. Chương 25: Chém Đầu Cả Nhà

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

” Phải không? Tôn công tử, vậy ta mời ra một người công tử hãy nhìn một chút, không biết công tử có nhận ra người này không? ”

Ánh mắt Mộc Tịch Bắc lưu chuyển, lấp lánh toả sáng, không thấy một tia bối rối.

Thanh Từ từ ngoài cửa đi vào, dẫn tới một thân tố y nữ tử, dung nhan nữ tử tiều tụy, đã có chút lão thái, nam tử hoa phục đầy mặt kinh ngạc:

” Hồng muội... Sao muội lại...”

Nữ tử được gọi là Hồng muội lại khóc thương tâm gần chết, hiện ra trên khuôn mặt mệt mỏi là nồng đậm thất vọng:

” Chí Viễn, lời huynh vừa mới nói muội đều nghe thấy được, huynh không cần gạt muội nữa, muội vốn chỉ là một nữ tử đã gả cho người khác, tất nhiên không xứng được với huynh, chỉ là huynh tội gì phải gạt muội, để muội sinh lòng chờ mong!”

” Hồng muội, muội nghe ta nói, không phải như vậy! Muội nghe ta giải thích...”

Vẻ mặt của nam tử được gọi là Chí Viễn rất lo lắng, hết sức kích động, sợ nữ tử hiểu lầm.

” Không cần nói nữa, muội đã nghe thấy lời huynh nói vừa rồi, huynh cùng vị tiểu thư này mới thật xứng đôi, kể từ hôm nay, muội và huynh ân đoạn nghĩa tuyệt! ”

Hồng muội quay người liền đâm đầu vào cây cột.

Thanh Từ tay mất nhanh nhẹn, một tay kéo Hồng muội lại, Hồng muội ngã ngồi trên mặt đất, nam tử bị gọi là Chí Viễn liền vội vàng ôm Hồng muội vào trong ngực rồi nói:

” Huynh căn bản không quen biết vị tiểu thư này, đều là Đại bá, Đại bá đáp ứng ta nói chỉ cần ta chịu giả bộ như quen biết vị tiểu thư này, hủy hoại trong sạch của vị tiểu thư này, người liền đồng ý hôn sự của chúng ta, sẽ không ngăn cản nữa. ”

Mọi người liền ồ lên, có người quen biết đã nhìn về phía gia chủ Tôn gia, biết Đại bá trong miệng của nam tử này là gia chủ Tôn gia, cũng chính là phụ thân của nhi tử gốc kia.

” Tôn Chí Viễn! Người đứng là Bạch Nhân Lang, ta cung cấp chi phí ăn mặc cho người, người lại dám nói ta như vậy! Vì sao ta lại để người nói xấu đường đường là thiên kim phủ Thừa Tướng, người đừng vội ngậm máu phun người! ”

Gia chủ Tôn gia thấy vậy lập tức phủ nhận.

Tôn Chí Viễn liếc mắt nhìn nhìn đại bá của hắn, khinh thường không muốn nói thêm gì nữa, dù sao hắn cũng không thềm để ý những vinh hoa phú quý kia, vốn dĩ hắn và Hồng muội yêu nhau, nhưng Tôn gia đều một thân mùi tiền, sau khi biết được chuyện này, thế nhưng giấu hấn bức bách Hồng muội phải gả cho một người què.

Tuy nhiên thời gian hai ba năm, người què kia cũng bất hạnh qua đời, mà hắn vẫn âm thầm lui tới với Hồng muội, muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của Tôn gia.

“Bao vây nơi này lại cho ta!”

Cửa lớn Tôn gia đột nhiên tràn vào rất nhiều quan binh, mà bên ngoài lại đem Tôn gia vây chặt như nêm cối.

Trong lúc nhất thời mọi người đều loạn cả lên, không biết đã xảy ra chuyện gì, một đám có chút thất kinh, thậm chí có người vọng tưởng chạy trốn.

Mộc Chính Đức kéo Mộc Tịch Bắc lui qua một bên, thờ ơ lạnh nhạt, phần đông quan binh nhường ra một con đường, người từ phía sau đi ra chính là đương kim Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh, một thân quan phục màu vàng nhạt bên trên thêu cự mãng, làn da màu nâu nhạt dưới ánh mặt trời toả ra nhiều điểm hào quang, khóe miệng nhếch lên một đường cong mỏng manh.

Mắt sáng như đuốc, mang theo kiên nghị, chỗ sâu nhất ẩn giấu một tia nhu hòa, để người ta biết đây không phải là một người sắt lãnh huyết vô tình.

Không thể không nói, mặc dù hiện tại Ân Cửu Sanh vẫn không có cách nào chống lại An Nguyệt Hằng, nhưng nếu đợi một thời gian nữa, chắc chắn sẽ trở thành một đối thủ mạnh mẽ của An Nguyệt Hằng, tuy nhiên Mộc Tịch Bắc nhìn ra, nam nhân khí tràng cường đại này vốn không thể đấu lại An Nguyệt Hằng, bởi vì hắn không có giống được một số thành tựu như An Nguyệt Hằng, tỉ như ti tiện, tỉ như vô sỉ.

Mặc dù nói hoàng quyền ở Tây La ít nhiều có chút ý vị bị mất quyền lực, nhưng Ân Cửu Sanh từ nhỏ đã thông minh giỏi mưu lược cũng chưa từng chân chính tiếp xúc qua cuộc sống âm u, từ đầu đến cuối chưa từng cùng đường mạt lộ, nếu như chưa từng trải qua lịch luyện quyền thần, nhất định sẽ vì vậy mà trả giá bằng máu.

” Bản Hoàng tử phụng mệnh truy nã phản đảng, tất cả mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không giết không cần hỏi! ”

Lợi kiếm ra khỏi vỏ, bị giơ lên trên cao, trong nháy mắt toàn bộ đại sảnh đều yên tĩnh trở lại.

Thôi thị lang tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tan rã, ngơ ngác nhìn quan binh đông đảo trước mắt.

Ân Cửu Sanh lấy ra thánh chỉ, bắt đầu tuyên đọc:

” Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thôi thị lang cấu kết loạn đảng, tư tàng binh khí, có ý đồ tạo phản, nay lệnh cho Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh cưỡng chế giám thị, một nhà Thôi thị lang bị tịch thu tài sản chém đầu cả nhà. Tôn gia nổi giáo cho giặc, tham dự vận chuyển binh khí, biết chuyện không báo, cùng tội với Thôi gia! Ba ngày sau, chém đầu cả nhà! Khâm thủ!”

Ngoại trừ người của Thôi gia cùng Tôn gia, trong lòng những người còn lại đều thở phào dài nhẹ nhõm một hơi, chẳng qua nghĩ đến Thôi Tôn hai nhà một chân đã rảo bước tiến lên chức đại môn, vậy mà bây giờ lại rơi vào kết cục bị chém đầu cả nhà, trong lòng mọi người bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Quan trường như chiến trường, một bước sai, là từng bước đều thua, nếu không có bản lĩnh thay mưa đổi gió, thì nên học cách an phận thủ thường, thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Thiên hạ này nào có chuyện cho không đĩa bánh, vậy mà ý đồ của Thôi gia là không cần trả bất cứ giá nào đã muốn đạt được quyền lực, quả thực là người si nói mộng, nếu như Thôi gia hiểu được lấy được thì phải bỏ được, nguyện ý bỏ qua Thôi Đan đổi lấy vinh dự cho gia tộc mình, cũng sẽ không thiết kế đến trên đầu Mộc Tịch Bắc, ngược lại lại rơi xuống kết cục chém đầu cả nhà!

Tay Thôi di nương đỡ tay Thôi thị lang đã không tự chủ được buông lỏng ra, một đôi mắt nhìn trừng trừng Mộc Tịch Bắc đang cười yếu ớt, trong lòng là ngũ vị tạp trần, đau đến không muốn sống!

Hoàn toàn chính xác, mặc dù Thôi gia bị chém đầu cả nhà, nhưng Thôi di nương đã gả vào phủ Thừa Tướng, đã tính là người Mộc gia, cho nên Thôi di nương chỉ có thể trở mắt nhìn phụ huynh bị giết, mình vẫn tham sống sợ chết như cũ.

Người Tôn gia vẫn ngoan cố chống lại như cũ, nhưng binh lính Ân Cửu Sanh mang tới đều là quân tinh nhuệ, đối phó với những người người thân thể mập mạp này mà nói cũng không có gì để so nữa cả.

Lúc này, một vị quan binh lôi kéo tân nương mặt mũi đầy sẹo hướng Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh hỏi thăm: "Người này là ai?"

Ân Cửu Sanh nhìn qua nữ tử kia một chút, khuôn mặt tràn đầy vết sẹo ngang dọc, đã nhìn không ra hình dạng ban đầu, bờ môi trắng bệch sưng lên như hai cây lạp xưởng, Ân Cửu Sanh theo bản năng nhìn về phía Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc vẫn cười ngọt ngào như cũ:

"Đó là Thôi Đan, không sai."

Ân Cửu Sanh kinh ngạc nhìn Mộc Tịch Bắc, không ngờ Mộc Tịch Bắc lại độc ác như vậy, giọng điệu nhẹ nhàng giống như đang nói một chuyện râu ria không quan hệ nào đó, càng làm cho Ân Cửu Sanh khẳng định là, khuôn mặt tràn đầy vết sẹo sưng mủ đau nhức này rõ ràng là kiệt tác của nữ tử nhìn cực kì tinh khiết kia.

Mộc Tịch Bắc không thêm để ý chút nào đối diện trực tiếp với Ân Cửu Sanh, tựa như muốn nói cho hắn biết, "không sai, chính là ta làm".

Đột nhiên, trong lúc đó điện quang hỏa thạch, Thôi thị lang nâng lên thân thể mập, trong tay cầm một thanh chủy thủ sắc bén đâm về phía Mộc Tịch Bắc.

(điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa)

"Người tiểu tiện nhân này, ta muốn giết người!"

Thôi thị lang cơ hồ đã dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân gào thét xông tới.

Con người Ân Cửu Sanh co rút lại, nhanh chóng phi thân lên, một cước đá thẳng vào Thôi thị lang, nhưng Thôi thị lang đột nhiên lại vòng vo chuyển phương hướng.

Ân Cửu Sanh lại chuyển đổi góc độ lần nữa nhưng vẫn không kịp rồi, đành phải phi thân lên một tay ôm lấy Mộc Tịch Bắc, đồng thời đá một cước vào trước ngực Thôi thị lang.

Ôm nữ tử vào trong ngực, Ân Cửu Sanh có chút sững sờ, Mộc Tịch Bắc liền nở nụ cười, nam tử này nhìn như lạnh lùng vô tình thật ra lại là một người ngây thơ, thật thú vị.

"Đa tạ Lục hoàng tử cứu giúp, tiểu nữ cảm kích khôn cùng. "

Mộc Tịch Bắc chỉnh lại váy, quay người rời đi.

Tâm tình Ân Cửu Sanh cũng rất tốt liền cười một tiếng, không nói thêm gì.

Mộc Chính Đức bởi vì tham dự vào trong đó, cho nên sau khi Thôi gia cùng Tôn gia sa lưới, như cũ sẽ có rất nhiều sự tình phải xử lý, vì thế Mộc Tịch Bắc liền mang theo Thanh Từ ngồi lên xe ngựa lúc đến.

” Tiểu thư, làm sao người biết được Tôn gia khẳng định sẽ xuất ra chuyện yêu thiêu thân, mà người hết lần này tới lần khác lại là Tôn Chí Viễn? ”

Thanh Từ thật sự nghĩ không ra, vì chuyện tình còn chưa có xảy ra, tiểu thư liền để nàng đi liễu ngõ hẻm đường phố cuối cùng, mang Hồng muội đến.

Mộc Tịch Bắc nhu hòa nhìn Thanh Từ:

” Thời điểm Thôi gia phát hiện sự tình không đúng, Tôn gia vốn đã cùng Thôi gia buộc chung một chỗ, mặc dù dung nhan Thôi Đan bị hủy hết, nhưng giao dịch binh khí của hai nhà lại đang trong quá trình tiến hành, nếu như Thôi gia xảy ra chuyện, gia sản khổng lồ của Tôn gia tự nhiên cũng sẽ bị người khác nhớ thương, nói cách khác, nếu như Thôi gia thật sự xảy ra chuyện, như vậy Tôn gia cho dù xem như không có việc gì cũng sẽ mạnh mẽ bị gấn tội danh.”

” Đường nhiên còn có một khả năng, gia chủ Tôn gia đã phát giác sự tình không đúng, muốn mượn sự tình Tôn Chí Viễn nói xấu ta đầu nhập vào thuyền lớn của Mộc Chính Đức, có ông hộ giá hộ tống, không phải sẽ an tâm nhiều hơn? ”

Mộc Tịch Bắc khinh thường mở miệng nói.

Thanh Từ im lặng lắng nghe, khuôn mặt bị đốt dữ tận giờ phút này lại có chút dịu dàng, không xấu xí như trong tưởng tượng.

” Dưới tình thế cấp bách, vì giữ gìn Thôi gia, tất nhiên Tôn gia muốn lôi tiểu thư xuống nước, nhưng buồn thay tiểu thư lại làm hồng mộng đẹp Hoàng Lương của bọn hắn, tự nhiên muốn đổi pho tiểu thư một phen, nhưng động thủ ở trước mặt mọi người lại không thể thực hiện được, có thể hủy một nữ tử cũng chỉ có thủy tính dương hoa, không biết kiểm điểm thanh danh. ”

Thanh Từ nhạy cảm phân tích ra sự tình mấu chốt.

(thủy tính dương hoa: lăng loạn làm chuyện đồi bại)

” Tôn gia có thể làm được vị trí này xem ra cũng không phải cái kẻ ngu, tính kế người đều là nhân đức không nhường ai! ”

Thanh Từ mang theo chút ý lạnh.

Tôn Chí Viễn là bàng chi Tôn gia, bởi vì dòng chính chỉ có một nhi tử gốc, cho nên từ nhỏ hắn đã được dốc lòng dạy bảo, trông cậy vào kế thừa gia nghiệp, cố tình hắn lại cứ yêu Hồng muội xuất thân thấp hèn, mà chắc chắn Thôi gia sẽ không cho phép hắn cưới một người xuất thân ti tiện, không mang đến chỗ tốt gì là Hồng muội ở cùng một chỗ, liền cưỡng ép chia rẽ.

Cho nên nguyên nhân sâu xa chọn Tôn Chí Viễn là vì hắn có nhược điểm nằm ở trong tay người Tôn gia, tự nhiên là người tốt nhất đứng ra nói xấu Mộc Tịch Bắc chỉ có hắn.

Mộc Tịch Bắc nhắc lên màn xe, ánh nắng chiếu vào trên thân nữ tử, óng ánh sáng long lanh, vẻ mặt nữ tử nhu hòa, mang theo ấm áp, váy dài màu lam dán chặt da thịt trơn mềm của nữ tử, có chút sóng nước lưu chuyển, mỹ lệ không gì sánh được, chỉ là không ai biết, trong lòng của Mộc Tịch Bắc đã sớm thối rữa.

Nàng nên trở về đi xem Mộc Kiến Ninh một chút không phải sao?

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Trán, mặc dù ngẫu không có tăng thêm. Bất quá mỗi chương của ta số lượng từ đều nhiều một chút a.... Khai giảng, về sau ngẫu tận lực mỗi ngày tám điểm đổi mới, tận lực a.

28. Chương 27: Giải Quyết Hậu Hoạn

(Vũ: Đáng lẽ phải là chương 26 nhưng có lẽ có gì đó nhầm lẫn rồi. Vũ vẫn để theo bản raw nha mn. Mấy chương về sau càng ngày càng dài lại còn khó nữa. Cố thôi)

Lúc Mộc Tịch Bắc trở lại phủ Thừa Tướng thì đám người Liễu Chi Lan vẫn chưa về, mấy ngày này bị giày vò, nàng cũng có chút mệt mỏi, liền sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Song khi nhìn thấy số vải vóc và đồ trang sức chất đầy cả gian nhà, vẫn rất kinh ngạc, nhiều đồ như vậy mà không bị Liễu Chi Lan phát giác là không thể nào, cho nên nói cách khác những đồ này sở dĩ còn bình yên vô sự ở lại đây nhất định có tác động của Mộc Chính Đức ở trong đó.

Đột nhiên, Mộc Tịch Bắc cảm thấy dạ dày quặn đau một trận, trên trán dần dần rịn ra mồ hôi, Thanh Từ nhìn ra khác thường, liền vội vàng tiến lên đỡ lấy Mộc Tịch Bắc, nhưng từng giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu vẫn dần dần từ trên đầu xuống, thời điểm kiếp trước dạ dày của Mộc Tịch Bắc đã không tốt, không nghĩ tới nay đổi thân thể rồi mà vẫn còn tật xấu này.

Thanh Từ nhìn thấy Mộc Tịch Bắc khó chịu, nghĩ phải nhanh chóng ra ngoài tìm đại phu, lúc trước ở phủ Nhiếp Chính vương luôn có một đại phu chuyên môn phối qua một loại dược hoàn, chỉ cần thời điểm dạ dày bị đau liền nuốt vào thì sẽ chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng Thanh Từ cũng biết nơi này là phủ Thừa Tướng, sẽ không có đại phu chuyên môn phối dược cho Mộc Tịch Bắc.

Thanh Từ muốn đi phủ Nhiếp Chính vương trộm thuốc, nhưng thuộc hạ của An Nguyệt Hằng đều là cao thủ, cho dù võ công Thanh Từ cao cường, nhưng cũng là quả bất địch chúng, hơn nữa còn dễ dàng đem mình lâm vào tình thế nguy hiểm, lại mang đến phiền toái không cần thiết cho tiểu thư.

(quả bất địch chúng: số ít không chống lại được số đông)

” Thanh Từ, người đi nghỉ ngơi trước đi. Phỏng chừng là hai ngày này ăn uống ở Thôi gia không được cố định, lần sau ta chú ý nhiều là được. ”

Đường như nhìn thấu được ý nghĩ của Thanh Từ, Mộc Tịch Bắc liền đuổi người ra ngoài.

Mộc Tịch Bắc nằm ở trên giường, một tay ôm bụng, một tay gắt gao siết chặt chăn mền, cong lên thân thể nhỏ nhỏ, cắn chặt cánh môi, không hét ra một tiếng, làm cho người ta nhìn không được đau lòng.

Thời gian dần trôi qua Mộc Tịch Bắc rốt cuộc ngủ thiếp đi, nhưng vẫn bất an vô cùng, từ đầu đến cuối đều nhíu chặt chân mày, Thanh Từ vào được hai lần, đóng lại cửa sổ, thay Mộc Tịch Bắc sửa sang lại chăn mền, mặc dù động tác rất nhẹ, Mộc Tịch Bắc vẫn mở hai mắt ra, ánh mắt sắc bén quét về phía người tới, thẳng đến phát hiện là Thanh Từ mới nhắm mắt lại nặng nề thiếp đi.

Gần chạng vạng tối, nàng mới tỉnh lại, Thanh Từ bưng lên một chút cháo trắng thanh đạm, Mộc Tịch Bắc qua loa dùng mấy ngụm liền không động đến nữa.

Mượn ánh trăng, hai chủ tớ liền ngồi ở trước bàn câu được câu không hàn huyên, Mộc Tịch Bắc chọn lấy mấy xấp vải cầm ở trong tay, bắt đầu tự mình khâu vá.

” Lần này cả nhà Thôi gia sụp đổ, Thôi di nương sẽ không còn gây nên sóng gió gì nữa. ”

Thanh Từ nhìn gương mặt Mộc Tịch Bắc dưới ánh nến mờ mờ, có vẻ phá lệ nhu hòa, chậm rãi mở miệng.

” Ừ, Thôi di nương vốn cũng không đủ gây ra bao nhiêu sợ hãi, không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa thì càng không có ý vào, tuy nhiên nhờ cô phải nhờ tận gốc, chuyện lần này vẫn chưa xong, nếu không một ngày nào đó Thôi di nương lần nữa bị Liễu Chi Lan lợi dụng, chúng ta sẽ mất nhiều hơn được. ”

Mộc Tịch Bắc cẩn thận xe chỉ luồn kim, đường may rất tinh tế chỉnh tề, khiến người ta nhìn không ra đôi tay của nữ tử này đã từng cầm đao kiếm.

“Tiểu thư định làm gì?”

” Ngày mai nhìn tình huống rồi nói sau, một lát nữa người đưa một nửa vải vóc ở đây đến cho Mộc Tịch Hàm, lại chọn một ít màu sắc trang trọng đưa tới chỗ Lão thái phi đi. ”

Mộc Tịch Bắc nhàn nhạp mở miệng, tất cả số vải đều cuốn thành xấp, một xấp có thể làm đến mấy bộ y phục, nhiều như vậy thật sự rất lãng phí.

”Được, hôm nay nô tỳ nhìn thấy Mộc Kiến Ninh ở đằng xa, mấy ngày không thấy liền giống như đã biến thành người khác, dáng người đơn bạc phẳng phất như gió thổi qua sẽ ngã vậy, hai má thì lõm xuống dưới, lại vàng như sáp nến, xem ra Thanh Thạch tán đã phát huy tác dụng.”

Thanh Từ nhớ tới hôm nay nhìn thấy Mộc Kiến Ninh bị người đỡ ra để tìm hiểu chuyện gì xảy ra, thuận miệng nói.

Mộc Tịch Bắc nghiêm túc xe chỉ luân kim, kiếp trước nàng thường xuyên làm quần áo cho An Nguyệt Hằng, nhưng nàng vẫn chưa từng thấy hần mặc qua, hần luôn nói hần luyện tiếc tay nghề của nàng, phải cắt giữ thật tốt, sau này Mộc Tịch Bắc mới hiểu được, hần là khinh thường.

”Ngày mai Mộc Chính Đức sẽ đưa nàng ta đi.”

Mộc Tịch Bắc từ trong chuyện cũ lấy lại tinh thần.

”Chẳng lẽ Mộc Chính Đức sẽ không nhìn thấy Mộc Kiến Ninh đáng thương liền mềm lòng sao?”

Thanh Từ cảm thấy hơi khó hiểu.

Mộc tịch bắc cười yếu ớt:

”Ngày mai nhìn cũng được.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Tịch Bắc dậy thật sớm tiếp tục công việc thêu thùa, không lâu sau liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng tranh cãi ầm ỹ của nha hoàn.

Buông xuống kim khâu, đi ra ngoài, đến trong viện Mộc Chính Đức mới phát hiện, là Thôi di nương đang quỳ trên mặt đất gắt gao giữ chặt Mộc Chính Đức:

”Lão gia, cầu xin ông đừng đưa Kiến Ninh đi, ông nhìn nó xem nó đã bị bệnh thành bộ dạng như vậy, thiếp chỉ còn một người thân là nó, lão gia...”

Thôi di nương quỳ trên mặt đất, trong vòng một đêm đã tiêu tụy không chịu nổi, giống như già thêm mười tuổi, trong một đêm cả nhà Thôi gia đều bị giết, xét đến cùng thì bà không thể tránh khỏi trách nhiệm, mà hôm nay là thời gian Thôi gia bị chém đầu cả nhà, bà không thể ra cửa không nói, đã vậy còn phải trở mặt nhìn nữ nhi duy nhất của mình đang ốm yếu cũng bị mang đi, thật sự ý muốn tự tử cũng đều có.

”Khóc suốt mướt như vậy còn ra thể thống gì, ở đây làm mất mặt xấu hổ, còn không trở về nhanh đi!”

Trên mặt Mộc Chính Đức hiển nhiên đã mất kiên nhẫn.

Mộc Tịch Bắc đem một màn này nhìn ở trong mắt, sụp mắt xuống, Mộc Chính Đức quả thật là người tàn nhẫn, bằng không cũng sẽ không chọn việc xát muối lên miệng vết thương của Thôi di nương, chẳng quan tâm gì đến Mộc Kiến Ninh.

Nhưng đến thật lâu về sau, Mộc Tịch Bắc mới biết được, nam nhân này làm vậy đều là vì nàng!

”Lập tức đưa Tam tiểu thư đến thôn trang đi!”

Mộc Chính Đức không hờn giận mở miệng, sau đó hất Thôi di nương ra rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy Mộc Tịch Bắc ở trước cửa, Mộc Chính Đức sững sờ, rồi sau đó khuôn mặt liền đổi thành tươi cười:

”Bắc Bắc, sao con lại tới đây, hôm đó y phục đặt trước đã được đưa đến, cha dẫn con đi nhìn thử một chút.”

Mộc Tịch Bắc chỉ cười yếu ớt gật gật đầu, hai người vừa mới quay người, Thôi di nương liền nhào tới, nắm lại mép váy của Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc quay người nhìn sang, Mộc Chính Đức lại ở góc độ người khác không nhìn thấy nhíu nhíu mày.

”Ngũ tiểu thư, van xin con, van xin con hãy cứu Kiến Ninh, nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, chỉ cần người chịu giúp ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người!”

Trong mắt Thôi di nương hết sức phức tạp, mang theo thâm trầm hận ý, nhưng cũng dễ hiểu, dựa vào thái độ của Mộc Chính Đức đến xem, chỉ có Mộc Tịch Bắc mới có thể giúp được bà ta, bây giờ cả nhà bà đều bị chém đầu, nếu như Mộc Kiến Ninh cũng rời đi tự nhiên lòng sẽ như tro tàn.

Mộc Tịch Bắc nhăn mày lại, mắt lạnh nhìn nữ nhân điên trước mắt, miệng nhỏ phẫn nộ có chút giật giật:

” Thôi di nương, ta không thiếu trâu cũng không thiếu ngựa, việc này cũng không phải ta có thể thay đổi được, ta biết trong lòng bà không dễ chịu, nhưng bà nhất định phải chịu đựng.”

Hai mắt Thôi di nương đỏ bừng nhìn nữ tử nhỏ nhỏ trước mắt này, trong lòng kinh hãi nàng ngoan độc:

” Kiến Ninh biến thành cái dạng này rõ ràng đều bởi vì ngươi, là ngươi cho ta Thanh Thạch tán, là ngươi nói ta dùng cái này để tranh thủ sự đồng tình của lão gia, là ngươi hại cả nhà ta! Ta sẽ không bỏ qua ngươi!”

Mộc Tịch Bắc cũng không quan tâm Mộc Chính Đức đang ở đây, lạnh như băng phun ra mấy chữ:

” Là ta thì bà có thể thế nào? Không chỉ có như thế, bà không sợ đắc tội ta, con gái của bà cũng sẽ chết ở bên trong thôn trang àh!”

Thôi di nương lạnh run, trông mắt không dám tin, Thanh Từ chỉ ở sau lưng khinh thường cười cười, tựa hồ có chút chế giễu bà ta kinh hãi hiếm thấy, Mộc Tịch Bắc có bao nhiêu hung ác, không có người nào so với nàng rõ ràng nhất, năm đó An Nguyệt Hằng chẳng qua chỉ đối với Đạp Ca bảo kiếm toát ra một ánh mắt hâm mộ, nữ tử trước mắt này vậy mà lại tự chặt hai ngón tay đối với Lư gia.

Một người đối với chính mình còn tàn nhẫn đến như vậy, Thôi di nương cũng chỉ là thường thôi, Thanh Từ nghĩ, trước kia Mộc Tịch Bắc đã tàn nhẫn đến cực hạn, như vậy hiện tại trong lòng còn chứa thù hận với An Nguyệt Hằng, có phải nàng sẽ cá chết lưới rách, đến chết mới ngừng hay không!

” Lão gia, ông nhìn đi, ông đã trông thấy bộ mặt thật của nó chưa? Lão gia, ông cũng không thể bị biểu hiện giả dối nhu thuận của nó mê hoặc, nó mới là kẻ điên từ đầu đến đuôi! ”

Thôi di nương cực kỳ sợ Mộc Tịch Bắc, ngược lại lại mở miệng với Mộc Chính Đức.

Mộc Chính Đức chỉ chán ghét nhìn bà ta, không có mở miệng, Mộc Tịch Bắc lại mở miệng:

” Thôi di nương, bà còn chờ đợi điều gì nữa, bà hại chết phụ thân của bà, ca ca của bà, mẫu thân của bà, cháu gái của bà, bây giờ lại muốn hại chết luôn con gái của bà, mà hết thấy, đều tại vì bà, nếu không phải bà, bọn hần còn được hưởng thụ nịnh nọt lấy lòng của người bên ngoài, còn được hưởng thụ cuộc sống cảm y ngọc thực, mà không phải biến thành tù nhân như bây giờ! Bà mới là kẻ đầu sỏ gây nên tất cả!”

Mộc Tịch Bắc dần dần nhích tới gần Thôi di nương, đem đến cho Thôi di nương một loại áp lực cường đại, trong đầu Thôi di nương không ngừng lặp lại lời nói vừa rồi của Mộc Tịch Bắc, sau đó đột nhiên ôm lấy đầu của mình liều mạng hét lên:

” Không! Không! Không phải ta, không phải lỗi của ta! ”

Sau đó chạy ra ngoài.

Thật ra trong lòng Thôi di nương vẫn luôn vì vậy mà tự trách, nhưng vẫn tự an ủi bản thân, bây giờ Mộc Tịch Bắc chỉ là đánh tan phòng tuyến tâm lý cuối cùng của bà ta mà thôi, để bà ta triệt để không thể xoay người được nữa, một người cho dù ti tiện như bùn đất, hần cũng sẽ toả ra hào quang vạn trượng, nhưng nếu một người từ đầu đến cuối đều sống trong sự tra tấn thống khổ của bản thân, thì sẽ không có người nào có thể cứu được hần nữa.

Sắc mặt Mộc Chính Đức có chút phức tạp, tuy nhiên khi nhìn về phía Mộc Tịch Bắc vẫn hiền lành như cũ, cùng trước đó không có quá nhiều khác nhau, Mộc Tịch Bắc lại nhàn nhạt cười cười, phảng phất như người độc ác trước đó vốn không phải là nàng vậy.

Đi theo Mộc Chính Đức thử thử y phục mới đưa tới, Mộc Tịch Bắc liền trở về tiểu viện của mình.

Mộc Kiến Ninh bị đưa đi, Thôi di nương liền bị bệnh, cả ngày nằm ở trên giường, mỗi ngày đều có nha hoàn đút thuốc cho bà, nhưng thuốc kia đã sớm bị Mộc Tịch Bắc đổi đi, cho nên đời này, bệnh của Thôi di

nương sẽ không dễ dàng mà khỏi được.

29. Chương 28: Tâm Tư Chủ Mẫu

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Cuộc sống trong phủ Thừa tướng nhất thời trở nên yên bình hơn rất nhiều, nhưng mơ hồ lại xuất hiện một mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Mộc Tịch Hàm chậm rãi đi qua hoa viên, không biết muốn đi đâu, lại bị người ta chặn lại:

” Đứng lại!”

Mộc Văn Tình một thân áo ngực màu vàng nhạt, phối thêm váy dài màu đỏ, đứng ở sau lưng Mộc Tịch Hàm.

” Nhị tỷ.”

Mộc Tịch Hàm quay đầu nhìn lại, rồi sau đó cúi mi, cung kính hành lễ, không để người ta tìm được một chút tật xấu nào.

Mộc Văn Tình giật giật khóe miệng, đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới một phen, váy dài áo ngực màu hồng nhạt, phối thêm đai lưng thắt cao, phía trên nở đầy phấn hoa đào màu trắng chói lọi, trên đai lưng thêu nhánh cây bằng kim tuyến, cực kỳ xinh đẹp.

Tâm Mộc Văn Tình hung hăng thất lại, trong nhà này, nàng mới là đại tiểu thư con vợ cả, nhưng nhìn áo cùng quần của Mộc Tịch Hàm xem, gấm lưu quang Giang Nam tự tay đan, tú phượng Tinh Hương thêu vạn hoa, trâm cài chập chờn lay động, vậy mà mọi thứ so với nàng đều tốt hơn rất nhiều.

Điều này làm cho nàng có thể nào không tức đây, lúc trước bởi vì Liễu Chi Lan làm chủ mẫu, mọi thứ đều là của mình trước, nhưng bây giờ nhìn xem một thân cận phần này, phụ trợ cho Mộc Tịch Hàm càng thêm kiêu mị, quả thực khiến nàng nổi trận lôi đình!

” Bộ y phục của Tứ muội thật là xinh đẹp, tơ lụa này không biết mua ở đâu về. ”

Mộc Văn Tình không nhịn được tức giận, mất đi tỉnh táo vốn có, những ngày này nàng vẫn luôn bị không ít hạ nhân lạng lế nghị luận.

” Vải vóc tơ lụa này là Ngũ muội muội cho, ở chỗ muội còn có, nếu tỷ tỷ thích, một lát muội sẽ sai người đưa tới cho tỷ tỷ! ”

Mộc Tịch Hàm không nhanh không chậm mở miệng.

Mộc Văn Tình lại cười lạnh một tiếng:

” Thì ra là của Ngũ muội muội còn dư lại, vậy Tứ muội muội cứ giữ lại cho bản thân đi.”

Mộc Tịch Hàm hơi nhíu lông mày, trong lời nói của Mộc Văn Tình có hàm ý, người cùng Mộc Tịch Bắc đều do một mẫu thân sinh ra, nhưng nhìn xem người ta hiện tại phong quang vô hạn, người cho rằng đồ đó là tốt nhất nhưng chẳng qua chỉ là thứ người ta không cần thôi, tất cả người cứ giữ lại cho mình mặc đi.

” Văn Tình, con đang làm gì ở đây vậy!”

Liễu Chi Lan mang theo mấy tên nha hoàn đi tới.

” À, không có việc gì, con cùng Tứ muội muội đang nói chuyện, sao mẫu thân cũng tới đây. ”

Mộc Văn Tình bước lên phía trước kéo cánh tay Liễu Chi Lan.

Liễu Chi Lan đầu tiên là nhẹ nhàng nhìn lướt qua Mộc Tịch Hàm, sau đó mở miệng nói:

” Tịch Hàm, con đi về trước đi, ta muốn nói chuyện với Nhị tỷ tỷ của con.”

” Vâng, mẫu thân. ”

Mộc Tịch Hàm gật đầu cáo lui, nàng biết Mộc Văn Tình đang châm ngòi ly gián, nhưng nàng không thêm để ý, trước giờ mình cùng Bắc Bắc luôn luôn bị người ta khi dễ, Bắc Bắc còn cần mình bảo hộ, nhưng bây giờ Bắc Bắc được sủng ái, cuộc sống của mình cũng tốt hơn rất nhiều, còn có thể chăm sóc một ít hoa cỏ, tự nhiên là không còn gì tốt hơn. Mặc dù trong lòng nàng cũng có chút mất mát, nhưng người được sủng ái là muội muội của mình, nàng có gì để mà ghen ghét chứ?

Sau khi Mộc Tịch Hàm đi xa, Liễu Chi Lan bất mãn nhìn Mộc Văn Tình, lạnh giọng mở miệng nói:

” Cùng ta trở về phòng đi!”

Tựa hồ đã nhận ra mẫu thân tức giận, Mộc Văn Tình có chút mân mê miệng, cũng không dám mở miệng nữa.

Trở lại Chi Lan viện, Liễu Chi Lan cho mọi người lui xuống, khép cửa phòng lại, liền giáo huấn Mộc Văn Tình:

” Người xem một chút người bây giờ giống bộ dạng gì, bình thường ta dạy người những gì người đều quên rồi à, người là sợ người khác nhìn không ra người ghen tị, trong lòng tồn tại bất mãn sao!”

” Nhưng mà mẫu thân, mẫu thân nhìn một chút đi, hiện tại tất cả mọi người đều trèo lên đầu của con, làm sao con có thể chịu đựng được! ”

Mộc Văn Tình ủy khuất giải thích.

Lần này Liễu Chi Lan chậm lại ngữ khí:

” Bất cứ lúc nào cũng không thể tùy tiện bộc lộ cảm xúc của người trước mặt kẻ thù, nếu ngày bình thường người đùa giỡn thể hiện uy phong với bọn hạ nhân, phát cáu với họ, đó cũng là quyền lợi của chủ tử, biểu thị thân phận của người hơn người khác một bậc, nhưng trước mặt kẻ thù của mình mà một chút tâm tư nhỏ kia cũng đều thể hiện ra, sẽ cách cái chết không còn xa!”

Mộc Văn Tình cúi thấp đầu xuống, xác thực Liễu Chi Lan đã dạy bảo nàng rất nhiều lần, trước giờ nàng vẫn cho là mình đã làm rất tốt rồi, nhưng bây giờ chỉ mới qua mấy ngày, đã thành cái dạng này, quả nhiên so với mẫu thân vẫn còn kém xa.

” Được rồi, ngồi xuống đi. ”

Liễu Chi Lan nhìn Mộc Văn Tình dường như đã ý thức được sai lầm của chính mình, liền để nàng ngồi xuống.

” Hiện tại danh tiếng Mộc Tịch Bắc đang thịnh, không nên tùy tiện động đến nó, nếu không sẽ dễ dàng bị người ta bắt được nhược điểm. ”

Hai mắt Liễu Chi Lan hiện lên một tia tinh quang, giờ khắc này lại không nóng vội, Mộc Tịch Bắc có thể một lưới hết gọn Thôi gia, sao có thể là nhân vật đơn giản, xem ra trước kia nguy trang quả thật rất tốt.

” Dạ, con đã biết mẫu thân, chúng ta sẽ an tâm chờ. ”

Mộc Văn Tình vẫn không quá tình nguyện, lại đáp ứng sẽ không gây ra chuyện gì nữa.

Nhưng Liễu Chi Lan lại lắc đầu:

” Sai, Mộc Tịch Bắc là không thể động, nhưng có người vẫn có thể động được.”

Ánh mắt Mộc Văn Tình lộ ra nghi hoặc, nghĩ một lát lại đột nhiên kinh ngạc:

” Mẫu thân, ý của người là nói Mộc Tịch Hàm.”

” Không sai. ”

Liều Chi Lan gật gật đầu, trong hai mắt tràn đầy tính toán, liền để cho Mộc Tịch Bắc kiêu ngạo thêm mấy ngày nữa đi.

Giờ phút này, rốt cuộc trong mấy ngày chiến đấu hăng hái Mộc Tịch Bắc cũng đã hoàn thành công việc trong tay, nhẹ nhàng thở dốc một hơi, liền có chút hưng phấn gọi to ngoài cửa.

” Thanh Từ! ”

Thanh Từ đẩy cửa vào, mở miệng hỏi:

” Tiểu thư?”

Mộc Tịch Bắc ngồi ở trên giường, vầy vầy tay:

” Lại đây.”

Thanh Từ lên tiếng trả lời rồi đi tới, lại không rõ Mộc Tịch Bắc muốn làm cái gì, Mộc Tịch Bắc đứng lên, đem thành quả mấy ngày này so thử trên người Thanh Từ, sau đó mở miệng nói:

” Thay thử xem.”

Thanh Từ sững sốt một chút, sau đó mím chặt đôi môi không lên tiếng, im lặng đổi lại xiêm y Mộc Tịch Bắc đưa tới.

Mộc Tịch Bắc gật gật đầu:

” Cũng không tệ lắm.”

Giờ khắc này Thanh Từ mặc một thân váy dài màu trà nhạt, phía trên thêu lên hoa trà màu trắng sữa, nhiều điểm chỉ bạc phát ra quang mang trong suốt, thắt lưng bó chặt, rất thuận tiện cho nữ tử đi lại nhiều, vạt áo cũng không dài, làm cho người ta có một loại cảm giác đơn giản thoải mái, phối hợp với khí chất lạnh lùng xơ xác tiêu điều của Thanh Từ, ngược lại dị thường cao quý.

Mộc Tịch Bắc nhìn một chút, sau đó mở miệng nói:

” Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không, ta lại sửa lại một chút.”

Thanh Từ cũng không nói chuyện, chỉ lắc lắc đầu, sau đó Mộc Tịch Bắc lại cầm lấy một bộ quần áo khác:

” Thử cái này xem.”

Thanh Từ hết sức yên tĩnh dựa theo lời nói của Mộc Tịch Bắc đi thử tiếp, động tác lưu loát đổi lại một bộ váy dài màu tím sậm khác, chỉ là mỗi lúc chạm đến quần áo, luôn rất cẩn thận rất nhẹ nhàng.

Một bộ khác là màu tím sậm đối vạt váy dài, trước ngực in nhánh cây màu tuyết trắng, phía trên thêu mấy điểm đỏ tươi, chỗ làn váy là từng đóa lớn hoa nhài, phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi thơm.

Mộc Tịch Bắc thấy hai bộ đều rất phù hợp, không khỏi lộ ra hiểu ý cười cười:

” Quần áo người rất ít, cả ngày lại lẩn lộn ở bên ngoài, rất dễ làm tổn thương làn da, cho nên trước hết cứ mặc mấy bộ này trước, về sau ta sẽ làm thêm cho người mấy bộ nữa.”

Từ đầu đến cuối Thanh Từ đều cúi đầu, không nói gì, Mộc Tịch Bắc thử dài, liền làm cho nàng đi nghỉ ngơi.

Thanh Từ cầm lấy hai bộ quần áo không nói một lời liền đi ra cửa, dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy nha hoàn về đến gian phòng, đóng cửa phòng lại, trong chớp mắt ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt óng ánh chảy từ trên mặt xuống.

Thanh Từ vẫn không nhúc nhích cầm quần áo ngồi ở trên giường, không biết suy nghĩ cái gì, làm một giọt nước mắt rơi vào trên quần áo, vội vàng hốt hoảng lau đi.

Thẳng đến chạng vạng tối, Thanh Từ mới lần nữa xuất hiện ở trước mặt Mộc Tịch Bắc, đã thay lại kiện váy dài màu trà nhạt.

Mà giờ phút này Liễu Chi Lan cũng đã bắt đầu động tác, gọi người kêu Mộc Tịch Hàm tới, Mộc Văn Tình yên lặng đang ngồi ở một bên.

” Mẫu thân. ”

Mộc Tịch Hàm có chút cảnh giác, Liễu Chi Lan không phải là nhân vật dễ đối phó, điểm ấy nàng vẫn luôn thâm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

” Tịch Hàm tới rồi, nhanh ngồi đi. Hôm nay mẫu thân tìm con đến đây cũng không có chuyện gì khác, chỉ nghe nói con trồng không ít bồn hoa, muốn học hỏi chút kinh nghiệm từ con.”

Liễu Chi Lan hết sức hiền lành, một chút cũng không làm khó xử Mộc Tịch Hàm.

” Không biết mẫu thân muốn hỏi cái gì? ”

Tâm Mộc Tịch Hàm vẫn treo lên.

Liễu Chi Lan nâng chén trà lên, mở miệng nói:

” Ta thích Đỗ Quyên, không biết muốn nuôi sống Đỗ Quyên cần phải chú ý những cái gì?”

” Rễ cây hoa Đỗ Quyên tương đối mỏng, đã sợ ngập lại sợ hạn, cho nên cần được tưới nước, nhưng cũng không thể tưới quá nhiều, làm cho thổ nhưỡng ướt đầm là được, kị nông mạ, đại mạ, những cái này đều sẽ làm cho rễ cây bị khô héo. ”

Mộc Tịch Hàm mở miệng trả lời.

Trước đó vài ngày, Mộc Chính Đức vung tay lên, mua không ít hoa cỏ cho Mộc Tịch Hàm vốn xưa nay yêu thích hoa cỏ, chuyên môn để cho Mộc Tịch Hàm chăm sóc, cho nên rất có tâm đắc.

Về mặt Liễu Chi Lan một bộ hiểu rõ:

” Thì ra là như vậy, xem ra sau này ta phải dặn dò những nô tài kia thật tốt, vậy nuôi hoa Nhài lại phải chú ý những cái gì? Văn Tình rất thích hoa nhài, nhưng lại không được khéo tay như con, cho nên đều để hạ nhân chăm sóc.”

Mộc Tịch Hàm dần dần có chút hào hứng, không còn câu nệ giống như ban đầu nữa:

” Hoa nhài thích ẩm áp, phải đặt ở nơi có đầy đủ ánh nắng, rất sợ lạnh, nhưng lại không sợ nhiệt độ cao, lại rất khác biệt với mẫu đơn, cần phải tưới nước rất nhiều, mới có thể sống được.”

Bộ dạng Liễu Chi Lan còn thật sự lắng nghe hết sức nghiêm túc:

” Haizz, nếu sớm đi hỏi con thì tốt rồi, cũng không đến mức làm mấy bồn

hoa trong phòng đều dưỡng cho chết.”

“Nếu như mẫu thân thích, ở chỗ con đang có mấy bồn, mẫu thân cùng Nhị tỷ có thể nuôi thử xem, nếu có vấn đề gì, có thể gọi con tới.”

Mộc Tịch Hàm trả lời.

Liễu Chi Lan mừng rỡ gật gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, sau đó mở miệng hỏi:

” Tịch Hàm, vậy con thích hoa gì?”

” Con thích Cúc Vạn Thọ. ”

Mộc Tịch Hàm mở miệng nói, trong lòng thoáng buông xuống đề phòng, xem ra hôm nay Liễu Chi Lan thật sự chỉ hỏi thăm đến hoa cỏ.

Mộc Văn Tình hơi kinh ngạc:

” Người thích Cúc Vạn Thọ à? Ta nghĩ rằng người cùng Ngũ muội giống nhau, đều thích Mẫu đơn chứ.”

Mộc Tịch Hàm sững sờ, sau đó nói:

” Yêu thích cuối cùng sẽ có khác biệt.”

” Cũng đúng, dù sao tính cách hai người tỷ muội các con cũng khác biệt, được rồi, sắc trời cũng không còn sớm nữa, con sớm trở về nghỉ ngơi đi. ”

Liễu Chi Lan hạ lệnh đuổi khách.

Mộc Tịch Hàm liền đứng dậy cáo lui, nhưng trong lòng lại nghĩ nếu đều đã tặng cho Liễu Chi Lan cùng Mộc Văn Tình, vậy cũng mang mấy bồn Mẫu đơn tặng cho Mộc Tịch Bắc luôn đi.

” Mẫu thân, nàng ta thật sự sẽ đưa Mẫu đơn qua cho Mộc Tịch Bắc sao?

Mộc Văn Tình mở miệng hỏi, đêm nay làm nhiều như vậy, chính là muốn để Mộc Tịch Hàm có thể tặng hoa cho Mộc Tịch Bắc.

” Đương nhiên sẽ.”

Ánh mắt Liễu Chi Lan thâm trầm, không biết rốt cuộc đang tính kế gì.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Nhìn xem, mấy ngày gần đây nhất ta có phải rất ngoan hay không, viết nhiều đến mấy trăm chữ... Ừ, vì sao không có đề cử cho ta... Xoắn xuyết

Thôi đi nương đở, Liễu Chi Lan đang gắng sức đuổi theo.

30. Chương 29: Hình Nhân Trong Chậu Hoa

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cố Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Tịch Hàm sau khi trở về liền suy nghĩ về hoa cỏ cả nửa ngày, trái chọn phải tuyển, rốt cục chọn ra hai bồn Mẫu đơn màu đỏ nở cực lớn, liền sai người mang tới cho Mộc Tịch Bắc.

” Tiểu thư, Tứ tiểu thư tới. ”

Thanh Từ lạnh lùng mở miệng.

Mộc Tịch Bắc buông quyển sách trên tay xuống, nhìn ra cửa:

” Để cho nàng vào đi.”

Mộc Tịch Hàm cười yếu ớt đi đến, tinh tế đánh giá Mộc Tịch Bắc một phen, không thấy điều gì bất ổn liền thoáng an tâm.

Mộc Tịch Bắc đứng dậy chào đón:

” Tỷ tỷ sao lại tới đây?”

” Ta làm cho muội hai kiện y phục, biết muội bây giờ không thiếu, nhưng vẫn không yên lòng. ”

Mộc Tịch Hàm chậm rãi mở miệng, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn cảm thấy vị muội muội nhìn từ nhỏ đến lớn này có chút không giống như trước, cho dù mặt mày mỉm cười, không có một chút giả tạo, nhưng vẫn mơ hồ khiến nàng cảm thấy khí thế kinh tâm.

” Đa tạ một phần tâm ý của tỷ tỷ, không biết gần đây tỷ tỷ sống thế nào?”

Mộc Tịch Bắc nhấp nhẹ một ngụm Bách hoa trà Thanh Từ đưa tới, đôi mắt mang theo chút dò xét.

” Sống rất tốt, muội được phụ thân yêu thích nên thời gian này cuộc sống của tỷ cũng tốt hơn rất nhiều, nhưng Bắc Bắc, cây to đón gió, ở sau hậu viện, muội càng được sủng ái thì càng phải cẩn thận, không nên đắc tội với mẫu thân.”

Trong mắt Mộc Tịch Hàm lóe lên một tia lo lắng.

Mộc Tịch Bắc thu hồi ánh mắt dò xét, tựa hồ Mộc Tịch Hàm thật sự quan tâm mình, còn nếu không phải vậy, chắc chắn do nàng ta nguy trang quá tốt, chẳng qua căn cứ trí nhớ trong quá khứ, nàng không nghĩ rằng Mộc Tịch Hàm có thể giấu giếm được mình, chỉ có điều lòng người mà, thật sự là thứ khó đoán nhất, trên thế gian này sẽ có điều gì vĩnh hằng chứ?

” Tỷ tỷ ném thử Bách hoa trà đi, về sau đừng vất vả như vậy, nếu có cần cái gì, cứ sai người đến nói với muội.”

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng đảo qua hai kiện y phục Mộc Tịch Hàm làm cho nàng, không có biểu hiện gì nhiều, trong lòng của nàng, chỉ chứa một người là Thanh Từ.

” Muội nói đến hoa ta mới nghĩ đến, ta mang tới cho muội hai bồn Mẫu đơn nở rất đẹp, có thể đặt ở ngoài cửa.”

Mộc Tịch Hàm như nhớ ra việc gì đó.

Mộc Tịch Bắc gật gật đầu, thật ra nàng cũng không có thích hoa cỏ gì cả, chỉ cần đẹp mắt nàng đều cảm thấy không sai, dù sao hoa có đẹp hơn nữa trước sau gì cũng sẽ lụi tàn.

” Ha ha, muội chỉ sợ không tới mấy ngày sẽ bị muội dưỡng chết, đến lúc đó lại làm tỷ tỷ thương tâm.”

Mộc Tịch Bắc đổi lại khuôn mặt tươi cười.

Mộc Tịch Hàm dường như hơi kinh ngạc khi nàng thân thiết, lại không biết ngay từ lúc đầu Mộc Tịch Bắc đã đánh giá nàng, không phải xác định Mộc Tịch Hàm có thật sự đối tốt với mình hay không, mà để xác định nàng ta không phải địch nhân của mình.

Trái tim của Mộc Tịch Bắc, sớm đã hư thối từ bên trong, không phải ai dùng cái gọi là chân tình, không oán không hối hận đối nàng nàng sẽ trả chân tình lại, đã trải qua nhiều Phù Hoa trên thế gian, nàng chính là nữ tử vô tình nhất.

” Không sợ, nếu như muội không có thời gian, ta sẽ tới xem một chút, nếu có vấn đề gì muội cứ sai người gọi ta một tiếng, ta liền tới. ”

Mộc Tịch Hàm tựa hồ bị tươi cười của Mộc Tịch Bắc cuốn hút, trong chớp mắt đó chỉ cảm thấy cả căn phòng sáng ngời.

Hai người rảnh rỗi lại hàn huyên vài câu, Mộc Tịch Hàm liền cáo từ trở về. Mộc Tịch Bắc ngồi xổm ở cửa phòng, nhìn bồn Mẫu đơn nở cực kỳ diễm lệ kia, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng sờ lên cánh hoa màu đỏ, cười khẽ một tiếng, liền quay người tiến vào.

Lúc chuẩn bị nghỉ ngơi, mơ hồ cảm thấy đau bụng, nhưng không quá rõ ràng, nên Mộc Tịch Bắc cũng không để ở trong lòng, liền sớm đi nghỉ ngơi.

Thế nhưng đến nửa đêm, dạ dày lại truyền đến từng trận quặn đau, giống như muốn lấy mạng của nàng, thân thể nho nhỏ quần ở trong chăn, một tay gắt gao nắm chặt chăn mền, mồ hôi trên đầu cơ hồ dính ướt cả gối đầu.

Mộc Tịch Bắc gắt gao chống đỡ, không kêu bất luận kẻ nào, đột nhiên một trận đau nhức phiên giang đảo hải khiến thân thể nữ tử cứng ngắc, rớt xuống trên mặt đất.

(Phiên giang đảo hải: sóng cuộn biển gầm, ý nói trong lòng chấn động)

Rầm một tiếng, ngay lúc đó Thanh Từ liền xuất hiện, trong màn đêm tối đen như mực lại có thể tìm tới chính xác vị trí của Mộc Tịch Bắc, nhanh chóng thấp nền lên, dìu Mộc Tịch Bắc lên giường.

Thanh Từ nhìn Mộc Tịch Bắc giống như được vớt ra từ trong nước, quay người chạy ra ngoài.

“Thật xin lỗi, Thanh Từ cô nương, lão gia thật sự đã đi nghỉ rồi!”

Gã sai vặt gác đêm có chút bất mãn nhìn người vừa tới, hắn vừa mới ngủ gật, lại bị người đánh thức.

” Tránh ra! ”

Thanh Từ rút ra một thanh bảo kiếm mang theo trong người, đặt kiếm ở trên cổ gã sai vặt, cặp mắt kia lộ ra sát khí kinh người.

Hai chân gã sai vặt không ngừng run rẩy:

” Thanh... Thanh... Thanh Từ cô nương, có chuyện gì cứ từ từ nói.”

Đầy mắt hàn quang, Thanh Từ chỉ nói:

” Gọi Mộc Chính Đức đi ra đây!”

” Nhưng...Nhưng...Nhưng mà... ”

Gã sai vặt run run rẩy rẩy mở miệng, trong phòng lại truyền ra tiếng nói nặng nề:

” Xảy ra chuyện gì?”

Mộc Chính Đức đẩy cửa ra, nhìn Thanh Từ, hắn đối với thị nữ bị hủy dung này khắc sâu ấn tượng, lúc trước Mộc Tịch Bắc bị bắt cóc, Thanh Từ một thân võ công cao cường khiến Mộc Chính Đức đều nheo mắt lại, thậm chí còn hoài nghi nàng ta đến bên người Mộc Tịch có phải có mục đích gì hay không, chỉ có điều vẫn không tra ra thân phận của cô gái này.

” Đi mời thái y! Tiểu thư bị bệnh. ”

Thanh Từ thu kiếm, mắt lạnh nhìn Mộc Chính Đức.

Mộc Chính Đức sững sờ, sau đó hoang mang hoảng loạn phái người đi mời thái y, đồng thời sai người gọi đại phu trong phủ xem bệnh cho Mộc Tịch Bắc trước.

” Bắc Bắc không thoải mái ở chỗ nào!”

Mộc Chính Đức vội vàng choàng bộ y phục, liền bước đi như bay chạy tới viện của Mộc Tịch Bắc.

Thanh Từ nhìn Mộc Chính Đức một chút, keo kiệt mở miệng phun ra hai chữ:

” Đau bụng!”

Mà bên kia, lúc Thanh Từ đi tìm Mộc Chính Đức, Liễu Chi Lan liền chiếm được tin tức, không khỏi vội vàng đứng dậy, dự định đi xem trò hay.

Mộc Văn Tình cũng bị kinh ngạc, trong lòng cũng không kìm nén được kích động, nàng vốn nghĩ chắc còn phải chờ thêm mấy ngày nữa, không ngờ được ông trời cũng hỗ trợ, lúc này đã xảy ra chuyện.

Thời điểm hai người đi đến, Mộc Chính Đức đang thông thả đi qua đi lại, đại phu trong phủ đang bắt mạch cho Mộc Tịch Bắc, Mộc Hải Dung cùng Mộc Tịch Hàm đều đứng ở một bên, tựa hồ có chút lo lắng.

” Lão gia, đứa bé Bắc Bắc thế nào rồi!”

Người Liễu Chi còn chưa vào tới cửa thì đã truyền đến giọng nói lo lắng, sau khi vào cửa liền nháy mắt với Mộc Văn Tình.

Mộc Văn Tình gật gật đầu, đá đá chậu hoa kia ra ở giữa cửa, nếu không cẩn thận, liền sẽ bị vấp té.

Mộc Chính Đức nhìn bà một cái, cũng không trả lời, Liễu Chi Lan cũng không hỏi tiếp, chỉ nhìn về phía trên giường.

Mộc Tịch Bắc nhú chặt lông mày nằm ở nơi đó, trên đầu thỉnh thoảng chảy xuống giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu, đôi môi bởi vì thiếu nước mà hơi trắng bệch, nhưng lại không hề phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Trong mắt Liễu Chi Lan lóe lên một tia thâm ý, trên mặt lại là vô cùng lo lắng.

Lúc này, Chúc Cầm vội vàng bưng nước tiến đến, bởi vì đi lại gấp gáp, lập tức vấp phải bồn Mẫu đơn ở trước cửa.

Rầm một tiếng, chậu hoa tinh mỹ trong nháy mắt bể nát, Mộc Chính Đức bất mãn nhìn sang, tức giận nha đầu này làm việc bất cẩn, Chúc Cầm cuống quýt quỳ xuống, một bên dọn dẹp mảnh vỡ, một bên nói:

” Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng!”

Mộc Chính Đức còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Chúc Cầm phát ra tiếng thét chói tai

” Aaa!”

Chúc Cầm bị dọa sợ lập tức ngã ngòai xuống đất, làm đổ cả chậu nước, một tay che miệng, một tay chỉ vào bùn đất bên trong chậu hoa.

Liễu Chi Lan chớp thời cơ quát lớn:

” Nha đầu nguời làm việc như thế nào vậy, Ngũ tiểu thư còn đang bệnh, nguời ngạc nhiên làm cái gì!”

Mộc Chính Đức nhìn dáng vẻ của Chúc Cầm liền đi tới, nhìn bùn đất phân tán ở trong chậu hoa cư nhiên lại nằm một con búp bê, gạt bùn đất ra, nhặt lên búp bê kia, trong nháy mắt lửa giận ngút trời!

Mọi nguời nhìn sang trong tay Mộc Chính Đức, một con búp bê mặc váy màu lam nhạt phía trên dán tờ giấy, tựa hồ viết ngày tháng năm sinh còn có tên của một nguời, mà trên nguời búp bê lại cắm vô số cây ngân châm.

Mọi nguời không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, tựa hồ hiểu được vì sao Ngũ tiểu thư đột nhiên lại bị bệnh nặng như vậy, một đám không có ai dám lên tiếng!

Sắc mặt Mộc Tịch Hàm trắng bệch, không dám tin nhìn búp bê trong tay Mộc Chính Đức, Mộc Chính Đức nhìn mặt Thanh Từ, cổ nén giận dữ nói:

” Hoa này ở đâu ra!”

Trong lòng Mộc Tịch Hàm lạnh đi một nửa, khăn trương túm chặt váy áo, lại không biết nên mở miệng như thế nào, nàng thật sự không biết vì sao trong chậu hoa nàng đưa cho Bắc Bắc lại có thứ nguyên rửa ác độc như vậy!

Thanh Từ như có điều suy nghĩ nhìn Mộc Tịch Hàm, chỉ tiết mở miệng nói:

” Là lúc tối Tứ tiểu thư đưa tới!”

Liễu Chi Lan cùng Mộc Văn Tình đều không tiếp tục mở miệng, không dính dáng một tia hiềm nghi, giờ phút này Liễu Chi lại mở miệng duy hộ:

” Lão gia, Tứ tiểu thư cùng Ngũ tiểu thư đều do một mẹ sinh ra, cho dù hoa này là Tứ tiểu thư đưa tới chắc cũng có gì đó hiểu lầm!”

Thanh Từ lười đối thoại với Liễu Chi Lan, không hề nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Mộc Tịch Bắc nằm ở trên giường chịu đựng đau đớn tra tấn, trong mắt dần hiện ra sát ý!

Hai mắt Mộc Chính Đức sắc bén nhìn thoáng qua Mộc Tịch Hàm, cái nhìn kia khiến trong lòng Mộc Tịch Hàm sinh ra đau đớn, có hoài nghi cũng có dò xét, làm cho lòng của nàng không khỏi run rẩy mấy cái!

” Trước tiên dẫn Tứ tiểu thư đi, không có lệnh của ta không cho phép rời phòng nửa bước! ”

Mộc Tịch Hàm lão đảo một cái, mang theo bị thương!

—— Đề lời nói với nguời xa lạ ——

Ừ, nhìn xem nguời ta liễu chi lan...

31. Chương 30: Điều Thối Lui Một Bước

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Không thể không nói, Liễu Chi Lan so với Thôi di nương có tâm kế hơn rất nhiều, chuyện này từ đầu tới đuôi căn bản tìm không ra manh mối gì liên quan tới bà, thành công giấu mình đến phía sau màn.

Đồng thời gián tiếp châm ngòi tình cảm giữa hai tỷ muội này, hiện tại Mộc Chính Đức đặt Mộc Tịch Bắc trong lòng, nếu Mộc Tịch Bắc tin việc này do Mộc Tịch Hàm hạ độc thủ, như vậy từ giờ Mộc Tịch Hàm ở trong phủ sẽ không còn ngày tháng dễ chịu nữa, thậm chí còn vì vậy mà ghi hận Mộc Tịch Hàm.

Một mặt khác, cho dù Mộc Tịch Bắc không tin, hôm nay cũng bởi vì búp bê kia mà rước lấy ốm đau, cũng coi như hành hạ Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Hàm lại bởi vì thái độ bất công cùng ánh mắt hoài nghi mà bị tổn thương, Liễu Chi Lan cũng không tin, giữa hai người này sẽ không xảy ra ngăn cách.

Giày vò nửa đêm, Từ ngự y ở trong cung rất nhanh bị mời tới.

” Từ đại nhân, không biết bệnh Bắc Bắc thế nào? ”

Mộc Chính Đức có chút lo lắng nhìn ngự y trước mắt.

Từ ngự y có chút nhíu mày, nghĩ nghĩ sau đó mở miệng nói:

” Dạ dày của lệnh ái cực kỳ không tốt, có thể do thời gian dài ăn uống không ổn định tạo thành, cũng có thể là do trước kia ăn phải gì đó không được tốt, đã thương tâm khí, phải chú ý điều dưỡng, nếu không sẽ gặp bệnh nặng.”

Trong lòng Mộc Chính Đức sinh ra một tia áy náy, nếu không phải hấn sơ sẩy, cũng sẽ không để Bắc Bắc lại gặp nhiều bệnh trạng như vậy.

” Mong Từ đại nhân cấp cho cái toa thuốc tốt để hảo hảo điều dưỡng, còn cần phải chú ý những việc gì nữa.”

Liễu Chi Lan giống như một Chủ mẫu tốt bụng, lo lắng mọi chuyện.

Mộc Chính Đức lại cau mày, ngồi xuống bên giường, muốn để thân thể nhỏ nhỏ kia giãn ra, không nên cứng nhắc như vậy, nhưng ai ngờ Mộc Tịch Bắc chỉ gắt gao nắm chặt chăn trên giường, cứng nhắc giống như pho tượng.

Đau lòng đem người nhỏ nhắn xinh xắn ôm vào trong ngực, bàn tay to vỗ nhẹ lưng Mộc Tịch Bắc, ánh mắt xa xăm, Mộc Chính Đức thở dài một hơi, không biết suy nghĩ cái gì.

Thanh Từ vốn định ngăn cản, nhưng nhìn Mộc Chính Đức cô đơn như thế, thì không mở miệng.

” Lão gia, sắc trời đã rất muộn, vẫn nên đi về trước đi.”

Liễu Chi Lan mở miệng khuyên nhủ, mắt sắc nhìn Mộc Tịch Bắc mang theo vài phần thâm ý, bà vẫn luôn cảm thấy lão gia phá lệ để ý đứa bé này, cho nên lúc ban đầu mới muốn giết nó, chỉ không nghĩ tới, lão gia lại sùng ái nó như vậy, thậm chí Mộc Tịch Bắc chỉ trong một đêm đã không còn giống như xưa.

“Các người đều trở về trước đi, ta đợi ở chỗ này một chút nữa.”

Mộc Chính Đức nhật nhèo mở miệng, lộ ra một tia mỏi mệt.

Liễu Chi Lan gật gật đầu, liền dẫn mọi người rời khỏi tiểu viện của Mộc Tịch Bắc.

Thanh Từ nhẹ nhàng đóng cửa lại, canh giữ ở cửa, còn Mộc Tịch Bắc sau khi uống vào đơn thuốc thái y kê đã chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn nhíu chặt lông mày, vô cùng bất an.

” Ngủ đi ngủ đi, Bắc Bắc của ta. ”

Mộc Chính Đức từ đầu đến cuối dịu dàng vuốt bụng Mộc Tịch Bắc, nghĩ làm dịu đi một ít đau đớn cho nó.

Vốn Mộc Tịch Bắc đang cảnh giác, nhưng có lẽ bị đau đón tra tấn, thế nhưng ở trong lòng ngực rộng lớn kia dần dần ngủ say.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mộc Tịch Bắc phát hiện Mộc Chính Đức vẫn canh giữ ở bên giường của mình, không khỏi hơi kinh ngạc, cũng không biết Mộc Chính Đức đã trông một đêm, hay là dậy sớm lại chạy đến.

Mộc Tịch Bắc nhìn người phụ thân trên danh nghĩa này, vẫn còn có chút nghi không ra, vì cái gì ông lại đơn độc đối tốt với mình như vậy, nếu thật sự yêu thương mình như vậy, vì sao lúc trước lại vứt bỏ mình không thềm để ý.

” Tỉnh? ”

Mộc Tịch Bắc chậm rãi mở miệng, trong mắt Mộc Chính Đức lóe lên một tia kinh hãi.

” Bắc Bắc thế nào rồi, dạ dày còn đau không? ”

Mộc Chính Đức mở miệng lần nữa.

” Con không sao, con búp bê đêm qua đau rồi? ”

Mộc Tịch Bắc vừa dứt lời, đoàn người Liễu Chi Lan lại tới đây.

Mặc dù đêm qua Mộc Tịch Bắc đau đón, nhưng vẫn rất thanh tỉnh, trực giác mách bảo chuyện này không phải đơn giản như vậy, hóa là Mộc Tịch Hàm tặng, nếu xảy ra chuyện tự nhiên sẽ hoài nghi đến trên đầu nàng, ai lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy!

” Bắc Bắc tỉnh rồi, ta bảo phòng bếp làm cho con chút thức ăn nóng bồi bổ, con mau dùng chút đi.”

Liễu Chi Lan dịu dàng mở miệng.

” Đa tạ mẫu thân quan tâm. ”

Mộc Tịch Bắc lãnh đạm tiếp nhận, tiện đà bắt đầu xem xét búp bê trong tay.

Nhỏ từng cây châm trên người búp bê ra, nhìn ngày sinh tháng đẻ phía trên, lại nhìn vãi vóc một chút, trong mắt lóe lên một tia thâm trầm.

Liễu Chi Lan tiện đà mở miệng nói:

” Lão gia, mang nha đầu Tịch Hàm kia đến tra hỏi một chút đi, có lẽ có gì đó hiểu lầm cũng nên?”

Mộc Chính Đức nhẹ gật đầu, chỉ chốc lát, vẻ mặt có chút tiêu tụy Mộc Tịch Hàm lần nữa xuất hiện trong phòng, trông thấy thân ảnh Mộc Tịch Bắc đang ngồi, vẫn nhịn không được tiến lên hỏi thăm:

” Bắc Bắc, thân thể muội thế nào rồi, còn có chỗ nào khó chịu không?”

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng nắm lấy tay của nàng:

” Tỷ tỷ yên tâm, muội tin tưởng việc này không phải do tỷ gây nên. ”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Mộc Tịch Bắc kia, làm cho trong lòng Mộc Tịch Hàm ảm áp, đây là muội muội mình bảo hộ từ nhỏ mà.

Trong tâm Mộc Tịch Bắc cũng không thật sự tin tưởng người như Mộc Tịch Hàm, mà chỉ dựa theo suy đoán nàng ta sẽ không làm như vậy.

Hốc mắt Mộc Tịch Hàm chứa đầy nước mắt, gắt gao nắm chặt tay Mộc Tịch Bắc, dường như có chút kích động.

” Cha, người nhìn một chút vãi vóc này là từ đâu đến?”

Mộc Tịch Bắc đầu tiên là hỏi thăm.

Mộc Chính Đức nhìn một chút, không có lên tiếng, Mộc Văn Tình lại đột nhiên mở miệng:

” Vãi này sao lại giống thuỷ tỵ vậy dài mà hai ngày trước Tứ muội muội mặc vậy?”

Mộc Tịch Bắc nhú nhú mày, ở chỗ Mộc Tịch Hàm sợ là có phản đồ.

Hôm qua Mộc Tịch Hàm cơ hồ suy nghĩ cả một đêm, cũng suy nghĩ cẩn thận rất nhiều, cái thứ nhất nghĩ tới chính là Liễu Chi Lan đột nhiên hỏi cách nuôi dưỡng hoa như thế nào, dường như Liễu Chi đã nắm chắc trong lòng nàng lo nghĩ cho Mộc Tịch Bắc, nên tiến hành lợi dụng sự quan tâm của nàng đối với Mộc Tịch Bắc.

Nhưng bây giờ, mình căn bản không có cách nào chứng minh mình trong sạch, vẻ mặt không khỏi có chút mất mát. Tuy nhiên nghĩ đến Mộc Tịch Bắc tin tưởng nàng, thì lại cảm thấy không còn khổ sở như vậy nữa.

Mộc Tịch Bắc lại đem ánh mắt nhìn lên trên chữ viết, ngày sinh tháng đẻ cùng tên của mình đều viết ngoáy, dường như sợ người ta nhận ra bút tích, thấy Mộc Tịch Bắc im lặng, Mộc Chính Đức cũng không có vọng động.

Một hồi lâu, hai mắt Mộc Tịch Bắc sáng lên, dò hỏi Mộc Chính Đức:

” Đất trong bồn hoa đêm qua có ẩm ướt không?”

Mộc Tịch Bắc nhớ đêm qua lúc mình ngồi xuống kiểm tra, đất trong chậu hình như vẫn còn ẩm ướt, Mộc Chính Đức cẩn thận nhớ lại, nhẹ gật đầu.

” Chúc Cầm, mang chậu nước đến đây.”

Thanh Từ rất nhanh bưng chậu nước tới, Mộc Tịch Bắc trực tiếp ném búp bê vải kia vào trong chậu.

Một lát sau, lại đuổi tay đem nó ra, hai mắt sáng lên:

” Cha, người nhìn xem đây là dùng mực gì viết ra chữ viết?”

Sắc mặt Mộc Văn Tình hoảng hốt, biểu tình của Liễu Chi Lan chỉ có dao động rất nhỏ.

” Là Tô Mực? ”

Mộc Chính Đức tựa hồ cũng hiểu được dụng ý của Mộc Tịch Bắc, mực bình thường gặp nước đều rất dễ dàng bị mờ, nhưng Tô Mực thì lại khác, cho dù bị nước ngâm hồi lâu, chữ viết vẫn rõ ràng như cũ, thậm chí loại Tô Mực tốt nhất còn không có một điểm mờ ảo, thường thường chỉ có nhà giàu sang mới sử dụng, mà nét chữ trước mắt này, đen nhánh lại rõ ràng, rõ ràng là loại Tô Mực tốt nhất.

” Đúng là Tô Mực, cho dù Tứ tỷ ngày thường đơn giản có học qua làm thơ vẽ tranh, nhưng bởi vì chỉ là một thứ nữ, không có Tô Mực quý giá để sử dụng, cho nên chuyện này không phải do Tứ tỷ tỷ gây nên.”

Mộc Tịch Bắc chậm rãi mở miệng, một đôi con ngươi lấp lánh cười nhẹ nhàng nhìn về phía Liễu Chi Lan.

Ở trong phủ này, có Tô Mực tốt như vậy để dùng tựa hồ chỉ có Liễu Chi Lan cùng Mộc Chính Đức, chỉ là bây giờ cho dù biết Liễu Chi Lan giả trò, nhưng sau lưng Liễu Chi Lan là Liễu gia, trừ phi có đầy đủ lý do, nếu không Liễu gia sẽ không ngồi yên không để ý đến.

Còn có một điểm nữa là, nếu thật sự tra cứu kỹ càng, đối với tình hình của Mộc Tịch Hàm cũng rất bất lợi, dù sao vải vóc kia là của nàng, cho nên trong lòng hai bên đều rõ ràng, nhưng cũng chỉ có thể thối lui một bước, nếu như Mộc Tịch Bắc cắn chết chuyện Tô Mực, Liễu Chi Lan chắc chắn sẽ cắn chuyện vải vóc không buông.

Nếu như tất yếu, Mộc Tịch Bắc có thể không cần để ý tới Mộc Tịch Hàm mà cùng phân cao thấp với Liễu Chi Lan, nhưng chỉ chuyện này căn bản không thể đưa bà ta vào chỗ chết, chỉ có thể từ bỏ như vậy, tuy nhiên bút trưởng này, nàng sẽ nhớ thật kỹ.

Dường như Mộc Chính Đức cũng phân tích rõ ràng lợi hại trong đó, chỉ có điều Liễu Chi Lan lại dám sử dụng thủ đoạn như vậy thương tổn Mộc Tịch Bắc, làm ông thống hận, vì thế trầm ngâm mở miệng:

” Một khi đã như vậy, việc này liền dừng ở đây đi, thân thể Bắc Bắc không tốt, Chi Lan, bà cùng Văn Tình thân là mẹ cả đích tỷ, liền tận tâm vì Bắc Bắc đi, mỗi người chép một trăm lần kinh Phật, cầu phúc cho Bắc Bắc.”

Sắc mặt hai người đều có chút khó coi, Mộc Chính Đức đúng là không thể bắt lỗi của hai người, nhưng chắc chắn sẽ không bởi vì một cái búp bê mà phế đi vị trí chủ mẫu đương gia, tuy nhiên nếu để cho các nàng sao chép kinh Phật, hai người cũng không thể từ chối.

Liều Chi Lan ráng chống đỡ khuôn mặt tươi cười:

” Vâng, lão gia, trở về rồi thiếp cùng Văn Tình sẽ bắt đầu chép.”

Mộc Tịch Bắc nhú mày, bất động thanh sắc nhìn Mộc Chính Đức, đã thấy ông mở miệng lần nữa:

” Ta sẽ để Thái phi tự mình giám sát các người.”

Trong mắt Mộc Tịch Bắc lóe lên một tia sáng, không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa, thật ra nàng cảm thấy nàng bị đau dạ dày cùng búp bê vải kia vốn không có quan hệ gì, chẳng qua Mộc Chính Đức để Lão thái phi giám sát hai người, hai người có muốn tìm người viết thay cũng không được rồi.

Vừa chuyển mắt, liền bắt gặp ánh mắt Mộc Chính Đức đang lấy lòng nhìn nàng, trong đó còn bao hàm nồng đậm sủng nịch.

Kỳ thật kế hoạch của Liều Chi Lan đã rất chu toàn, sớm đã mua chuộc được nha hoàn của Mộc Tịch Hàm, chỉ có điều cho dù nha hoàn kia có

trộm được vải áo của Mộc Tịch Hàm, cũng không thể tự viết chữ, cho nên Liều Chi Lan chỉ có thể tự mình viết ra ngày sinh tháng đẻ cùng tên của Mộc Tịch Bắc, nhưng không ngờ Mộc Tịch Bắc lại bắt được cái đuôi ở điểm nhỏ này!

Liều Chi Lan nhẹ giọng cáo lui, hai tay siết lại thành nắm đấm, mục đích của bà không đạt thành, lại còn tìm tội cho mình, chuyện này sẽ không như vậy mà xong đâu!

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Ta không muốn sống, ta cấp bốn kém ba phần... Hu hu, không có qua, ta thật buồn bực...

Ta phát hiện bối cảnh của người có chút không giống nha, sau lưng Liều Chi Lan có Liễu gia, cũng không đủ lý do, cái thân phận này cũng đủ cho bà hung hăng ngang ngược ở phủ Thừa tướng rồi, cho dù là Mộc Chính Đức, cũng không thể tùy tiện động vào bà.

32. Chương 31: Chủ Mẫu Tặng Lễ

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cố Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Dặn dò Mộc Tịch Bắc vài câu phải đúng hạn uống thuốc, Mộc Chính Đức cùng Mộc Hải Dung liền cũng rời đi, trong lúc nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai tỷ muội Mộc Tịch Bắc và Mộc Tịch Hàm.

” Bắc Bắc, đều là tỷ tỷ có lỗi với muội, là tỷ quá sơ suất.”

Trong mắt Mộc Tịch Hàm chứa đầy nước mắt, nàng luôn luôn kiêng lời điệu thấp, nhưng hôm nay lại đem chuyện Mộc Tịch Bắc bị đau bụng quy kết trên người mình.

” Tỷ, Tỷ chỉ bị người ta lợi dụng, về sau nên cẩn thận một chút. ”

Mộc Tịch Bắc ôm bả vai Mộc Tịch Hàm, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Mộc Tịch Hàm cũng ôm thắt lưng Mộc Tịch Bắc, giờ khắc này, nàng mới cảm thấy được hai người tựa hồ lại quay về những ngày khi còn bé từng sống nương tựa lẫn nhau, nếu hôm nay Mộc Tịch Bắc không tin nàng, nàng thật sự cũng không biết nên làm sao bây giờ.

” Ừ, ta biết rồi. ”

Mộc Tịch Hàm tựa hồ bởi vì việc này mà cũng nhận không ít giáo huấn.

Dưới sự khuyên bảo liên tục của Mộc Tịch Bắc, lúc này Mộc Tịch Hàm mới trở về tiểu viện của mình.

Mộc Tịch Bắc tin tưởng, Mộc Chính Đức sẽ đem phần đồ trong viện của Mộc Tịch Hàm xử lý sạch sẽ, chỉ có điều Liễu Chi Lan tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như vậy.

Mà Mộc Chính Đức lại tìm được một Phu tử cực tốt cho Tứ tỷ tỷ của nàng, tựa hồ còn nói gì đó, sợ Mộc Tịch Hàm cùng nàng sinh ra ngăn cách.

” Tiểu thư, rửa mặt chải đầu một chút đi.”

Thanh Từ chỉ huy hai nha đầu Chúc Cẩm cùng Hoán Sa, bưng nước sạch đến.

Mộc Tịch Bắc nhẹ gạt đầu, nhìn cái bóng trong suốt của mình trong chậu nước, không khỏi có chút tự giễu, mình bây giờ thật sự là giả tạo, chỉ là An Nguyệt Hằng, người có biết ta hận người như thế nào không? Nữ tử đưa tay ra, đập xuống bóng dáng trong nước, bọt nước văng khắp nơi, nhưng không ai dám nói gì.

Giờ phút này Liễu Chi Lan đang cùng Mộc Văn Tình sao chép kinh Phật, sắc mặt Liễu Chi Lan nhu hòa, chỉ có điều bàn tay nắm chặt bút có chút run rẩy rất nhỏ, Mộc Văn Tình cũng học theo mẫu thân, cố gắng để cho mình thoát nhìn chân tâm thật ý.

Lão thái phi nằm ở trên giường êm cách đó không xa, trên chân đắp kín một cái chăn nhỏ thêu cẩm tú phù dung, trong tay bưng chén trà nóng, thỉnh thoảng nhìn xem hai người.

Hai người chép chừng ấy kinh Phật cũng phải chừng nửa tháng mới chép xong, trong lòng hận Mộc Tịch Bắc đến nỗi muốn lập tức tự tay bóp chết nàng, loại chuyện kiên nhẫn một nhọc này, so với bị tát một cái còn thống khổ hơn, huống chi trong mắt Lão thái phi còn không chứa được hạt cát, hai mẹ con các nàng muốn lười một chút cũng không có cơ hội.

Ngày hôm đó, Liễu Chi Lan mang theo kinh Phật đã chép tốt cùng một chuỗi vòng tay phật châu, tự mình tìm tới Mộc Chính Đức:

” Lão gia, kinh Phật đã chép xong rồi, chúng ta đưa cho Bắc Bắc đi, ca ca từng xin cho thiếp một chuỗi phật châu, có thể tiêu tai miễn bệnh, thiếp muốn cùng đưa cho đứa nhỏ Bắc Bắc luôn.”

” Bà vất vả rồi.”

Hai mắt Mộc Chính Đức mang theo một tia dò xét, nhìn một chút phật châu trong tay Liễu Chi Lan, có chút không yên lòng, nhớ lại đây đúng là của Liễu Chi Lan nhiều năm vẫn mang ở trên người, nếu thật sự muốn hại Mộc Tịch Bắc, đương nhiên sẽ không trắng trợn lấy ra như thế.

Nếu không, tương lai nếu vì chuỗi phật châu này mà Mộc Tịch Bắc xảy ra chuyện gì, chẳng phải chứng thực tội danh của bà.

Mộc Chính Đức đổi thành khuôn mặt tươi cười, gạt đầu nói:

” Làm khó bà có tâm như thế, một khi đã như vậy, thì cùng đi với ta, rồi tự mình đưa tới cho Bắc Bắc.”

Kỳ thật Mộc Chính Đức còn tồn cái tâm tư, ông tuy không nhìn ra phật châu này có gì khác thường, nhưng Mộc Tịch Bắc cố gắng lại có thể nhìn ra, ông sợ Mộc Tịch Bắc thấy đồ là do mình tặng, sẽ không có cảnh giác, cho nên mới để Liễu Chi Lan tự mình đưa qua.

Nhưng Mộc Chính Đức lại không biết, Mộc Tịch Bắc vẫn luôn cảnh giác, cho dù là ai cũng vậy.

Trong mắt Liễu Chi Lan chợt lóe qua tia hận ý, lần trước chuyện Mộc Tịch Bắc nhảy bén hóa giải oan tình của Mộc Tịch Hàm, thậm chí còn bắt được nhược điểm của mình, điều này làm cho Liễu Chi Lan rất bất an, vô luận ra sao cũng phải trừ bỏ nó!

Hai người Mộc Chính Đức cùng Liễu Chi Lan một đường trải qua hành lang gấp khúc, đi tới phòng của Mộc Tịch Bắc.

Hôm nay Mộc Tịch Bắc mặc một thân áo ngực váy dài màu xanh nước biển, bộ ngực vừa mới bắt đầu phát dục nên có mấy phần mỹ cảm lung linh, trước ngực thêu mảng lớn hoa mẫu đơn, dị thường kinh diễm, trên đai lưng còn khảm nạm thủy tinh quý giá làm đẹp.

” Bắc bắc, con xem ai tới đây.”

Mộc Chính Đức hét lớn.

Mộc Tịch Bắc buông xuống quyển sách trong tay chậm rãi ngược mắt, ánh mắt trực tiếp lướt qua Mộc Chính Đức, rơi vào trên người Liễu Chi Lan:

” Mẫu thân.”

Liễu Chi Lan nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng kia, trong lòng run lên, nhìn nhìn Mộc Tịch Bắc càng lớn lại càng phát ra chói mắt, trong lòng dâng lên vài phần bất an, nếu Mộc Tịch Bắc có được dung mạo như vậy, lại còn được Mộc Chính Đức sủng ái, vậy chẳng phải sẽ khiến nữ nhi mình Mộc Văn Tình bị hạ thấp xuống.

Nghĩ đến đây, Liễu Chi Lan càng chắc chắn kế hoạch của mình:

” Bắc Bắc, bệnh của con thế nào rồi? Gần nhất có uống thuốc đúng giờ không? Mẫu thân sao chép cho con không ít kinh Phật, chỉ cần con bình an, mẫu thân liền cũng yên tâm.”

Liễu Chi Lan tiến lên ân cần nhìn Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc cũng thân thiết dịu Liễu Chi Lan đi vào nội thất:

” Đa tạ mẫu thân lo lắng, Bắc Bắc thật sự không nhận thì ngại.”

Hoán Sa bưng lên một ấm trà xanh, Mộc Tịch Bắc tự tay châm hai chén cho Mộc Chính Đức cùng Liễu Chi Lan, sau đó cũng chậm rãi ngồi xuống.

” Bắc Bắc, đây là Phật châu ca ca của ta xin được ở phật tự, có thể khiến lòng người an bình, tiêu tai miễn bệnh, mấy năm nay ta vẫn đeo ở trên người, nhưng bây giờ thân thể con không tốt, ta thật sự không yên lòng, cho nên liền nghĩ đem phật châu này tặng cho con, con cũng không được cự tuyệt.”

Một tay Liễu Chi Lan khoác lên bàn tay nhỏ bé của Mộc Tịch Bắc, một tay lấy ra vòng tay phật châu.

Mộc Tịch Bắc bất động thanh sắc nhú mày, Liễu Chi Lan chung quy lại kiềm chế không được, vô sự hiến ân cần, không phải lừa đảo thì cũng là trộm cắp, chỉ không biết lần này lại nghĩ ra biện pháp gì nữa.

Nếu nói đến diễn kịch, Mộc Tịch Bắc tuyệt đối không thua kém, hai tay cầm chặt tay Liễu Chi Lan, hốc mắt đỏ bừng:

” Mẫu thân, trước kia con vẫn cho rằng người rất ghét con cùng Tứ tỷ tỷ, nhưng bây giờ cuối cùng con cũng biết, người mới thật sự là người đối tốt với chúng con, người còn tự mình chép kinh Phật cầu phúc cho con nữa, thậm chí còn cho con vật quý giá như thế, con thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.”

Mộc Tịch Bắc có chút lã chã chực khóc, gấm vóc màu xanh nước biển nổi bật lên làn da của nàng phá lệ trắng nõn, giống như bạch ngọc thượng hạng, càng hiện ra quang mang tinh tế trong suốt, đôi mắt ửng đỏ giống như nai con, rất chọc người thương yêu.

Mộc Chính Đức khóe mắt rút trườ, mặc dù ông không thể không thừa nhận, đứa nhỏ của ông cùng Sở Lương quả nhiên được xưng tụng tuyệt sắc khuynh thành, chỉ có điều ông vẫn không nhận được muốn nói ” con nha đầu này thật biết giả bộ quá đi, giả dạng giống chết đi được!”

Trong lòng Liễu Chi Lan thâm than, bà thực sự nghĩ mãi mà không ra Ngũ tiểu thư lỗ mãng lúc trước sao bây giờ lại biết diễn kịch như thế, ngay cả bà đều cảm thấy không bằng.

”Con đứa nhỏ này nói cái gì đâu, chỉ cần con được bình an vô sự mẫu thân cũng liền an tâm.”

Liễu Chi Lan cũng không rơi vào thế hạ phong.

Mấy người đối trá hàn huyền vài câu, Mộc Tịch Bắc liền tiễn Mộc Chính Đức cùng Liễu Chi Lan rời đi, sau khi rời đi, liền tháo phật châu trên tay ra quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, không nhìn ra khác thường gì.

Lấy ra sợi chỉ nhỏ, Mộc Tịch Bắc cầm lấy cây kéo cắt đôi phật châu ra, gỡ xuống một viên phật châu, rồi đem xỏ lại như lúc ban đầu.

” Thanh Từ, cầm ra bên ngoài tìm người nhìn xem.”

Mộc Tịch Bắc đem hạt phật châu kia cho Thanh Từ, lại đem còn lại đeo ở trên tay.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Lại nói ta sùng a đột nhiên có người cho ta vé tháng đầu chương? Chẳng lẽ không có lên cái Văn Ấn cũng có thể ném?

33. Chương 32: Hoạ Sĩ Nghèo Túng

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Liễu Chi Lan không có dị động gì, thể hiện đầy đủ bộ dạng chủ mẫu với Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc cũng bất động thanh sắc, chỉ có duy nhất một chuyện khác biệt, đó là Mộc Tịch Hàm dường như càng thêm ưa thích muội muội của mình nên suốt ngày chạy đến chỗ của nàng.

Nhưng đó cũng không phải việc Mộc Tịch Bắc muốn, liền khuyên nàng ta có rảnh thì tới chỗ của Lão thái phi bồi bồi bà nhiều một chút, trong tương lai ít nhiều sẽ có chỗ dựa vào

Ngày hôm đó, Lão thái phi ra ngoài lễ Phật trở về, đã thấy trước cửa Tướng phủ tụ tập không ít người, Lão thái phi xuyên qua đám người, thì nhìn thấy một người trẻ tuổi bộ dạng nghèo túng đang nằm trên đất, đôi môi trắng bệch, dường như lâu rồi không được ăn gì cả, nhìn cách ăn mặc, hình như gia cảnh cũng không giàu có lắm, Lão thái phi nhíu mày, gọi hạ nhân trong phủ mang người trẻ tuổi kia đi vào.

Mặc dù không biết người trẻ tuổi này có lai lịch gì, nhưng nếu vì thanh danh của đệ đệ mình, tất nhiên phải làm một chút công phu ngoài mặt, ngoài cửa vậy nhiều bách tính như vậy, nếu công khai đuổi người đi, sẽ khiến người ta chỉ trích nghị luận. Nhưng mặc kệ ra sao, trở về phải tra rõ lai lịch của nam tử này.

Nam tử kia được cứu giúp, cảm ơn rồi rít, chỉ nói mình là một họa sư, quê quán ở Lâm Dương, một đường đến Đế đô, lại bị người ta cướp mất hành lý, hơn nửa không tìm được người trộm đồ, lúc này mới bị ngắt xỉu ở ngoài cửa.

” Thấy công tử khí độ bất phàm, chắc ở thành Lâm Dương cũng là một công tử con nhà giàu có. ”

Lão thái phi chớp mắt đôi môi, ánh mắt lại bất động thanh sắc đánh giá nam tử đã tu dưỡng qua hai ngày nay.

Nam tử kia chỉ nghĩ Lão thái phi là phu nhân phủ Thừa Tướng, dù sao còn trẻ như vậy không thể nào là mẫu thân của Thừa tướng được.

” Nhà tiểu nhân chẳng qua chỉ là một hộ thương nhân nhỏ, nhưng vì thuở nhỏ tiểu nhân rất thích làm thơ vẽ tranh, nên lúc này muốn vào kinh đi thi họa sĩ, không ngờ trên đường đi lại gặp phải đạo tặc, cướp sạch hết đồ đạc của tiểu nhân. ”

Nam tử kia hình như đang nhớ lại gì đó.

Lão thái phi nhìn nam tử trước mắt này, coi như miễn cưỡng lọt được vào mắt, dù sao cũng không phải tiểu dân phố phường bình thường, điểm khí độ ấy có lẽ là thật, chẳng qua Lão thái phi đã nhìn quen mắt Vương tôn quý tộc, nam tử này chỉ được xem như hạng thường thôi.

” Một khi đã như vậy, công tử cứ ở trong phủ nghỉ ngơi hai ngày rồi trở về Lâm Dương đi, đến lúc đó sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa tốt cho công tử. ”

Quanh thân Lão thái phi khí độ phi phạm, ngoại trừ tính tình ở chung không được tốt lắm, thì tuyệt đối là một phụ nhân ưu nhã đoan trang.

” Đa tạ ơn cứu mạng của phu nhân, tiểu nhân không thể báo đáp.”

Hai mắt nam tử trẻ tuổi đầy vẻ cảm kích.

Lão thái phi phát phát tay, để nam tử lui ra, nhưng vẫn không quên dặn dò một câu:

” Trong phủ Thừa tướng đa số là nữ quyến, người không nên đi loạn khắp nơi, miễn quấy rầy các nàng.”

Nam tử gật đầu đáp, sau đó liền lui ra ngoài.

” Tình nhi, đi thăm dò lai lịch của người đàn ông này, nhìn xem lời của hắn có phải là thật hay không. ”

Lão thái phi vẫn cẩn thận như cũ, không thể để cho người có mục đích trà trộn vào trong phủ được.

Tình cô cô gật đầu nói dạ, liền lui xuống.

Cách nửa ngày, Tình cô cô liền về tới, xác thực lời nói của nam tử kia đều là thật, lúc này Lão thái phi mới yên lòng.

” Chủ tử, người họa sĩ kia cầu kiến.”

Tình cô cô mở miệng nói với Lão thái phi, Mộc Tịch Hàm ngồi ở bên người Lão thái phi bóp chân cho bà, không khỏi có chút tò mò.

” Để hắn vào đi. ”

Lão thái phi gật gật đầu.

” Phu nhân, đại ân đại đức của người tiểu nhân không thể báo đáp, cho nên tiểu nhân muốn vẽ một bức tranh cho phu nhân, bày tỏ tâm ý. ”

Lời nói của người họa sĩ kia rất khẩn thiết.

Lão thái phi sững sờ, ánh mắt xa xăm, nhớ tới năm đó ở trong Mộc phủ, bởi vì là con thứ, cho nên chỉ có thể hăm mộ nhìn chủ mẫu đương gia mời họa sĩ đến, vẽ tranh cho con gái của mình, còn mấy người thứ nữ như bà chỉ có thể trốn ở sau nhìn lên, rất hăm mộ.

Về sau vào trong cung, quyền thế hưng thịnh, liền tìm họa sĩ tới vẽ một bức cho mình, về sau lại bị Tiên Hoàng cầm đi, treo lên. Lão thái phi tựa hồ nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, năm đó tuổi nhỏ, trong lòng giấu rất nhiều mộng tưởng, chỉ là khi bà có địa vị không ai bằng, quyền thế, tiền tài, lại không còn kỳ vọng, hết thấy đều cảnh còn người mất, chỉ còn lại một mình mình lẻ loi trơ trọi.

Nghĩ đến đây, Lão thái phi gật gật đầu, cũng tốt, liền vẽ một bức đi, không biết có thể tìm về quang cảnh năm đó hay không.

Người họa sĩ kia thấy vậy, bận rộn lấy ra dụng cụ vẽ tranh, trong mắt lập tức trở nên cháy bỏng, bắt đầu cẩn thận miêu tả vị phụ nhân xinh đẹp mà trong mắt mang theo bi thương này.

Không ít người trong Tướng phủ nghe nói Lão thái phi mời người đến vẽ tranh, tất cả đều tới tham gia náo nhiệt, trong lúc nhất thời tiểu viện của Lão thái phi liền nhộn nhịp hẳn lên.

Mộc Tịch Bắc tự nhiên cũng nghe tiếng mà đến, người họa sĩ này thật trùng hợp lại té xỉu ở trước cửa phủ Thừa Tướng?

” Tiểu thư, người họa sĩ này do Lão thái phi cứu ở cửa vào, người có cảm thấy kỳ quái không.?”

Trước đó Thanh Từ có điều tra qua thân phận của họa sĩ kia, xác thực không có gì giả dối, cũng không có chứng cứ chứng minh hắn và Liễu Chi Lan có lui tới, nhưng nhiều năm kinh nghiệm lại khiến nàng cảm thấy việc này không hề đơn giản như vậy.

” Việc này không cần nghĩ, khẳng định Liễu Chi Lan có nhúng tay vào, lần trước khiến bà ta bị phạt chép kinh Phật, trong lòng ghi hận đây.”

Lông mày Mộc Tịch Bắc nhíu lại.

Hai người chậm rãi đi tới tiểu viện của Lão thái phi, không xa không gần nhìn người họa sĩ kia đang tập trung tinh thần vẽ tranh.

Nhìn qua Lão thái phi, hình như đã lâu chưa thay đổi động tác, bởi vì muốn vẽ ra người cho thật giống, nên người được vẽ nhất định phải ngồi yên trong thời gian dài, ít nhiều cũng có chút mệt nhọc.

Lão thái phi không nói một lời ngồi ở chỗ đó, quả nhiên lộ ra sự ung dung đẹp đẽ cao quý, còn Liễu Chi Lan lại đứng ở sau lưng người họa sĩ, nhìn lối vẽ tỉ mỉ của họa sĩ kia, không khỏi mở miệng nói:

” Quả nhiên rất có thần thái, không biết họa sĩ có thời gian vẽ thêm một bức cho ta không.”

Liễu Chi Lan còn chưa nói xong, Mộc Văn Tình cũng tranh thủ chen miệng nói:

” Mẫu thân, con cũng muốn làm phiên họa sĩ.”

Họa sĩ vội vàng đứng dậy thở dài:

” Chỉ cần phu nhân tiểu thư không chê, tại hạ tất nhiên sẽ cố hết sức.”

Mộc Hải Dung và Khang di nương cũng bắt đầu chen miệng nói:

” Vậy làm phiên họa sĩ.”

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng nhìn lướt qua bức tranh họa sĩ đang vẽ, xem như không sai, chỉ có điều không phải tốt nhất, những họa sĩ bình thường đều là họa sĩ vật, yêu cầu cực cao, chỉ có trong hoàng cung mới có, cho nên dù bên ngoài giá có cao cũng sẽ không mời dễ dàng.

Lão thái phi cũng không cự tuyệt, bà nhớ đến lúc trước lần đầu tiên bà được người ta vẽ tranh cho, tâm cũng không dám động, cứ sợ bày xấu tư thế, mặt động đây, bức họa sẽ bị hỏng, tâm tình rất kích động. Dù sao bà từng là nữ tử thứ xuất, vào trong cung mới có đãi ngộ như vậy, cho nên cũng có thể lý giải sự hưng phấn lúu rú của mấy người này.

Bởi vì vẽ tranh cần rất nhiều thời gian, đợi hồi lâu mọi người cũng dần dần chán nản, Liễu Chi Lan liền mở miệng xuống, mọi người giúp đỡ khuyên, Lão thái phi cũng gật đầu đồng ý cho tất cả các di nương tiểu thư trong phủ đều vẽ một bức, nhận được lời hứa hẹn tất cả mọi người đều cao hứng phấn chấn đi trở về.

Mộc Tịch Bắc nhìn sườn mặt Liễu Chi Lan, nàng không cho rằng bà ta thật sự muốn họa sĩ vẽ tranh cho bà ta, nhưng người họa sĩ này xác thực không có vấn đề gì, Liễu Chi Lan đang nghĩ cái gì đây?

” Bắc Bắc đang nghĩ gì đấy?”

Liễu Chi Lan mở miệng cười.

” Đang suy nghĩ năm đó mẫu thân nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc, mới khiến phụ thân yêu thương người như vậy. ”

Mộc Tịch Bắc cũng nghiêm túc, trực tiếp mở miệng đáp trả.

Một đêm vô sự, ngày hôm sau họa sĩ liền vẽ tranh cho Liễu Chi Lan trước tiên, ngoại trừ người được vẽ, đối với những người khác mà nói, thời gian chờ đợi lâu như vậy tuyệt đối một sự dày vò, cho nên trừ bỏ những người lúc đầu còn tràn đầy phấn khởi, cuối cùng ngồi lại cũng chỉ còn Liễu Chi Lan và nha hoàn của bà.

Mộc Tịch Bắc vẫn bất động, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại không xương vuốt vuốt chén trà nóng trong tay, chuỗi phật châu trên cổ tay dần dần tản mát ra một mùi thơm nhàn nhạt, Mộc Tịch Bắc sững sờ, hai mắt lập tức nhắm lại.

Phật châu này Thanh Từ đã đi tìm chủ trì Vạn Phật Tự hỏi thăm, cũng không có gì dị thường, nhưng sao bây giờ lại tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt này?

Buổi trưa ngày tiếp theo, ăn trưa xong, Hoán Sa liền bưng lên một chén trà thơm, nhưng Mộc Tịch Bắc căn bản không có uống qua.

Mộc Tịch Bắc cười yếu ớt nhìn Hoán Sa, không mở miệng, điều này khiến Hoán Sa nhớ tới một màn lúc trước nàng giật rách lỗ tai của mình, không khỏi có chút sợ hãi.

” Đây là trà gì vậy? ”

Mộc Tịch Bắc chậm rãi rót ra một chén, nhất thời mùi thơm liền lan toả bốn phía.

” Bẩm tiểu thư, đây là Bạch Tử trà, tương đối ôn hòa, có thể thư giãn dạ dày. ”

Giọng nói Hoán Sa hơi run rẩy.

Mộc Tịch Bắc nhìn chăm chú vào bàn tay đang nắm chặt khay của Hoán Sa, không thể nhìn được cười:

” Người ra ngoài đi.”

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Trán... Cá nhân ta cảm thấy, cổ đại vẽ chân dung cho nữ tử, có chút giống nghệ thuật chiếu hiện đại của chúng ta, dựa theo thần thái của nữ tử, lại cắt bỏ khuyết điểm của nữ tử đi, tận lực vẽ thật đẹp ~

34. Chương 33: Mười Kế Chưa Thành

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Nhìn Hoán Sa đi ra ngoài, Mộc Tịch Bắc nâng chung trà lên không biết nhớ ra điều gì đó, nhìn chén trà, lại nhìn chuỗi phật châu trên tay, dường như lúc cả hai tới gần nhau thì có phản ứng, dần dần tản mát ra hơi thở kiều diễm ái muội.

Mộc Tịch Bắc cười, dặn dò Thanh Từ hai câu, liền cúi đầu đưa bốn nước trà trong tay, không nói một lời.

Cũng không lâu lắm, họa sĩ liền bảo người mời Ngũ tiểu thư đến trong lương đình vẽ tranh. Mộc Tịch Bắc cũng không từ chối, được nha hoàn hầu hạ liền thay đổi một thân váy dài màu xanh nước biển, bước đi lung linh như ánh sáng của nhật nguyệt, mang theo Thanh Từ và Hoán Sa tiến về đình nghỉ mát.

Đoạn đường này, bởi vì thời tiết đã dần dần trở lạnh, trăm hoa đã khô héo không ít, cho dù có hạ nhân tỉ mỉ chăm sóc, vẫn không nở chói chang như ngày mùa hè.

Người họa sĩ kia mặc bộ y phục thanh sam, có chút trắng nõn, không có khí thế gì, nhìn qua tựa hồ cũng là người ở chung vô cùng tốt, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, liền đứng lên, quay người muốn vấn an Mộc Tịch Bắc.

Vừa nhắc mắt, người họa sĩ kia lập tức sững sờ, sau khi phục hồi lại tinh thần thì hơi hơi ngượng ngùng, đơn giản hành lễ, liền đưa tay mời Mộc Tịch Bắc tiếp tục đi đến phía trước, bởi vì là tiểu thư con quyền quý, sợ đường đột, cho nên duy trì khoảng cách rất xa.

Mộc Tịch Bắc gật gật đầu, chậm rãi ngồi xuống ở trong lương đình, đuôi váy in mảng lớn hoa mẫu đơn màu lam nở rộ, đôi mắt trắng đen rõ ràng của nữ tử giống như sao trên trời, da thịt vô cùng mịn màng, bên môi nở nụ cười yếu ớt, tươi đẹp như ánh nắng.

Một tia nắng nghiêng nghiêng bao phủ ở trên người nữ tử, hiện ra mấy phần nhu hòa, mỹ lệ không gì sánh được.

Hoán Sa bị Mộc Tịch Bắc đuổi đi giúp họa sĩ mài mực, Mộc Tịch Bắc cũng không giống những người khác ngồi yên không nhúc nhích, mà vẫn nói chuyện gì đó với Thanh Từ, chỉ là động tác không lớn.

Thanh Từ nhíu mày, cảnh giác đánh giá một vòng xung quanh, nhẹ giọng mở miệng nói:

” Tiểu thư, có chó giám thị.”

” Đường như không chỉ có một người?”

Mộc Tịch Bắc nhíu mày, ánh mắt bắn thẳng về phía lầu các ở xa xa, nàng có thể cảm giác được, nơi đó tựa hồ có người luôn luôn nhìn nàng, nhưng dựa vào góc độ của hai người, nơi đó thật sự rất mơ hồ, bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên Thanh Từ khó mà phát giác, nhưng kinh nghiệm nhiều năm làm cho Mộc Tịch Bắc khẳng định, nơi đó nhất định có người.

Người núp sau núi giả để báo cáo tình hình cho Liễu Chi Lan thì Mộc Tịch Bắc có thể lý giải, vậy còn người ở trên lầu các rốt cuộc là ai?

Chỉ chốc lát, mặt Mộc Tịch Bắc dần dần có chút ửng hồng, lão đảo đi xuống bậc thang, một đường chạy tới trước mặt họa sĩ, đẩy Hoán Sa ra, xé rách y phục của họa sĩ.

Ánh mắt Hoán Sa nở một nụ cười thực hiện được ý đồ, chỉ là một tiểu thư thứ xuất, rốt cuộc vẫn đâu không lại phu nhân!

Người thông báo tin tức thấy việc sắp thành, vội vàng chạy đi báo cáo tin tức.

Chờ sau khi người kia đi xa, Mộc Tịch Bắc đứng dậy, sửa sang lại quần áo, một đôi mắt đẹp mang theo tia ngạo độc, ý cười nghiền ngẫm nhìn Hoán Sa.

Hoán Sa không tự chủ được bắt đầu run rẩy, nhất thời phản ứng không kịp, hai mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc nhìn họa sĩ đã vẽ mình được hơn một nửa, hài lòng gật đầu, xoay người nhẹ nhàng nắm cằm của Hoán Sa, móng tay bén nhọn khiến Hoán Sa cảm thấy đau nhức, nhưng không dám cử động, cánh môi phẫn nộ rốt cuộc chậm rãi phun ra mấy chữ:

” Từ từ thưởng thức.”

Mộc Tịch Bắc và Thanh Từ xoay người rời đi, lưu lại hai người Hoán Sa cùng vị họa sĩ kia.

Thời gian dần trôi qua, Hoán Sa cảm thấy mình có chút không đúng, sắc mặt bắt đầu ửng hồng, lúc trước người họa sĩ luôn bị Thanh Từ áp chế, bây giờ được tự do, dục vọng càng tăng không thể ngăn cản, nghe thấy hương thơm của nữ tử, trực tiếp nhào tới trên người Hoán Sa.

” Tiểu thư, thật sự rất tiện nghi cho Hoán Sa?”

Thanh Từ hơi oán giận, dù sao bộ dạng của vị công tử kia cũng rất được.

” Chỉ là đúng đắn như vậy nhất định sẽ lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho nàng ta.”

Mộc Tịch Bắc cười lạnh mở miệng, Liễu Chi Lan đã hạ mị dược cực mạnh vào trong thuốc màu của họa sĩ kia, người họa sĩ kia tất nhiên không thể khống chế được.

Mộc Tịch Bắc rốt cuộc suy nghĩ rõ ràng, từ lúc Liễu Chi Lan bắt đầu bị phạt chép kinh Phật, bà ta không nhanh không chậm lập ra âm mưu này.

Liễu Chi Lan tặng chuỗi phật châu này, đúng là thứ bà ta thường đeo ở trên người, nhưng công hiệu không phải là an thần, cái kia chắc chắn không phải một chuỗi phật châu đơn giản, mà là một loại mị dược, gặp Bách Tử trà mà Hoán Sa đưa tới sẽ phát huy được hiệu, bà ta thường thường vẫn chuẩn bị cả hai, tất nhiên hi vọng nhờ vào nó lưu lại Mộc Chính Đức.

Khác biệt chính là, lúc Liễu Chi Lan dùng loại phương pháp với mình, hạ dược trong Bách Tử trà rất ít, nên không khiến người khác hoài nghi.

Nên dù có người truy cứu, cũng sẽ không tra được cái gì, Liễu Chi Lan có thể phủ nhận mình cũng không biết gì hết.

Chỉ chốc lát, đám người Liễu Chi Lan và Mộc Tịch Hàm theo Lão thái phi đi tới đình nghỉ mát, trực tiếp nhìn thấy một màn họa sĩ và người ta đang cẩu thả, hai thân mình trắng bóng đang dây dưa với nhau, nam nhân gào thét, còn nữ tử lại không có thanh âm, đỏ mồm hôi đầm đìa, khiến tất cả nữ tử ở đây đều đỏ bừng mặt.

Mộc Tịch Hàm lại có chút lo lắng, lúc này không phải đang vẽ tranh cho Bắc Bắc sao? Người kia là ai? Không phải là...

Lão thái phi cũng tức đỏ mặt:

” Còn không mau tách bọn họ ra! Không biết giống bộ dạng gì nữa!”

Rất nhanh, có người kéo hai thân thể đang dây dưa với nhau ra, vội vàng khoác lên hai kiện y phục, hai người đang phát tiết dục vọng, lại bị Lão thái phi sai người gọi cho một chậu nước lạnh, liền thanh tỉnh hơn phân nửa.

Hoán Sa cố sức lặng lẽ mở mắt ra, gần như hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít, nàng vốn từ đầu đến cuối đều ghi hận Mộc Tịch Bắc, mẫu thân mình Chu ma ma chết đều có liên quan đến nàng ta, cho nên nàng vẫn muốn báo thù.

Liễu Chi Lan tới tìm nàng, nói với nàng chỉ cần đổi một bình trà nước cho Mộc Tịch Bắc, sẽ cho nàng xuất phủ, tìm cho mẫu thân của nàng một nơi an nghỉ tốt, mà không phải chôn cất qua loa ở vùng dã ngoại hoang vu.

Nàng hỏi, nước trà này có phải có vấn đề không, Liễu Chi Lan liền chắc chắn nói cho nàng, trà này không có vấn đề gì, cho dù có tìm đại phu tới kiểm tra, cũng không ra kết quả, còn nói cho nàng, Mộc Tịch Bắc sẽ không nghi ngờ.

Hoán Sa nghĩ chẳng qua chỉ đổi một ấm trà, thật đơn giản, rất nhanh liền đáp ứng, chỉ là nàng không hiểu, khi nào kẻ yếu đuối như Mộc Tịch Bắc lại trở nên đáng sợ như vậy, chỉ thuận miệng hỏi một chút đã khiến nàng rất chột dạ.

Liễu Chi Lan tỉ mỉ an bài tất cả, dự định để Mộc Tịch Bắc và người họa sĩ kia tăng tị với nhau, chụp sẵn thanh danh thủy tính dương hoa, đồ đặc của người họa sĩ kia là do bà phái người cướp đi, khiến hắn thực khéo ngất ở trước cửa Tướng phủ. Sau lại hạ hỗn hợp mị dược ở trong thuốc màu của họa sĩ, thậm chí không tiếc đem thủ đoạn mình giữ chân Mộc Chính Đức cũng lòi ra.

Về mặt Liễu Chi Lan tràn đầy thất vọng, vốn nghĩ có thể được chuyện, nhưng không ngờ được, Mộc Tịch Bắc lại lợi hại như vậy, an bài cẩn thận tỉ mỉ như vậy cũng đều bị nó nhìn ra sơ hở.

” Kéo nha đầu này ra ngoài đánh chết! ”

Lão thái phi giận dữ mắng mỏ, sau đó nhìn người họa sĩ kia một chút, tiện đà lại mở miệng nói:

” Trương họa sĩ, ngài vẫn nên sớm trở về đi, Tướng phủ miếu nhỏ, không chứa được tôn Đại Phật gia như ngài!”

Người họa sĩ kia tự biết đuối lý, bước chân hỗn loạn, vội vàng chạy đi, nhưng vô luận thế nào cũng nghĩ không thông, mình làm sao lại cùng tỷ nữ kia quấn quýt với nhau, làm ra sự tình như thế.

” Phu nhân... Ngài cứu cứu... ”

Hoán Sa cố gắng mở miệng cầu khẩn, trên da thịt tuyết trắng đều là vết bầm xanh tím, dường như trong nửa canh giờ đã bị tra tấn không ít.

Mộc Tịch Bắc đứng ở sau núi giả, nhìn tròng khôi hài này, bây giờ xảy ra chuyện, Hoán Sa bị bắt tại trận, nhưng vẫn như cũ không có cách nào chỉ chứng Liễu Chi Lan, dù sao Liễu Chi Lan chỉ sai nàng đổi một bình trà, ai cũng không tra ra vấn đề gì.

Đây chính là chỗ cao minh của Liễu Chi Lan, lợi dụng một người họa sĩ chưa hề gặp mặt, thậm chí chỉ để Hoán Sa đổi một ấm trà, mặc kệ khâu nào xảy ra sai sót, nhất định đều bắt không được nhược điểm của bà ta.

Sắc mặt của Liễu Chi Lan rất khó coi, mặc dù trước đó lúc người theo dõi đến báo chuyện đã thành bà vẫn không tin lắm, bà luôn cảm thấy Mộc Tịch Bắc không dễ dàng trúng kế như vậy, nhưng ván cờ mà mình đã bố trí tỉ mỉ một phen, lại bị Mộc Tịch Bắc lật đổ, tâm tình của bà thật sự rất tệ.

Mộc Văn Tình rũ mi xuống, nắm chặt nắm đấm, mấy ngày này nàng tiến bộ không ít, nhưng trong lòng lại đang điên cuồng hò hét, chẳng lẽ lại không làm gì được Mộc Tịch Bắc?

” Xảy ra chuyện gì? ”

Mộc Tịch Bắc cười yếu ớt từ sau núi giả đi ra, một thân váy dài màu xanh nước biển nhảy múa theo gió, trên đầu cắm trâm cài tóc phượng kim chớp chớp lay động, mỹ lệ giống như tiên tử bước ra từ trong tranh.

Ánh mắt Liễu Chi Lan vô cùng âm độc, nhưng khuôn mặt vẫn là bộ dạng tươi cười:

” Không có việc gì lớn cả, đứa nhỏ như con cũng không nên tham dự.”

Mộc Văn Tình lại không cam lòng mở miệng:

” Mẹ, rõ ràng Ngũ muội muội dạy bảo không tốt, để cho nha hoàn của mình làm ra chuyện mất mặt như vậy, hại Tướng phủ chúng ta mất hết mặt mũi, con thấy hay là mẹ nên thay Ngũ muội muội dạy dỗ lại người bên cạnh thật tốt đi, miễn cho Ngũ muội muội vất vả quá nhiều, khó mà bớt lo được.”

Mộc Văn Tình có ý đồ nhìn Thanh Từ, lại suy nghĩ cho thanh danh của Mộc Tịch Bắc, bây giờ nàng cũng coi như biết được Mộc Tịch Bắc lợi hại, Liễu Chi Lan từ trước đến nay cẩn thận, việc hôm nay đã khổ tâm mưu đồ gần nửa tháng, vậy mà lại thay Mộc Tịch Bắc trừ bỏ một tên phản đồ, thật sự tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Thật ra Mộc Tịch Bắc cũng rất muốn vỗ tay tán thưởng Liễu Chi Lan, Liễu Chi Lan cân nhắc thật sự rất cẩn thận, vì phòng ngừa người bên ngoài sinh nghi, cố ý tìm một họa sĩ dung mạo tài năng đều rất tốt, mà không phải tùy ý

tìm hạ nhân trong phủ đến làm xấu mặt nàng, cứ như vậy, nếu như chuyện xảy ra, như vậy ở trong mắt người khác, nhất định cho rằng đây là mối tình đầu của tiểu thư nàng, hàng năm nuôi dưỡng ở khuê phòng, không chịu nổi tịch mịch, cho nên cùng họa sĩ tài tình lưỡng tình tương duyệt.

Hơn nữa, nếu như kế hoạch này của Liễu Chi Lan thành công, Mộc Chính Đức rất có thể sẽ vì bảo vệ thanh danh của Mộc Tịch Bắc mà hứa gả nàng cho thương nhân có gia cảnh không tệ này, sau đó dựa vào quan hệ của mình dẫn dắt nhiều hơn.

Tất cả đều nằm trong phạm vi Mộc Chính Đức có thể chịu được, nếu Liễu Chi Lan mà tìm đến một hạ nhân có bề ngoài xấu xí, Mộc Chính Đức không thể nào gả Mộc Tịch Bắc cho hắn, thậm chí sẽ vì áy náy càng thêm yêu thương Mộc Tịch Bắc.

Cho nên Mộc Tịch Bắc thật sự cảm thấy, Liễu Chi Lan tuyệt đối có thể xem là nữ nhân tâm kế sâu đậm.

Mà lúc này Mộc Văn Tình lại oán độc nhìn Thanh Từ, tỷ muội hai người các người ta đều không động được, một nha hoàn quái dị ta còn không động được sao! Không chết ta cũng muốn lột da nàng ta!

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Trán, kỳ thật Liễu Chi Lan lợi dụng họa sĩ đây chỉ là một tay, các người có thể đoán được nàng nhưng thật ra là muốn làm cái gì không ~ Hôm nay đau đầu, ô ô

35. Chương 34: Đại Náo Một Phen

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Tịch Bắc cong lên đôi môi nhỏ nhắn nở một nụ cười, ý cười trong suốt nhìn Liễu Chi Lan:

” Thanh Từ, nếu Nhị tỷ coi trọng người như vậy, người liền tới chỗ của mẫu thân học một ít quy củ đi.”

Mộc Văn Tình đầu tiên là sững sốt một chút, dường như không ngờ tới Mộc Tịch Bắc lại đồng ý dễ dàng như vậy, không khỏi nhìn thoáng qua mẹ của mình Liễu Chi Lan.

Liễu Chi Lan cũng không cự tuyệt:

” Nếu Bắc Bắc cũng nói như vậy, việc này mẫu thân tất nhiên sẽ giúp, nhưng nếu nha đầu này không chịu nghe lời, không thiếu được phải giáo huấn một chút, đến lúc đó Bắc Bắc cũng không nên đau lòng à.”

Đôi mắt đen của Mộc Tịch Bắc óng ánh giống như ngậm nước, lúc không cười thì có chút hẹp dài, nhìn qua có chút lãnh ý, cười lên thì giống như trăng lưỡi liềm, xuân về hoa nở.

Gió nhẹ thổi qua mặt hồ, cành liễu theo gió chập chờn, dưới trời chiều, một thân ảnh kiêu nhỏ đưa lưng về phía hồ nước, đối diện với một phụ nhân mặc hoa phục khí thể phi phàm, không ngôn ngữ, lại không lưu lại cho mình một tia đường lui.

Lão thái phi nhìn trò khôi hài này, đột nhiên hiểu được đây là chuyện gì, đối với chuyện Liễu Chi Lan lợi dụng họa sĩ tính toán trên người mình khiến bà rất bất mãn, càng thêm chán ghét vị chủ mẫu phủ Thừa Tướng này, nhưng ở một phương diện khác, bà nghe Mộc Tịch Hàm nói Mộc Tịch Bắc kêu con bé thường xuyên đến bồi bà, khiến bà lại thêm mấy phần yêu thích đứa bé Bắc Bắc này.

” Cô mẫu, thân thể của người không tốt, bây giờ thời tiết đang lạnh dần, làm phiền Tình cô cô nhớ mặc thêm nhiều y phục cho người.”

Mộc Tịch Bắc đi đến trước người Lão thái phi chậm rãi mở miệng.

” Đứa bé ngoan, thân thể con cũng không tốt, lại ăn mặc phong phanh như vậy, cũng mau trở về đi. ”

Lão thái phi nhiều hơn mấy phần từ ái.

Cô cháu hai người cùng nhau rời đi, ai cũng không để ý đến Liễu Chi Lan, chỉ còn lại Thanh Từ giống như cọc tiêu đứng ở tại chỗ, chờ Liễu Chi Lan sắp xếp.

” Người kêu Thanh Từ?”

Liễu Chi Lan đánh giá Thanh Từ, khí độ bất phàm, nhưng dung nhan lại bị hủy hết, nên Liễu Chi Lan rất khó để nhìn ra biểu tình gì từ trên mặt của nàng, chỉ có điều mấy tháng nay, bà coi như biết được, nha đầu Thanh Từ này là tâm phúc của Mộc Tịch Bắc.

” Kêu là Thanh Từ.”

Ánh mắt lạnh lùng của Thanh Từ khiến Liễu Chi Lan sững sốt, dường như chưa từng gặp qua nha hoàn nào dám khiêu khích bà như vậy.

” Ha ha, ta thật đúng là già rồi, lại có thời gian so đo với nha đầu bộp chộp như người. ”

Liễu Chi Lan cười to, sau đó xoay người rời đi.

Mộc Văn Tình oán hận nhìn nhìn Thanh Từ, tiện đà mở miệng nói:

” Còn đứng ở đây làm gì? Tiểu thư các người bảo người đi theo chúng ta học quy củ!”

Thanh Từ khinh thường nhìn nàng ta một cái, đuổi theo bước chân Liễu Chi Lan.

Đến Chi Lan viện, Liễu Chi Lan rất nhanh liền ngồi ở chủ vị, nâng chén trà lên nhìn Thanh Từ đứng phía dưới, cười lạnh:

” Gọi Đoan ma ma và Vương ma ma đến đây, hảo hảo dạy dỗ quy củ làm hạ nhân cho nha đầu này. ”

Mộc Văn Tình cũng ngồi ở bên cạnh, thấy Thanh Từ đứng thẳng tắp, vẻ mặt cực kỳ bất mãn, không khỏi mở miệng nói:

” Tiểu thư của người chẳng lẽ không dạy người khi nhìn thấy chủ tử thì phải quỳ xuống sao?”

” Chủ tử của ta chỉ có một người, người còn chưa xứng! ”

Thanh Từ ngoại trừ ở trước mặt Mộc Tịch Bắc, cho tới bây giờ đều rất kiêu ngạo, lạnh lùng, một nữ tử đã trải qua vô số năm tháng sống trong phong dao sương kiếm, giờ đây sao thêm để ý cái mặt hàng nuôi dưỡng ở khuê các không bao giờ ra ngoài như nàng ta.

Mộc Văn Tình phần nộ đứng lên, đi đến trước mặt Thanh Từ, đè nén lửa giận, không kích động tát cho nàng một bạt tai, ghen một hồi, rốt cuộc nở nụ cười:

” Người chờ đi, kiểu gì người cũng phải quỳ gối trước mặt ta thôi!”

Chỉ chớp lát, hai ma ma Liễu Chi Lan gọi tới đã đến:

” Thỉnh an phu nhân.”

Hai người rất cung kính hành lễ với Liễu Chi Lan.

“Miễn lễ đi.”

Về mặt Liễu Chi Lan rất tự nhiên, dường như đã quen với việc hạ nhân quỳ lạy như vậy.

Hai người kính cẩn nghe theo đứng ở hai bên, Liễu Chi Lan lại mở miệng:

” Hai người các người cũng là những lão nhân ở trong phủ, Ngũ tiểu thư tin tưởng các người, các người hãy thay Ngũ tiểu thư dạy dỗ quy củ cho nha đầu này thật tốt.”

” Vâng, phu nhân.”

Hai người dường như hiểu được cái gì, liền nở một nụ cười không có hảo ý.

Liễu Chi Lan nghĩ rằng, Thanh Từ chẳng qua cũng chỉ là một hạ nhân tâm cao khí ngạo, chỉ cần khiến nàng ta ăn chút đau khổ sẽ trở nên thành thật thôi, nên khi nhìn thấy sắc trời đã muộn, liền cùng Mộc Văn Tình đi dùng bữa tối.

” Người trước tiên làm động tác thỉnh an một lần. ”

Hai ma ma đầu tiên liền muốn lập uy với Thanh Từ, trực tiếp bắt Thanh Từ hành lễ vãn an với hai người.

Thanh Từ chỉ lải nhải mở miệng:

” Ta sợ các người chịu không nổi!”

” Ô, tiện nhân người thật to gan, xem ra không cho người nhìn một chút màu sắc người liền không biết sự lợi hại của ta! ”

Đoan ma ma một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Thanh Từ.

Dứt lời, Đoan ma ma liền tiến lên vung ra một cái tát thật mạnh:

” Hôm nay ta phải hảo hảo giáo huấn người một chút, cho người học được một ít quy củ!”

Thanh Từ xả ra một tia cười lạnh, một tay bắt lấy cổ tay Đoan ma ma, trong mắt dần hiện ra sát ý!

” Ai u, xương cốt của ta! ”

Đoan ma ma bởi vì đau đớn mà gập cả thắt lưng, trên trán dần dần chảy ra vài giọt mồ hôi.

Vương ma ma thấy thế lập tức tiến lên hỗ trợ, một cái tay heo hướng tới thắt lưng Thanh Từ, muốn nhéo mấy cái thật mạnh, ai ngờ Thanh Từ lại giơ chân lên trực tiếp đá bay Vương ma ma ra ngoài!

“Bịch” một tiếng, Vương ma ma đụng ngã bình hoa bày ở trên bàn, bình gốm sứ trân quý trực tiếp rơi xuống, trúng ngay trên người Vương ma ma, máu văng tung tóe.

Thanh Từ đột nhiên thả tay Đoan ma ma ra, Đoan ma ma liền té ngã trên đất, nhìn thấy sát khí trong mắt Thanh Từ, không khỏi sinh ra sợ hãi, lại thêm khuôn mặt dữ tợn kia, Đoan ma ma bị dọa đến thổ không ra hơi, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Thanh Từ chán ghét lui về phía sau hai bước, âm thanh lạnh lùng nói:

” Đập hết tất cả mọi thứ ở trong phòng cho ta!”

” Ngươi... Ngươi nói cái gì...”

Đoan ma ma không dám tin nhìn nữ tử trước mắt, Vương ma ma ở xa xa lại cho là mình nghe lầm.

Hai người không ai nhúc nhích, chỉ lẳng lẳng nhìn, căn bản không dám nói gì đến chuyện học quy củ nữa!

Thanh Từ không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, đập một cước thật mạnh trên bụng Đoan ma ma, sắc mặt Đoan ma ma lập tức trắng bệch, từng giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu chảy xuống gò má.

“Đừng để ta nói lại lần thứ hai!”

Thanh Từ lãnh khốc nhìn hai ma ma trước mặt.

Hai người dường như rất sợ hãi, hai bà ở trong phủ cũng được xem như lão nhân, nhiều năm như vậy, dưới sự chiếu cố của Đại phu nhân, cũng coi như ăn ngon uống say, cho dù là nô tài có chức vị ngang nhau, cũng đều phải cung kính hai bà.

Lúc này trong lòng hai người đều ghi hận Thanh Từ, nhưng bây giờ lại không có cách nào, chỉ biết làm theo lời nói của Thanh Từ, nhưng khi nhìn thấy những bảo bối quý báu kia, nếu đều đập hết thì rất đáng tiếc a!

Đoan ma ma ôm lấy bụng mình, Vương ma ma lại che đi mấy đường cắt trên cổ vì bị mảnh sứ vỡ đánh trúng, hai người liếc nhau, liền hiểu rõ ý tứ lẫn nhau, lập tức bắt đầu động thủ đập đồ.

Hai bà đã nghĩ kỹ, nha đầu này dường như biết võ công, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, nếu đến lúc đó phu nhân thật sự truy cứu, hai bà một mực nói những vật này đều do nha đầu này đập là được, cứ như vậy, Đại phu nhân tức giận ra tay, mối thù hôm nay của hai bà liền báo được rồi.

Nói làm liền làm, hai người kéo lê thân thể bị thương, ra sức đập mạnh mấy thứ đồ mà mạng tiện như hai bà cũng không bao giờ có được.

Không tới một lát, toàn bộ căn phòng đều là mảnh sứ vỡ nằm khắp nơi trên mặt đất, hạt châu san hô trên quý, bạch ngọc quan, lư hương bạch hạc bị vứt đầy đất, bàn ghế ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, bức tranh trên tường dưới sự chỉ huy của Thanh Từ cũng đều bị giật xuống, còn màn tơ thì bị xé rách rối tinh rối mù!

Tóm lại, chỉ trong chốc lát, phòng khách của Chi Lan viện liền tiếp đón một đồng hỗn độn, Thanh Từ hài lòng nhếch miệng, gọn gàng lưu loát xoay người rời đi.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Ừm, các bảo bối, cầu thu nha ~ Ta là một đứa nhỏ rất chăm chỉ, gần nhất mỗi ngày đều tám giờ càn giọt ~ Về sau ta sẽ tận lực bảo trì trụ giọt,

36. Chương 35: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Không lâu sau, Liễu Chi Lan và Mộc Văn Tình đồng thời trở về, liền gặp Thanh Từ đang yên ổn ngồi ở trên ghế vương, cười như không cười nhìn hai mẹ con đang đi vào!

Ánh mắt Liễu Chi Lan có chút nheo lại, ẩn giấu sát ý trong đó, còn Mộc Văn Tình rốt cuộc không kiềm chế được, vội vàng chạy lên, lúc thì nâng lên bình gốm sứ bạch ngọc thượng hạng, lúc lại chạy đến trước mặt gốc san hô màu đỏ đã bị phá hư, cuối cùng, lúc nhìn thấy bức tranh sơn thủy mình thích nhất bị xé thành mảnh vụn rốt cuộc gào lên!

” Đây là có chuyện gì? Là ai làm! ”

Mộc Văn Tình vọt tới trước mặt Thanh Từ, chỉ vào bức tranh đã rách nát trong tay lớn tiếng chất vấn.

Còn Thanh Từ lại không thấy một tia bối rối, dương dương tự đắc hất cằm, chỉ hướng hai ma ma đang đứng ở xa xa:

” Hai người bọn họ đập!”

” Người nói bậy! Hai bà ta sao dám làm vậy chứ?”

Mắt Mộc Văn Tình đỏ hồng nhìn thoáng qua hai người ma ma.

” Vậy ta làm sao dám? Nếu ta dám động thủ, hai ma ma kia còn không lột da ta ra, hai người nói muốn giá họa cho ta, đến lúc đó sẽ khiến chủ mẫu hảo hảo giáo huấn ta một chút, ta nhìn những thứ này bị đập thật sự rất đáng tiếc, nhưng ta thế đơn lực bạc, không có cách nào ngăn cản hai người kia! ”

Thanh Từ dường như không ngần ngại nói ra, hết sức nghiêm mật.

Ngực Mộc Văn Tình kịch liệt phập phồng, một tay chỉ vào Thanh Từ nói không ra lời.

Hai ma ma kia nghe Thanh Từ nói xong, vội vàng quỳ trên mặt đất, mở miệng giải thích:

” Phu nhân, tiểu thư, thật sự oan uổng, hai người lão nô đi theo phu nhân nhiều năm như vậy, làm sao có gan làm ra những việc này! Mong phu nhân minh xét cho!”

Thanh Từ chỉ hờ hững đứng dậy, vẻ mặt kiêu căng lướt qua trước mặt Mộc Văn Tình, chậm rãi mở miệng nói với Liễu Chi Lan:

” Phu nhân, Ngũ tiểu thư còn đang chờ ta, ta liền cáo từ trước.”

Sắc mặt Liễu Chi Lan từ đầu đến cuối đều không để cho người ta nhìn ra biến hóa gì, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ sẽ phát hiện cơ bắp trên gương mặt đã cứng nhắc.

Thanh Từ bước qua Liễu Chi Lan đi ra ngoài cửa, hai mắt Mộc Văn Tình như muốn nứt ra, lớn tiếng mở miệng nói:

” Người đứng lại đó cho ta! Hôm nay người đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này nửa bước!”

Thanh Từ nhếch miệng, dư quang lại nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Liễu Chi Lan, ngay lúc Mộc Văn Tình muốn mở miệng lần nữa, Liễu Chi Lan rốt cuộc lên tiếng:

” Văn Tình, im ngay! Để cho nàng ta đi!”

” Mẹ!”

Mộc Văn Tình không dám tin nhìn mẹ của mình.

Thanh Từ nghênh ngang tiêu sái đi ra ngoài, chỉ là vừa ra khỏi cửa Chi Lan viện, liền thay đổi sắc mặt, cực kỳ nghiêm túc, hôm nay nàng phách lối đập phá Chi Lan viện như vậy vì muốn thăm dò Liễu Chi Lan, tiểu thư nói, nếu như Liễu Chi Lan nghĩ hết biện pháp trừng trị mình một phen, thì cũng bình thường.

Còn nếu Liễu Chi Lan cái gì cũng không nói, thậm chí không đi truy cứu, liền chứng minh bà ta đang mưu đồ gì đó! Hơn nữa nhất định không giống bình thường, hôm nay chọc giận Liễu Chi Lan, vì muốn bà ta có hành động, chỉ có như vậy tiểu thư mới phát hiện được mục đích của Liễu Chi Lan!

Mộc Tịch Bắc nghe Thanh Từ nói xong liền khẽ gật đầu, lập tức mở miệng nói:

” Điều tra xem hai ngày này, Liễu Chi Lan mang người nào đến, còn có hai vị công tử phủ Liễu Thượng thư có động tác gì không.”

Phụ thân Liễu Chi Lan là Lại bộ Thượng thư của Tây La, tương đương chức quan nhị phẩm, mà Lại bộ có thể xưng là đứng đầu lục bộ, cho nên Liễu gia quyền thế ngập trời.

Liễu Thượng thư có hai trai hai gái, Liễu Chi Lan đứng hàng thứ hai, phía trước có một ca ca, phía sau là một muội muội, sau nữa còn một đệ đệ, dòng chính Liễu gia cũng không nhiều người, chỉ là có thêm một ít

bàng chi (họ hàng) sai tiết, tạo thành đội hình khổng lồ, nhưng nói cho cùng, quyền lợi trung tâm vẫn tập trung ở trên dòng chính Liễu gia.

Mộc Tịch Bắc lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng, giao cho Thanh Từ:

” Quá nhiều người, người sẽ rất bận, tìm người đến hỗ trợ.”

Thanh Từ cũng không khách khí, gật gật đầu, lúc trước mấy thủ hạ ở bên cạnh An Nguyệt Hằng, rất nhiều cao thủ đều nhờ tiền tìm tới, một ngàn lượng xác thực không nhiều, tuy nhiên chỉ đơn giản giám thị mấy người, điều tra hai chuyện, nhiều đó là đủ rồi.

Sau khi Thanh Từ rời đi, Mộc Tịch Bắc cũng không đi nghỉ ngơi, ngồi ở trước bàn không ngừng ma sát chén trà bạch ngọc trong tay, đôi mắt hơi nheo lại, cẩn thận ngẫm lại mục đích mấy ngày này của Liễu Chi Lan.

” Họa sĩ? Yêu đương vụng trộm? ”

Mộc Tịch Bắc tự mình lẩm bẩm.

” Họa sĩ vẽ tranh? Nhưng yêu đương vụng trộm tại sao lại phải tìm một họa sĩ chứ? ”

Nếu là người nhà nghèo ở đế đô chẳng phải tốt hơn sao, đặt mình ngay dưới mí mắt của bà ta, chẳng phải sẽ càng an tâm, nhưng nếu vì muốn đuổi mình ra khỏi đế đô tại sao lại dùng một tên họa sĩ? Là muốn Mộc Chính Đức ở ngoài tầm với?

Mộc Tịch Bắc đứng lên, đi tới trước cửa sổ đẩy ra cửa sổ, một trận gió thu thổi tới, làn gió ẩm thấp lạnh lạnh bao phủ khắp người, ôm lấy cánh tay, nhìn cảnh sắc chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi đã héo tàn héo rũ, không khỏi than thở thời gian trôi qua thật sự rất nhanh.

Mấy ngày trước đây lúc vẽ tranh còn được xưng tụng muôn hồng nghìn tía, chỉ mới mấy ngày, tất cả đều đã khô héo.

Nhìn cảnh cây lay động, Mộc Tịch Bắc đột nhiên nghĩ đến cái gì, không khỏi cười nói:

” Đông đi xuân đến, mới là ngày lành trăm hoa đua nở!”

Hai ngày sau, Thanh Từ rút cuộc trở về.

Mộc Tịch Bắc im lặng nghe Thanh Từ báo cáo, sau đó lộ ra ý cười, quả nhiên giống như mình đã nghĩ!

Thanh Từ có chút lo lắng, nhưng nhìn thấy chủ tử nhà mình vẫn bình tĩnh, phần xao động bất an trong lòng cũng liền biến mất.

Thư phòng Phủ Thừa Tướng.

” Chủ tử, trong cung có người truyền đến tin tức, Thánh thượng tuyển phi sắp đến, trong số bức tranh đưa đi có hình vẽ của Ngũ tiểu thư, hình như đã vào vòng trong! ”

Một hắc y nhân quỳ trên mặt đất, không thấy rõ dung mạo.

Mộc Chính Đức vừa nghe xong liền vỗ mạnh một chưởng xuống bàn, khiến mực nước ở trong nghiên đều văng ra:

” Không phải đưa đi là bức họa của Mộc Văn Tình à? Sao bây giờ lại biến thành Bắc Bắc!”

Hắc y nhân thật lòng trả lời:

” Nghe nói do Đại công tử Liễu gia động tay động chân trong đó, bức họa của Mộc Văn Tình còn ở, nhưng cũng bỏ thêm bức họa của Ngũ tiểu thư vào!”

Mộc Chính Đức chấp tay sau lưng, đứng lên:

” Người lui xuống trước đi.”

Sau khi hắc y nhân lui ra, Mộc Chính Đức đi tới đi lui trước bàn nửa canh giờ, tuyển tú quy định tuổi tác phải từ mười ba đến mười chín tuổi, bây giờ Bắc Bắc vừa đúng mười ba, sau khi vào cung, đầu năm nay sẽ

gặp mặt Thánh thượng để tiến hành diện tuyến, đến lúc đó cũng mười bốn rồi, vô luận như thế nào, cũng không thể từ chối được.

Nếu đương kim Hoàng đế nắm đại quyền trong tay, hoặc tuổi còn nhỏ chút, Mộc Chính Đức cũng có thể tạm chấp nhận, nhưng bây giờ Hoàng đế cũng đã gần bốn mươi tuổi rồi, sau khi tiến cung, Mộc Tịch Bắc sẽ vô duyên vô cớ trở thành quân cờ tranh quyền đoạt thế giữa Hoàng Đế và An Nguyệt Hằng, đến lúc đó Hoàng đế sẽ dùng tính mạng Bắc Bắc ép buộc mình đứng về phía ông ta, mà trong hậu cung lại có vị Quý phi Ngũ gia áp chế Bắc Bắc, ép buộc mình đứng về phía An Nguyệt Hằng.

Vô luận đứng ở bên nào, mạng sống của Mộc Tịch Bắc đều như treo trên sợi tóc!

Trong lòng Mộc Chính Đức rất rối loạn, nước cờ này của Liễu gia quả thật đi rất tốt, chắc chắn do việc Bắc Bắc ở phủ Thừa Tướng đã chọc giận Liễu Chi Lan, nên Liễu Chi Lan tính cả Liễu gia muốn dùng Mộc Tịch Bắc buộc mình lựa chọn ra một cái, vừa trừ bỏ được cái đinh trong mắt, lại lấy lòng Ngũ gia.

Mà cho dù ông đứng ở phía Hoàng đế, hay là đứng ở bên cạnh An Nguyệt Hằng, Mộc Tịch Bắc đều phải chết không nghi ngờ gì! Nếu như đứng ở bên Hoàng đế, chắc chắn Hoàng đế sẽ không bảo hộ Mộc Tịch Bắc, mà để Ngũ quý phi tùy ý giết chết Mộc Tịch Bắc, cứ như vậy, mình vì oán hận Ngũ gia, nhất định dùng cả tính mạng trung thành với Hoàng đế.

Đồng dạng, nếu mình đứng ở bên phía An Nguyệt Hằng, rất có thể Hoàng Đế sẽ giết Mộc Tịch Bắc, còn mình thì vững vàng cột chung một chỗ với An Nguyệt Hằng.

Mà tất cả điều này, đều quyết định bởi một cơ sở, đó là sự sủng ái của ông dành cho nữ nhi!

Mộc Chính Đức có chút ảo não, tất nhiên do mình sủng ái Mộc Tịch Bắc bị bại lộ quá sớm, mới dẫn đến tình trạng sấm sét giữa trời quang như vậy!

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Ta muốn học máu, hậu trường bên này của ta bị động kinh, truyền đi không được, liền để mẹ ta giúp ta truyền, mới chỉ điểm hai điểm thì mẹ ta liền hiểu rõ, ta xem xét lại, liền muốn phun cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài, mẹ ta lại đem toàn bộ bưu kiện của ta dán lên, phía trên bài văn không phân biệt được đoạn nào, còn có bối cảnh âm nhạc gì đó... Rồi cái gì mà bưu kiện gửi đi... Người gửi thư... Quả thật là sấm sét cuộn cuộn, mà càng bị thống hơn là, sau khi mẹ ta trải qua gian khổ giúp ta truyền đi, ta dùng trình duyệt mới, kết quả ta cũng có thể truyền, nhưng vấn đề là mẹ ta truyền cái kia tạm thời xóa không được! Ngày mai phải dậy thật sớm để xóa bỏ. Đáng a, nhìn xem ta nhiều kính nghiệp, ba giờ sáng a, hu hu, cầu an ửi

37. Chương 36: Thánh Chỉ Giá Lâm

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mộc Tịch Bắc nằm nghiêng trên ghế dựa, phía trên phủ da hổ màu trắng dày cộm, hết sức mềm mại, hơi cong chân lên, mang theo sự hồn nhiên, khiến người ta sinh ra một sự ấm áp thoải mái dễ chịu, muốn ôm nữ tử này vào trong ngực.

Trải qua Thanh Từ báo cáo, Mộc Tịch Bắc liền hiểu rõ mục đích của Liễu Chi Lan, Liễu Chi Lan căn bản cũng không trông cậy vào việc lợi dụng họa sĩ để vận ngã mình, cứ việc bà ta nhọc lòng an bài tiết mục yêu đương vùng trộm, nhưng mục đích chân chính là muốn đưa mình vào cung.

Nghĩ đến hôm đó, lúc Trương họa sĩ vẽ tranh cho mình thì đồng thời, ở trên lầu các xa xa lại có thêm một vị họa sĩ khác nữa, khác biệt là hẳn được Liễu gia dùng số tiền lớn mời tới, tay nghề so với Trương họa sĩ

không biết cao hơn bao nhiêu. Mà Liễu Chi Lan đối với bố cục phủ Thừa Tướng rất quen thuộc, lợi dụng tầm nhìn mơ hồ của nàng và Thanh Từ, công khai để họa sĩ vẽ mình.

Vì để cho tiết mục yêu đương vụng diễn như thật, phòng ngừa mình sinh ra hoài nghi, Liễu Chi Lan tự mình bỏ ra số tiền lớn mời họa sĩ gác lại ở lầu các, còn chính mình thì đi theo Lão thái phi bắt kẻ thông dâm, mục đích thật sự là để Mộc Tịch Bắc tin tưởng, Liễu Chi Lan muốn xúi giục Lão Thái phi đến hiện trường chứng kiến màn yêu đương vụng trộm, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ!

Khoé môi Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng giương lên, bởi hấp thụ nhiệt khí nước trà, hai mắt cũng có chút mờ mịt, gợn sóng lăn tăn, càng thêm mê người.

“Tiểu thư, thật sự phải vào cung sao?”

Thanh Từ có chút bất an.

” Đúng vậy, nhất định phải tiến cung đây, xem ra bất luận là thân phận gì, chỉ cần còn sống, luôn thoát không được vận mệnh làm quân cờ. ”

Mộc Tịch Bắc có chút trào phúng mở miệng, thời điểm kiếp trước nàng không quyền không thế, trở thành đá kê chân cho An Nguyệt Hằng, giờ này ngày này, nàng nhìn như có phủ Thừa Tướng làm hậu thuẫn cường đại, vẫn như cũ bị cuốn vào vòng xoáy quyền lợi, trở thành quân cờ tranh quyền đoạt thế của những kẻ kia.

Có điều, nàng muốn hỏi một câu, dựa vào cái gì!

” Tiểu thư, lão gia đến xem người.”

Chức Cẩm ở ngoài cửa đánh gãy suy nghĩ của Mộc Tịch Bắc.

” Cha, người đến rồi. ”

Mộc Tịch Bắc cũng không đứng dậy, chỉ cười tươi nhìn về phía người tới.

” Bắc Bắc, đã trễ như vậy mà chưa đi nghỉ ngơi sao? ”

Nhìn nữ nhi xinh đẹp kia, ánh mắt Chính Đức có chút chua xót, cũng không biết là do lư hương trong phòng hun lấy, hay là sao nữa.

” Cha mệt nhọc như thế mà còn chưa nghỉ ngơi, con cả ngày nhàn rỗi tất nhiên sẽ không nghỉ sớm như vậy.”

Mộc Tịch Bắc ôn nhuận mở miệng, lại bất động thanh sắc đánh giá Mộc Chính Đức một phen, nàng nghĩ, Mộc Chính Đức chắc đã nhận được tin tức, những quyền thần thế gia này, có người nào mà không có cơ sở ngầm ở trong cung.

Mộc Chính Đức nhất thời không mở miệng, đứng dậy cầm lấy cái chăn đắp lên trên người Mộc Tịch Bắc, bàn tay to nắm chặt bàn tay mềm mại của Mộc Tịch Bắc, cũng không nói gì cả.

Bắc Bắc à, cha sẽ không để con gả cho Hoàng đế, Bắc Bắc của ta phải xứng với binh sĩ tốt nhất thiên hạ, mà không phải câu nệ ở trong hậu cung, cùng một bầy nữ tử tranh đoạt một tên nam nhân, lại càng không nên trở thành một quân cờ trên bàn cờ.

Mộc Chính Đức tâm tư chuyển động rất nhanh, hiện nay, chỉ có một con đường có thể đi, đó là trước khi Mộc Tịch Bắc chưa tiến cung, giữa Hoàng đế và An Nguyệt Hằng mình phải chọn ra một người, nếu chọn tốt, thì sẽ có người đáp ứng yêu cầu của mình, ngăn cản Bắc Bắc tiến cung, nhưng sự tình lại không đơn giản như vậy, bởi vì vấn đề mới có thể tùy thời phát sinh.

Vì muốn phá tan mình cùng một phương đạt thành đồng minh, bên kia chắc chắn sẽ hủy đi người thúc đẩy hình thành đồng minh, nói cách khác, Mộc Tịch Bắc chắc chắn sẽ bị một phương khác đuổi giết! Cho dù có người bảo hộ, nhưng cả ngày cũng phải sống trong nơm nớp lo sợ!

Nhìn mi tâm (vùng giữa hai lông mày) Mộc Chính Đức mỗi mết, cứ việc Mộc Tịch Bắc không muốn thừa nhận, trong lòng của nàng vẫn xẹt qua một tia ám áp, nàng thật sự không ngờ, cho dù đến thời khắc này, Mộc Chính Đức vẫn đang lo lắng cho mình, thật ra, lựa chọn tốt nhất lúc này là vứt sạch quân cờ như nàng, chỉ có như vậy, phủ Thừa Tướng sẽ không bị hao tổn trên mọi phương diện, thậm chí có thể lợi dụng cái chết của mình, đòi lấy càng nhiều lợi thế.

Tương phản, bất luận Mộc Chính Đức lựa chọn đứng ở phía người nào, đều đang đánh cược tính mạng của tất cả mọi người trong phủ Thừa Tướng.

Mộc Tịch Bắc duỗi ra cánh tay trắng như tuyết, nhẹ nhàng ôm cổ Mộc Chính Đức, tựa đầu ở trên vai Mộc Chính Đức, cứ việc người nam nhân này ngay từ đầu đối xử không tốt với Mộc Tịch Bắc, nhưng lại không có tồn tại loại cảm giác khiến nàng an tâm như lúc này, đó là một loại năng lượng chỉ có phụ thân mới có khả năng cho.

Cảm nhận được động tác của Mộc Tịch Bắc, Mộc Chính Đức sững sờ, lập tức có chút ghen ngào mở miệng: ” Bắc bắc...”

Mộc Tịch Bắc rốt cục mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, thiếu đi cười nói tự nhiên trong ngày thường, lại thêm vào mấy phần chân thực:

” Cha chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến, cứ để mặc con.”

Mộc Chính Đức lại cứng đờ, ông chẳng qua cũng vừa mới biết được tin tức không lâu, chẳng lẽ Bắc Bắc đã biết rồi?

Mộc Tịch Bắc để cánh tay xuống, dựa trở về trên ghế nằm, nghênh tiếp ánh mắt của Mộc Chính Đức nhẹ gật đầu, Mộc Chính Đức lại kinh ngạc, tuy nói không dám tin, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu:

” Con có chắc chắn hay không?”

Mộc Tịch Bắc chỉ cười cười, cũng không trả lời, bắt gặp ánh mắt thân thiết của Mộc Chính Đức, chỉ nói:

” Canh giờ không còn sớm, cha nên sớm về nghỉ ngơi đi.”

Nhân sinh cho tới bây giờ đều như đang đánh bạc, người nếu không dám đặt cược, sao có thể thắng được?

Mộc Tịch Bắc vẫn thanh thoi như cũ trải qua quãng thời gian thoải mái của mình, giống như cái gì cũng không biết, Liễu Chi Lan giống như trong suy nghĩ không tiếp tục tìm mình gây phiền toái, trộm được mấy ngày an bình.

Mộc Chính Đức nghe Mộc Tịch Bắc nói xong hình như không còn nôn nóng nữa, bắt đầu âm thầm chiêu mộ cao thủ, chuẩn bị để Mộc Tịch Bắc tiến cung.

Tiến cung sẽ không cho phép mang quá nhiều người, trong cung đề phòng sâm nghiêm, nếu mang nhiều người vào sẽ dễ dàng gặp phải麻烦 tai vạ, cho nên Mộc Chính Đức chỉ chọn hai người.

Một người giống Thanh Từ, làm nha hoàn của Mộc Tịch Bắc, còn một người thì âm thầm ẩn nấp trong bóng tối.

Dưới sự chờ mong tha thiết của Liễu Chi Lan, ngày này rốt cục cũng đến.

” Thánh chỉ đến! Mộc Chính Đức tiếp chỉ!”

Một thân y phục thái giám công công mang theo mấy người, hai tay dâng thánh chỉ từ cửa chính tiến vào, rất uy vũ.

Rất nhanh, tất cả mọi người trong phủ Thừa Tướng đều vội vàng ra tiếp chỉ, chĩnh tề quỳ trên mặt đất.

” Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thứ nữ Tướng phủ Mộc Tịch Bắc, dịu dàng mềm mại, đoan chính hữu lễ, đặc biệt phong tú nữ, mười ngày sau tiến cung! Khâm thủ ~”

Sau khi công công hắng giọng đọc xong, hai tay dâng thánh chỉ đến trước mặt Mộc Chính Đức.

” Thần linh chỉ tạ ơn, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! ”

Sau khi Mộc Chính Đức dập đầu xong, hai tay tiếp nhận thánh chỉ, đứng dậy.

” Chúc mừng Thừa tướng đại nhân!”

Vị Công công mở miệng chúc mừng, Mộc Chính Đức sai người đưa qua hai tờ ngân phiếu, hai người bắt đầu hàn huyên.

Liễu Chi Lan hài lòng nhếch miệng, ca ca làm việc quả nhiên yên tâm, không chỉ nghĩ biện pháp để Văn Tình lại, còn thành công khiến Mộc Tịch Bắc được chọn, lần này bà phải nhìn một chút, nó có bao nhiêu cái mạng để sống sót!

Mộc Tịch Bắc bất động thanh sắc quét mắt Liễu Chi Lan, trong lòng bắt đầu tính toán thời gian.

Tuyển tú ở Tây La, thường thường là mùa hè năm này trình bức tranh lên, sau đó thông qua Hoàng đế tuyển chọn, kết quả tuyển chọn sẽ được công bố vào mùa thu, trực tiếp hạ thánh chỉ, tuyên bố vào cung, sau đó vào cung học tập quy củ, thích ứng cuộc sống trong cung, đến mùa xuân sang năm mới bắt đầu chính thức diện tuyển, gặp mặt Hoàng đế.

Đây là quy củ nhiều năm truyền xuống, muốn kéo dài sung hạnh tú nữ đến một năm sau, bởi vì lão tổ tông từng nói qua, người phải học được cách khống chế dục vọng, cho nên liền có một năm để làm tiêu hao dục vọng của Hoàng đế, để những tú nữ kia ổn định lại tinh thần, không đến mức tú nữ mới tiến cung Hoàng đế liền đại gia phong thưởng, còn nữa, đó là muốn cho Đế vương trong năm ấy sẽ nhớ đến người cũ, không đến mức sau khi có người mới liền quên đi nữ nhân mình đã từng sủng ái.

Lời nói tuy rằng dễ nghe, nhưng Mộc Tịch Bắc lại thấy, như vậy sẽ chỉ nhận được hiệu quả hiệu quả hoàn toàn ngược lại, một năm kiềm chế quá độ, chỉ khiến những người này bị bức điên.

” Chúc mừng Bắc Bắc, phủ Thừa Tướng chúng ta rốt cục cũng có một vị đế phi! ”

Liễu Chi Lan chung quy có chút đắc ý, bà nghĩ, Mộc Tịch Bắc lợi hại ra sao cũng chỉ có thể rơi vào kết cục chết đi mà thôi.

Mộc Tịch Bắc cũng mở miệng cười nói:

” Không biết lời này của mẫu thân đã đặt cô mẫu ở nơi nào?”

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Hôm qua có hôn hôn trong thuyết văn có người nói tên riêng của các nàng là tiếng địa phương, là ý tứ gì... Ta lập tức cảm thấy Thiên Lô cuộn cuộn, rất buồn bực, vì không muốn ảnh hưởng đến hình tượng nhân vật, ta liền xóa bỏ bình luận kia, hi vọng nhấn lại hôn hôn hãy để ý... Đều do nhóm ta nơi này không có tiếng địa phương, rất dễ kích người... Chẳng qua không phải nam chính nữ chính, mọi người an tâm đi.

38. Chương 37: Triệu Gia Tới Chơi

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Liễu Chi Lan sững sốt, Mộc Tịch Bắc cũng không thèm so đo với bà ta, cho dù Liễu Chi Lan lợi hại ra sao chung quy cũng là con người, lại là nữ nhân, mà cũng không phải nữ nhân một tay che trời, nên khi thành công, khó tránh khỏi có chút vinh vào đắc ý.

” Cô mẫu tự nhiên không cần phải nói, về sau Nhị tỷ tỷ ta cần phải dựa vào Ngũ muội muội rồi, Ngũ muội muội xinh đẹp như vậy, chắc chắn sẽ được Hoàng Thượng sủng ái, sau này phủ Thừa Tướng chúng ta cần phải dựa vào vinh quang của Ngũ muội muội chiếu sáng cửa nhà! ”

Mộc Văn Tình cũng rất vui vẻ.

Lúc đầu nàng cũng không hiểu vì sao mẫu thân lại làm như vậy, nhưng đêm qua mẫu thân đã giảng giải kỹ càng thể cục với nàng, điều này đã khiến nàng được khai sáng, thấy Mộc Tịch Bắc bước vào tử cục, thật sự là đại khoái nhân tâm!

” Nhị tỷ tỷ yên tâm, nếu muội tiến cung, nhận được thánh sủng, chuyện đầu tiên làm là để bề hạ tìm cho Nhị tỷ tỷ một mối hôn sự tốt.”

Mộc Tịch Bắc chỉ mở miệng cười.

Mộc Văn Tình sững sốt, chỉ nghĩ rằng Mộc Tịch Bắc căn bản không nắm rõ thế cục, thấy mình bay lên cành cao nên mới kiêu ngạo như vậy, cũng không so đo với nàng, chỉ cao ngạo ngẩng đầu lên, chậm rãi mở miệng nói:

” Một khi đã như vậy, ta liền cảm tạ muội muội.”

Hình như Lão thái phi cũng đã nhận ra tình thế nghiêm trọng, có chút lo lắng nhìn Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc chỉ cười cười, cũng không đáp trả ánh mắt lo lắng của bà.

Sắc mặt Mộc Chính Đức cũng không tốt hơn bao nhiêu, có điều thế cục đã định như vậy, căn bản không có lựa chọn khác.

Sau khi Mộc Tịch Bắc trở về, Thanh Từ liền bắt đầu thu dọn hành lý, cũng không hỏi nhiều, nhưng với Thanh Từ mà nói, cho dù xảy ra chuyện gì, mình cũng sẽ đi theo tiểu thư, chỉ cần như vậy, cũng thấy an tâm rồi.

Không lâu sau, Mộc Chính Đức lần nữa tới cửa viếng thăm, phía sau còn dẫn theo một nữ tử lưu loát sạch sẽ.

” Bắc Bắc, đây là Bạch Lộ, sau này nàng ấy sẽ đi theo con. ”

Mộc Chính Đức đứng qua một bên, để nữ tử sau lưng xuất hiện ở trước mặt Mộc Tịch Bắc.

” Gặp qua Ngũ tiểu thư.”

Bạch Lộ mặc một thân Ma hoàng sắc đối vật áo nhỏ, phối thêm váy dài gọn gàng sạch sẽ, trang điểm nhẹ nhàng, cũng không thu hút, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh, đi đường không vang lên tiếng động, lúc hành lễ bước chân vững vàng, xem ra cũng là một cao thủ.

Mộc Tịch Bắc gật gù đầu, không nói gì thêm, ra hiệu Thanh Từ, Thanh Từ liền dẫn nàng rời đi.

” Bắc Bắc, ở một nơi bí mật gần đó còn có một ám vệ gọi là Bạch Hàn, là một nam tử, bởi vì trong cung đề phòng sâm nghiêm, phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân lại là con trai đại ca Liễu Chi Lan, nên nếu mang nhiều người vào, sẽ dễ dàng rước họa vào thân! Hai người này đều có thể tín nhiệm, ở trong cung cha cũng có cái một ít mật thám, Bạch Lộ có thể trực tiếp liên hệ với các nàng, đến lúc đó con cứ hỏi nàng ấy là được. ”

Chân mày Mộc Chính Đức cau lại hết sức nghiêm túc.

Mộc Tịch Bắc thấy bộ dạng này của ông, liền nở nụ cười, thời điểm kiếp trước nàng gặp qua Mộc Chính Đức, thật sự là đáng vẻ một con cáo già, ai mà ngờ được bây giờ ông lại có bộ dạng nghiêm túc như vậy.

Mộc Chính Đức cũng mặc kệ Mộc Tịch Bắc có phản ứng gì, móc từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu:

” Đây là ngân phiếu hai mươi vạn lượng, vào trong cung trăm ngàn lần nhớ phải cẩn thận, bốn phía chuẩn bị ắt không thể thiếu, nhớ không được thổ lộ tình cảm với người khác, còn có một ít thỏi bạc cha đã giao cho Bạch Lộ, muốn lấy thì cứ hỏi nàng. Nếu như bạc không đủ, sai người truyền tin ra ngoài, cha sẽ đưa thêm cho con.”

Mộc Tịch Bắc cười cười đột nhiên có chút gượng gạo, người nam nhân huyền thuyên này lại xem trọng nàng như vậy, chẳng phải tất cả đều là vở kịch thôi sao, sao ông ta lại chân thật như thế, trong nháy mắt tâm Mộc Tịch Bắc có chút đè nén khó chịu.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng thẳng tắp đối diện với Mộc Chính Đức, có vấn trách, có không hiểu, cuối cùng ở trong ánh mắt áp áp kia rũ xuống lông mi, giống như một đứa trẻ phạm sai lầm.

Mộc Chính Đức thở dài, liền xoay người rời đi, lúc đi tới cửa, đột nhiên xoay người, chống lại đôi mắt màu đen của Mộc Tịch Bắc:

” Chờ lúc con trở về cũng làm cho vi phụ một kiện y phục đi.”

Mộc Tịch Bắc ngơ ngác nhìn Mộc Chính Đức, Mộc Chính Đức lại mở miệng:

” Cha nhìn thấy con may y phục cho nha đầu Thanh Từ kia rất đẹp.”

Mộc Tịch Bắc lại cúi đầu xuống, hồi lâu mới phun ra một chữ:

” Được.”

Mộc Chính Đức xoay người rời đi, Mộc Tịch Bắc lại đứng ở tại chỗ rất lâu, nàng biết, Mộc Chính Đức là sợ nàng vào cung rồi sẽ không về được, cho nên mới năn nỉ như vậy.

Hai ngày sau

” Tiểu thư, lão gia phái người mời tiểu thư đến rừng trúc ở trong Đông Phong lâu ah. ”

Bạch Lộ ở ngoài cửa truyền tin tức.

Mộc Tịch Bắc hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh liền có động tác, sửa sang đơn giản một phen liền đi theo gã sai vặt dẫn đường, tiến về rừng trúc.

Gió thu mang chút lành lạnh, bên trên thân trúc phủ một tầng hơi nước, thấm thấu từng giọt nước, hình như vì nguyên nhân mưa thu, nên mặt đất cũng có chút ẩm ướt.

Trong rừng trúc cực kỳ tĩnh lặng, có thể nghe thấy cả tiếng giọt nước rơi xuống đất, thậm chí còn có tiếng ve kêu, gió mơn man thổi qua, mang hương vị của bùn đất cùng với trúc xanh nhẹ nhàng khoan khoái, khiến cho người ta cảm thấy quanh thân thư sướng.

Một lát sau, rốt cuộc Mộc Tịch Bắc cũng đến Đông Phong lâu, giẫm lên ” kẻo kệt kẻo kệt” bậc thang làm bằng gỗ, lên lầu hai.

” Lão gia, Ngũ tiểu thư đến. ”

Gã sai vặt ở trước cửa thông báo một tiếng.

“Vào đi.”

Gã sai vặt đẩy cửa ra, mình và Thanh Từ canh giữ ở bên ngoài, Mộc Tịch Bắc đi vào Tiểu Lâu, thì thấy trong phòng còn có hai người.

Một nam nhân có độ tuổi xấp xỉ Mộc Chính Đức, không giống với Mộc Chính Đức cảm giác khôn khéo, nam nhân kia cho người ta cảm giác mười phần nho nhã, thân thể hơi mập, thịt trên mặt cũng không ít, cực kì ôn tồn lễ độ.

Căn cứ trí nhớ kiếp trước của Mộc Tịch Bắc, người này hẳn là Hộ bộ thượng thư Triệu Vu Giang, như vậy người có độ tuổi xấp xỉ với mình ngồi bên cạnh ông là tiểu thư Triệu gia.

Triệu gia vẫn luôn đi theo Mộc Chính Đức, có thể nói là phụ tá đắc lực của Mộc Chính Đức, hình như nữ nhi Triệu gia cũng bị tuyển vào trong cung.

” Bắc Bắc, đây là Triệu bá bá của con, còn đây là con gái của Triệu bá bá, Triệu Loan Kính, hơn con ba tuổi, nên gọi tỷ tỷ. ”

Mộc Chính Đức giới thiệu hai người với Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc phân biệt hành lễ với hai người, lộ ra tươi cười:

” Triệu bá bá, Loan Kính tỷ tỷ.”

Triệu Vu Giang bất động thanh sắc đánh giá Mộc Tịch Bắc một phen, sau đó gật gật đầu:

” Chính Đức huynh, nữ nhi này của huynh thật sự không tệ nha.”

Mộc Chính Đức mang theo đắc ý gật gật đầu, sau đó lại mở miệng nói với Mộc Tịch Bắc:

” Nhà Triệu bá bá vẫn luôn giao hảo với chúng ta, lần này Loan Kính tỷ tỷ con cũng tiến cung, đến lúc đó hai con nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Triệu Loan Kính hợp thời mở miệng nói:

”Mộc bá bá yên tâm, hôm nay vừa gặp Tịch Bắc muội muội con đã cảm thấy rất hợp ý, sau này chúng con nhất định sẽ nâng đỡ lẫn nhau ạ.”

”Vậy bá bá cũng yên tâm rồi, hai tỷ muội các con ra ngoài tâm sự đi, để Bắc Bắc dẫn con đi xem cảnh sắc của rừng trúc.”

Mộc Chính Đức lại mở miệng.

Mộc Tịch Bắc và Triệu Loan Kính cùng nhau rời đi, ai cũng không mở miệng trước, từ góc độ khách quan mà nói, Mộc Tịch Bắc rất thích Triệu Loan Kính, yên lặng, không kiêu căng cũng không tận lực giảm thấp, tự có một phần tao nhã, dù không phải tuyệt sắc, lại có một tư vị khác.

”Mai nhi, đưa y phục cho Tịch Bắc muội muội.”

Triệu Loan Kính mở miệng nói với nha hoàn sau lưng.

Nha hoàn rất nhanh liền nâng tới một bộ y phục, Thanh Từ tiếp nhận thay Mộc Tịch Bắc, Triệu Loan Kính mở miệng giải thích:

”Tịch Bắc muội muội, bộ y phục này cùng với một bộ y phục khác của ta có thể xem như cùng kiểu dáng, nhưng cũng không giống hoàn toàn.”

Mộc Tịch Bắc gật gật đầu:

”Hôm vào cung muội sẽ mặc.”

Triệu Loan Kính rất kinh ngạc trước sự thông minh của Mộc Tịch Bắc, không sai, hai bộ y phục cùng kiểu dáng này là muốn cho mọi người thấy Triệu gia và phủ Thừa Tướng đã kết thành đồng minh, cũng là muốn nói cho mọi người biết phủ Thừa Tướng đã biểu lộ thái độ, sẽ làm hậu thuẫn kiên cường cho Mộc Tịch Bắc, đây là tranh đấu giữa gia tộc, bất kể là ai nếu dám động đến Mộc Tịch Bắc, sẽ là kẻ địch của phủ Thừa Tướng và Triệu gia.

Mộc Tịch Bắc rất cảm động việc Mộc Chính Đức vì nàng làm hết thủy, phục hồi lại tinh thần thì nhìn thấy Triệu Loan Kính nhìn về phía xa xa, trong mắt nhuộm đầy bi thương.

39. Chương 38: Mới Tới Cửa Cung

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cố Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

”Loan Kính tỷ tỷ? Tỷ không muốn tiến cung sao?”

Mộc Tịch Bắc thử mở miệng thăm dò.

Triệu Loan Kính lấy lại tinh thần, dịu dàng nhìn Mộc Tịch Bắc, chậm rãi mở miệng nói:

”Quả thật không muốn, trong lòng ta sớm đã có chàng, là thanh mai trúc mã, cũng xứng đôi, chỉ có điều ta không thể chỉ nghĩ cho mình, ta là nữ nhi Triệu gia, nên vì Triệu gia hy sinh tất cả.”

Mộc Tịch Bắc gật gật đầu, không có xen vào, Triệu Loan Kính lại mở miệng:

”Chỉ là hai chữ tình yêu, thật sự rất khó hiểu, có lẽ muội còn nhỏ, không lý giải được, đây là tư vị rất khó kiềm chế.”

Mộc Tịch Bắc không nói tiếng nào, sao nàng lại không hiểu chứ, nàng nghĩ, đời này nàng sẽ không bao giờ yêu bất kì người nào nữa, tất cả tình yêu của nàng đã sớm theo cỗ thi thể kia, chôn sâu dưới bùn đất, phiêu tán theo gió rồi.

Hai người lại rảnh rỗi hàn huyên vài câu, Triệu Vu Giang liền đi ra ngoài tìm Triệu Loan Kính, Mộc Tịch Bắc và Mộc Chính Đức cùng nhau đưa tiễn hai người.

Mộc Tịch Bắc hiểu, Triệu gia sẽ là đồng minh kiên cố nhất của phủ Thừa Tướng, bởi vì Triệu gia đã hi sinh một đứa con gái, mà bọn họ vốn không cần làm thế.

Thời gian trôi qua thật nhanh chóng, ngày tiễn cung cuối cùng cũng tới.

Mộc Chính Đức thức dậy rất sớm, tự mình kiểm tra xe ngựa cùng vật phẩm cần mang theo, liên tục dặn dò nhưng vẫn lo lắng như cũ.

Mộc Tịch Bắc mặc bộ y phục mà Triệu Loan Kính đưa cho, là một kiện áo ngực thủy tú váy dài, chỉnh thể đều dùng màu trắng ngà, tất cả hình dáng đều dùng màu xanh da trời phác hoạ song tuyến đường cong, ở trước ngực thêu một đóa mẫu đơn màu lam, trên thân váy in mảng lớn mẫu đơn, phía trên khảm vô số trân châu kim cương.

” Bắc Bắc, nhớ kỹ con từng đáp ứng cha.”

Mộc Chính Đức nhìn Mộc Tịch Bắc duyên dáng yêu kiều, trong lòng rất không nỡ.

” Yên tâm đi, sẽ không nuốt lời. ”

Mộc Tịch Bắc chỉ cười yếu ớt.

” Bắc Bắc, đến trong cung phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, có phiền phức gì cứ nói với người trong nhà, tuyệt đối không được ủy khuất bản thân. ”

Liễu Chi Lan cũng thể hiện đầy đủ bộ dạng Từ mẫu.

Mộc Tịch Bắc cũng không phá lời, chỉ nói:

” Mẫu thân yên tâm đi, con vẫn chờ mẫu thân sinh thêm cho con một đệ đệ đấy.”

Sắc mặt Liễu Chi Lan trở nên khó coi, đang muốn nói thêm gì đó, Mộc Tịch Bắc đã đi đến trước mặt Lão thái phi.

” Tứ tỷ, chăm sóc cô mẫu thật tốt, nếu có thời gian rảnh con sẽ trở lại thăm mọi người.”

Mộc Tịch Hàm chỉ gật đầu đầu, không biết nên nói cái gì, đôi mắt đã đỏ hồng.

Mộc Tịch Bắc không tiếp tục trì hoãn thời gian nữa, bước lên xe ngựa, xuất phát đến Hoàng Cung.

Sau lưng một đoàn người đứng ở trước cửa phủ Thừa Tướng, hoặc thật tình hoặc giả ý, ánh mắt đều đuổi theo chiếc xe ngựa đang dần dần khuất bóng.

Bắc Bắc, cha tin tưởng nhất định con sẽ còn sống trở về.

Bên trong xe ngựa rất thoải mái dễ chịu, đã được Mộc Chính Đức chuẩn bị rất thỏa đáng, Bạch Lộ và Thanh Từ đều không phải người nói nhiều, nên nhất thời trong xe ngựa vô cùng yên tĩnh.

Tia nắng mặt trời nhu hoà bao phủ khắp nơi, dường như còn nghe thấy tiếng trẻ con đang chơi đùa qua cửa sổ, còn có chuông gió cũng phát ra tiếng vang ” tinh tinh ”, dấu vết bánh xe xẹt qua ngõ cổ, thông hướng cung điện phồn hoa nhất.

Sau nửa canh giờ, Mộc Tịch Bắc tới Bắc môn Hoàng Cung.

Vén rèm xe lên, được Thanh Từ đỡ xuống xe, phóng tầm mắt nhìn tới, trước cửa Bắc môn đã tụ tập không ít xe ngựa to lớn hoa lệ, hoặc lụa mỏng bao bọc, hoặc khảm nạm châu báu, tất cả đều hết sức tinh xảo dị thường.

Vô số nữ tử hoặc xinh đẹp, hoặc thanh thuần, hoặc thanh lịch, tất cả đều là mỹ nhân, váy dài hoa lệ, sắc thái diễm lệ, xa xa nhìn lại, thật giống như một Bách Hoa viên, hương thơm của nữ tử dần dần tập trung lại với nhau, trong không khí tràn ngập hương vị say lòng người.

Mộc Tịch Bắc vừa bước xuống xe ngựa, không ít người liền nhìn sang, đánh giá nữ tử từ trên xuống dưới.

Triệu Loan Kính tới sớm hơn, Mộc Tịch Bắc vừa xuống xe ngựa đã nhìn thấy nàng ở xa xa, khẽ gật đầu rồi đi về phía Mộc Tịch Bắc.

Hôm nay Mộc Tịch Bắc cũng đánh giá Triệu Loan Kính một phen, áo ngực váy dài cùng kiểu dáng với nàng, nhưng mép váy lại dùng song tuyến màu hồng nhạt phác hoạ, trước ngực thêu một nhánh hoa đào, trên thân váy in mảng lớn cây đào, chỉ có điều chỗ khảm nam châm châu kim cương ít hơn một chút so với Mộc Tịch Bắc.

Hai người còn chưa đến gần nhau, đã có người ở giữa đánh gãy:

”Ồ, ta còn tưởng là ai, đây chẳng phải là tiểu thư Triệu gia sao? Sao lại mặc cùng kiểu dáng với tiểu thư phủ Thừa Tướng vậy?”

Mộc Tịch Bắc dừng lại, đứng ở tại chỗ, nhìn về phía nữ tử vừa mới nói chuyện, một thân quần lụa mỏng màu vàng nhạt, vậy mà cũng không sợ lạnh, dáng người có lỗi có lỗm, cũng đầy đặn mượt mà, dung mạo thuộc hạng thượng thừa, thoát nhìn vô cùng kiêu ngạo hống hách.

Mọi người nghe nữ tử kia nói cũng bắt đầu nhìn lại đây, Triệu Loan Kính chỉ mở miệng cười:

”Tôn muội muội không biết ta cùng với Ngũ tiểu thư có giao hảo sao, đã cùng nhau định chế y phục.”

Tôn Lộ, đây là con gái muội muội Liễu Chi Lan, Mộc Tịch Bắc hơi hơi kinh ngạc, bởi vì Liễu gia đã đưa con gái con vợ cả của đại ca Liễu Chi Lan vào cung, không ngờ Tôn gia lại tiếp tục đưa tiếp một người khác nữa vào.

Xem ra Liễu gia vẫn không chịu ở yên trong nhà, muốn gia tăng quyền thế của mình, nếu không cũng không đem mình cuốn vào nơi đầu sóng ngọn gió.

”Cho dù trên mặt người có sơn son thiếp vàng, cũng đừng nghĩ sẽ lừa gạt được tiểu thư Thừa phủ, mặc dù Ngũ tiểu thư tuổi còn nhỏ, nhưng không phải người dễ người tùy ý hồ lộng, nên ta nói, tốt nhất người hãy cởi bộ quần áo trên người ra đi, miễn chọc Ngũ tiểu thư mất hứng.”

Từng câu của Tôn Lộ đều rất cay nghiệt, vô cùng hống hách, ẩn ẩn còn có ý tứ châm ngòi ly gián.

Mộc Tịch Bắc cũng không mở miệng, chỉ nhìn nhìn, bởi vì giọng của Tôn Lộ khá trong trẻo, người vậy lại xem nào nhiệt cũng không ít, đúng là chỗ nào có nữ nhân đều là chỗ có nhiều thị phi nhất.

”Được rồi, Lộ nhi, không nên vừa đến đã gây chuyện rồi.”

Một nữ tử đi ra từ trong đám người, bước chân nhẹ nhàng, tiên khí đầy người, giống như đoá Bạch Liên (hoa sen trắng) không thể khinh nhờn.

Mộc Tịch Bắc nhíu mày, Liễu Mộng, đây là một mỹ nhân nổi tiếng được xếp vào hàng thượng hạng, ở Đê đô, nếu nói đến mỹ nhân, phần lớn vẫn là người Ngũ gia, Ngũ gia khá khác biệt so với các gia tộc khác, trọng nữ khinh nam, coi trọng việc dạy bảo nữ tử, Ngũ gia vất vả bồi dưỡng ra nữ tử xuất chúng rồi phân tán vào thế lực các phái, thiếu đi nam tử tranh quyền đoạt thế, liền cũng khiến người thượng vị thiếu đi vài phần kiêng kị.

Mà mị lực của nữ tử Ngũ gia rất phi phạm, thường mê hoặc nam nhân đến thần hồn điên đảo, rất nhiều nam nhân đều phải lao tâm lao lực mới hoàn thành nhiệm vụ, còn các nàng chỉ cần thổi một chút gió ở bên gối thì đã thành công rồi. Nên Ngũ gia mới trở thành thế gia đại tộc, nhiều năm qua vẫn sừng sững không ngã!

Mà Liễu Mộng này, dưới hào quang vạn tượng của Ngũ gia, vẫn được mọi người ở Đê đô biết rõ, đây tuyệt đối là một mỹ nhân rất có triển vọng.

” Mộng tỷ tỷ, muội chỉ muốn vì Ngũ tiểu thư bệnh vực kẻ yếu thôi? Triệu Loan Kính rõ ràng khi để Ngũ tiểu thư tuổi còn nhỏ mà.”

Tôn Lộ đi đến bên người Mộc Tịch Bắc, kéo cánh tay Mộc Tịch Bắc rồi nói với Liễu Mộng.

Liễu Mộng mở miệng nói xin lỗi với Triệu Loan Kính:

” Biểu muội tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, còn mong Triệu tiểu thư bỏ qua cho.”

Triệu Loan Kính chỉ lắc đầu cười cười, Tôn Lộ vẫn một mực lôi kéo cánh tay Mộc Tịch Bắc:

” Ngũ tiểu thư, dung mạo của người thật xinh đẹp nha, nhất định vào trong sẽ được Hoàng Thượng sủng ái.”

Mộc Tịch Bắc giương lên khoe môi, ánh mắt của mọi người đều nhìn Mộc Tịch Bắc, có cảm hận, có ghen ghét, thậm chí còn có hung ác, Mộc Tịch Bắc lập tức trở thành mục tiêu cho mọi người công kích.

” Tôn tỷ tỷ, váy của tỷ may ở đâu vậy?”

Mộc Tịch Bắc rất nghiêm túc mở miệng, giống như rất thích Tôn Lộ vậy, mọi người bắt đầu chú ý tới động tĩnh ở bên này.

Chiếc váy này của Tôn Lộ quả thật rất xinh đẹp, đuôi váy là tầng tầng lớp lớp giống như đoá mẫu đơn màu vàng nhạt, phía trên còn khảm rất nhiều bảo thạch trân quý, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, quả nhiên là kiêu diễm động lòng người.

Tôn Lộ nghe xong, đắc ý ghê gớm:

” Ngũ tiểu thư, người rất có mắt nhìn, cái váy này được may tại Như Ý phường, thế nào, rất xinh đẹp phải không?”

Mộc Tịch Bắc hết sức nghiêm túc gật gật đầu:

” Thì ra là của Như Ý phường? Vậy sau này ta nhất định sẽ không đến đó may y phục!”

Tôn Lộ sững sốt, cảm thấy hơi khó hiểu khi Mộc Tịch Bắc nói như vậy:

” Vì sao vậy? Chẳng lẽ Ngũ tiểu thư cảm thấy cái váy này không đủ xinh đẹp?”

Mộc Tịch Bắc lui về sau một bước, rút cánh tay ra khỏi tay Tôn Lộ, chỉ vào trên thắt lưng của Tôn Lộ:

” Tôn tỷ tỷ, tỷ nhìn đi, da thịt đều lộ ra ngoài.”

Ánh mắt mọi người nhìn theo phương hướng Mộc Tịch Bắc chỉ, chỗ thắt lưng của chiếc váy không biết vì sao mà bị rách một đường, hình như vị trí tiếp giáp may không tốt, hoặc do vạt áo quá nặng, không chịu nổi sức nặng, nên vị trí thắt lưng mới bị rách ra.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Trán, không biết có phải chưa đủ độ nóng hay không, ngày mai bắt đầu tiến cung bắt đầu độ sức cùng với mấy người Liễu gia ~ Nam chính cũng chuẩn bị xuất hiện... Cả nhà bình tĩnh.

Đa tạ các bảo bối một chút, chui chui, đánh giá phiếu phiếu, vô cùng cảm tạ! Khác, nhân vật bên trong văn văn mọi người cũng có thể nhận nuôi ha ~

40. Chương 39: Huynh Muội Đồng Mưu

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Mọi người đều che miệng cười rộ lên, nhao nhao chỉ trỏ Tôn Lộ, vừa nhìn lại, chỗ thất lưng của Tôn Lộ lộ ra làn da tuyết trắng, nhìn thấy rất mê người.

” Này, Tôn tiểu thư, cái váy này của ngươi thật sự là tuyệt vô cận hữu, thế gian khó tìm nha! ”

Một vị nữ tử trả lời nói Tôn Lộ vừa mới khoe khoang.

(Tuyệt vô cận hữu: Hiếm có, có một không hai)

” Ai nói tuyệt vô cận hữu, ta nghe ca ca nói, cô nương ở trong sổ quán Tần Hoài đều mặc như vậy. ”

Một nữ tử khác cũng che miệng cười khúc khích.

Trong lúc nhất thời, Tôn Lộ trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, Mộc Tịch Bắc chỉ vô tội nhìn nhìn, mắt nhìn Bạch Lộ ở bên cạnh, nhú mày, cảm thấy nha đầu này cũng thật thông minh. Minh chẳng qua chỉ nháy mắt một cái, một đao của nàng liền chính xác cắt qua thất lưng Tôn Lộ, không chút sai lệch.

Sắc mặt Tôn Lộ nhất thời biến thành màu gan heo, lớn tiếng kêu la:

” Các ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ không bỏ qua các ngươi!”

Sau đó liền chạy đi, Mộc Tịch Bắc đoán chừng nàng ta là đi đổi váy đây.

Về mặt Liễu Mộng vẫn thản nhiên không gợn sóng, một chiếc váy cắt may tỉ mỉ như vậy lại bị hư mất, tựa hồ có chút nghi ngờ, nhưng vẫn biểu hiện ra dáng vẻ nữ thần cao cao tại thượng không nhiễm bụi trần.

Mặc dù như thế, Liễu Mộng vẫn bất động thanh sắc quét mắt Mộc Tịch Bắc, chẳng qua chỉ là một nữ tử mười ba tuổi, có gì đáng giá mà Liễu gia lại phải đại động can qua tới đối phó nàng, thậm chí phụ thân của mình còn đích thân tự mình bày ra kế hoạch! Chỉ có điều, cho dù thế nào, nữ tử này cũng chỉ có thể trở thành bàn đạp của Liễu gia thôi.

Liễu Mộng khẽ vuốt cằm, xoay người rời đi, tươi cười trên mặt Mộc Tịch Bắc cũng liền thu liễm, nụ cười trước đó khiến hai mắt híp lại thành khe hở, tối đen tỏa sáng, giống như hai thanh đao đuổi theo Liễu Mộng mà đi, dường như muốn xé Liễu Mộng ra để xem vậy.

Chỉ chớp lát, ma ma trong cung liền nối đuôi nhau đi ra, mang theo toàn bộ nữ tử hương diễm đi vào đại môn màu đỏ chói.

Tường cung thật dài, dường như mênh mông vô bờ bến, thị vệ uy vũ còn có cung phi bọn thái giám ngẫu nhiên đi qua đều tỏ rõ nơi này chính là một thế giới mới, trong đám nữ tử uyển chuyển kia có người thì hào hứng nhìn cung điện hoa lệ ở phía xa, có người tự cho là thâm trầm, bất động thanh sắc đánh giá người bên ngoài.

Mộc Tịch Bắc chỉ cười yếu ớt, ngược mắt nhìn về phía cung điện nguy nga tráng lệ ở xa xa, quả nhiên là xa hoa vô cùng, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thợ xây mới có thể xây dựng được một nơi xảo đoạt thiên công như vậy, khắp mọi nơi đều được khảm nạm vàng bạc châu báu, đình đài lầu các điêu lang ngọc thể dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra kim quang chói mắt, kỳ hoa dị thảo cũng không bởi vì thời tiết giá lạnh mà héo tàn, vẫn nở rộ muôn hồng nghìn tía.

(Xảo đoạt thiên công: ý nói những công việc cực kỳ khéo léo có thể sánh với trời)

(Điêu lang ngọc thể: dùng để diễn tả một công trình kiến trúc giàu sang tráng lệ)

Thu hồi ánh mắt, Mộc Tịch Bắc chỉ nhắm mắt đi theo bước chân của mọi người, đi hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng tới một dãy cung điện san sát nhau.

” Được rồi, các vị tú nữ, đây là nơi mà các vị sẽ ở lại trước khi diện tuyển, ba ngày sau, sẽ có người đến dạy quy củ ở trong cung cho các vị, các vị cũng sẽ sinh hoạt ở tại nơi này.”

Ma ma dẫn đầu mang theo vài phần ngạo khí, mở miệng nói.

” Tiểu Lâm tử, việc phân phối tiểu viện liền giao cho ngươi.”

Ma ma kia quay lại nói với tên thái giám bên cạnh.

” An ma ma yên tâm, nô tài nhất định sẽ làm việc thỏa đáng! ”

Thái giám được gọi Tiểu Lâm tử hết sức nịnh nọt.

An ma ma gật gật đầu, bắt động thanh sắc quét mắt toàn bộ nữ tử, âm thầm ghi tạc những nữ tử có dung mạo xuất sắc vào trong tim, liền xoay người rời đi.

Mộc Tịch Bắc được dẫn tới một nơi gọi là Lâm Lang viện, bên trong có hai tòa lầu, tiểu viện của nàng ở phía bắc, bên trên bảng hiệu viết mấy chữ to - Bảo Lang các.

Mộc Tịch Bắc đứng ở trước cửa nhìn hồi lâu, sau đó xoay người nhìn về phía đối diện, bên phía Tiểu Lâu còn lại viết là Thượng Lâm các, một người đang đứng ở trước cửa chính là Liễu Mộng mặc một kiện váy dài màu thủy lam, làn váy thật dài lướt trên thềm đá, xa xa nhìn lại, thấy không rõ dung mạo của nàng ta, nhưng lại có vài phần khí thế bề thế thiên hạ.

Mộc Tịch Bắc xoay người, giương lên khóe môi, đi vào chỗ ở của mình, thật sự là trùng hợp!

Trong phòng

Phía bên cửa sổ đặt một cái bàn dài gỗ lim, phía trên trưng bày văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy, mực), còn có mấy cái lư hương cùng với bình sứ ngọc khí san sát nhau, còn lại là một ít đồ vật gì đó, đi đến chính giữa là phòng ngủ.

Mộc Tịch Bắc cũng không vội vã nhìn phòng trong, mà ngồi ở trước bàn sách, một tay giữ tay áo, một tay khác thì nhẹ nhàng mài mực, không biết suy nghĩ cái gì, hai người Thanh Từ và Bạch Lộ đều không đến quấy rầy, bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc trong phòng.

Mộc Tịch Bắc không cho rằng hôm nay Tôn Lộ làm ra vẻ ta đây ở trước cửa cung không phải không có mục đích, quần áo cùng kiểu dáng rõ ràng đã cho thấy đó là biểu hiện kết minh, nhưng Tôn Lộ cứ một mực nói thành đụng hàng, mục đích ở đâu?

Mộc Tịch Bắc giương lên khóe môi, đôi môi bôi son đỏ tươi như máu, theo nụ cười này, lại mang đến từng trận quẩn rũ phong tình.

Tôn Lộ muốn châm ngòi ly gián, chỉ là châm ngòi mình đối với Tôn Lộ cũng không có ích lợi gì cả, sợ là muốn chia rẽ quan hệ giữa phủ Thừa Tướng và Triệu gia, như vậy một màn kịch ở trước cửa cung chẳng qua chỉ là một mảnh lối, căn bản không đạt được mục đích này, hai mắt Mộc Tịch Bắc nhắm lại, đề bút viết xuống mấy chữ.

Mây trôi nước chảy lưu loát sinh động, viết xong Mộc Tịch Bắc giao tờ giấy cho Bạch Lộ:

” Bạch Lộ, đưa qua cho Triệu Loan Kính, sau đó người hãy lưu lại bên cạnh nàng, nàng ấy sẽ nói cho người biết nên làm như thế nào.”

” Vâng, Tiểu thư.”

Bạch Lộ như một cơn gió cầm lấy tờ giấy trong tay Mộc Tịch Bắc, trong chớp mắt liền biến mất.

” Thanh Từ, người nói người và Bạch Lộ võ công của ai cao hơn?”

Mộc Tịch Bắc tùy ý mở miệng.

Thanh Từ cau mày nghiêm túc suy nghĩ, sau đó xoắn xuýt mở miệng:

” Nếu như chỉ đơn thuần bàn luận võ công, hẳn là Bạch Lộ cao hơn một chút, nhưng nô tỳ cùng với tiểu thư đã trải qua rất nhiều sinh tử, nên công phu giết người chắc chắn cao hơn nàng một bậc, nếu nô tỳ thật sự đánh nhau với nàng, hẳn là nô tỳ trọng thương, nàng chết!”

Mộc Tịch Bắc nhìn về phía Thanh Từ, chỉ dụ dằng cười cười.

Lúc này, ở Thượng Lâm các.

” Thế nào, mọi chuyện đã chuẩn bị xong chưa?”

Liễu Mộng nhìn người mặc áo đen trước mặt, chỉ để lộ khuôn mặt, mở miệng hỏi.

Người mặc áo đen kia là một tên nam tử, thân hình hơi gầy, màu da hơi đen, lại mang bộ dạng một công tử phóng đảng, ánh mắt luôn toát ra sự hèn mọn hạ lưu.

” Muội muội ngoan của ta, ca ca làm việc mà muội vẫn không yên tâm sao, chỉ sợ phải ủy khuất muội muội một thời gian thôi. ”

Nam tử mặc áo đen này chính là ca ca ruột của Liễu Mộng, Liễu Vượng.

Liễu Vượng là phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân, dựa vào thế lực của Liễu gia, cũng coi như phong sinh thủy khởi (gió lên thì nước cũng lên), là một kẻ vô cùng háo sắc, đã từng trắng trợn làm không ít chuyện cướp đoạt dân nữ. Chẳng qua, võ công của hắn rất cao cường, bình thường cũng không làm hỏng chuyện, cho nên Liễu gia đối với vị Tam công tử ham mê nữ sắc này liền nhắm mắt mở một mắt.

” Chỉ cần việc này có thể thành, bị ủy khuất có mấy ngày thì làm sao?”

Liễu Mộng không để ý lắm mở miệng.

Liễu Vượng lộ ra một nụ cười tà, trong mắt đều là ánh nhìn dâm uế, vuốt vuốt cái cằm mọc đầy râu ria xồm xoàm:

” Lúc này ta nhìn thấy Ngũ tiểu thư phủ Thừa Tướng ở xa xa, thật sự là một mỹ nhân trở mã xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy dịu dàng mềm mại, khiến người ta nhịn không được muốn ôm vào trong ngực hảo hảo chà đạp một phen.”

Liễu Mộng chằm chọc nhìn ca ca của mình:

” Nếu nàng ta thật sự dễ dàng đối phó như vậy, cô mẫu cũng không bị ép tới mức phải mời phụ thân động thủ.”

Liễu Vượng lại không để ý lắm mở miệng nói:

” Đó là bởi vì phía sau nàng ta có chỗ dựa Mộc Chính Đức, cô mẫu mới không có cơ hội động thủ. Chỉ là một tiểu nha đầu lừa đảo, thì có thể nhắc lên sóng gió gì! Muội cứ đợi nàng ta ở dưới thân của ca ca cầu xin tha thứ đi!”

Về mặt Liễu Vượng si mê, dường như đang nghĩ đến bộ dạng cơ thể tuyệt trắng kia ở dưới người mình uyển chuyển hầu hạ.

Liễu Mộng không tiếp tục mở miệng, chỉ cách cửa sổ nhìn Bảo Lang các ở phía đối diện.

Liễu Vượng không nhiều tâm tư như vậy, chỉ nghĩ, mình vừa mới nhìn thấy bảy mươi hai phương thức ở trên sách có thể thử trên người Mộc Tịch Bắc một chút, tuổi còn nhỏ mới phù hợp, nếu lớn tuổi, eo không đủ mềm, không đủ tỉ mỉ, chơi không đủ vị!

Bọn họ lại không biết, giờ phút này, Mộc Tịch Bắc cũng đang ở trước cửa sổ nhìn sang bọn họ, cười cực kỳ quỷ dị.

41. Chương 40: Không Có Hảo Tâm

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

” Ca nên rời đi, nơi này không nên ở lâu. ”

Liễu Mộng cau mày bắt đầu đuổi người, dường như cũng không thích vị ca ca háo sắc của mình lắm.

Liễu Vượng không thèm để ý cười cười, đứng dậy che mặt liền đi ra ngoài, vẫn không quên nhìn thoáng qua tiểu viện đối diện, dường như đang chờ mong có được một tư vị ôn hương nhuyễn ngọc khác!

Mộc Tịch Bắc đứng trước cửa sổ tròn ven một canh giờ, mới xoay người lại.

” Tiểu thư, cái này thế nào? ”

Thanh Từ thấy tiểu thư nhà mình rốt cục cử động, tranh thủ thời gian đưa tới cái váy đã sớm chuẩn bị tốt.

Trước giờ tiểu thư rất thích màu lam, nhưng hôm nay vì muốn mặc y phục của tiểu thư Triệu gia đưa tới, nên không mặc váy dài mà mình thích, không ngờ Liễu Mộng ở đối diện lại đoạt mất chỗ tốt của tiểu thư nhà mình, thật sự khiến Thanh Từ vô cùng khó chịu.

Mộc Tịch Bắc nhìn Thanh Từ không khỏi cười cười:

” Sao vậy? Muốn ta với Liễu Mộng phân cao thấp?”

Thanh Từ bị đoán trúng tâm tư sắc mặt không khỏi hơi , nàng đúng là không quen nhìn dáng vẻ đó của Liễu Mộng khi mặc váy dài màu thủy lam, trong lòng nàng, tiểu thư thích đồ vật gì thì người bên ngoài không được thích thứ đó, tất cả những người muốn giật đồ với tiểu thư đều là kẻ nịnh nọt.

Mộc Tịch Bắc nhìn Thanh Từ ở trước mặt mình dáng vẻ như đứa trẻ con, ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ, thật đúng là bá đạo, tuy nhiên nàng rất thích.

Nghe theo tính tình Thanh Từ, Mộc Tịch Bắc đổi lại một kiện váy dài bảo thạch lam, vén lên tóc dài, lộ ra gáy ngọc thon dài trắng noãn, nhìn rất mê người.

Tùy ý Thanh Từ giầy vò một phen, Mộc Tịch Bắc cũng có chút mệt mỏi, hai người dùng chút bữa tối, Mộc Tịch Bắc dặn dò Thanh Từ chút sự tình, Thanh Từ liền không tiếng động đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn sắc trời đang dần tối, Mộc Tịch Bắc nhàn nhạt nở nụ cười, hai con người gióng như ánh trăng, khiến Liễu Mộng ở đối diện vừa đi ra cũng dừng sờ.

Liễu Mộng bất động thanh sắc đánh giá Mộc Tịch Bắc, quả nhiên là cái mỹ nhân bại hoại, so với tiểu thư con vợ cả phủ Thừa Tướng không biết xinh đẹp hơn gấp bao nhiêu lần, một thân váy dài bảo thạch lam tôn lên làn da giống như bạch ngọc, trước ngực thêu kim sắc mẫu đơn nở rộ lập tức hấp dẫn ánh mắt người nhìn, bên hông là đai lưng được điêu chế hoa mẫu đơn màu vàng bằng nhuyễn kim, tinh xảo dị thường.

Mái tóc màu đen được vấn thành Triều Vân kế, cắm nghiêng ba cây trâm cài, lại không có trang sức nào dư thừa, giống như yêu tinh trong hoa, trời sinh phú quý, lòng Liễu Mộng chậm rãi trầm xuống, dung mạo như này đã sinh sinh hạ thấp mình xuống, chưa nói chi đến cảm giác mềm mại dịu dàng, khiến cho người ta vừa thấy, đã muốn ôm vào trong ngực hảo hảo chiều chuộng thương yêu.

Ở Liễu Mộng xem ra, nữ tử như vậy nên bị người giấu ở trong ngực hảo hảo thương yêu, thậm chí khiến cho người ta nhịn không được muốn đem toàn bộ mọi thứ trên thế gian dâng đến trước mặt nàng, chỉ vì muốn nàng cười một tiếng. Cho nên Mộc Tịch Bắc không thể không trừ bỏ, ngay cả nàng là một nữ tử cũng nhịn không được suy nghĩ như vậy, cũng không trách ca ca mình lại sinh ra ý nghĩ không an phận với nàng ta.

” Ngủ tiểu thư, đây là muốn đi đâu vậy? ”

Liễu Mộng thu liễm suy nghĩ, mang theo ý cười dịu dàng, đi về phía Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc cười yếu ớt gật đầu:

” Trong lúc rảnh rỗi, nghĩ đi ra ngoài dạo chơi, lại không biết nên đi nơi nào.”

Trong lòng Mộc Tịch Bắc cười lạnh, thật sự là trùng hợp, nàng vừa ra khỏi cửa, Liễu Mộng liền cũng đi ra, chẳng lẽ tất cả mọi người ở trong Liễu phủ đều xem nàng là kẻ ngốc, phải biết rằng, nàng vẫn chưa từng nghĩ chuyện này đều là trùng hợp đâu.

Liễu Mộng cũng không biểu hiện ra bộ dạng thân thiết, vẫn mang theo sự cao quý cùng xa cách như cũ:

” Ta cũng nhàn đến vô sự, đang muốn đi Lạc hoa viên dạo chơi, không bằng cùng nhau đi đi?”

Mộc Tịch Bắc gật đầu:

” Như vậy thì tốt rồi, bằng không ta cũng không biết nên đi nơi nào, trong Hoàng cung nhiều quy củ, nếu ta xảy ra va chạm với người ta thật sự không đảm đương nổi.”

Hai người làm bạn dưới ánh trăng, chậm rãi đi về phía trước, hai người đều không mang theo nha hoàn, câu được câu không tán gẫu.

” Nghe nói Ngũ tiểu thư rất được Thừa tướng đại nhân sủng ái?”

Liễu Mộng tùy ý mở miệng.

Mộc Tịch Bắc cũng đánh Thái Cực:

” Phụ thân đối xử với chúng ta đều vô cùng tốt, làm gì có chuyện bên này nặng bên kia nhẹ đâu?”

Liễu Mộng cũng không hỏi kỹ, tựa hồ biết có hỏi nữa cũng không ra cái gì, hai người cũng chỉ ngẫu nhiên đối đáp hai câu, mỗi người đều mang tâm tư riêng.

Gió thu buổi chiều hơi lạnh, sao trên trời cũng dần dần mọc lên rất nhiều, mọi góc ngách trong Hoàng cung đều thấp đèn đuốc sáng trưng, phồn hoa không giống nhân gian.

Thời gian dần trôi qua, rốt cục đi tới Lạc Hoa viên, từng đoá từng đoá hoa nở kiêu diễm, dưới ánh sáng đèn đuốc, nở chói lọi phi phàm, cũng không biết dùng biện pháp gì, cho dù gió thu hiu quạnh như vậy, bọn nó vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như cũ.

Liễu Mộng bất động thanh sắc ở phía trước dẫn đường, Mộc Tịch Bắc cũng giả bộ như cái gì cũng không biết, chỉ cẩn thận nhìn Bách hoa bên cạnh.

” A! ”

Bên trong Hoa viên yên tĩnh, Liễu Mộng đột nhiên kinh hô một tiếng, sau đó không chịu khống chế lui về phía sau mấy bước, bàn tay trắng nõn nắm chặt bàn tay Mộc Tịch Bắc, móng tay thật dài đâm vào cổ tay trắng thuần của Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc nhíu nhíu mày, đôi mắt nhìn về phía Liễu Mộng lóe lên một tia ngoan lệ, thân thể này của mình tuyệt đối được xưng tụng là tác phẩm nghệ thuật, chính mình cũng không nở thêm cái sẹo, Liễu Mộng này rất được, ỷ vào diễn kịch lại muốn lưu lại dấu vết cho nàng.

” Ngũ tiểu thư, người xem!”

Dường như Liễu Mộng mất đi sự tỉnh táo ngày thường, một tay run rẩy chỉ vào cách đó không xa.

Nhìn lại nơi Liễu Mộng chỉ, Mộc Tịch Bắc cũng phối hợp lão đảo một cái, vung mạnh tay lên trực tiếp hất Liễu Mộng ngã xuống đất.

Liễu Mộng bị ngã trên mặt đất, cổ tay chà sát mặt đất, rỉ ra vết máu nhè nhẹ, theo phản xạ nhìn về phía Mộc Tịch Bắc, trong mắt chợt lóe lên sát ý.

Mộc Tịch Bắc chỉ làm như không biết, hoảng sợ mở miệng:

” Đó...Đó...Là cái gì?”

Bộ ngực Liễu Mộng cũng kịch liệt phập phồng, lại hướng dẫn từ từ:

” Đừng sợ, chúng ta đi tới gần xem một chút.”

” Chúng ta mau rời khỏi đây đi, rất... đáng sợ. ”

Mộc Tịch Bắc đóng vai một đứa trẻ không rành thế sự.

Liễu Mộng lại cố chấp muốn dẫn Mộc Tịch Bắc đi tìm tòi thực hư, Mộc Tịch Bắc tự nhiên cũng đi theo bước chân của Liễu Mộng.

Hai người đẩy cổ đại ra, phóng nhẹ bước chân, cẩn thận nhìn người đang nằm ở trong đó, một thân màu hồng cánh sen sắc cân vạt áo nhỏ, phía dưới là váy bách điệp lưu tiên, vừa thấy hình dạng, không phải ai khác, chính là Triệu Loan Kính!

Mộc Tịch Bắc lại hét lên một tiếng, lập tức bị dọa ngã ngối trên mặt đất, nhưng trong lòng thì bất đắc dĩ trợn mắt một cái, mình khi nào lại có bộ dạng kinh ngạc như vậy.

Liễu Mộng lại càng khoa trương, lập tức chạy ra ngoài thật xa, chỉ vào trước ngực Triệu Loan Kính, đôi mắt tràn ngập hoảng sợ:

” Ngủ tiểu thư, người mau nhìn, nơi đó có phải có thanh đao hay không?”

Mộc Tịch Bắc chậm rãi đứng dậy, lần nữa nhìn sang, trên ngực Triệu Loan Kính đang cắm một cây chủ thủ, máu tươi ở trước ngực phun ra thành một đóa hoa cực lớn, đem tầng tầng lớp lớp y phục đều nhuộm thành màu đỏ.

” Mau nhìn xem, có còn thở hay không? ”

Liễu Mộng thấp thỏm mở miệng nói với Mộc Tịch Bắc, bản thân mình lại không chịu dờ qua một chút nào.

Mộc Tịch Bắc duỗi ra ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng đặt ở giữa lỗ mũi Triệu Loan Kính, dừng lại trong chốc lát, sắc mặt lập tức trở nên trắng xanh, hoảng sợ lắc đầu với Liễu Mộng, run rẩy mở miệng nói:

” Chết...Chết...Chết rồi.”

Trong lòng Liễu Mộng phẫn hận, vốn muốn nhìn Mộc Tịch Bắc bị dọa cho bể mật gần chết biến thành trò hề, chưa từng nghĩ cho dù là lúc này nàng ta vẫn đẹp kinh người như cũ, đáng vẻ bất an lo lắng càng khiến người ta nhìn không được muốn ôm nàng vào trong ngực hảo hảo che chở, điều này khiến Liễu Mộng sinh ra mấy phần oán niệm ác độc, đợi đến khi sự thành, nàng nhất định phải hủy đi khuôn mặt mê người này.

” Bao vây toàn bộ nơi này lại cho ta, một con ruồi cũng không cho phép bay ra ngoài! ”(haha câu này ta chém)

Giọng nói trắng kiện hữu lực vang lên, chỉ trong chớp mắt toàn bộ Hoa viên đèn đuốc sáng trưng.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Ừm, nha, Ồ, Văn Văn đoán chừng lại có hai ba ngày liền sẽ chứng bài,khiến ta cảm thấy rất áp lực nha!

42. Chương 41: Song Song Vào Tù

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Cầm Vệ quân chinh tề bao vây Lạc Hoa viên kín không kẽ hở, một đôi giày bốt cổ thấp màu đen giẫm lên bùn đất, tự đứng sinh ra cảm giác uy nghiêm, theo bố đuốc càng ngày càng sáng, có thể trông thấy nam tử cầm đầu chính là Liễu Vượng.

Liễu Vượng tuần tra bốn phía một vòng, xác định mọi việc đều diễn ra theo kế hoạch, liền thu liễm tâm tư, thể hiện dáng vẻ giải quyết việc chung, đi về phía Mộc Tịch Bắc và Liễu Mộng.

Vốn muốn mở miệng hỏi có chuyện gì, lại nhìn thấy Triệu Loan Kính đang nằm bên cạnh Mộc Tịch Bắc, trên ngực cắm một cây đao, nhúu mày nghiêm nghị hỏi:

” Xảy ra chuyện gì vậy?”

Liễu Mộng bất động thanh sắc nhìn Mộc Tịch Bắc, thấy nàng kinh hoàng luống cuống, trong lòng có chút hưng phấn, cho dù người là ai đang ở giai đoạn tuyệt sắc nào, cũng phải có mạng mới được.

Thấy hai người đều không mở miệng, Liễu Vượng lập tức cao giọng phân phó:

” Nhanh đi bẩm báo Thánh thượng, tiểu thư Triệu gia gặp chuyện, nhanh chóng mời thái y!”

Thị vệ bước nhanh chạy đi, Liễu Vượng thay đổi hình tượng đậm tà ban ngày, có thêm vài phần khí thế bén nhọn, chỉ tiếc bởi vì cả ngày trầm mê trong nữ sắc, đôi mắt kia đục ngầu, có cảm giác ngoài mạnh trong yếu.(miệng cộp gan thỏ)

” Hai người các người sao lại ở đây? Sao Triệu tiểu thư lại gặp chuyện!”

Liễu Vượng mở miệng lần nữa, hình như rất kích động khi kế hoạch tiến hành thuận lợi như vậy.

Người trong Lạc hoa viên tụ tập càng ngày càng nhiều, ở xa xa vây xem náo nhiệt đều là mấy tú nữ đến tuyển tú, nghe thấy bên này xảy ra chuyện, liền khẩn cấp chạy đến, muốn nhìn chút náo nhiệt, trong lúc nhất thời Lạc hoa viên trở nên nhộn nhịp, náo nhiệt vô cùng.

” Chuyện gì xảy ra vậy, nghe nói là có người chết? ”

Một nữ tử áo hồng nhỏ giọng nói với người xung quanh.

” Người biết người chết là ai không? Sao ta lại nhìn thấy tiểu thư phủ Thừa Tướng và tiểu thư Liễu gia ở đằng kia? ”

Một nữ tử khác hỏi ngược lại.

Bên cạnh có một người vội vàng đến xen mồm vào:

” Nghe nói người chết là tiểu thư Triệu gia, cũng không biết là ai ra tay, mà khắp người toàn là máu, cũng không biết tạo phải nghiệt gì, mới ngày đầu đến đã gặp chuyện như vậy.”

.....

Tôn Lộ nghe tiếng nghị luận không ngừng bên tai, trong mắt chợt lóe lên đắc ý, sau đó nâng cao giọng điệu nói:

” Theo ta thấy, nhất định là do Ngũ tiểu thư Tướng phủ ra tay, sáng nay Ngũ tiểu thư và Triệu Loan Kính còn xảy ra tranh chấp ở trước cửa cung, nên Ngũ tiểu thư sinh lòng oán hận, liền nảy sinh ý niệm động thủ giết người trong đầu.”

Chuyện xảy ra sáng nay ở trước cửa cung mặc dù có khá nhiều người nhìn thấy, nhưng lời đồn đãi truyền đến cuối cùng lại thay đổi hoàn toàn, nên bây giờ Tôn Lộ nói Mộc Tịch Bắc và Triệu Loan Kính xảy ra tranh chấp cũng không có ai có dị nghị gì, trong lòng chỉ than thở Ngũ tiểu thư này nhìn rất thuần lương vô hại, không ngờ tâm tư lại ác độc như vậy!

Liễu Vượng nghe lí do thoái thác của Tôn Lộ, trong lòng không khỏi gật đầu, cho đến bây giờ, mọi chuyện đều ăn khớp theo kế hoạch, không có gì sai lầm, liền thả lỏng tâm tư, ánh mắt lần nữa đặt ở trên người Mộc Tịch Bắc, lộ vẻ mặt đậm ứ.

Dung mạo này so với muội muội của mình còn cao hơn một bậc, mặc dù muội muội của mình là mỹ nữ nổi danh Đế đô, nhưng ở hần thấy, nó quá mức lạnh lùng cao ngạo, bộ dạng không để người bên ngoài vào trong mắt, thiếu đi sự mềm mại nên có ở nữ tử, không giống như Ngũ tiểu thư này, vừa thấy đã khiến xương cốt người ta đều tê dại.

Vì muốn nhanh chóng thực hiện nguyện vọng của mình, Liễu Vượng khẩn cấp mở miệng lần nữa:

” Hai người các người có biết là ai hành hung không?”

Ánh mắt Mộc Tịch Bắc tràn ngập hoảng sợ chỉ biết lắc đầu, Liễu Vượng cũng đã tỉnh táo lại, duỗi ngón tay thon dài ra, manh mối biến đổi, chỉ vào Mộc Tịch Bắc nói:

” Là nàng ta! Là nàng ta giết Triệu Loan Kính! Nàng ta nói tiểu thư Triệu gia đoạt mất danh tiếng của mình, không thể để nàng ấy sống qua hôm nay.”

Nhưng trong lòng Liễu Vượng lại đang cười lạnh, Ngũ tiểu thư Tướng phủ này rõ ràng là một kẻ ngu xuẩn, thật không biết cô mẫu bị sao mà ngay cả một thứ nữ như vậy cũng nắm không được.

Khuôn mặt Mộc Tịch Bắc tràn đầy không dám tin:

” Liều tử tử, tử đang nói bậy bạ gì đó, người này sao lại là ta giết? Rõ ràng lúc chúng ta đến đây nàng ấy cũng đã ở chỗ này, ta với nàng ấy không oán không cừ, có gì lại giết nàng?”

Mấy nữ tử vây xem náo nhiệt mới mặc kệ chân tướng ra sao, chỉ quan tâm chuyện Bát Quái, dù cho hai người này là ai, đối với các nàng mà nói, đều thiếu đi một đối thủ mạnh mẽ, đương nhiên tốt nhất hai người đều tham dự vào trong đó.

” Nhìn đi, ta đã nói như thế nào, Ngũ tiểu thư nhìn thì thuần lương, không ngờ tâm tư lại ác độc như vậy.”

Tôn Lộ tiếp tục châm ngòi thổi gió.

Liều Vượng lại lớn tiếng ngăn lại:

” Cầm miệng, sự tình còn chờ Thánh Thượng định đoạt, không nên nghị luận lung tung! Trước giam hai người này vào thiên lao! Trông coi chặt chẽ!”

Liều Vượng cũng không thiên vị muội muội Liều Mộng của mình, nhìn thấy Cầm Vệ quân áp giải hai người một trước một sau đi xuống, có chút kìm nén không được.

Mộc Tịch Bắc cũng không phản kháng, chỉ phẫn hận nhìn Liều Mộng, giống như đối với việc nàng ta nói xấu mình rất khó hiểu, thậm chí còn mang theo vài phần oán hận.

Hai người được đưa tới thiên lao âm u, Liều Mộng không tự chủ nhíu mày, nhìn thấy một đám phạm nhân quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù, trong lòng sinh ra sự chán ghét, chẳng qua khi nhìn Mộc Tịch Bắc ở phía sau, cảm giác về sự ưu việt bẩm sinh vẫn khiến nàng cao ngạo ngẩng đầu mình lên.

Hai người bị nhốt ở cùng một nhà giam, Mộc Tịch Bắc chỉ ngồi im lặng, không mở miệng, cũng không nhìn Liều Mộng, khiến Liều Mộng trong lúc nhất thời cảm thấy có chút nhục nhã.

Vào thời điểm này, nàng ta không phải nên chất vấn mình tại sao lại nói xấu nàng sao? Hoặc không phải nên năn nỉ mình, cầu xin mình làm chứng cho nàng ta nói người không phải do nàng giết sao? Vì sao đến tình cảnh này rồi, nữ tử này vẫn thờ ơ như vậy, cho dù ở nơi âm u như địa lao này cũng không làm hao tổn một chút tao nhã nào của nàng, điều này khiến tâm Liều Mộng bắt đầu vặn vẹo.

Liều Mộng vẫn tự xưng mỹ mạo hơn người, nhưng ở Tây La lại mọc ra một cái Ngũ gia, mỹ nhân nhiều vô kể sinh sinh hạ thấp nàng xuống, điều này khiến Liều Mộng luôn để ý đến mấy nữ tử xinh đẹp, nhất là loại nữ tử thoát nhìn dịu dàng nhu nhược, chọc người triu mến như Mộc Tịch Bắc.

” Chẳng lẽ ngươi không tò mò vì sao ta lại nói xấu ngươi?”

Liều Mộng rút cuộc nhịn không được mở miệng, muốn xé bỏ bình tĩnh trên mặt Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc keo kiệt liếc mắt Liều Mộng một cái, lúc đầu nàng còn nghĩ Liều Mộng này ít nhiều cũng có chút năng lực, hoá ra nàng ta cũng chỉ là một con Khổng Tước hoa tự cao tự đại, xem ra Liều gia dốc lòng bồi dưỡng, nhiều nhất cũng chỉ dạy cho nữ tử này sự cao ngạo cùng dối trá.

” Hừ, Mộc Tịch Bắc, ta nói cho ngươi biết, ngươi không cần ở nơi này giả bộ như người thiện lương vô hại, nơi này sẽ không có ai tiếp thu bộ dạng đó của ngươi, qua hôm nay, không chỉ có ngươi, mạng toàn bộ người trong phủ Thừa Tướng các ngươi đều khó bảo toàn, ngươi cũng đừng mơ tưởng trông cậy vào Mộc Chính Đức có thể tới cứu ngươi ra ngoài.”

Liều Mộng cũng không biết vì sao, ngày thường ở trước mặt người khác nàng luôn không chế cảm xúc rất tốt, sao bây giờ ở trước mặt Mộc Tịch Bắc lại thu liễm không được.

Có lẽ chính là sự hờ hững này của Mộc Tịch Bắc, khiến nàng cảm thấy mình bị người ta coi thường, không để vào mắt, lại càng muốn giẫm nàng lên trên mặt đất, nhìn tròng hèn của nàng.

Mộc Tịch Bắc thật sự cảm thấy phiền chán khi Liều Mộng cứ lải nhải không ngừng, quay sang, chống lại mắt phượng xinh đẹp của Liều Mộng, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, gần từng chữ mở miệng nói:

” Ta biết.”

Liều Mộng sững sốt, sau đó lại khinh thường nở nụ cười, căn bản không để ý câu nói đầy thâm ý của Mộc Tịch Bắc, vẫn ở nơi đó châm chọc khiêu khích mưu toan chọc giận Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc cúi đôi mắt xuống, lông mi thật dài che lại vầng sáng dưới mắt, giương lên khóe môi, thầm nghĩ, ta thật sự biết.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Ừm, ngày mai có phải là số 14 hay không? Hậu trường nhắc nhở chính là số mười bốn có khung, hình như là vậy đi... Ngày mai có rảnh sẽ phát cái thông cáo nhỏ lên khung

43. Chương 42: Phụ Bối Giao Phong

(Phụ bối: đời cha đời chú)

Giờ phút này, trong Ngự thư phòng

Triệu Vu Giang, Mộc Chính Đức, còn có phụ thân của Liễu Mộng và Liễu Vượng - Liễu Tri Viên chia làm hai nhóm đứng ở hai bên, đều một thân phong trần, nhìn ra được rất gấp gáp.

Hoàng Đế Tây La là một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, thân hình gầy yếu, thậm chí lưng còn hơi còng xuống, mặc dù kiện long bào được làm theo yêu cầu, nhưng mặc ở trên người ông cũng rộng thùng thình, chứ đừng nói gì đến khí khái Đế vương.

Mặc dù bây giờ ở La Quốc, hoàng quyền cơ hồ bị chia cắt tứ phân ngũ liệt, nhưng trong mắt vị Đế vương này, vẫn có thể thấy được đằng sau vẻ mặt ôn hoà kia giấu kín tính kế cùng không cam lòng, đây không phải là một loại bề nhễ thiên hạ, tay nắm giữ trí tuệ cần khôn, mà là một người tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi không phóng khoáng.

Tin tưởng Mộc Chính Đức chậm chạp không chịu quy thuận vị Đế vương này cũng vì nhìn thấu sự bội bạc đằng sau vẻ ôn hoà của ông ta.

Hoàng đế vững vàng ngồi ở trên ghế rồng, không tận lực bày ra uy nghi Đế Vương, chỉ hơi trầm giọng mở miệng nói:

” Triệu ái khanh, chắc hẳn ngươi cũng nghe thấy tin tức lệnh viện gặp chuyện, trầm thật sự cảm thấy rất bi thống, hung thủ đang trong giai đoạn điều tra, ngươi không cần phải lo lắng, trầm nhất định cho ngươi một cái công đạo!”

(lệnh viện con gái của ông)

Sắc mặt Triệu Vu Giang trắng bệch, dường như rất mệt mỏi, ông không ngờ chỉ mới một ngày không gặp, con gái của mình lại gặp chuyện bực này, rõ ràng buổi sáng còn nói lời tạm biệt với ông, còn dặn dò ông chiếu cố bản thân thật tốt:

” Đa tạ Bệ hạ, chỉ là không biết... Không biết con gái của thần... Bây giờ... Bây giờ...?”

Triệu Vu Giang vô luận ra sao cũng không dám hỏi Triệu Loan Kính có khỏe mạnh hay không, sợ phải nghe thấy tin tức không hay từ trong miệng vị Cửu Ngũ Chí Tôn này.

Hoàng đế tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Triệu Vu Giang, sau đó mở miệng nói:

” Hình như một đao kia cắm ngay ngực tiểu thư Triệu gia, tuy nhiên trầm đã phái Ngự y đi trước, hi vọng không ảnh hưởng đến tính mạng, Triệu ái khanh an tâm chờ đợi.”

Triệu Vu Giang nghe vậy càng bi thống, sau đó chuyển hóa thành phẫn nộ:

” Bệ hạ, con gái của thần vẫn luôn nhu thuận, rốt cuộc là người phương nào gây nên, mà lại ra tay độc ác như vậy! Còn mong Bệ hạ làm chủ cho vi thần!”

Liễu Tri Viên từ đầu đến cuối đều khom lưng, bất động thanh sắc nghe mọi động tĩnh trên tòa đại điện này, ông là đại ca Liễu Chi Lan, cũng là con trai trưởng phủ Lại bộ Thượng thư, mọi chuyện xảy ra hôm nay đều

do một tay ông an bài, hơn nữa, sự tình vẫn còn chưa dừng lại ở đây, ông cũng không tin, chuyện thế này rồi còn lo bất không được Mộc Chính Đức.

” Trình Vệ, người nói một chút tình huống lúc đó cho mấy vị đại nhân nghe! ”

Hoàng đế mở miệng nói với nam tử bên cạnh.

Trình Vệ là Thống lĩnh Cẩm Vệ quân trong Hoàng cung, rất trung thành với Hoàng đế, thủ hạ là hai vị phó thống lĩnh, một người trong đó chính là Liễu Vượng.

” Hôm nay Liễu phó thống lĩnh phụ trách tuần tra khu vực tú nữ mới tới, lúc đi tuần tra qua Lạc Hoa Viên thì nghe thấy tiếng thét chói tai của nữ tử, lập tức dẫn người đi xem xét, đến nơi thì phát hiện tiểu thư Liễu gia - Liễu Mộng và tiểu thư phủ Thừa Tướng - Mộc Tịch Bắc đang ở trong Lạc Hoa Viên, dường như vô cùng hoảng sợ, mà bên cạnh Mộc tiểu thư chính là tiểu thư Triệu gia - Triệu Loan Kính, lúc ấy trên ngực của Triệu tiểu thư đang cắm một cây đao.”

Ngừng một lát, Trình Vệ tiếp tục mở miệng:

” Liễu phó thống lĩnh tiện đà hỏi thăm tình huống, tiểu thư Liễu gia liền chỉ chứng tiểu thư Mộc phủ mưu hại tiểu thư Triệu gia.”

Sắc mặt Triệu Vu Giang lập tức trở nên khó coi, sau đó cùng Mộc Chính Đức liếc nhau một cái, Mộc Chính Đức liền mở miệng nói:

” Trình Thống lĩnh, Bắc Bắc nhà ta và cháu gái Loan Kính xưa nay luôn giao hảo, sao nó có thể giết hại Loan Kính, trong chuyện này có phải có gì đó hiểu lầm không? Phải biết rằng lúc ấy cũng không chỉ có một mình Bắc Bắc ở đó, không thể chỉ tin tưởng vào lời nói của một bên!”

Trình Vệ gật đầu nói:

” Quả thật như thế, lúc này cũng không có chứng cứ chứng minh việc này là người phương nào gây nên, cho nên Liễu phó thống lĩnh đã giam hai vị tiểu thư vào thiên lao, nhưng nghe mấy vị tú nữ khác nói, hôm nay lúc ở trước cửa cung, Mộc Tịch Bắc và Triệu Loan Kính có phát sinh cãi vã.”

Trình Vệ nói một phen khiến sắc mặt Mộc Chính Đức trầm xuống, đây rõ ràng là một kế hoạch tốt, nhưng dựa vào hiểu biết của ông về Bắc Bắc, nó không dễ dàng khinh địch mà bị trúng chiêu như vậy, vậy mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào.

Trong lòng Triệu Vu Giang cũng có nghi hoặc, hai ngày trước lúc mình mang theo Loan Kính đi bái phỏng phủ Thừa Tướng, cảm tình của hai đứa bé coi như không tệ, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhìn người của ông mà nói, Mộc Tịch Bắc xác thực không phải là một nhân vật đơn giản, nếu thật sự muốn đối phó Loan Kính, chắc chắn Loan Kính không phải đối thủ của nó, nhưng Triệu Vu Giang lại không tin việc này là do Mộc Tịch Bắc gây nên.

Dù sao, nếu như ông cùng phủ Thừa Tướng bị chia cắt, ai là người được lợi nhiều nhất, ông vẫn nhìn ra được, chỉ đáng tiếc cho con gái của mình.

Lúc này, có người nói nhỏ bên tai Hoàng đế việc gì đó, sau đó Hoàng đế bắt đầu phân phó với thái giám, chắc là chuyện trong hậu cung.

Liễu Tri Viên liền mượn cơ hội tới gần Mộc Chính Đức, vẫn cúi thấp đầu như cũ, nhưng nghiêng đầu qua, nói khẽ:

” Thế nào? Thừa tướng đại nhân, nữ nhi bảo bối của người sợ là khó giữ được tính mạng.”

Đôi mắt Mộc Chính Đức cơ hồ nheo lại thành một đường thẳng, ánh mắt nhìn Liễu Tri Viên mang theo tia tìm kiếm, tiện đà mở miệng nói:

” Liễu đại nhân, người không khỏi cao hứng quá sớm, hiện giờ Liễu Mộng cũng đang bị giam ở trong lao đấy!”

Liễu Tri Viên khinh miệt cười cười:

” Thừa tướng đại nhân không cần lo lắng, tin tưởng Mộng nhi ở trong đó không bao lâu liền sẽ đi ra, về phần nữ nhi bảo bối của ngươi, sợ là có chút khác biệt, cỏ rác cuối cùng cũng chỉ có thể là cỏ rác, ngươi còn trông cậy vào nó có thể xoay chuyển được càn khôn?”

Trong lòng Mộc Chính Đức cực kì khó chịu, nhưng nhìn lấy dáng vẻ đắc ý của Liễu Tri Viên, trong lòng không khỏi dâng lên sự bất an:

” Liễu đại nhân cũng không nên cao hứng quá sớm, nếu như Bắc Bắc thật sự xảy ra chuyện gì, trước tiên ta nhất định đầu nhập vào Nhiếp Chính vương đại nhân, còn về điều kiện, chính là mạng chó của bọn người Liễu gia các ngươi!” (@: hồ ly)

Gương mặt Liễu Tri Viên cứng ngắc lại một chút, nhưng trong lòng càng khẳng định cách làm của mình, quả thật bây giờ không thể để Mộc Chính Đức làm thủ hạ cho An Nguyệt Hằng, quyền thế trong tay Mộc Chính Đức lớn hơn mình, nếu thật sự nguyện trung thành với Nhiếp Chính vương, vậy gia tộc của mình nhất định sẽ bị xa lánh, còn Mộc Chính Đức lại trở nên tôn quý, đây là chuyện mà Liễu Tri Viên giao đấu với Mộc Chính Đức cả nửa đời người tuyệt đối không thể chịu đựng được.

” Thừa tướng đại nhân cũng không nên đắc ý quá sớm, tin tưởng nếu như Thừa tướng đại nhân ngươi đổ, Nhiếp Chính Vương đại nhân nhất định sẽ rất vui mừng. Đến lúc đó, ta ít nhiều sẽ nhớ đến tình cảm là quan đồng liêu của chúng ta, cầu tình cho đại nhân. ”

Trong lòng Liễu Tri Viên lại đang tính toán, lần này nhất định phải nắm chặt Mộc Tịch Bắc, nhất định phải khiến Mộc Chính Đức bị trọng thương!

Lúc này Liễu Tri Viên còn không biết, kế hoạch mà mình khổ tâm an bài ở một chỗ khác đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Đỡ trán, hải tử nhóm, biên tập thôi cho ta một trận gió lớn, cho nên sớm định ra khung hôm nay sửa thành ngày mai, hai giờ ngày mai mới có thể tuyên bố v Chương, cho nên ngày mai đổi mới thời gian sẽ vào buổi tối, bắt đầu từ ngày một,ta sẽ tiếp tục cố gắng bảo trì đến tám giờ mới đổi.

Nội dung của chương này vốn định lấy một đoạn của chương trước lên khung, có thể có chút không ăn khớp, cả nhà thông cảm nhiều nha.

Ta nhìn thấy có rất nhiều muội tử thăm mến ta, tặng hoa cho ta cũng tặng chui, các ngươi đừng lặn mất nha, ra để ta đùa giỡn một chút a ~

44. Chương 43: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

(Không thể tin nổi chương này dài hơn mười trang Word - 9282 từ. Ô mai chuối. Máy chế đọc qua trang này thì nhớ vote cái cho có tinh thần nha. Hai ngày mới xong chương này)

Hoàng đế thu biểu tình của mọi người vào trong mắt, mở miệng hỏi Liễu Tri Viên vẫn một mực cúi đầu không chịu mở miệng:

” Liễu ái khanh, ngươi thấy thế nào?”

Liễu Tri Viên cũng không biện giải:

” Thần không có lời nào để nói, Bệ hạ thánh minh, thần tin tưởng bệ hạ tự có quyết đoán!”

Tâm tư Mộc Chính Đức nhanh chóng xoay chuyển, rốt cuộc Liễu Tri Viên đang giở trò quỷ gì, nếu thật sự muốn châm ngòi quan hệ của mình và Triệu gia, hãm hại Bắc Bắc, vậy tại sao còn để con gái Liễu Mộng của mình cũng liên lụy vào? Trực tiếp lôi kéo một tiểu thư khác không phải sẽ tốt hơn sao, tội gì lại liên lụy con gái của mình cũng gặp tai ương lao ngục.

Còn có lúc này gã súc sinh Liễu Tri Viên mà lại không giải thích, dường như đối với việc xác nhận hung thủ sát hại Triệu Loan Kính đã chắc chắn là Mộc Tịch Bắc vậy.

Cũng không biết nha đầu Triệu Loan Kính có phải xảy ra chuyện rồi không, nếu cứ thế mà hương tiêu ngọc vẫn, vậy coi như chết không đối chứng rồi!

Đôi mắt Mộc Chính Đức đột nhiên nheo lại, hiếm khi dùng ánh mắt lợi hại như vậy nhìn về phía Liễu Tri Viên, bỗng nhiên nghĩ ra được mục đích thật sự của Liễu Tri Viên là cái gì...

Triệu Vu Giang cũng hiểu được, nhìn thấy thái độ trước mắt của Liễu gia, con gái của mình sợ là đã chết.

Giờ phút này, Ngự thư phòng một mảnh yên lặng, Hoàng đế cũng không biết đang tính toán cái gì, trong lòng mỗi người đều đang đánh giá lợi thế của chính mình, chỉ không biết ai mới là người cuối cùng chiến thắng?

Hoàng cung Tây La, Thiên lao

Ở trong Thiên lao gốc một hồi lâu, dần dần Liễu Mộng cũng đánh mất kiên nhẫn, mới đầu nàng đem lực chú ý đặt ở trên người Mộc Tịch Bắc, cũng không chú ý đến thiên lao cực kỳ âm u, ẩm ướt, khắp nơi tản ra mùi nấm mốc nồng đậm, thật khiến người ta buồn nôn.

Hai người một thân hoa phục chia ra mà ngồi, dường như vì Liễu Mộng yên tĩnh lại, khiến bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên vô cùng quỷ dị, Mộc Tịch Bắc ôm hai đầu gối, lẳng lặng chờ đợi, ánh mắt sáng ngời, đen nhánh như bảo thạch.

Dường như Liễu Mộng cũng cảm thấy không thú vị, liền không lên tiếng nữa, chỉ cao ngạo ngồi trong góc tường, đối với việc lâm vào lao ngục không thấy lo lắng chút nào, nhưng ánh mắt lâu lâu lại rơi vào trên người Mộc Tịch Bắc luôn bình tĩnh, mang theo vài tia oán độc cùng tìm tòi nghiên cứu.

Bởi vì yên tĩnh, nên lúc này ở trong phòng giam có thể nghe thấy cả tiếng xích sắt rơi xuống đất, âm thanh "Rầm rầm" nặng nề đánh vào lòng người, thậm chí còn vang lên vài tiếng thét bén nhọn tê tâm liệt phế, xuyên thấu bầu trời đêm, mang đến từng trận lạnh lẽo kinh dị.

Mộc Tịch Bắc vẫn lù lù bất động, Liễu Mộng lại đứng ngồi không yên, mặc dù phụ thân có nói với nàng, nhanh thì ủy khuất mấy canh giờ, lâu thì ủy khuất tới mấy ngày, nhưng một người luôn được nuông chiều như nàng không ngờ nhà tù lại là một nơi như vậy, vừa thối vừa cứng, nên cho dù đã làm ra vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

" Kít.. Kít... Xèo Xèo! "

Tiếng kêu của con chuột lập tức phá vỡ phần bình tĩnh này.

Liễu Mộng đột nhiên đứng dậy, hoảng sợ đánh giá bốn phía, thậm chí suýt nữa trượt chân vì giẫm phải váy dài của mình, có lẽ bởi vì hoảng sợ, rốt cuộc nàng cũng bỏ xuống bộ dạng cao cao tại thượng, mang theo tia không xác định mở miệng nói với Mộc Tịch Bắc:

" Người có nghe thấy... Âm thanh gì không?"

Mộc Tịch Bắc mở to đôi mắt đen nhánh, giống như bảo thạch màu đen, trong đó cất giấu ý cười:

" Là âm thanh của con chuột, đoán chừng là đói bụng, ra tìm đồ ăn!"

" Cái gì...Cái gì... Người nói con chuột?"

Liễu Mộng không dám tin mở miệng nói, đối với thiên kim Đại tiểu thư như nàng mà nói, chuột là một giống loài rất ly kỳ, nhiều nhất cũng chỉ nghe nói, chưa bao giờ gặp qua.

" Người nên thấy may mắn, nơi này còn có chuột, điều này chứng minh có lẽ trong cơm canh của người sẽ có vài món ăn mặn."

Mộc Tịch Bắc thể hiện bộ dạng người rất may mắn.

” Người...Người lừa gạt ai chứ?”

Liều Mộng mang theo tia không xác định trách móc Mộc Tịch Bắc.

Mộc Tịch Bắc chỉ nhú nhú mày, tiếp tục mở miệng:

” Ừm, thật ra người cũng không cần lo lắng, người có thân phận như người, cai ngục nhất định không dám bạc đãi người, trong thức ăn chay ít nhiều cũng sẽ có một ít thức ăn mặn, chẳng hạn như con gián con kiến đều có thể làm gia vị, người cũng không cần lo lắng.”

Sắc mặt Liều Mộng càng thêm tái nhợt, ánh mắt tràn đầy chán ghét cùng buồn nôn, không nói chuyện với Mộc Tịch Bắc nữa, nhưng trong lòng đang không ngừng cầu nguyện kế hoạch của Liều Vương nhanh chóng tiến hành, nòng đường đường là thiên kim phủ Thượng thư cũng không muốn tiếp tục gốc ở chỗ này!

Mộc Tịch Bắc vẫn không nhúc nhích, Liều Mộng lại không ngừng dựa sát vào nàng.

” Xèo Xèo...”

Tiếng kêu của con chuột lại vang lên, rốt cuộc Liều Mộng cũng khó mà giả bộ như bình tĩnh, vênh mặt hất hàm sai khiến mở miệng nói với Mộc Tịch Bắc:

” Người! Người đi đuổi nó đi đi!”

Mộc Tịch Bắc ngược mắt nhìn Đại tiểu thư Liều gia, không khỏi cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ, được, ta đi đuổi nó vậy!

Không nhanh không chậm đứng lên, Mộc Tịch Bắc gỡ nệm rơm trên đất ra, quả nhiên thấy một con chuột rất to đang trốn ở phía dưới, phát giác được động tĩnh, liền bắt đầu chạy trốn tứ phía, Mộc Tịch Bắc rút ra hai cọng rơm từ trên nệm rơm, vội vàng xua đuổi con chuột.

” A! A! Người đuổi đi chỗ nào vậy! Nhanh lên đi, nhanh đuổi đi!”

Mộc Tịch Bắc cầm hai cọng cỏ xua xua bên chân Liều Mộng, Liều Mộng nhắm chặt hai mắt, càn rỡ thét chói tai, không còn một chút khí thế danh môn quý tộc nên có.

Mộc Tịch Bắc thấy hơi mệt mỏi, lười trêu đùa cái vị Đại tiểu thư này, đi đến bên người Liều Mộng, kéo cổ áo Liều Mộng ra, trực tiếp cầm hai cọng rơm vào sau gáy nàng ta, nhìn rất buồn cười.

Sau đó, liền ngồi ở trên mặt đất tính toán thời gian, còn Liều Mộng vẫn đứng ở nơi đó hơn nửa ngày không cử động, từ đầu đến cuối nhắm chặt hai mắt, thân thể cứng ngắt, bộ dạng hết sức khôi hài.

Thời gian dần trôi qua, khôi phục bình tĩnh trước đó, Liều Mộng lặng lẽ mở mắt, phát giác phân tranh kết thúc, đưa tay sờ một cái, lấy ra hai cọng rơm ở phía sau gáy mình, nhớ tới là thứ mà Mộc Tịch Bắc dùng để xua đuổi chuột, lập tức cảm ghét phỉ phỉ, giống như đụng phải đồ vật gì đó vô cùng bẩn thỉu, sau đó phẫn nộ gào lên với Mộc Tịch Bắc:

” Mộc Tịch Bắc! Người cũng dám.!”

Mộc Tịch Bắc không kiên nhẫn quay đầu liếc Liều Mộng một chút, đột nhiên Liều Mộng ngậy ngậy cả người, cặp mắt đen nhánh giống như vực sâu không đáy, mang theo sát ý tàn nhẫn cùng uy hiếp rõ ràng, giống như chỉ cần nàng còn dám nói nhiều thêm một câu, cái cổ mảnh khảnh của mình sẽ bị nàng ta lập tức bẻ gãy, cái liếc mắt kia, đánh thẳng vào sâu trong linh hồn, khiến toàn thân nàng phát lạnh!

Liều Mộng dưới cái nhìn đầy uy thế kia, lão đảo lui về sau một bước, đột nhiên yên tĩnh lại, không còn dám phát ra bất kỳ thanh âm nào nữa, nhìn thân ảnh mảnh khảnh của nữ tử, đột nhiên xuất hiện tia bất an, nàng có một loại dự cảm không tốt, dự cảm có liên quan đến nữ tử nhìn như vô hại trước mắt này, thậm chí nàng còn cảm thấy, cuối cùng Liều gia cũng sẽ chôn vùi ở trong tay của nữ tử này.

Mộc Tịch Bắc quả thật rất không kiên nhẫn, cái hoàn cảnh âm u tối đen này, còn có trong không khí đôi lúc lơ đãng toát ra sát ý khiến nàng nhớ đến kiếp trước, giống như mình chỉ có thể là sâu một sống trong bóng tối, kéo dài hơi tàn, vĩnh viễn chỉ có thể ruồng bỏ ánh sáng.

Thời gian dần trôi qua, Mộc Tịch Bắc phát giác được bên ngoài thiên lao tựa hồ có động tĩnh, theo thói quen giương lên khoe môi, trong mắt lóe lên mỉm cười, tới rồi sao?

Trong hành lang gấp khúc của nhà tù truyền ra thanh âm chém giết, đôi mắt Liễu Mộng bỗng sáng ngời, ánh mắt nhìn về phía Mộc Tịch Bắc mang theo tia chắc chắn, nàng không nên bất an như vậy không phải sao? Đến bây giờ hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch không phải sao? Liễu Mộng không ngừng hỏi ngược lại mình, hi vọng nhờ vào đó giảm bớt sự e ngại khó hiểu với Mộc Tịch Bắc.

Lúc này ngoài cửa thiên lao tràn vào một nhóm người áo đen, tay cầm lưỡi kiếm, xuống tay chuẩn xác, đối với cai ngục và bố cục trong thiên lao dường như rất quen thuộc, ở một góc trong Hoàng cung nguy nga triển khai một trận chém giết.

Giờ khắc này, Mộc Tịch Bắc và Liễu Mộng đều không mở miệng, yên tĩnh đến quỷ dị, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một giây, đều chứng tỏ sự tình đang biến hóa.

Thời gian nửa chén trà nhỏ, ba gã mặc áo đen đã tìm được chỗ giam giữ Mộc Tịch Bắc, dùng đại đao chém vào khóa cửa mấy lần, chỉ nghe xích sắt” Cạch” Một tiếng, khóa cửa bị chặt đứt, một hắc y nhân nhanh chóng lôi kéo Mộc Tịch Bắc đi ra ngoài, cất cao giọng nói:

” Tiểu thư, Thừa tướng phái bọn thuộc hạ tới cứu người, mau đi cùng thuộc hạ!”

Người áo đen lơ đãng nhìn Liễu Mộng một chút, lại không ngừng lại, sau đó dẫn Mộc Tịch Bắc đi về phía trước.

Mộc Tịch Bắc đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó cũng không do dự, nhẹ gật đầu với người áo đen:

” Đi nhanh đi, ra ngoài rồi nói sau.”

Sau đó liền theo sát người áo đen đi ra ngoài.

” Thả chúng ta ra ngoài, thả chúng ta ra ngoài! ”

Mấy phạm nhân khác trong phòng giam trông thấy một màn này liền bắt đầu liều mạng lung lay cửa nhà lao, đem cánh tay của mình cố xuyên qua song sắt, năm ngón tay cố gắng mở ra, ý đồ nắm lấy thứ gì đó, hi vọng những người áo đen dám đến cướp ngục này có thể nhắc tay chỉ lao, giúp bọn họ phá vỡ cửa nhà lao!

Nhưng mấy người áo đen đó căn bản không để ý tới, đối những người điên kia coi như không thấy, người áo đen cầm đầu từng thời từng khắc đều nhìn chăm chú lên bước chân của Mộc Tịch Bắc, mang theo nàng đi ra phía ngoài!

Giờ phút này Liễu Mộng nhìn xích sắt bị chém nát, lộ ra ý cười tàn nhẫn, lần này Mộc Tịch Bắc đi sợ là sẽ không còn hoàn hảo không chút tổn hại trở về, kế hoạch của phụ thân đã thành công mỹ mãn!

Người áo đen một đường đều không chế Mộc Tịch Bắc trong phạm vi của mình, nhưng vừa đi đến cửa trước lại

phát hiện thuộc hạ mà mình lưu lại canh giữ ở trước cửa hoặc bị giết, hoặc bị bắt giữ, chỉ còn rải rác mấy người, điều này khiến tên thủ lĩnh áo đen trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Mộc Tịch Bắc cúi xuống cặp mắt màu đen, nhàn nhạt giương lên khoe môi, không sai, người áo đen cầm đầu này chính là Liễu Vượng, xem ra người sa lưới cũng không phải Mộc Tịch Bắc nàng đâu!

” Không xong, bên ngoài bị Cẩm Vệ quân bao vây rồi! ”

Một hắc y nhân vẽ mặt vàng mở miệng nói với tên thủ lĩnh.

” Mẹ nó, là ai để lộ tiếng gió, làm hỏng chuyện của lão tử, xông ra cho ta! Chém giết đi ra ngoài! ”

Một tay Liễu Vượng khiêng Mộc Tịch Bắc ở trên vai, chỉ huy năm sáu tên thủ hạ còn sót lại, cái miệng lại nhin không được thắm mắng một tiếng:

” Cái tên lưu manh Bạch Trúc kia, hôm nay lão tử mà ra ngoài được nhất định phải cho hắn đẹp mặt!”

Người tên Bạch Trúc này chính là phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân còn lại, Mộc Tịch Bắc có điều tra qua người này, nhưng vẫn không biết rốt cuộc hắn nghe lệnh của ai.

Mộc Tịch Bắc nhẹ nhàng nhìn lướt qua Bạch Trúc, một thân phục sức Cẩm Vệ quân lại khiến cho hấn tăng thêm vài phần công tử ca phóng đảng, khóe miệng nhếch lên tia cười xấu xa không biết đã làm choáng váng bao nhiêu thiếu nữ, tuy nhiên nàng vẫn nhạy cảm phát giác được trong ánh mắt của Bạch Trúc có một tia kiên nghị, liền biết người này tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

Lúc này số người mà Bạch Trúc mang theo ước chừng nhiều hơn gấp mấy lần so với Liễu Vượng, bao vây thiên lao kín không kẽ hở, cho dù người có mọc cánh, cũng không bay ra được.

Liễu Vượng nghênh tiếp toàn bộ Cẩm Vệ quân, lại không chịu thả Mộc Tịch Bắc ở trên vai xuống, một tay lại đùa giỡn đao quang kiếm ảnh, rất đẹp mắt.

Đao kiếm bay tán loạn, Mộc Tịch Bắc gần như sắp trở thành bia đỡ của Liễu Vượng, trên người Liễu Vượng cũng bị thương không ít, trong lòng rất lo lắng, hấn cũng nghĩ tới muốn bắt Mộc Tịch Bắc làm con tin, nhưng bây giờ người vây công hấn lại là đối thủ một mất một còn Bạch Trúc, dựa vào hiểu biết của hấn với Bạch Trúc, Bạch Trúc mới mặc kệ sống chết của Mộc Tịch Bắc, chỉ cần bắt được mình, sẽ đem cái chết của Mộc Tịch Bắc đổ lên trên người mình cũng nên.

Liễu Vượng càng phát ra nôn nóng, thật sự hấn không rõ kế hoạch của phụ thân đã xảy ra sai lầm ở chỗ nào, chẳng lẽ bên trong Liễu gia xuất hiện phản đồ?

Ngay lúc Liễu Vượng thoáng thất thần một lát, một hắc y nhân từ đứng góc độ, nhắm thẳng sau lưng Liễu Vượng xuất ra một đao, đâm thẳng vào thắt lưng Liễu Vượng, Mộc Tịch Bắc cũng lập tức giật xuống khăn che mặt của Liễu Vượng, xoay người thối lui đến trong phạm vi của Cẩm Vệ quân.

Cười nhìn Liễu Vượng, sau đó ném khăn che mặt trong tay xuống mặt đất.

” Ôi, ta tưởng là ai chứ? Thì ra là Liễu phó thống lĩnh, chỉ không biết rốt cuộc đêm khuya Liễu phó thống lĩnh vì sao lại chạy đi bắt cóc tiểu thư Tướng phủ vậy? ”

Bạch Trúc mở miệng trêu đùa, biểu tình rất đáng đánh đòn.

Liễu Vượng có chút không dám tin nhìn người áo đen ra tay ở phía sau, một tay che miệng vết thương đang chảy máu không ngừng, một chân quỳ trên đất, đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn quát lại Bạch Trúc:

” Người cái đồ đàn bà, có bản lĩnh thì cùng lão tử đơn đả độc đấu, mang nhiều người đến như vậy, là khi dễ lão tử không có người sao?”

Bạch Trúc nhẹ gật đầu, dường như rất tán thành lời nói của Liễu Vượng, mở miệng nói:

” Người muốn đơn đấu hay muốn quần đấu?”

Liễu Vượng cười đến phóng đảng nói:

” Bây giờ trên người ta trúng một đao, vô luận đơn đấu hay quần đấu chẳng phải đều không công bằng, không công bằng.”

Liễu Vượng dùng phép khích tướng nho nhỏ, ý đồ tìm cho mình ra một đường ra, không ngờ Liễu Vượng còn chưa nói xong, một giọng nói dịu dàng mềm mại vang lên:

” Liễu Đại công tử, nhất định người đã hiểu lầm, Bạch phó thống lĩnh nói tới đơn đấu, là một mình người chọn đấu với một đám bọn họ, còn quần đấu là một đám bọn họ đấu với một mình người.”

Liễu Vượng nhìn về phía người mở miệng, không phải ai khác, chính là Mộc Tịch Bắc đẹp kinh người ở dưới ánh trăng, ánh mắt lộ ra sự hung tàn, nhin không được mắng:

” Người đồ kỹ nữ thối! Đừng tưởng rằng hôm nay lão tử gặp hạn thì sẽ bỏ qua cho người...”

Người áo đen sau lưng nghe thấy Liễu Vượng nói vậy liền không do dự bỏ xuống đầu vai Liễu Vượng thêm một đao, Liễu Vượng bị đau, xoay người nhìn kẻ đã ra tay ở phía sau.

” Vì sao... Vì sao lại bán đứng ta? ”

Liễu Vượng không cam lòng hỏi, hôm nay người hấn mang đến đều là huynh đệ đã nhiều năm, tuyệt đối trung thành và tận tâm, hấn thật sự nghĩ mãi mà không ra tại sao tên kia lại bán đứng hấn!

Mộc Tịch Bắc thay hần giải thích nghi ngờ, vẫn như trước ôn nhuận mở miệng:

” Bởi vì nàng ấy không phải là người của Liễu Đại công tử người đâu!”

Liều Vượng không thật sự tin tưởng nhìn Mộc Tịch Bắc, hỏi ngược lại:

” Người nói cái gì?”

” Tiểu thư! ”

Thấy loại tình cảnh này, người áo đen lột xuống khăn che màu đen trên mặt, không phải ai khác, chính là Thanh Từ, Thanh Từ lưu loát đi đến sau lưng Mộc Tịch Bắc.

Rất nhanh liền có hai tên Cẩm Vệ quân tiến lên, gác cây đao lên ngang cổ Liều Vượng, Liều Vượng không dám tin nhìn khuôn mặt bị bóng của Thanh Từ. Người này... Người này sao có thể lẫn vào trong đám người của hần...

” Liễu Đại công tử, thật sự rất có lỗi, xem ra kế hoạch của cha người không thể thực hiện được rồi.”

Mộc Tịch Bắc chỉ cười cười, chậm rãi mở miệng nói với Liều Vượng.

” Người biết kế hoạch của phụ thân? Sao người lại biết? Người không có khả năng biết được! ”

Liều Vượng có chút nóng nảy gào lên, bởi vì hần kịch liệt run rẩy nên miệng vết thương lại chảy máu không ngừng.

” Không thể không nói, một màn kịch của Liễu gia các người diễn thật sự rất đặc sắc, bắt đầu từ cửa cung, các người đã từng bước một tiến hành kế hoạch rất tốt, đầu tiên là Tôn Lộ châm ngòi ly gián ở cửa cung, sau đó lại tìm một mảnh lời hãm hại ta giết hại Triệu Loan Kính, mà vì muốn diễn tiếp tiết mục về sau, càng không tiếc để Liễu Mộng trở thành người bị tình nghi, cùng ta chịu đựng nỗi khổ lao ngục.”

Liều Vượng không dám tin nhìn Mộc Tịch Bắc, nữ tử rực rỡ kia vẫn là một người gầy yếu vô hại như trước, cùng nữ tử lúc trước hần thưởng thức không có gì khác biệt, thậm chí càng thêm ôn nhuận, nhưng hần thật sự không ngờ được, cũng chính nữ tử này, đã khiến toàn bộ kế hoạch của hần và phụ thân bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

” Đã như vậy, vì sao người không vạch trần mọi chuyện? Chẳng lẽ người không sợ sẽ không rửa sạch được hiềm nghi, rước họa vào thân!”

Trong mắt Liều Vượng vẫn còn không cam lòng, thật sự hần không muốn thừa nhận mình thua thảm hại như vậy.

Mộc Tịch Bắc vẫn rất nhẫn nại, thanh âm lạnh lùng nói:

” Liễu Đại công tử không cảm thấy hỏi lời này thật sự rất nhàm chán sao? Nếu ta không làm như thế, Liễu Đại công tử người sao có thể ở chỗ này này? Chẳng lẽ chỉ cho phép Liễu gia các người tác uy tác phúc. Chứ không phải thật sự cho rằng phủ Thừa Tướng chúng ta là quả hồng mềm, muốn bóp sao thì bóp. ”

Liều Vượng nhìn đôi mắt óng ánh trong chớp mắt liền lấp đầy mũi nhọn lạnh lẽo, ánh mắt ngoan độc lạnh thấu xương đó khiến Liều Vượng rất sợ hãi, trong lúc nhất thời không nói nên lời.

Bạch Trúc ở một bên vuốt vuốt cằm, hai mắt bất động thanh sắc dừng ở trên người Mộc Tịch Bắc, đánh giá nàng một phen.

Mộc Tịch Bắc tiếp tục mở miệng:

” Liễu Tri Viên tự xưng là thông minh, tính toán không bỏ sót, cho nên mới chịu để Liễu Mộng cùng ta chịu đựng hiềm nghi, chẳng qua chỉ vì muốn phái người lấy danh nghĩa Mộc Chính Đức đến cướp ngục, ông ta nghĩ chỉ giết Triệu Loan Kính, châm ngòi quan hệ giữa Tướng phủ và Triệu gia vẫn chưa đủ, mà còn muốn Tướng phủ gánh trên lưng tội danh cướp ngục, đại nghịch bất đạo!”

Giờ phút này Liều Vượng chỉ có thể sững sờ nhìn Mộc Tịch Bắc, từng lời của nàng ta nói đều giống với phụ thân, hơn nữa chỉ cần Mộc Tịch Bắc bị bắt đi, thì chuyện nàng ta giết Triệu Loan Kính sẽ trở thành sự thật, muội muội Liễu Mộng của mình tự nhiên cũng thoát khỏi hiềm nghi, không phải tiếp tục chịu khổ trong lao

ngực nữa, mà Hoàng đế cũng không thể không đền bù tổn hại cho Liễu Mộng, trước nhất Liễu Mộng sẽ có một chỗ đứng ở trong hậu cung này.

” Tội càng thêm tội, phủ Thừa Tướng cũng vì vậy mà nhận lấy chèn ép cực lớn, cho dù là Hoàng đế cũng không có cách nào ngăn cản, mà ta rơi vào trong tay của ngươi, tự nhiên cũng sẽ không có kết cục gì tốt, nếu Mộc Chính Đức để ý ta, Liễu gia các ngươi có thể lợi dụng ta đòi càng nhiều lợi ích, nếu Mộc Chính Đức không thêm để ý ta, vậy thì ngươi là dao thót, ta là thịt cá, cuối cùng không thể tránh khỏi kết cục bị thảm. Nay vừa thấy, Liễu gia các ngươi thật đúng là đại hoạch toàn thắng! ”

Nét mặt Mộc Tịch Bắc tươi cười như hoa, hai mắt nhìn về phía Liễu Vượng lại trống rỗng không mang theo một tia tình cảm.

Đương nhiên, Mộc Tịch Bắc hết chỗ chê, ván cờ này, nhất định phải hy sinh hết hai con cờ, một là Triệu Loan Kính, chỉ có Triệu Loan Kính chết, kế hoạch mới có thể tiến hành thuận lợi, thứ hai chính là Mộc Tịch Bắc, mặc dù Mộc Tịch Bắc không nhất định sẽ đi vào tử cục, nhưng nếu rơi vào trong tay Liễu Vượng cũng sẽ không còn mạnh khỏe vô ngu.

” Những người này là người gọi tới?”

Trong miệng Liễu Vượng nôn ra một ngụm máu tươi, nhìn Bạch Trúc ở một bên xem náo nhiệt, không cam lòng mở miệng, từ trước đến nay Bạch Trúc và hắn luôn đối phó lẫn nhau, tự nhiên cũng không sợ quyền thế Liễu gia tha cho hắn một lần.

” Đúng vậy, ta nghĩ Bạch phó thống lĩnh nhất định rất thích khi trông thấy Liễu đại công tử ngươi đem khuya dẫn người đi cướp ngục, trước tiên liền mời Bạch phó thống lĩnh đến đây hỗ trợ.”

Mộc Tịch Bắc có lòng tốt giải thích với Liễu Vượng.

” À, vì an toàn của ta, ta còn để tỷ nữ của ta thay thế hắc y nhân ngồi ở trước cửa thiên lao, chờ Liễu đại công tử đi ra, ngươi xem, nay người Liễu đại công tử mang tới cũng đã đầu một nơi thân một nẻo, còn Liễu đại công tử ngươi cũng bị dẫn vào nơi hiểm yếu, bản thân bị trọng thương, kết quả này chẳng phải khiến tất cả mọi người đều vui vẻ? ”

Trong mắt Mộc Tịch Bắc lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Giờ khắc này, rốt cuộc Liễu Vượng cũng không còn cảm thấy nữ tử nhìn như mềm mại kia sẽ dễ dàng đối phó như vậy, rốt cuộc cũng hiểu được, vì sao phụ thân của mình phải tự mình ra tay, chỉ tiếc, kế hoạch này không những thất bại, thậm chí còn liên lụy đến Liễu gia! Đây chính là tội danh đại nghịch bất đạo!

” Ngươi đã sớm biết, còn không thêm ngăn cản, mặc kệ Triệu Loan Kính chết? Cả đời lão tử chơi vô số nữ nhân, không ngờ lại gãy ở trong tay ngươi, nữ nhân ngươi thật đúng là ngoan độc, chỉ vì muốn bức ra Liễu gia chúng ta không tiếc để nàng ta chết đi, ngươi cho rằng Triệu gia sẽ cứ thế buông tha các ngươi sao! ”

Liễu Vượng lau một ngụm máu trên khóe miệng, khiêu khích nhìn Mộc Tịch Bắc.

” Điều này, ta đã sớm biết, chỉ có điều Triệu gia có bất hoà với phủ Thừa Tướng hay không, cái này cũng không nhọc Liễu đại công tử quan tâm, chỉ có điều bây giờ ngươi giả mạo phủ Thừa Tướng đến đây cướp ngục, liền gián tiếp rửa sạch hiềm nghi cho ta, mà ban đêm ngươi xông vào hoàng cung, cướp thiên lao, đầu tiên là phạm vào tội danh đại nghịch bất đạo, thứ hai là giả mạo người bên ngoài, hãm hại trung lương, muối muối của ngươi sẽ trở thành kẻ khổ nghị sát hại nữ nhi Triệu gia, ngươi cho rằng lần này Liễu gia các ngươi còn có thể toàn thân trở ra? ”

Mộc Tịch Bắc từng tiếng chất vấn!

Bạch Trúc có chút kinh ngạc nhìn nữ tử gầy yếu trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp giống như tiên tử dưới ánh trăng, búi tóc chỉnh tề có chút tán loạn, lại tăng thêm mấy phần phong tình mê người, rõ ràng mềm mại yếu đuối như vậy, nhưng đôi mắt kia lại dám cùng nhật nguyệt tranh nhau phát sáng, xem thường thiên hạ!

” Ha ha ha ha, không thể tưởng được Liễu Vượng ta phong lưu nhất thế, vậy mà lại thua ở trên tay một nữ tử! Thật sự là chê cười! Chê cười a! ”

Liễu Vượng ngửa mặt lên trời cười to, nhưng lại không cho rằng mình cứ như vậy mà xong rồi, từ đầu đến cuối hẳn vẫn tin tưởng, dựa vào thế lực của Liễu gia nhất định có thể bảo đảm tính mạng của mình và Liễu Mộng.

” Người tới, bắt hắn giam vào nhà lao! Giám thị nghiêm ngặt. ”

Bạch Trúc thấy không còn có náo nhiệt để nhìn, hoàn hồn phân phó.

Hai gã Cẩm Vệ quân tiến lên đem kéo Liễu Vượng bị thương không nhẹ lên, Mộc Tịch Bắc lại mở miệng ngăn cản:

” Đợi chút! ”

Bạch Trúc đưa tay ra hiệu Cẩm Vệ quân làm theo lời Mộc Tịch Bắc, dù sao hôm nay Mộc Tịch Bắc cũng tính như đã giúp hắn trừ bỏ một kinh địch lớn, hơn nữa hắn đối với Ngũ tiểu thư Tướng phủ này vô cùng có hảo cảm, còn có thích thú, nay Liễu Vượng đổ, hắn có thể nhân cơ hội này thu thập Cẩm Vệ quân do Liễu Vượng dẫn dắt xếp vào nhân mã của mình, điều này khiến tâm tình của hắn tốt lên rất nhiều.

Mộc Tịch Bắc chậm rãi tiến lên, đôi tay nhỏ bé không xương chậm rãi trượt vào vạt áo của Liễu Vượng, hầu kết của tất cả nam nhân ở đây khẽ giật giật, mở to hai mắt, mắt không chớp nhìn một màn trước mắt, sợ bỏ lỡ hình ảnh gì đó.

Đôi mắt Bạch trúc cũng kín như bưng, nhìn động tác của Mộc Tịch Bắc, dường như nghĩ đến cái gì.

Mộc Tịch Bắc cũng không quan tâm, lục lọi trong ngực Liễu Vượng hai lần, lấy ra một cây pháo hoa dùng để báo hiệu.

Liễu Vượng không dám tin tưởng lớn hai mắt, liều mạng muốn tránh ra giam cầm của Cẩm Vệ quân

” Người đồ kỹ nữ, người sẽ chết không tử tế! Lão tử sẽ không bỏ qua người, chờ người rơi vào trong tay Lão tử...”

Ánh mắt Thanh Từ rét lạnh, không nghe lọt mấy lời ô uế của Liễu Vượng, liền giẫm giẫm miếng vải đen ở trên đất, sau đó cẩn thận nhặt lên, trực tiếp nhét vào trong miệng của Liễu Vượng.

Mộc Tịch Bắc ở trước mắt Liễu Vượng, cũng ở trong ánh mắt khó hiểu của tất cả mọi người, nhẹ nhàng mở nắp ra, một luồng pháo hoa màu hồng phấn vút lên trời cao!

” Liễu đại công tử, ta tin tưởng, lúc này Liễu Tri Viên nhất định đang chờ tin tức của người, người cứ vô thanh vô tức (không có âm thanh không có hơi thở) bị mang đi như vậy, sao Liễu Tri Viên có thể yên tâm đây? ”

Mộc Tịch Bắc cười dịu dàng, lại khiến toàn thân Liễu Vượng cảm thấy mao cốt từng nhiên (lông tóc dựng đứng)

Liễu Vượng nói không ra lời, chỉ kêu ” ư ư ”, Mộc Tịch Bắc đưa lưng về phía Liễu Vượng, nhìn tín hiệu trên trời đã tán đi, nhú mây, ngũ khí mang theo tia thổ dài:

” Bây giờ, Liễu Tri Viên lại tăng thêm một tội danh, khi quân phạm thượng, thật sự là tội không thể tha.”

Ánh mắt Bạch Trúc đánh giá Mộc Tịch Bắc càng sâu hơn một chút, vị tiểu thư phủ Thừa Tướng này thật sự không đơn giản, cũng không biết địa vị của nàng ở trong lòng Thừa tướng rốt cuộc ra sao, tuy nhiên khí độ gan dạ sáng suốt quả nhiên là độc nhất vô nhị, khó trách Thừa tướng muốn đưa nàng vào cung!

Giờ phút này, Ngự thư phòng Hoàng cung.

Liễu Tri Viên khẽ ghé mắt nhìn tín hiệu pháo hoa ngoài cửa, ánh mắt lộ ra ý cười khi thực hiện được ý đồ, xem ra Vượng nhi đã đắc thủ, lần này phủ Thừa Tướng sợ là tổn thất nặng nề!

Liễu Tri Viên vẫn bất động như trước, cũng không chủ động mở miệng, nhưng sống lưng lại uốn thẳng hơn.

Mộc Chính Đức và Triệu Vu Giang cũng chú ý tới tín hiệu bên ngoài gửi tới, nhưng cũng biết đây không phải người của mình, lại nhìn về mặt Liễu Tri Viên có vẻ đắc ý, Mộc Chính Đức cũng hiểu được chỉ sợ là tên súc sinh kia đã thành công.

Mấy người đều vô cùng kiên nhẫn, lẳng lặng chờ đợi tin tức truyền đến trong tai Hoàng đế.

” Khởi bẩm Bệ hạ, vừa mới có người cướp thiên lao! ”

Thống lĩnh Cẩm Vệ quân Trình Vệ nhận được tin tức liền đến bẩm báo với Hoàng đế.

” Ồ? Người nào mà to gan lớn mật như vậy, quả thực không để Trẫm vào trong mắt! ”

Đôi mắt đục ngầu của Hoàng đế lướt qua ba vị đại thần, ngữ khí có chút nghiêm khắc.

” Người Bị cướp là người nào?”

Hoàng đế mở miệng hỏi Trình Vệ.

” Người bị cướp là Ngũ tiểu thư Tướng phủ, Mộc Tịch Bắc!”

Trình vệ trả lời chi tiết.

Tâm Mộc Chính Đức lập tức co rút, cùng Triệu Vu Giang liếc nhau một cái, liền khẳng định suy đoán của mình trước đó, Liễu Tri Viên quả thật lấy danh nghĩa của mình đi cướp thiên lao!

Khá lắm Liễu Tri Viên, toàn bộ kế hoạch tính toán quả thật rất tốt, một hồi mưu sát, một hồi cướp ngục, lại đem phủ Thừa Tướng cùng Triệu gia đều bị cuốn vào.

” Không biết chư vị ái khanh thấy thế nào?”

Hoàng Đế trầm mặc một lát sau mới mở miệng, vẫn như cũ đem phản ứng của mọi người nhìn ở trong mắt, cứ việc mỗi người ở đây đều là nhân tinh, Hoàng Đế không nhất định nhìn ra được manh mối gì, nhưng làm một vị thượng giả, đôi khi lại cần loại tâm lý thao túng của một kẻ cầm quyền.

Mộc Chính Đức cùng Triệu Vu Giang đều không mở miệng, Liễu Tri Viên rốt cuộc không tiếp tục trầm mặc nữa:

” Hồi bẩm Bệ hạ, vi thần cho rằng, nhất định có người chột dạ, nên mới dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo bậc này, vi thần tin tưởng, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, Bệ hạ thánh minh, khẩn mong Bệ hạ cho tiểu nữ của thần một cái công đạo, không thể để hung thủ chân chính ung dung ngoài vòng pháp luật!”

(“thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc”. Câu này nghĩa là người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Cụ thể hơn ví dụ bị vu vạ hay bị nghi oan hay bị nói xấu gì thì người ta không cần thanh minh gì hết dần dà sự thật cũng được phơi bày.

Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.)

Liễu Tri Viên vô tình cố ý nhìn thoáng qua Mộc Chính Đức, Mộc Chính Đức chỉ nhắm mắt lại, trên mặt không nhìn ra bất kỳ biến hóa gì, còn Triệu Vu Giang nghe có đề cập đến con gái của mình bỏ mình, không khỏi cũng có chút trầm mặc.

Mặc dù Triệu phủ từ lúc đưa Triệu Loan Kính tiến cung trở đi, cũng đã chuẩn bị để nàng hi sinh vì gia tộc, nhưng hi sinh là một chuyện, trực tiếp bị Liễu gia xem như quân cờ đối phó Tướng phủ lại là một chuyện khác, tâm tình Triệu Vu Giang cũng rất trầm trọng, càng quan trọng hơn là, tình hình trước mắt thật sự không ổn.

Hoàng Đế Tây La sờ sờ cằm, dường như đang suy nghĩ tính chân thực trong lời nói của Liễu Tri Viên, sau khi tạm dừng một lát, mở miệng nói:

” Thừa tướng thấy thế nào?”

” Vi thần cho rằng Liễu đại nhân nói rất có lý, đúng là thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, thần cũng khẩn xin (khẩn thiết cầu xin) Bệ hạ cho tiểu nữ của thần một cái trong sạch! ”

Mộc Chính Đức đánh Thái Cực, nếu Mộc Tịch Bắc thật sự bị người bắt đi, bây giờ mình có nói gì cũng đều vô dụng, nhiều lời nhiều sai, ngược lại còn dễ dàng bị Liễu Tri Viên bắt được nhược điểm.

” Vậy theo Liễu ái khanh thấy, nên phán quyết chủ nhân sau màn này như thế nào, lại nên xử lý kẻ cầm đầu cướp ngục phạm tội đại nghịch bất đạo này như thế nào?”

Hoàng Đế tiếp tục mở miệng hỏi Liễu Tri Viên.

Ánh mắt Liễu Tri Viên lộ ra một tia mừng rỡ như điên, tuy ông vẫn luôn đa mưu túc trí, nhưng Mộc Chính Đức cũng là một cây đại thụ không dễ lật đổ, rốt cuộc hôm nay nhìn thấy Mộc Chính Đức bị đưa vào trong tay của mình, làm sao còn bình tĩnh được:

” Theo vi thần thấy, nên dựa theo luật pháp Tây La đến phán quyết, luật pháp Tây La quy định người cướp ngục luận vào tội đại nghịch bất đạo, xem tình tiết nặng nhẹ, nhẹ thì chém đầu, nặng thì chu di tam tộc!”

Một tay Hoàng Đế cầm lấy nghiên mực* trên bàn ném thẳng vào trên đầu Liễu Tri Viên, khí thế bức người, lạnh lùng nói:

*(trong bản cv nó để là nẹp nhấn đá mình tìm một hồi mà chả biết cái đó là cái gì nên mình dịch thành nghiên mực luôn, nếu có bạn nào biết thì chỉ mình để mình sửa lại)

” Vậy nếu lại tăng thêm một tội hãm hại trung lương, tư dụng vệ đội, thậm chí khi quân phạm thượng, thì nên xử lý như thế nào? Liễu Tri Viên, người coi Trẫm là kẻ gốc hủ! ”

Tâm tư Mộc Chính Đức và Triệu Vu Giang trong lúc nhất thời đều nhanh chóng xoay chuyển, kế hoạch này hình như có chút biến đổi, liền cùng nhau quỳ trên mặt đất, Liễu Tri Viên ngẩng ngẩn một hồi, chớp mắt sau đó cũng kinh hoàng quỳ trên mặt đất, nói:

” Bệ hạ bớt giận, Bệ hạ bớt giận!”

” Trình Vệ, người nói nghe một chút đây là có chuyện gì đi.”

Ánh mắt Hoàng Đế nhìn Liễu Tri Viên lộ ra một tia âm ngoan, mở miệng nói với thị vệ bên cạnh.

Trình Vệ gật đầu tiến lên một bước:

” Bạch Phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân đột nhiên nhận được một tin tức, nói tối nay sẽ có người đến cướp ngục, liền lập tức mang theo nhân mã đến thiên lao ẩn nấp.”

” Quả nhiên, không tới một canh giờ, liền có động tĩnh, một đám người áo đen chém giết thị vệ cai ngục, lấy danh nghĩa Thừa tướng nghĩ cách cứu viện tiểu thư Tướng phủ, Bạch phó thống lĩnh dẫn người bao vây xung quanh, người áo đen dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, trong lúc đang giao đấu thì khăn che mặt bị rơi xuống, người cầm đầu chính là con trai trưởng của Liễu đại nhân, Liễu Vượng!”

Trong lòng Mộc Chính Đức mừng như điên, Liễu Tri Viên, cho người kiêu ngạo, xem Bắc Bắc nhà ta lợi hại bao nhiêu, đã sớm nhìn rõ âm mưu của người, vừa ra tay liền đem tám đời tổ tông của người đều đánh về nguyên hình!

Mộc Chính Đức đương nhiên biết, lúc này Hoàng đế không nói lời nào, chính là đang đợi ông bỏ đá xuống giếng, tự nhiên ông sẽ không chịu bỏ qua cơ hội này:

” Khởi bẩm bệ hạ, vi thần cho rằng, chiến công của Liễu đại nhân nhiều năm nay trác tuyệt, làm quan ngay thẳng, chắc hẳn không thể làm ra chuyện như vậy, Liễu Vượng và Liễu Mộng lại còn nhỏ tuổi, nên mới tùy hứng làm bậy như thế! Vi thần khẩn cầu bệ hạ xử lý khoan hồng!”

Dường như Hoàng Đế bệ hạ giận quá hoá cười:

” Nhỏ? Nhỏ liền có lý do? Thiên tử phạm pháp cùng tội như thứ dân, nếu như trẻ con thông đồng với địch phản quốc, có nên vì bọn nó còn nhỏ mà tha thứ cho bọn nó không! Có phải có thể vãn hồi lại sinh mạng của những tướng sĩ vô tội kia không! Người nói hẳn nhỏ, vậy bao nhiêu mới tính lớn, Hoàng tử của Trẫm lúc bằng tuổi hẳn đều đã mang binh đi đánh giặc!”

” Nhưng mà bệ hạ, những năm gần đây Liễu đại nhân xác thực cần cù chăm chỉ... ”

Dường như Mộc Chính Đức còn ngại không đủ, tiếp tục mở miệng.

” Người ngậm miệng lại cho Trẫm! Có phải người còn muốn nói ông ta cần cù chăm chỉ, cống hiến rất nhiều đúng không, vậy có phải Trẫm nên nhường lại ngôi vị Hoàng đế này cho Liễu Tri Viên làm luôn không hả!”

” Vi thần không dám. ”

Mấy người đồng thanh nói, khác biệt chính là trong giọng nói của Mộc Chính Đức và Triệu Vu Giang mang theo chút vui sướng khi người khác gặp họa, mở miệng đầy ác khí, còn Liễu Tri Viên thì run rẩy không ngừng.

Trên trán Liễu Tri Viên lấm tấm mồ hôi lạnh, ông thực sự nghĩ không ra rốt cuộc ở nơi nào gây ra rủi ro, sao Vương nhi lại bị bắt lại, đã bị bắt thì sao lại tiếp tục thả tín hiệu pháo hoa, cũng không biết thế cục bây giờ rốt cuộc ra sao.

Tâm trạng Mộc Chính Đức mới vừa rồi còn treo lơ lửng bây giờ bỗng nhiên được thả lỏng, xem ra Bắc Bắc đã sớm phát giác, ngược lại lợi dụng bố cục của Liễu Tri Viên giáng cho Liễu gia một đòn, tuy rằng hiện nay, Liễu lão gia tử Liễu gia vẫn giữ chức quan Lại bộ Thượng thư, nhưng bởi vì tuổi tác đã lớn, còn cố ý bồi dưỡng con trai trưởng của mình là Liễu Tri Viên, cho nên đã dần dần ủy quyền, đại bộ phận công việc phủ Lại bộ Thượng thư đều do Liễu Tri Viên quản lý.

Bây giờ ván cờ này của Bắc Bắc đi rất tốt, nhưng lại đưa mình vào trong hiểm địa, Mộc Chính Đức cẩn thận phân tích thế cục hiện tại của Mộc Tịch Bắc, bởi vì một trai một gái của Liễu gia lâm vào hiểm cảnh, lại sợ mình cùng Hoàng Đế kết thành đồng minh, cho nên muốn bắt Mộc Tịch Bắc đi, dùng nó áp chế mình, giúp đỡ Liễu gia thoát khỏi trận nguy nan này, mà Hoàng đế cũng sợ mình sẽ bị uy hiếp, chỉ sợ sẽ âm thầm diệt trừ Mộc Tịch Bắc, giá họa cho Liễu gia, khiến Mộc Chính Đức không còn nỗi lo về sau!

”Được rồi, các người đều đi về trước đi, chuyện này Trầm cần cân nhắc một hai, rồi sẽ định đoạt sau!”

Khẩu khí Hoàng đế không tốt, dường như muốn cẩn thận phân tích thế cục hiện tại, từ đó giành lấy lợi ích lớn nhất.

Hai người Mộc Chính Đức cùng Triệu Vu Giang song song mà ra, nhìn Liễu Tri Viên đầu đầy mồ hôi, mở miệng trêu chọc nói:

”Liều đại nhân, thế nào? Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột sinh mà cũng đòi đào hang?”

Trong lòng Liễu Tri Viên rất buồn bực, lại muốn nhanh chóng trở về phủ tìm hiểu tình huống rốt cuộc là ra làm sao:

”Mộc Chính Đức, người đừng đắc ý! Cẩn thận tính mạng con gái bảo bối của người!”

Mộc Chính Đức cười gian trá:

”Liều đại nhân, a không, Liều Thượng thư? Người vẫn nên lo lắng cho mình trước đi, ta nghe nói Thượng Thư đại nhân đang chuẩn bị rút lui, tính cầu Hoàng Đế chuyển giao vị trí Lại bộ Thượng thư này cho người đấy!”

Thì ra Lão gia tử Liễu gia vẫn giữ chức quan Lại bộ Thượng thư, nhưng mấy năm gần đây thân thể cũng không như ý, dự định trao vị trí này con trai của mình, hơn nữa còn muốn dâng tấu chương quy ẩn lên Hoàng đế, chỉ có điều Hoàng Đế làm sao chịu giao một chức vụ trọng yếu cỡ này vào trong tay kẻ địch tiếp tục nắm giữ, vẫn chậm chạp không chịu phê chuẩn, ngược lại vẫn đang xem xét chọn người, định tìm cơ hội để cho người của mình thế chức Lại bộ Thượng thư.

Chẳng qua Liễu Tri Viên có Liễu lão gia tử hộ giá hộ tống, cái chức Lại bộ Thượng thư này cũng sắp thành vật trong bàn tay, tuy nhiên dựa theo tình thế hiện tại mà nói, chỉ sợ vừa vặn cho Hoàng đế một cái cớ thật khéo, danh chính ngôn thuận trừ bỏ ông ta, thay người của mình vào, dù là ai cũng không nói gì được.

Bên kia, trước cửa Thiên lao.

”Đa tạ Mộc tiểu thư giúp tại hạ một đại ân, ngày sau nếu có việc gì cần Mộc tiểu thư cứ mở miệng.”

Bạch Trúc cho mọi người lui xuống, một mình mở miệng nói với nữ tử chọc người triu mến này, tình quang trong mắt thỉnh thoảng lấp lóe.

”Bạch đại ca thật sự là quá khách khí, hôm nay nếu không phải Bạch đại ca hỗ trợ, sao chuyện này sẽ thuận lợi như vậy, ngược lại phải là ta đa tạ Bạch đại ca tín nhiệm mới đúng!”

Trong đôi mắt đen của Mộc Tịch Bắc đều tràn đầy cảm kích, nhưng nhìn ở trong chỗ sâu lại dường như cái gì cũng không có.

” Như thế, tại hạ liền cáo lui trước, nơi này không nên ở lâu, Mộc tiểu thư cũng nên sớm rời đi thì tốt hơn.”

Bạch Trúc mở miệng lần nữa.

” Đa tạ Bạch đại ca lo lắng, hẹn ngày sau gặp lại.”

Mộc Tịch Bắc cũng không muốn khách sáo nhiều hơn nữa, vốn chính là chuyện hai bên cùng có lợi, nói nhiều, ngược lại có vẻ giả mồm.

” Tiểu thư, Triệu Loan Kính thật sự đã chết rồi à? ”

Thanh Từ đã thay lại một thân cung trang, nhắm mắt đuổi theo bên cạnh Mộc Tịch Bắc.

Ánh mắt Mộc Tịch Bắc cực có thâm ý nhìn Thanh Từ, bờ môi phẩn nộn khẽ nhếch:

” Người nói thử xem?”

” Tiểu thư cho Triệu Loan Kính tờ giấy trong đó viết cái gì?”

Thanh Từ nhin không được mở miệng.

” Tìm đường sống trong chỗ chết!”

Ánh mắt Mộc Tịch Bắc kiên nghị, nhìn về phía trước.

Tìm đường sống trong chỗ chết, bởi vì chuyện xảy ra ở trước cửa cung, khiến Mộc Tịch Bắc phát giác được Triệu Loan Kính sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, chắc chắn Liễu gia sẽ phái người ám sát Triệu Loan Kính, sau đó giả họa cho mình.

Nên Mộc Tịch Bắc liền phái Bạch Lộ đi, nhưng chỉ dựa vào sức của một mình Bạch Lộ căn bản không thể bảo đảm Triệu Loan Kính an toàn, cho dù phòng được nhất thời, cũng không phòng được cả đời, chắc chắn sẽ có thời điểm lợi lỏng, để người của Liễu gia đắc thủ.

Cho nên không bằng đi ngược lại con đường cũ, Mộc Tịch Bắc để Bạch Lộ giả làm kẻ ám sát, trước khi sát thủ chân chính ra tay, sẽ âm thầm giải quyết một sát thủ, lẫn vào trong đó, sau đó vượt lên trước một bước, cầm chủ thủ vào trước ngực Triệu Loan Kính, tìm đúng chỗ khe hở ở lồng ngực, tránh đi trái tim, lại sớm an bài một Ngự y vốn có giao hảo với Triệu gia tiếp ứng.

Những sát thủ khác thấy vậy cũng chỉ nghĩ Bạch Lộ muốn cướp công thôi, mặc dù có người nhất thời sẽ nghi ngờ, nhưng trong thời gian ngắn cũng sẽ không nghĩ được cái gì, mà nhiều đó cũng đã đủ thời cơ.

Mà lần này bị trọng thương, có lẽ Triệu Loan Kính sẽ được xuất cung, tránh được một kiếp cung phi, thành toàn nàng cùng thanh mai trúc mã, cho nên, một đao đó Triệu Loan Kính nhất định phải chịu!

Về phần Liễu Mộng, thật sự rất xin lỗi, đoán chừng lúc này Liễu Tri Viên đang bận rộn tìm cách giải cứu con trai của mình, giúp Liễu gia thoát tội, căn bản đã quên đi vị Đại tiểu thư Liễu gia còn đang ở trong lao hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, mà Hoàng đế tất nhiên cũng không hi vọng Liễu Mộng trở thành phi tử của mình, đợi Triệu Loan Kính tỉnh lại, chắc chắn Liễu Mộng sẽ ngồi vững tội danh mưu sát, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Mộc Tịch Bắc mang theo Thanh Từ trở lại Bảo Lang các, Thanh Từ cũng không tiếp tục mở miệng hỏi thăm, còn Mộc Tịch Bắc thì mượn bầu không khí trầm tĩnh phân tích thế cục hiện tại.

Hiện nay, Mộc Chính Đức cần đứng bên đội Hoàng Đế, mặc kệ là tạm thời hay là lâu dài, chí ít trước mắt cần phải làm như thế, nếu không nàng làm những điều này sẽ trở thành vô ích, cho dù Liễu gia cây lớn rễ sâu, lần này Liễu Vượng cùng Liễu Mộng hẳn đều khó thoát khỏi cái chết, còn Liễu Tri Viên hẳn không thể tiếp tục giữ chức Lại bộ Thượng thư nữa, nếu không bị chém đầu, cũng sẽ bị sung quân lưu đầy.

Đến lúc đó Hoàng Đế lại phê chuẩn tấu chương xin quy ản của Liễu lão gia tử, thế lực Liễu gia lập tức sẽ bị triệt hạ hơn phân nửa.

Suy nghĩ rõ ràng, Mộc Tịch Bắc lập tức đề bút, kiểu chữ tiêm tú khắp nơi lại ản chứa kinh đạo không thể công kích, rải rác mấy lời, liền giao phó xong mấy chuyện mà Mộc Chính Đức tiếp theo cần phải làm.

” Bạch Hàn, đưa cái này cho Mộc Chính Đức. ”

Mộc Tịch Bắc thổi khô mực trên giấy tiếp tục viết tiếp một bức khác rồi giao cho nam tử mình vừa gọi ra, sau đó tiếp tục ngồi lại trên ghế không biết suy nghĩ cái gì.

Bạch Hàn nhẹ nhàng đảo qua nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn này, trải qua một loạt sự tình hôm nay, khiến hắn có thêm mấy phần nhận thức với nữ tử mềm mại ôn nhu này, hắn mới hiểu được, phần mềm mại đó mới là lớp áo khoác kiên cường nhất trên thế gian này, so với sắt thép, mới là đao thương bất nhập, phần ôn nhu kia, chẳng qua chỉ là lớp mặt nạ tốt nhất, so với bén nhọn bộc lộ tài năng, mới thêm vô hình khiếp người.

Dường như Mộc Tịch Bắc cũng không sợ Bạch Hàn dò xét, Bạch Lộ còn ở chỗ của Triệu Loan Kính, chỉ có thể để Bạch Hàn đưa tin tức qua, ánh mắt khẽ lướt qua người Bạch Hàn, không hề dừng lại, sau khi Bạch Hàn nhận được mệnh lệnh thì lóe lên một cái rồi biến mất, rất nhanh liền không thấy bóng dáng nữa.

Chân mày Mộc Tịch Bắc nhíu lại trầm trọng, đang suy nghĩ tâm tư Đế Vương, đây là một trận đánh cược, từ trước đến nay Đế Vương làm việc rất tuyệt tình, chỉ sợ sẽ mượn cơ hội này giết chết chính mình, giá họa cho Liễu gia, tích sâu thù hận giữa Tướng phủ và Liễu gia, khiến Mộc Chính Đức hoàn toàn trung thành với mình.

Không tới thời gian nửa nén hương, ngoài cửa liền truyền đến giọng nói của nha hoàn:

” Mộc tiểu thư, Ngũ quý phi nương nương muốn gặp người.”

” Đã biết. ”

Mộc Tịch Bắc hơi nhíu mày, có thể động thủ nhanh như vậy, cũng chỉ có Hoàng đế, chẳng qua Liễu Lão gia tử hân sẽ không tùy ý để Hoàng Đế chụp cái bô ỉa này ở trên đầu Liễu gia, chắc chắn sẽ ra tay ngăn cản, mình chỉ cần gắng gượng qua thời gian này là được rồi.

Mộc Tịch Bắc đẩy cửa phòng ra, từng trận gió lạnh đánh tới, ngoài cửa một đại thái giám mặc áo bào màu tím đang cúi người đứng chờ, không bởi vì thân phận của Mộc Tịch Bắc mà có điều chậm trễ.

” Mộc tiểu thư, mời đi bên này.”

Thái giám kia vuốt vuốt Lan Hoa Chỉ, tiếng nói có chút lạnh lạnh, sau khi bắt động thanh sắc đánh giá Mộc Tịch Bắc một phen, liền dẫn đường ở phía trước.

Thanh Từ đi theo sau lưng Mộc Tịch Bắc, lặng lẽ cẩn thận đánh giá bốn phía, phẳng phất như trong hoàng cung này đều là một đám sài lang hổ báo.

” Không biết Quý phi nương nương đêm khuya truyền ta đến là muốn làm chuyện gì? ”

Mộc Tịch Bắc biết rõ đây là người Hoàng đế phái tới, vẫn thử mở miệng thăm dò.

” Đây là chuyện của chủ nhân, nô tài nào dám tự phỏng đoán, Mộc tiểu thư đi rồi sẽ biết. ”

Thái giám kia cũng là kẻ kín miệng, không chịu nhiều lời.

Mộc Tịch Bắc dứt khoát không lên tiếng nữa, nhưng trong lòng đã đoán ra bảy tám phần, đoán chừng sẽ có người động thủ ở trên đoạn đường này, nhưng cho dù biết có nguy hiểm cũng không thể không đi, nếu không chính là kháng chỉ bất tuân, tuy rằng không phải thánh chỉ, nhưng mình bắt buộc phải nhảy vào, cho nên đây là một trận đánh cược.

Đi gần nửa nén hương thời gian, xuyên qua vô số môn đình cùng hành lang gấp khúc, vị công công kia dẫn hai người đến một góc cực kỳ vắng vẻ, con đường bên trái núi giả bằng đá lờm chờm, còn bên cạnh là một tòa tiểu viện cực kỳ kinh khủng.

Mộc Tịch Bắc ngẩng đầu đánh giá tòa viện kia một chút, bảng hiệu bên trên tiểu viện bị rách tung toé, treo nghiêng nghiêng, trên mặt phủ đầy tro bụi cùng mạng nhện, đã nhìn không ra là viết chữ gì.

Bởi vì cực kỳ yên tĩnh, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy trong viện phát ra tiếng thét chói tai khiến người ta sợ hãi, tiếng nữ tử kêu rên, khóc lóc nỉ non, trong trời đêm vang vọng từng hồi, không khỏi khiến cho người ta rợn cả tóc gáy!

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Cái kia là cái gì, rốt cục trải qua nhiều gian khổ cũng đăng được chương mới, muộn như vậy mới càng hay, rất xin lỗi a

~Có vẻ nhân vật nam chính ngày mai mới xuất hiện~ Cũng không biết có được các người cho bát cháo không, áp lực như núi ~ Thầm mến nhóm oa tử của ta đều xuất hiện a, để ta trêu đùa một chút, báo cái ảnh nude ba vòng nhỏ be ~

45. Chương 44: U Minh Viện Chủ

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

(Mấy chế thông cảm. Mấy chương sau này vừa dài vừa khó, toàn hơn 9000 chữ. Ta edit một hồi cuối cùng ta chẳng biết ta đang edit cái gì luôn. Có đôi đoạn sẽ hơi khó hiểu. Đầu ta trống rỗng, giờ ta đăng trước có gì sẽ sửa lại từ từ cho mọi người dễ hiểu hơn)

Bên trong tiểu viện hình như có mấy ngọn đèn dầu, lúc sáng lúc tối, chớp lóe không ngừng, càng khiến người ta có cảm giác đó là một nơi cực kỳ quỷ dị.

Vị công công dẫn đường phía trước thấy Mộc Tịch Bắc quan sát tiểu viện bên cạnh, mở miệng nói câu:

” Đó là U Minh viện. ”

Thì không nói tiếp nữa, chỉ để ý dẫn đường.

Ánh mắt Mộc Tịch Bắc lần nữa lướt qua tiểu viện âm trầm kia, không tiếp tục hỏi nhiều.

Đột nhiên, một đám hắc y nhân từ trên trời giáng xuống, từng người đều cầm đại đao sáng loáng trong tay, ngay lập tức Thanh Từ bước lên phía trước che chắn cho Mộc Tịch Bắc.

Rất nhanh, liền có người vọt lên, ý đồ muốn giết Mộc Tịch Bắc, từng đao tàn nhẫn, không chút nào lưu tình.

Hai tròng mắt Mộc Tịch Bắc híp lại, là người của Hoàng đế! Lập tức cùng Thanh Từ tựa lưng vào nhau ứng phó những tên sát thủ này, thân thể nho nhỏ trong nháy mắt tích tụ năng lượng cực đại, toàn thân quanh quẩn một cỗ lệ khí.

Hắc y nhân xoay thành vòng tròn, bao vây hai người ở trung tâm, không ngừng thu nhỏ lại, từ từ đến gần, Mộc Tịch Bắc và Thanh Từ nhanh chóng tách ra, chủ động xuất kích, Mộc Tịch Bắc rút ra một cây trâm cài trên đầu, một tay chế trụ cổ tay một hắc y nhân, thừa dịp giữa một hơi này, một tay còn lại đã cắm trâm cài vào cổ họng hắc y nhân.

Máu tươi bắn tung tóe khắp mặt Mộc Tịch Bắc, vô cùng dữ tợn, có điều nàng dùng phương thức nguy hiểm như vậy chỉ vì muốn đoạt lấy một cây đao.

Không có nội lực, ứng phó với những bậc thầy cao thủ quả thực rất phí sức, trong lòng không khỏi tự giễu, Hoàng Đế thật sự rất coi trọng mình, cứ nhiên xuất động cao thủ tinh nhuệ như vậy.

Về phương diện khác, Mộc Tịch Bắc lại đang tính toán, người của Liễu gia sao lại kém cỏi như vậy, lâu như vậy rồi mà còn chưa tới, chỉ có cứu mình, bán cho Mộc Chính Đức một nhân tình, Mộc Chính Đức mới không thừa dịp Liễu gia rơi đài mà giáng đòn đả kích, thậm chí sẽ không cùng Hoàng Đế kết đồng minh, tổn thất của Liễu gia mới có thể giảm bớt.

Mộc Tịch Bắc dựa vào góc độ xảo trá ngoan độc, cùng với kiếm tẩu thiên phong quyết tuyệt, vậy mà chỉ dựa vào một thân không có nội lực phá tan vòng vây, giết chết ba tên cao thủ.

(Kiếm tẩu thiên phong: ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.)

Quay đầu nhìn lại, Thanh Từ vì bảo hộ Mộc Tịch Bắc, gần như lôi kéo toàn bộ cao thủ đi qua, thành đối tượng cho hắc y nhân vây quanh, Mộc Tịch Bắc tránh khỏi một tên hắc y nhân bên cạnh, chuyển chiến đến bên người Thanh Từ, nhìn thấy trên người Thanh Từ xuất hiện không ít thương tích, con người Mộc Tịch Bắc trầm xuống, nàng không cảm thấy áy náy, bởi vì nàng là một người điên, nàng vẫn luôn biết đây là một trận đọ sức sinh tử, nhưng vẫn không tiếc lôi kéo Thanh Từ vào, nàng thật không muốn một người còn sống, một người chết.

” Thanh Từ, đi! ”

Trên người Mộc Tịch Bắc cũng bị mấy vết thương nhẹ, nhưng nàng hiểu được, nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản không có đường sống, rốt cuộc nàng đã xem thường Đế vương, người của Liễu gia thậm chí không có cơ hội xuất hiện, nàng cũng không có xem nhẹ, vì muốn tiết mục giá hoa làm đủ, tên thái giám mang nàng đến đây đã đầu một nơi thân một nẻo.

Kiểm trong tay Thanh Từ bay múa sinh phong, bảo hộ Mộc Tịch Bắc cực kỳ chặt chẽ, hai người tìm nơi đột phá, lại phát hiện bên cạnh chỉ có tiểu viện quỳ dĩ kia là yếu kém nhất, liếc nhau, liền dự định thối lui từ nơi đó, chỉ không biết tiểu viện kia rốt cuộc là nơi như thế nào.

Thanh Từ phụ trách mở ra lỗ hổng, còn Mộc Tịch Bắc bởi vì thân thể yếu kém, phụ trách yểm hộ.

Nhưng trong chớp mắt đi tới lỗ hổng, bản năng Mộc Tịch Bắc phát giác được nguy hiểm, giương mắt nhìn lại, trên núi giả đột nhiên xuất hiện một tên thái giám, trên tay đang kéo một cây cung, phía trên lấp hai mũi tên nhọn, trên đầu tên lóe ra ánh sáng màu lam, dường như có tẩm độc, phân biệt hướng về phía nàng và Thanh Từ.

Tên đã trên dây, hết sức căng thẳng, thế như chẻ tre, phóng thẳng vào Mộc Tịch Bắc và Thanh Từ, Mộc Tịch Bắc vung đao đánh bay mũi tên bắn về phía Thanh Từ, một mũi tên khác lại ” Phập ” một tiếng, cắm vào trước ngực Mộc Tịch Bắc.

” Tiểu thư! ”

Thanh Từ một đao phóng tới, trực tiếp đâm xuyên qua tên thái giám bắn tên, Mộc Tịch Bắc kéo lấy nàng nhanh chóng lách vào tiểu viện rách nát kia.

Mà những sát thủ kia không biết kiêng kị chuyện gì, hai mặt nhìn nhau, nhưng không một ai dám đuổi theo, tên thủ lĩnh chậm rãi mở miệng:

” Rút lui!”

Ngay lúc đám hắc y nhân xoay người, trên đầu tường tiểu viện lại đứng đầy một hàng nhân vật quỷ mị, trên mặt mỗi người đều mang theo mặt nạ quỷ, ở trên cao nhìn xuống.

“Mau rút lui!”

Những sát thủ kia cảm thấy kinh hoàng thất sắc, nhao nhao muốn chạy đi.

Mà đám người quỷ mị kia lại trong nháy mắt bay xuống đầu tường, trong chớp mắt đem đám người đánh giết ở cửa U Minh viện tàn sát hầu như không còn! Đúng, lực lượng cách xa, đây là một trận đơn phương đồ sát!

Trên mũi tên kia có độc, Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy xung quanh mình dần dần mơ hồ, giác quan cũng không còn nhạy bén, lôi kéo Thanh Từ mò mẫm chạy về phía trước.

Bể gây cán tên, tiện tay ném xuống đất, Mộc Tịch Bắc đánh giá hoàn cảnh xung quanh một phen, viện này càng đi vào trong lại càng phồn hoa, ngọn đèn dầu lấp lóe đều ẩn nấp dưới lớp vỏ bề ngoài rách nát, chỉ có điều vẫn âm trầm dọa người như trước.

Mở cửa sổ nhìn sang, rất nhiều phòng đều nhốt không ít người, hình như là mấy nữ tử bị điên, hơi hơi giống lãnh cung, khác biệt chính là, những tên điên ở đây đều rất ngoan, không có ai dám phát ra tiếng vang dưới ánh trăng tĩnh lặng này. Cho dù ngẫu nhiên lên tiếng, cũng lập tức hoảng sợ che miệng của mình, trốn ở góc tường, chuyển qua nhìn về phía mặt khác, lại là một ít nam nhân huyết nhục mơ hồ, tất cả đều bị treo trên cao, nhìn không ra diện mạo ban đầu, cụt tay cụt chân, vô cùng máu tanh.

” Tiểu thư, thương thế của người...”

Mặc dù Thanh Từ cũng rất kinh hãi cảnh tượng nơi này, nhưng lại lo lắng thương thế của Mộc Tịch Bắc hơn, miệng vết thương đã dần dần đen lại, nhìn ra được trúng độc không nhẹ.

Mộc Tịch Bắc làm thủ thế chó có lên tiếng, toà viện này tất nhiên có chỗ kinh khủng của nó, nếu không những tên sát thủ giết người như ngóe đó sao lại không đuổi theo vào, xem ra là mới ra hang hổ lại vào ổ sói rồi.

Đột nhiên, trong tiểu viện cực kỳ yên tĩnh vang lên tiếng bước chân, Mộc Tịch Bắc mang theo Thanh Từ nhanh chóng trốn vào ngay gian phòng phía trước.

Gian phòng kia hết sức xa hoa, có điều thời gian cấp bách, đành phải lôi kéo Thanh Từ nhanh chóng trốn đến sau một bình sứ Thanh Hoa cao gần bằng một người.

Mượn ánh đèn sáng tối, Mộc Tịch Bắc đánh giá gian phòng xa hoa này, sàn nhà làm bằng bạch ngọc mang đến nhẹ nhàng ý, gỗ đàn hương điêu khắc thành mái cong, bên trên có Ngọa Long xoay quanh, ngói xanh mài thành tường trên bằng có khắc từng mảnh phù điêu tinh xảo, cách mấy bước lại có một chiếc đèn thủy tinh khảm vào vách tường, thật sự xa hoa đến cực điểm.

Từng cây cột màu đỏ thẫm tắp, trên mặt Kim Long quần quanh trông sống động như thật, cùng trên vách tường Phượng Hoàng trùng thiên hô ứng lẫn nhau. Đèn làm bằng thủy tinh ngọc bích, màn lụa khảm đá Vân Mẩu trên châu, giường êm rộng sáu thước làm từ gỗ trầm hương nghiêng nghiêng đặt ở chính giữa, phía trên trải chồng lên nhau chính là da cáo lông chồn tuyết trắng, trên giường có một chiếc gối dài, trên gối dài dùng vô số băng ngọc dệt thành tấm lưới hình vuông.

Mộc Tịch Bắc lại ngẩng đầu nhìn nóc phòng, tâm lại càng trầm xuống.

Trên đỉnh đại điện treo một viên Dạ Minh Châu lớn chừng nắm tay, phát sáng rực rỡ, giống như trăng sáng, Mộc Tịch Bắc nhíu mày, vàng bạc ở chỗ này đã thành thứ đồ rẻ nhất, nhìn bạch ngọc phô bày trên mặt đất vậy mà bên trong khảm đầy các loại bảo thạch, Mộc Tịch Bắc liền biết được, dường như chính mình trong lúc vô tình đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên nào đó.

Người vội vàng tiến vào từ cửa trước chính là Ân Cửu Sanh, chân mày Mộc Tịch Bắc nhăn càng sâu, ngừng thở, chịu đựng ngực đau đớn, nhìn người mặc kiện hoa phục màu xám bạc thêu cự mãng Ân Cửu Sanh, xoay đầu lại, mang theo tia nghi hoặc.

Thanh Từ một mặt lo lắng cho thương thế của Mộc Tịch Bắc, mặt khác cũng hiểu được tình cảnh hiện tại thật sự không ổn. Tức thời cũng giữ im lặng, sợ mang đến phiền phức cho tiểu thư nhà mình.

” Ca, vì sao huynh không chịu đáp ứng, nơi này không còn an toàn nữa!”

Về mặt Ân Cửu Sanh rất nghiêm túc, mở miệng với nam tử đưa lưng về phía mình.

Nhìn theo bóng lưng, thân hình nam tử kia thon dài, vai rộng mỏng hẹp, sống lưng thẳng tắp hữu lực, hơi thở quanh người trầm ổn, mang theo tia sắc bén khó hiểu cùng tàn nhẫn.

” Người đang muốn dạy ta làm như thế nào?”

Tiếng nói của nam tử trầm thấp, như hàn đàm ngàn năm trên tuyết sơn, khiến lòng người trầm xuống.

Mộc Tịch Bắc không tiếp tục quay đầu nhìn Ân Cửu Sanh cùng nam tử kia nữa, chỉ dựa lưng vào bình sứ nghe hai người nói chuyện, ẩn thân nơi này, nàng thậm chí có thể cảm nhận được khắp người nam tử hoa bào màu đen tràn đầy lệ khí, phảng phất như bò ra từ trong đông người chết, mà càng nhiều hơn so với lệ khí chính là một loại tĩnh mịch, phảng phất như Thái Sơn có sụp xuống cũng rất khó để làm hấn động dung, so sánh với hấn, vốn là một người rất ưu tú như Ân Cửu Sanh lại nghiêm nhiên trở thành một đoá

hoa đường trong nhà, không có gì để so sánh, Ân Cửu Sanh gọi hắn là "ca", vậy nam nhân này rốt cuộc là ai?

Mộc Tịch Bắc nhíu nhíu mày, bởi vì đau đớn, mồ hôi lạnh trên trán dần dần chảy xuống, trong mấy vị Hoàng tử ở Tây La hình như không có ai có khí thế cường đại như hắn, mà nam tử này lại sống ở chỗ như vậy, liền cho thấy thân phận của hắn không thể công khai ra ngoài.

Hơi thở Mộc Tịch Bắc càng ngày càng nặng nề, vì muốn khắc chế cảm giác choáng váng mãnh liệt này, đã cắn nát cả đôi môi của mình.

Ân Cửu Sanh nhìn bóng lưng cao ngất kia, cô đơn mà kiệt ngạo, trong lòng dâng lên một trận chua xót, người nam nhân này thay hắn chống đỡ bầu trời, bản thân hắn chỉ có thể trốn ở nơi này, Ân Cửu Sanh suy nghĩ một chút, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng nam tử kia lại không cảm kích, môi mỏng hé mở, chỉ phun ra một chữ.

"Cút!"

Không có tức giận, không có tình cảm, cái gì cũng không có, chỉ bày tỏ một sự thật không cho kháng cự, loại uy nghiêm trời sinh này khiến người ta không thể không cúi đầu thần phục!

"Ca!"

Ân Cửu Sanh có chút nóng nảy, cũng không dám tiến lên đụng vào nam tử kia, nam tử tựa hồ mất kiên nhẫn, ngôn ngữ ngoan lệ:

"Đừng để cho ta nói lần thứ hai!"

Ân Cửu Sanh cố chấp đứng ở nơi đó, vẫn như cũ không chịu rời đi, nam tử kia lại xoay người lại, một đôi mắt hẹp dài mang theo sát ý, nhìn kỹ Ân Cửu Sanh trước mặt, một thanh lợi kiếm tức thời gác ở trên cổ Ân Cửu Sanh, mang theo tia trào phúng:

"Người cho rằng ta không dám giết người?"

Mộc Tịch Bắc vừa vặn quay đầu, nhìn thấy dung mạo nam tử kia, con người đột nhiên phóng đại, mặc dù nhìn không rõ ràng, nhưng có thể khẳng định là, hắn và Ân Cửu Sanh dĩ nhiên là một cặp song sinh! Chẳng trách có người lại muốn gây ngốc ở một nơi như thế này!

Trên mảnh đại lục này, Chu Hạo Đại Đế đã từng nhất thống thiên hạ, dân chúng an cư lạc nghiệp, chuẩn bị bắt đầu một thời đại thịnh thế phồn hoa, nhưng thế tử của Chu Hạo đế, cũng chính là Hoàng hậu khi đó, mang thai mười tháng, lại sinh hạ một cặp song sinh, vốn cũng không có gì, nhưng đợi đến lúc Hoàng đế truyền ngôi vị lại xuất hiện vấn đề, Hoàng đế vốn truyền Hoàng vị cho trưởng tử tính tình tương đối ôn thiện, nhưng không ngờ được vị thứ tử lại không cam lòng, âm thầm thiết kế giết hại trưởng tử, để thay thế hắn.

Nhưng ngay lúc đó vị trưởng tử được người tương trợ, liền ẩn nấp ở một góc, lôi kéo triều thần, thu thập lực lượng, tất yếu muốn đoạt lại ngôi vị Hoàng Đế, cứ như vậy, đại lục vừa mới thống nhất đã lần nữa lâm vào phân tranh, mà vị Thứ tử rất tàn nhẫn, trời sinh tính tình đa nghi, giết hại vô số triều thần, trong lúc nhất thời máu chảy thành sông, dân chúng lầm than.

Cũng bởi vậy, chư hầu nổi lên bốn phía, dân chúng khởi nghĩa vũ trang, vốn thiên hạ đang thái bình thịnh thế lại lâm vào thời đại chiến tranh loạn lạc đầy máu tanh, khi đó thì thế chông chát như núi, máu chảy thành sông, mỗi khi dân chúng nhắc tới cặp song sinh kia, đều chửi mắng không ngừng, mà lần chết chóc đó càng khiến người nghe biến sắc, ngay cả trẻ con khi nghe thấy cũng sẽ khóc lóc nỉ non.

Cũng bởi vậy, song sinh tử vẫn bị coi là dấu hiệu không rõ ràng, cho rằng chỉ có người phạm sai lầm bị thần trừng phạt, mới bị giáng xuống làm một đứa nhỏ, mà hai đứa bé ở bên trong, chắc chắn có một đứa do yêu ma biến thành, ý đồ họa loạn nhân gian, chuyện này ở gia đình bình thường đã là điều không dễ dàng chấp nhận, ở hoàng thất, càng là chuyện đại nghịch bất đạo, vĩnh viễn không thể lộ ra ngoài ánh sáng!

Từ xưa đến nay, chân mệnh thiên tử chỉ có thể có một, sao có thể cho phép có một "chính mình" khác tồn tại, huống hồ một người trong đó còn do ma quỷ hóa thân, đây là chuyện mà người trong Hoàng tộc tuyệt

đôi không thể tiếp nhận! Nếu nữ tử nào đó không may sinh hạ song sinh tử, đó chính là phạm vào thiên đại sai lầm, thậm chí còn phải chịu hình phạt nghiêm khắc.

Thật ra Mộc Tịch Bắc ở xa xa nhìn lại, chỉ cảm thấy vẻ mặt dung mạo thì hai người này có sáu bảy phần giống nhau, nhưng có lẽ do cảnh ngộ nhiều năm qua bất đồng, vẫn có chút khác biệt, khí thế trên người của hai người chênh lệch rất rõ ràng, tuy rằng Ân Cửu Sanh thiên phú tuyệt hảo, nhưng nếu cùng nam tử kia so sánh, lại sinh sinh bị ép không còn một chút khí thế, cũng không biết là hoàn cảnh như thế nào, mới có thể làm cho nam tử có loại tinh mạch cùng tàn nhẫn như thế.

Mộc Tịch Bắc hiểu rất rõ hơi thở tồn tại quanh quẩn ở quanh thân của nam tử kia là cái gì, những thứ kia chính là lệ khí được sinh ra từ vô số sinh mạng cùng máu tươi chồng chất, nàng không khỏi nghiêng đầu sang chỗ khác, nếu không để nam tử kia nhìn thấy, chỉ sợ chọc phải phiền toái gì đó không cần thiết.

Đạo gác ở trên cổ Ân Cửu Sanh dần dần thu hẹp, máu trên cổ Ân Cửu Sanh đã chảy ồ ạt, vẻ mặt nam tử vẫn không có một chút biến hóa, Ân Cửu Sanh nhìn chăm chú nam tử, không chút nghi ngờ rằng hắn cứ như vậy mà giết chết mình

Ân Cửu Sanh biết, từ trước tới nay chuyện mà nam tử kia đã quyết định chưa từng có ai có thể thay đổi được, hắn ở bên ngoài làm Lục hoàng tử mười tám năm, còn nam tử đó cũng ở cái nơi xung quanh toàn là người điên này sống mười tám năm.

Vâng, nam tử đó là ca ca song sinh của hắn, bọn họ là người mà cả thế gian này không cho phép tồn tại, chỉ là Ân Cửu Dạ dùng sự bất hạnh của mình hoàn thành nhân sinh của hắn.

Ân Cửu Sanh bước từng bước chân nặng nề rời khỏi nơi này, kim bích huy hoàng, xảo đoạt thiên công trân bảo, lại giống như đang châm chọc nam nhân ở đây, mười tám năm qua, số lần hắn rời khỏi nơi này có thể đếm trên đầu ngón tay, thế giới rộng lớn lại đơn độc bài xích hắn bên ngoài, cho dù ở một góc nhỏ như vậy, cũng phải chịu đựng vô số lần ám sát cùng chạy trốn. Ân Cửu Sanh thống hận chính mình, hắn vô lực thay đổi mọi chuyện, hoặc là, có một ngày, hắn có thể.

Mộc Tịch Bắc nháy mắt với Thanh Từ, muốn từ một chỗ khác vòng đi ra ngoài, không cần nghĩ cũng biết, nếu bị tên nam nhân này phát hiện, sợ là không có kết cục tốt.

Vừa nhấc chân, nam tử trên giường êm đã chậm rãi mở miệng:

” Xem đủ náo nhiệt liền muốn đi?”

Tâm Mộc Tịch Bắc trầm xuống, cũng không hề cử động, nam tử kia cũng không vội mở miệng lại, Thanh Từ nhìn Mộc Tịch Bắc, nghĩ muốn đi ra ngoài, khiến Mộc Tịch Bắc nhân cơ hội rời đi, nhưng Mộc Tịch Bắc lại một mực lôi kéo tay Thanh Từ, không cho phép nàng làm như vậy.

Thanh Từ bị đôi mắt đen của Mộc Tịch Bắc nhìn chằm chằm, nhin không được quay mặt đi, không dám nhìn thẳng, ánh mắt tiểu thư quá sắc bén, giống như có thể xuyên thấu toàn bộ suy nghĩ của nàng.

Mộc Tịch Bắc nói khẽ với Thanh Từ:

” Bây giờ toàn thân ta đều vô lực, căn bản trốn không thoát, người đi cũng chỉ uống phí khí lực, không bằng người thử trốn ra ngoài, cũng có thể tìm người đến cứu ta.”

Thanh Từ đỏ mặt gật đầu, hơi thở của nam tử kia nàng cũng cảm thụ được, đời này, nàng gặp được rất nhiều cao thủ, nhưng chưa bao giờ gặp được một người có khí thế sắc bén như vậy, nàng biết, nàng không phải đối thủ của hắn.

Mộc Tịch Bắc buông tay Thanh Từ ra, chậm rãi đi ra ngoài.

Giương mắt nhìn về phía nam tử ở trên giường, chính diện bắt đầu quan sát tỉ mỉ, một thân áo khoác dài màu đen, tay áo thêu hoa văn Huyền Vân, bên trong mặc áo bào sa tanh mực sắc lộ ra hoa văn Kinh Cúc màu trắng bạc, bên trên mở rộng, lộ ra lồng ngực trắng kiêu, trên eo thắt một cái đai lưng khảm Bạch Ngọc khắc Kim Long, chân đi một đôi giày da hươu màu trắng thêu Kim Vân, rực rỡ chói lọi tìm không ra một điểm tì vết.

Nam tử cúi thấp mặt xuống, hình dáng cương nghị, mí mắt hơi đóng, tùy ý nằm ở trên chiếc giường êm nàng thấy lúc trước, mang theo vô biên tĩnh mịch, dưới ánh sáng đèn đuốc, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, không có một tia huyết sắc, thiếu đi loại cảm giác khoẻ mạnh do được ánh nắng chiếu vào mà Ân Cửu Sanh có, dưới mắt một mảnh xám xanh, dường như lâu lắm rồi chưa từng được ngủ qua giấc ngủ yên ổn, môi mỏng lạnh lẽo cứng rắn, hơi nhếch lên, khiến Mộc Tịch Bắc căn bản không thể hình dung người này cùng với Ân Cửu Sanh vừa mới rời đi có liên hệ với nhau.

Nam tử chậm rãi giương mắt, đánh giá Mộc Tịch Bắc một chút, một thân váy dài màu xanh đậm khiến hắn cũng sinh ra hai phần kinh diễm, khắp mặt toàn máu, nhìn không ra diện mạo lúc đầu, ngực cũng bị thương, toàn thân chặt vật, chỉ có đôi mắt là trắng đen rõ ràng, xứng là trân bảo nhân gian.

Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy tay chân phát lạnh, nam tử kia mở ra con ngươi phía dưới giấu giếm một mảnh u ám màu đỏ máu, ánh mắt của hắn tĩnh mịch không có nhiệt độ, so với đêm tối càng tịch liêu, Mộc Tịch Bắc giương mắt đón nhận ánh mắt nam tử, nhìn thấy rõ cả tơ máu đỏ tươi bên trong, không tự chủ được nhú mày.

Dường như nam tử cảm thấy thú vị, sừng sốt một chút, chậm rãi nhếch khóe môi, lại cứng ngắt khiến cho người ta cảm thấy đã lâu lắm rồi hắn không cười qua, hắn thật sự rất tịch mịch, tịch mịch đến nỗi ở nơi này đã mười tám năm nhưng cũng chỉ nói rải rác có mấy lời, có khi, ngay cả chính hắn cũng nghĩ rằng, mình đã là một người chết.

Nam tử ngồi thẳng người, cẩn thận nhìn nữ tử mềm mại ở phía đối diện, hắn biết, nữ tử này khác hẳn với những nữ tử mà hắn gặp lúc trước, dường như hắn đã có một món đồ chơi mới lạ.

Nam tử duỗi ra ngón tay có khớp xương rõ ràng, không nhanh không chậm cầm lấy hai quân cờ trên giường êm bên cạnh, được đặt trên bàn tròn điêu khắc bằng gỗ lim chạm rồng Long Vãn, cầm ở trong tay bắt đầu thưởng thức.

Mộc Tịch Bắc nhìn quân cờ trong tay nam tử, được làm từ ngọc bích, trơn bóng mượt mà, bàn tay to gồ đến trước mặt Mộc Tịch Bắc, chậm rãi phun ra hai chữ:

” Sinh, tử.”

Mộc Tịch Bắc hiểu rõ ý tứ của hắn, hai quân cờ, một con phía trên là sinh, một con phía trên là tử, nếu chọn trúng sinh thì có thể sống, nếu chọn trúng tử, thì chỉ có một con đường chết, khẽ nheo lại hai mắt, Mộc Tịch Bắc chịu đựng đau đớn trên ngực, đi lên phía trước, khoảng cách giữa hai người không quá nửa mét, bầu không khí đột nhiên bắt đầu khẩn trương, nữ tử cười yếu ớt thản nhiên, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt, nam tử tĩnh mịch không nói gì, lại sâu không lường được, cũng rất hòa hợp.

Nhìn bàn tay to lớn thon dài, Mộc Tịch Bắc chậm chạp không chịu cử động, hai quân cờ nhu thuận nằm trong lòng bàn tay của nam tử, dường như biết sự do dự của nàng, cũng không thúc giục, hết sức kiên nhẫn chờ đợi, ánh mắt lạnh thấu xương lại bất động thanh sắc bắt đầu đánh giá Mộc Tịch Bắc, nhìn thấy trên trán nàng lấm tấm mồ hôi lạnh, ánh mắt lơ đãng quét qua mũi tên trên ngực nàng, dường như cảm thấy rất thú vị.

Mộc Tịch Bắc hít một hơi thật sâu, chậm rãi cầm lên một quân cờ trong đó, nắm thật chặt trong tay, sau đó giương mắt nhìn thẳng nam tử đối diện.

Nam tử nhìn đôi mắt giống như sao trời kia, lộ ra ý cười tàn nhẫn, trong lòng chợt lóe lên cảm giác đáng tiếc, sau đó ra hiệu nàng mở quân cờ trong tay ra.

Mộc Tịch Bắc không làm theo ý của nam tử, mở lòng bàn tay ra, mà để quân cờ kia trượt xuống tay áo đến trung y bên hông của mình, nằm gọn trong đai lưng, sau đó mở ra lòng bàn tay trống trơn, nói với nam tử:

“Nếu quân cờ này là một sinh một tử, không bằng nhìn quân cờ còn lại trong tay ngươi là gì đi?”

Tâm Mộc tịch bắc nhảy nhót không ngừng, nàng biết nàng làm như vậy sẽ càng thêm nguy hiểm, nhưng nếu như hai quân cờ trong tay nam tử này thật sự là một sinh một tử, vì sao nhiều năm qua những người đã từng tiến vào toà viện này, lại không có người nào còn sống ra ngoài, nếu như nàng đoán không sai, hai quân cờ này đều là một chữ “tử”! Một khi đã như vậy, sao không đánh cược một ván, tối thiểu còn có phần thắng.

Nam tử một tay chống cằm, như có điều suy nghĩ nhìn bên hông Mộc Tịch Bắc, nghiêm túc suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu:

” Nhìn người.”

Mộc Tịch Bắc suy yếu mở miệng:

” Quân cờ của ta không thấy.”

Nam tử giương lên khóe môi, cứ việc lạnh lẽo cứng rắn, lại đẹp muốn đòi mạng, nhìn kỹ hơn, lại thấy có chút tương tự Mộc Tịch Bắc cười yếu ớt, chỉ hơn phần huyết tinh cùng tàn nhẫn, bàn tay vô nhẹ, hai tên hắc y nhân mang mặt nạ quý tử trước cửa tiến vào, trong tay áp giải không phải người khác, chính là Thanh Từ!

Sắc mặt Mộc Tịch Bắc trầm xuống, nhìn khắp người Thanh Từ đều là vết thương, liền biết được nàng đã cố hết sức.

” Tiểu thư! ”

Thanh Từ chưa bao giờ có cảm giác bất lực như vậy, từ lúc tiểu thư bắt đầu bị hại ở kiếp trước, đến bây giờ vô lực đào thoát, cảm giác bất lực thật sâu đã kích nàng, tuy rằng trước giờ nàng vẫn không nói ra, nhưng lại càng thống hận bản thân mình thêm!

Mộc Tịch Bắc nhìn kỹ nam tử trước mặt một chút, trong chớp mắt toàn thân căng cứng, lưng ưỡn lên thẳng tắp, bờ môi nhấp nhẹ:

” Người muốn như thế nào?”

” Nhìn người. ”

Nam tử vẫn nói câu nói kia, cố chấp muốn nhìn quân cờ Mộc Tịch Bắc chọn trúng

” Thả nàng đi.”

Mộc Tịch Bắc cũng không do dự, mặc dù nàng rất muốn Thanh Từ có thể cùng nàng chết, cùng nàng sống, nhưng hoá ra, khi đến giờ khắc này, nàng lại không thể.

” Được.”

Giọng nói trầm thấp của nam tử kia có chút khàn khàn, cực kì dễ nghe, đáng tiếc lại là bùa chú đòi mạng.

Hai hắc y nhân đeo mặt nạ quý tử nghe nam tử nói xong, buông lỏng tay áp giải Thanh Từ ra, tay phải Thanh Từ bị bẻ gãy, không thể cử động, nhưng thấy chính mình lại trở thành lợi thế để uy hiếp tiểu thư, xoay người không chút do dự rút ra thanh kiếm trên người mặt nạ quý tử, đặt ngang trên cổ, muốn tự sát.

Mộc Tịch Bắc đứng thẳng tắp, lẳng lặng nhìn Thanh Từ, ánh mắt hoang vắng, chậm rãi mở miệng gọi tên Thanh Từ, mang theo tia mỗi một cùng ưu thương:

” Thanh Từ.”

Hai chữ vô cùng bình thường, lại khiến trong lòng mỗi người ở đây đều thất lại, hai mắt nam tử nheo lại, không biết vì sao, đột nhiên dâng lên tia không vui, nước mắt Thanh Từ lập tức chảy xuống, kiếm trong tay cũng theo đó rút xuống, trong lòng co rút đau đớn từng hồi.

Giờ khắc này, nàng cảm giác được tiểu thư lại cách nàng xa xôi như vậy, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ phiêu tán mà đi, cô tịch tuyệt vọng khiến mỗi một tế bào trong cơ thể nàng đều kêu gào đau đớn, rõ ràng ánh mắt hoang vắng, nhưng khi nhìn nàng vẫn ấm áp như lúc ban đầu, Thanh Từ giật mình hiểu được, mình đối với tiểu thư mà nói quan trọng đến cỡ nào! Mặc kệ thống khổ đến đâu, nàng đều phải sống, bởi vì có người đang chờ nàng.

Vì thế, nàng cũng bắt đầu an tĩnh lại, ngã ngồi dưới đất, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm mặt đất, không ngẩng đầu lên, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, toàn thân quanh quẩn một cỗ hơi lạnh.

Nam tử mở ra hai chân, đứng lên, bóng người to lớn bao phủ ở trên người Mộc Tịch Bắc, mang theo cảm giác áp bách cường hãn, dần dần tới gần.

Nam tử chán ghét đánh giá Mộc Tịch Bắc một chút, âm thanh lạnh lùng nói:

” Cởi ra!”

Mộc Tịch Bắc cũng không chậm trễ, bàn tay nhỏ bé yếu đuối như không xương bắt đầu cởi ra đai lưng của mình, rút ra đai lưng rồi ném xuống đất, tiếp theo bắt đầu cởi bỏ váy dài màu lam mà Thanh Từ đã chọn cho mình.

Bàn tay Thanh Từ dần dần nắm chặt, nhưng cũng không ngẩng đầu nhìn Mộc Tịch Bắc một chút nào, lại càng không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Nam tử nhìn lướt qua mấy người ở cửa, phun ra hai chữ:

” Ra ngoài!”

Hai hắc y nhân đeo mặt nạ quý lập tức kéo Thanh Từ lui ra ngoài, từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng đầu nhìn một chút, còn hai mắt Thanh Từ gần như muốn nứt ra, khắc sâu dung mạo Ân Cửu Dạ vào trong đầu.

Cửa phòng chậm rãi bị đóng lại, trên mặt đất vẫn trơn bóng như cũ, Thanh Từ cùng hắc y nhân vậy mà không để lại một chút vết tích nào, càn kinh người hơn chính là thậm chí không mang theo một tia bụi bặm vào.

Bởi vì ngực bị trúng tên, váy dài màu lam cùng áo trong liền bị dính chặt vào da thịt đã bắt đầu thối rữa, rất khó tách ra, thoáng đụng một cái, liền mang theo cả miếng da thịt, huyết nhục mơ hồ, sắc mặt Mộc Tịch Bắc cực kì tái nhợt, lại cười kinh tâm động phách, đối đãi chính mình tàn nhẫn mà ngoan độc.

Đôi tay yếu đuối không xương, không biết lấy sức lực lớn như vậy từ đâu, trực tiếp giật váy dài xuống, dính cùng da thịt, khiến ngực chảy máu không ngừng, Mộc Tịch Bắc tiếp tục đỡ dần làm động tác trước đó, khoe miệng theo thói quen giương lên, giống như không thêm để ý, tuy rằng cánh tay đã run rẩy vô lực, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến quyết tâm của nàng!

Nam tử nhìn thấy những động tác như vậy liền nhăn lông mày đẹp lại, hắn cũng không hiểu vì sao sau khi mình nhìn nàng gần như hành động tự ngược lại không có từ trước đến nay nhú mày, thậm chí có chút táo bạo, cho đến thật lâu về sau, hắn mới hiểu được, mình trước hết yêu nhất chính là ngoan độc của nàng.

Rốt cục, trung y làm từ Thiên Tầm Ti dần dần trượt xuống, xương quai xanh đẹp mắt nhìn một cái không sót gì, phía trên áo ngực bị máu tươi nhuộm dần thành màu đỏ máu, sa tanh tốt nhất cũng không trong suốt bằng da thịt tuyết trắng, nam tử nhìn thấy mũi tên còn cắm sâu trong da thịt, ánh mắt có chút đen tối khó hiểu.

Theo y phục trượt xuống, quân cờ bên hông Mộc Tịch Bắc ầm ầm rơi xuống trên mặt đất, giống như là vui đùa nhảy lên hai lần, cuối cùng không ngừng xoay tròn trên mặt đất, ánh mắt Mộc Tịch Bắc rơi vào trên quân cờ, ánh mắt Ân Cửu Dạ lại chưa từng rời khỏi nữ tử trước mặt, đợi cho quân cờ vững vàng dừng lại, dưới ánh đèn sáng trưng chiếu rọi xuống, trên mặt cư nhiên viết một chữ to, ” Tử ”!

Xoay mặt sang, Mộc Tịch Bắc chỉ đứng như thế, hai mắt mỉm cười, ngũ khí dịu dàng, nhìn thẳng nam tử, mở miệng nói:

” Còn muốn tiếp tục không?”

Nam tử một cước đá bay y phục trên đất ra ngoài, bàn tay to bóp chặt cầm Mộc Tịch Bắc, nhìn thẳng cặp mắt đen nhánh kia, thật ra hắn muốn nhìn một chút, nàng dựa vào cái gì mà có thể tác động nổi lòng của hắn.

Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy cái tay trên cầm mình giống như là cái kim, gần như muốn bóp nát nàng, nhưng nàng chỉ cười cười, càng cười càng phát ra xán lạn, sâu trong đáy mắt lại là sát ý chết lặng.

Nếu nam nhân này thật sự muốn nàng, nàng cảm thấy cũng không sao cả, chẳng qua chỉ là lớp bề ngoài thôi, lúc trước nàng cũng đã nghĩ qua, nếu có một ngày cái túi da này có thể trở thành đường tắt báo thù cho nàng, nàng cũng không có gì không thể bỏ qua, tuy rằng tình huống hiện tại có chút khác biệt, nhưng về cơ bản cũng giống nhau cả thôi!

Huống chi nếu túi da này có thể đổi lại bình an cho hai người, cũng coi như buôn bán có lời, dù sao giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt, khác biệt chính là ngoại trừ An Nguyệt Hằng bên ngoài, nàng lại có thêm một kẻ thù!

Nam tử hất mạnh Mộc Tịch Bắc ra, không thèm nhìn nàng nữa, cặp mắt xán lạn như sao trời kia, rõ ràng tất cả dịu dàng đều là biểu hiện giả dối, nhưng lại khiến hắn sinh ra một sự gần gũi, cặp mắt kia có thể so với nhật nguyệt, lại giống như trời đông giá rét, cất giấu lãnh huyết mà người bên ngoài không nhìn thấy, cùng với tàn nhẫn không kém hơn hắn chút nào, nhưng cho dù như thế, nàng lại làm cho hắn không tự chủ được muốn tới gần! Ân Cửu Dạ càng thêm táo bạo!

Cái hất tay kia, làm cho thân thể vốn đã suy yếu của Mộc Tịch Bắc, càng phát ra vô lực, chung quy không thể đứng vững, lảo đảo hai bước, cảm giác choáng váng ập tới, liền muốn ngã nhào xuống đất.

Dư quang Ân Cửu Dạ thoáng nhìn, hành động liền vượt lên trước đại não một bước, một tay ôm ngang Mộc Tịch Bắc, nhìn người nằm trong ngực của mình, Ân Cửu Dạ nhíu lại đầu mày, dường như hơi ảo não với động tác của mình, dừng một chút, cuối cùng vẫn không thả nàng xuống, mà là ôm Mộc Tịch Bắc nhanh chóng bước tới gian phòng liền thông bên cạnh.

Mộc Tịch Bắc suy yếu mở mắt ra, vô lực cười cười, có phải hiện tại chính là lời người nói hắn là dao thốt, ta là thịt cá hay không, nàng bước ra một cái tử cục, lại rơi vào một tử cục khác, nhưng thù hận với An Nguyệt Hằng và Ngũ Thanh Thanh còn chưa có báo đâu, cho dù gân cốt đứt gãy, nàng cũng phải sống.

Sau khi cửa phòng mở ra, liền trào ra vô số hơi nước, tản ra mùi thuốc cùng lưu huỳnh nồng nặc, nơi này là một hồ nước nóng để tắm được tu kiến cực kì hoa lệ, hồ được xây bằng bạch ngọc, quanh bờ khảm vàng, bốn góc là vòi phun nước Kim Long, xung quanh hồ nước đặt vô số bình phong san sát nhau, trên mặt muôn hoa đua thắm khoe hồng, chính tông Nguyễn thêu sinh động như thật, có cảm giác dâng vùn giá vũ (đi mây về gió), tiên cảnh chốn nhân gian.

Ân Cửu Dạ ôm Mộc Tịch Bắc đứng ở bên cạnh hồ tắm, ánh mắt tàn nhẫn, không chút do dự ném Mộc Tịch Bắc xuống, đứng ở trên bờ hồ lẳng lặng nhìn nữ tử giãy dụa trong nước, giống như đang xem tiết mục đặc sắc gì đó.

Ta thật ra muốn nhìn xem ngươi có biết đau hay không!

Trong chớp mắt Mộc Tịch Bắc rơi vào trong hồ, làm bọt nước bắn tung tóe, xung lượng cực đại khiến nàng suýt nữa chạm đến đáy ao, đột nhiên bị ném xuống, khiến lỗ tai cùng mũi của nàng trong chớp mắt tràn vào vô số nước, không thể thở nổi, phật lập tức liền muốn ngậm nước mà chết.

Mà được vật bên trong ao trì vững chắc dường như có phản ứng với miệng vết thương, đau đớn khiến nàng mấy lần co rút ở trong nước.

Tóc dài cũng đã tán loạn, trôi nổi bồng bềnh ở trong nước, chịu đựng đau đớn, sau khi nuốt phải mấy ngụm nước, nhanh chóng quay đầu lại, vọt ra khỏi mặt nước, tay nhỏ lau đi nước trên mặt, bắt đầu thở dốc nặng nề.

Ân Cửu Dạ thì từ đầu đến cuối vẫn đứng ở bên cạnh hồ nước nóng, không nhúc nhích nhìn nữ tử trong nước, đến khi trông thấy nàng vọt ra khỏi mặt nước, mới buông tay chẳng biết đã nắm chặt từ lúc nào, quay mặt qua chỗ khác, động thủ cởi xiêm y của mình ra, giẫm lên bậc thang bằng ngọc, đi xuống chỗ sâu.

Sương mù bốc lên làm chậm lại lệ khí trên người Ân Cửu Dạ, khi nhìn qua hắn lại bắt đầu cảm thấy ảm áp, hai tay nam tử khoắc lên trên ngọc đài, nhắm lại hai mắt, hơi nước dính trên lông mi thật dài, trong chớp mắt đột nhiên xuất hiện tia hồng nhiên vô hại, khiến Mộc Tịch Bắc thất thần một lát.

Sau khi Mộc Tịch Bắc thấy nam nhân xuống dưới, không hề cử động, thì lặng lẽ lui về phía sau, chậm rãi tựa vào một góc ao, ánh mắt rất sâu nhìn thoáng qua nam tử đối diện, sau đó rũ xuống đôi mắt, không lên tiếng nữa.

Bên trong hồ nước nóng có hỗn hợp lưu huỳnh, còn có mấy trăm vị dược liệu quý hiếm, khắp nơi đều có mùi thuốc bốc lên, Mộc Tịch Bắc biết, đầu mũi tên trên ngực mình có độc, mà giày vò lâu như vậy, lại sớm đã bỏ lỡ thời gian giải độc tốt nhất, cho nên độc đã khuếch tán đến toàn thân, phương thức giải độc tốt nhất không phải uống thuốc, mà dùng loại thang thuốc này bức đi ra.

Mộc Tịch Bắc không biết nam nhân này vô tình hay cố ý, nhưng với nàng mà nói, điều này cũng không có gì khác biệt.

Thời gian dần trôi qua, Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy tứ chi thông suốt, máu trên ngực cũng đã ngừng chảy, lỗ chân lông toàn thân giống như đều đã mở ra, rịn ra không ít mồ hôi, cả người thông thấu không ít, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bắt đầu đỏ lên.

Nam tử đối diện mở to mắt, mắt nhìn Mộc Tịch Bắc nhắm mắt lại tản ra dụ hoặc, trầm giọng mở miệng nói:

” Lại đây!”

Con người Mộc Tịch Bắc trong nháy mắt mở ra, hàn quang lạnh thấu xương đột nhiên hiện ra, cắt qua từng trận nhiệt khí vững chắc bên trong ao trì, nhìn thẳng nam tử đối diện, không hề cử động, nam tử nhũ mày không vui, hân chán ghét ánh mắt đỏ của nàng nhìn mình, thế là, ánh mắt hân càng thêm tinh mịch, ẩn ẩn mang theo tia bạo ngược, quanh thân Mộc Tịch Bắc lạnh lẽo, chỉ cảm thấy hồ nóng hổi này cũng bị mất nhiệt độ.

Nam tử không tiếp tục mở miệng, cũng đã hạ thông điệp cuối cùng cho Mộc Tịch Bắc, biết mình không phải đối thủ của hân, cuối cùng vẫn chậm chạp đi tới, lại không biết mỗi một bước, đều đạp ở trong lòng nam tử.

Đến khi đứng ở trước mặt nam tử, nàng mới lần nữa giật mình nhận thấy gương mặt này mê người cỡ nào, cánh tay dài của Ân Cửu Dạ chụp tới, một phen lôi kéo Mộc Tịch Bắc vẫn duy trì một khoảng cách đến trước ngực mình, không có một tia ôn nhu đáng nói.

Mộc Tịch Bắc ” bịch ” một tiếng đâm sầm vào lồng ngực nam tử, làm bọt nước bắn tung tóe che luôn mắt hai người, nàng chỉ cảm thấy lồng ngực thật cứng rắn, mang theo một cỗ lực lượng an tâm.

Bởi vì chán ghét loại biểu hiện giả dối làm cho mình cảm thấy có thể dựa vào, nên rất nhanh Mộc Tịch Bắc liền rời khỏi lồng ngực của nam tử.

Đôi mắt Ân Cửu Dạ giống như hồ sâu, lại nổi lên chút huyết quang, một tay giơ cao chế trụ động tác của nữ tử, một tay khác lại đặt lên bộ ngực nữ tử, tay nhỏ của Mộc Tịch Bắc liền bắt lại bàn tay mang theo vết chai rất dày đang đặt trước ngực mình, con người đen nhánh, mang theo hơi nước nhìn thẳng nam tử:

” Ta muốn rời khỏi đây.”

Con người nam tử hơi nheo lại, nàng nghĩ hân muốn làm gì? Động tác trên tay nam tử dừng lại một chút, vẫn không ngừng lại, Mộc Tịch Bắc nhìn thẳng nam nhân ở trước mắt, chỉ muốn dùng vẻ mặt hời hợt này đổi lại một con đường sống.

” Ừm!” một tiếng kêu đau đớn, mồ hôi Mộc Tịch Bắc chảy đầm đìa, răng ngà suýt nữa cắn nát, chỉ cảm thấy trên ngực như bị đục khoét, bàn tay nam tử cũng dính đầy máu tươi, trên hai ngón tay đang kẹp lấy đầu mũi tên trên ngực Mộc Tịch Bắc.

Thì ra hai ngón tay Ân Cửu Dạ sinh sinh vạch miệng vết thương ra, trực tiếp nhổ đầu mũi tên kia ra ngoài, mũi tên kéo theo cả da thịt, ngón tay chạm vào miệng vết thương, khiến Mộc Tịch Bắc đau đến suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Ân Cửu Dạ vung tay ném mũi tên kia lên trên bờ, bàn tay dính đầy máu lần nữa nắm lấy cằm Mộc Tịch Bắc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô hại kia, giọng nói trầm thấp chất vấn:

” Không phải ngươi không biết đau sao!”

Nhớ tới trước đó Mộc Tịch Bắc xé rách quần áo còn dính cả da thịt, tàn nhẫn như vậy, Ân Cửu Dạ không hiểu bắt đầu táo bạo, nhưng nhìn thấy sắc mặt nữ tử trước mắt đã trắng bệch, tâm tình lại không có một tia chuyển biến tốt đẹp:

” Ngươi đã không biết đau, vậy ta sẽ giúp ngươi dưỡng thật tốt, mỗi khi nó lành lại, ta lại xé giúp ngươi, ngươi thấy thế nào!”

Đôi môi Mộc Tịch Bắc trắng bệch, nhìn đáy mắt đỏ sẫm của nam tử trước mặt, chậm rãi há mồm phun ra hai chữ:

” Tên điên!”

Ân Cửu Dạ buông ra bàn tay đang kiềm chế Mộc Tịch Bắc, nhìn cái cằm bị mình bóp đến đỏ bừng, biệt khai tầm mắt, nghiêm túc nói:

” Ta gọi Ân Cửu Dạ!”

Mộc Tịch Bắc sững sờ, biết trước mắt chính là một kẻ điên, thông minh không lên tiếng nữa.

Bầu không khí nhất thời yên tĩnh lại, nhìn thấy nữ tử suy yếu, trong lòng Ân Cửu Dạ lại có chút khó chịu, không hiểu tào bạo.

Mộc Tịch Bắc lách mình tránh ra, Ân Cửu Dạ cũng không ngăn cản nữa, đưa lưng về phía Ân Cửu Dạ, bởi vì đau đớn, lưng Mộc Tịch Bắc hơi gập lại, tựa ở bên thành hồ, hơi thở nặng nề, nhìn lỗ thủng trên ngực, cảm nhận được đau đớn kịch liệt khiến nàng mấy lần muốn bất tỉnh, lấy ra được cũng rất tốt, tiếp tục mang theo chỉ sợ càng đau, hướng hồ thuốc bên trong hồ tắm nhanh chóng tràn vào miệng vết thương, mặc dù đau nhức, nhưng hẳn có thể lọc sạch chất độc bên trong đi.

Ân Cửu Dạ nhìn thấy một màn này, lại càng phiền chán, ảo não đứng dậy, nện bước chân thon dài đi đến phía sau bình phong, đổi lại y phục mới, dặm chân rồi đi, tiện tay ném kiện y phục ướt nhẹp lúc trước vào chậu than. Mộc Tịch Bắc thở dốc một hơi, tựa ở trên thềm đá bạch ngọc, thần kinh lập tức nổi lông, lại không ngờ, Ân Cửu Dạ lại quay trở về, nhìn người đang ở bên trong ao trì, trầm giọng nói:

” Thời gian uống cạn nửa chén trà đi ra!”

Trái tim trong nháy mắt lại bị treo lên, đến khi Ân Cửu Dạ lần nữa rời đi, nàng mới hoàn toàn xụi lơ xuống dưới, chưa từng có bất kỳ ai có thể gây cho nàng áp lực lớn như vậy, là chết là tàn, tất cả kết cục nàng đều có thể vui vẻ tiếp nhận, cho nên nàng không sợ, nhưng khi đối mặt với nam nhân này, cho dù nàng biết rõ cuối cùng sẽ chết, cũng không lựa chọn chết trên tay hắn.

Đi ra khỏi hồ tắm, nhìn ngực một chút, cho dù bị rách mất nhiều da thịt như vậy, nhưng vẫn hiện ra màu tím đen như cũ, có điều toàn thân ngược lại hữu lực không ít, dường như chỉ còn lại một chỗ là khá nhiều, cũng không dễ dàng thanh trừ như vậy.

Nhìn xung quanh, Mộc Tịch Bắc giật mình ý thức được mình vậy mà không có quần áo, lại nhìn áo ngực cùng quần trên người đã ướt đẫm, xoắn xuýt nhăn lại lông mày đẹp.

Tính toán thời gian, dường như ngày lập tức đã tới nửa chén trà nhỏ, Mộc Tịch Bắc cầm lấy một bộ y phục màu đen của Ân Cửu Dạ treo trên bình phong mặc vào, bởi vì trên áo ngực bị dính không ít máu tươi, cũng đã bị mũi tên xé rách, Mộc Tịch Bắc dứt khoát cởi nó ra, trực tiếp mặc vào cái áo khoác màu đen của Ân Cửu Dạ.

Áo khoác rộng thùng thình ngay cả đầu vai Mộc Tịch Bắc đều che không được, đường kính lớn đi xuống, đối với Ân Cửu Dạ mà nói cổ áo đều đã rất lớn, đối nàng mà nói, càng rộng thùng thình, do dự mãi, cuối cùng cũng đem cái quần ướt sũng cởi ra, quanh thân chỉ mặc một kiện ngoại bào của Ân Cửu Dạ, lộ ra một đoạn bắp chân trắng ngọc như ngó sen, nhìn rất mê người.

Cột lại mái tóc ẩm ướt, Mộc Tịch Bắc đi ra ngoài, giọt nước tí tách rơi xuống sàn nhà bạch ngọc, Ân Cửu Dạ quay đầu nhìn lại, thất thần một lát, hoa phục màu đen cùng da thịt tuyết trắng tạo thành đối lập rõ ràng, Ân Cửu Dạ đánh giá Mộc Tịch Bắc từ đầu đến chân một lần, nhìn thấy đôi chân ngọc tinh xảo giẫm ở trên sàn ngọc lạnh buốt, không khỏi nhú mày.

Bước từng bước lớn, Ân Cửu Dạ đi đến trước mặt Mộc Tịch Bắc, ở trên cao nhìn xuống, bởi vì thân cao chênh lệch, Mộc Tịch Bắc thật muốn ngưỡng mộ hắn, bởi vì không thích loại cảm giác này, nàng cau mày lui về phía sau một bước, vừa tầm mắt, không ngờ lại rước lấy Ân Cửu Dạ bất mãn.

Một tay nắm chặt cổ tay Mộc Tịch Bắc, thanh âm lạnh băng hỏi:

” Sao vậy, sợ ta?”

Mộc Tịch Bắc nhăn lông mày đẹp lại, nhìn cái tay đang nắm cổ tay chính mình, cuối cùng lại nở nụ cười, cầm lại:

” Làm sao có thể?”

Trong chớp mắt Ân Cửu Dạ kinh hãi với sự dịu dàng của nàng, không nỡ buông tay, nhưng khi nhìn thấy một đôi con ngươi không mang theo một tia tình cảm, tâm lạnh đi một nửa, mới biết được diễn trò đối với nàng mà nói chẳng qua là hạ bút thành văn, hẳn không bỏ qua được kinh hãi trong chớp mắt đó, nhưng lại vô cùng khó chịu hất ra bàn tay nhỏ.

Mộc Tịch Bắc cũng không thêm để ý, chỉ chịu đựng đau đớn kịch liệt trên ngực, cười nhìn nam tử trước mắt, nàng sẽ không quên được hẳn trực tiếp lấy ra mũi tên từ trên người nàng có bao nhiêu đau nhức.

Ân Cửu Dạ ném qua một đôi giày cổ thấp, xoay người rời đi, Mộc Tịch Bắc nhìn nhìn đôi giày mới tinh trước mặt nằm trên mặt đất, vẻ mặt cũng không có chút động dung, thử đem đôi chân nhỏ linh lung xỏ vào, lại phát hiện thật sự quá lớn, vừa nhắc chân giày sẽ rơi xuống, căn bản không thể đi đường, dứt khoát không đi vào, vẫn mang chân trần đi theo như cũ.

Ân Cửu Dạ quay đầu nhìn thấy Mộc Tịch Bắc vẫn chưa đi vào đôi giày mình đưa tới, bước chân dừng lại, đứng ở tại chỗ, nhìn Mộc Tịch Bắc không nói lời nào, Mộc Tịch Bắc mở miệng cười cười:

” Có chuyện gì sao?”

Ân Cửu Dạ lạnh lùng mở miệng:

” Vì sao không đi giày vào?”

” Đây là thân thể của ta, tại sao ngươi phải quan tâm. ”

Mộc Tịch Bắc vẫn chỉ cười cười như cũ, Ân Cửu Dạ nhìn thấy vậy cơ hồ muốn xé nát gương mặt này.

Cũng không biết những lời này đã kích thích dây thần kinh nào của Ân Cửu Dạ, hẳn nắm chặt cổ tay Mộc Tịch Bắc, quay sang hướng khác, kéo nàng đi tới trước cửa một gian phòng khác.

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Nhân vật nam chính rốt cục cũng xuất hiện, chính là Cửu Dạ ~ Ta biết nhất định sẽ có muội tử không thích hẳn, nhưng ta muốn nói, bây giờ Bắc Bắc cũng không thích hẳn, ta chỉ là hi vọng, lúc Bắc Bắc yêu hẳn, các ngươi cũng sẽ yêu hẳn...(Nếu có người thật sự không tiếp thụ được, xin đừng nói cho ta nghe, ta sẽ rất thương tâm ~)

So sánh với tể thủy trường lưu hoặc là tình yêu oanh oanh liệt liệt, Nam Yên càng thích tình yêu cực hạn, hoặc là cổ chấp, hoặc là điên cuồng, cho dù xương nghiền thành tro, cũng muốn chấp mê bất ngộ, nhập tửu thâu xương, nhưng vẫn ngoan cố như cũ, từ đầu đến cuối ta vẫn cho rằng, không muốn yêu hoặc không tính yêu, không muốn giữ lấy tình yêu cũng không phải yêu, nếu là tình yêu thật sự, cho dù trái tim chết đi cũng chỉ muốn giữ hẳn ở lại bên cạnh, mà những điều này, chính là thứ tình yêu mà ta muốn cho Bắc Bắc cùng Cửu Dạ,

(*Tể thủy trường lưu: Nước có dòng nhỏ lại thường chảy dài. Ý nói cùng người yêu có một tình yêu tuy không phải mãnh liệt cuộn trào nhưng lâu bền, từng chút từng chút một cùng nhau trải qua năm tháng.)

Ta vẫn có ý đồ dùng phương thức của mình thuyết minh tình yêu cực đoan gần như thành bệnh kia, mặc dù rất nhiều người thích một quyển tình yêu trong nam chính nữ chính, nhưng là ta vẫn cảm thấy không đủ, hi vọng lần này ta có thể thuyết minh thứ tình yêu mà ta muốn.

46. Chương 45-1: Tình Cảm Khó Hiểu (1)

Thứ nữ rắn rết

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

(Lúc đầu không thích chia chương, nhưng do chương dài quá. Để cả thì hơi khó sửa, nên giờ quyết định chia ra. Vẫn đăng ngày một chương cho chắc. Ha ha, ta là một người dễ thay đổi quyết định.)

Bàn tay to lớn vịn cơ quan trên tường, cửa đá chậm rãi khởi động, hiện ra ở trước mắt hai người là một thế giới băng tuyết, băng hàn giao thoa, mặt đất giống như một tấm gương được mài cực sáng, nhưng nhìn thật kỹ, lại phát hiện trên mặt phủ đầy vụn băng tinh mịn, hiện lên óng ánh, toả ra khí lạnh.

Trên nóc nhà lại treo rất nhiều cột băng, dài chừng hai thước, cột nhỏ thì lộ ra chùy nhọn, khiến cho người ta cảm thấy lo lắng nếu mà rơi xuống, chắc chắn sẽ khiến người ta bị đâm thủng vài cái lỗ, trên mặt đất là khối băng chồng chất cao tới mấy mét, nghiễm nhiên tạo thành một toà núi nhỏ, trong lòng Mộc Tịch Bắc không khỏi có chút rung động, Ân Cửu Dạ này thật đúng là không đơn giản, là ai có thể cho hắn tài lực lớn như thế?

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, Mộc Tịch Bắc liền bị bàn tay hữu lực thô lỗ đẩy vào băng thất, kinh ngạc nhìn sắc mặt nam nhân biến thành màu đen, nam nhân cũng chỉ tĩnh mạch nhìn nàng một cái, trong mắt tựa hồ còn kèm theo lửa giận chưa kịp lắng lại, điều này khiến Mộc Tịch Bắc nhất thời không kịp phản ứng, mà cửa đá ngay lập tức đóng chặt.

Cảm giác lạnh lẽo lập tức truyền đến từ lòng bàn chân, xông thẳng vào trong lòng, nhìn đôi chân nhỏ để trần của mình, chỉ có thể nói người không may mắn cho dù uống nước lạnh cũng bị mắc kè răng, Ân Cửu Dạ thật sự rất ác liệt! Giọt nước từ sợi tóc chảy xuống trong nháy mắt bị ngưng kết, Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy nơi này rét lạnh dị thường.

Đã từng, nàng cũng đã từng gốc ở loại địa phương như này gần tám canh giờ, khác biệt chính là lần kia tình trạng của nàng rất tốt, chuẩn bị đầy đủ, không bị thương, cũng mặc quần áo và đi giày rất dày, nhớ rõ lần đó vì An Nguyệt Hằng mà đi giết một tên cao thủ thiếp thân của quan viên, tên cao thủ đó mỗi ngày đều tới trong phòng băng ngay gốc hai canh giờ, nên nàng chỉ có thể mai phục thật sớm ở nơi này, nhớ rõ sau khi ám vệ đó chết, nàng còn sống, chỉ là bộ phận cơ thịt bị hao tổn, rốt cuộc không chịu được một chút băng hàn nào nữa.

Hàn băng tản ra nhẹ nhàng khí lạnh, cặp chân ngọc trong chốc lát liền trở nên đỏ bừng, thậm chí sưng phồng lên, Mộc Tịch Bắc ôm chặt hai tay, con ngươi đen nhánh đánh giá xung quanh, một bên cố gắng tìm kiếm cơ quan, một bên chửi mắng Ân Cửu Dạ là một người điên, bằng không sao lại nghĩ ra phương pháp biến thái như vậy để tra tấn nàng.

Hai chân ngọc luân phiên đứng trên mặt đất, hi vọng có thể để một cái chân khác dụ lại, nhưng trời không chiều lòng người, gần nửa canh giờ trôi qua, cơ quan không tìm được thì không nói, nàng lại cơ hồ đã đứng không vững, dứt khoát ngồi xuống trên mặt đất, đem toàn bộ thân thể đều rúc vào trong kiện y phục của Ân Cửu Dạ.

Thời gian từng giờ trôi qua, Mộc Tịch Bắc dần dần cảm thấy ý thức mơ hồ, máu trong người cũng bắt đầu muốn ngưng kết, nàng biết, nàng không thể cứ như vậy ngủ mất, chậm rãi nâng lên cánh tay cứng ngắc, rút xuống trâm cài thứ hai ở trên đầu, đâm xuống bắp chân của mình.

Máu tươi ” tách tách ” nhỏ xuống, lúc này nàng mới cảm nhận được dường như sinh mệnh vẫn chưa bị đông cứng, máu toàn thân giống như bắt đầu lưu động, giọt máu đỏ tươi kia, dị thường yêu diễm, ở trong thế giới trắng toát phá lệ rõ ràng, Mộc Tịch Bắc cắn cắn môi mỏng, xé rách y phục ở đầu gối xuống dưới, băng bó lại đôi chân, lần nữa lao đảo đứng dậy, tìm kiếm khắp nơi xem có cơ quan nào không.

Mỗi khi cảm giác được tay chân cứng ngắc, hoặc là lúc máu bị ngưng kết, Mộc Tịch Bắc liền dùng trâm cài rạch xuống đùi một đường, dùng cái này để cảm nhận máu đang lưu động cùng nhiệt độ, cũng cảm nhận mình đang thanh tỉnh, nhưng sau một hồi giằng co, cũng không biết do mất máu quá nhiều, hay rốt cuộc không chịu đựng nổi rét lạnh, chung quy đứng không nổi, liền ngất đi.

Ân Cửu Dạ rời khỏi băng thất liền tâm phiền ý loạn tựa ở trên giường êm, làm thế nào cũng không tìm trở về được cảm giác thoải mái dễ chịu lúc trước, hắn cũng không biết trái tim mình từ trước đến nay đều yên

lặng vì sao đột nhiên trở nên xao động bất an, sau nửa canh giờ, có người đem tư liệu của Mộc Tịch Bắc đến trên tay Ân Cửu Dạ, Ân Cửu Dạ cau mày lại còn cực kì nghiêm túc lướt xuống từng hàng chữ, mỗi khi có chuyện gì vui, còn lơ đãng nhếch miệng, vẻ mặt dần dần trở nên âm áp.

Hắn thấy, khi còn bé Mộc Tịch Bắc tuyệt đối là một đứa bé đáng yêu còn có chút vụng về, chỉ là nhìn đến phía sau, lại dần dần trở nên hơi quái gở, đến gần một năm này, lại dần dần bắt đầu trở nên khác biệt, bên trong mang theo xa cách cùng tàn nhẫn, nhưng lại cứ thích diễn trò.

Lật đến một trang cuối cùng, Ân Cửu Dạ thả chồng tư liệu dày cộm xuống, vừa mới dựa vào giường êm, đột nhiên ý thức được đã qua gần ba canh giờ:

” Đáng chết!”

Ân Cửu Dạ lần đầu tiên hốt hoảng nhảy xuống giường êm, chạy thẳng đến băng thất.

Vận cơ quan, không chờ cửa đá mở ra hết, hắn cũng đã nghiêng người đi vào, một màn kia, đau nhói mắt của hắn, khiến hai chân hắn nặng nề như bàn trì, như thế nào cũng không bước tiếp được nữa, một màn kia khiến cả đời hắn đều không thể quên. Trở thành ác mộng cả đời của hắn.

Bên trên mặt băng trắng lóa, một nữ tử mặc hắc bào đang nằm yên lặng ở giữa, dưới thân là một biển máu, đỏ tươi, chảy dài trên mặt băng, xinh đẹp mỹ lệ tản ra dụ hoặc trí mạng. Một đầu bắp chân lung linh như bạch ngọc, phía trên xuất hiện vô số vết sẹo, máu trên mặt đã ngưng kết, lộ ra màu đỏ tím, cùng xung quanh thân mình hình thành sự chênh lệch rõ ràng, nhìn thấy rất ghê người!

Lại nhìn lại, trong căn phòng băng lớn như vậy, từng giọt máu tươi tạo thành đường cong quanh co khúc khuỷu lần lượt giao thoa ở khắp ngõ ngách, có thể tưởng tượng đến từng từng bước chân mà nữ tử kia đã đi qua. Phải có bao nhiêu quyết tuyệt, mới có dũng khí không chịu khuất phục vận mệnh như vậy.

Ân Cửu Dạ sững sờ nhìn căn phòng đỏ chót như màu son, đem mảnh tuyết trắng trang trí phá lệ xinh đẹp, thống khổ gào thét một tiếng, bước nhanh chạy tới, ôm Mộc Tịch Bắc đã bất tỉnh vào trong ngực, bối rối nắm chặt tay chân của nàng, lặp đi lặp lại để tạo nhiệt khí, lặp đi lặp lại xoa nắn, đôi bàn tay giết người vô số giờ phút này lại nhịn không được run run, ôm chặt nàng vào trong ngực mình, bước nhanh xông ra ngoài, trong miệng lầm bầm nói:

” Không được chết, không được chết có biết không, không có việc gì, không có việc gì.”

” Sơ Nhất, đại phu!”

Ân Cửu Dạ có chút kinh hoảng quát âm lên, lúc này giống như dã thú đã thức tỉnh, theo tiếng nói của Ân Cửu Dạ rơi xuống, một bóng đen lóe lên một cái rồi biến mất.

Ôm Mộc Tịch Bắc nhanh chóng trở về gian phòng của mình, đặt ở trên giường lớn mềm mại, giờ phút này căn bản không còn nhớ rõ chính mình rất không thích người khác chạm vào đồ vật của mình, cho dù chỉ là chạm vào nếp may trên y phục, dựa theo tính tình lúc trước, hắn cũng có thể ném người ta ra xa, cũng chính vì nguyên nhân này, nên lúc hắn nhìn thấy một thân váy dài màu lam tràn đầy vết máu cùng bùn đất của Mộc Tịch Bắc, mới chán ghét nhíu mày, bắt nàng cởi xuống.

Ân Cửu Dạ luống cuống tay chân nhét

Mộc Tịch Bắc vào trong chăn, bao chặt nữ tử gầy yếu thành một con tằm, dường như còn ngại không đủ, lại lấy ra mấy cái áo lông chồn rồi đắp tất cả lên trên người Mộc Tịch Bắc.

Sau đó ngay cả người cũng ôm trọn nữ tử vào trong ngực, trái tim kịch liệt run rẩy, đôi tay tàn sát thương sinh khó mà tự điều khiển, tất cả đều tùy tâm mà sinh ra.

Hắn không biết mình bị sao nữa, có lẽ là điên rồi, giờ phút này hắn hận không thể tát mình vài bạt tai, nhưng lại nhập thần như thế, rõ ràng hắn chỉ tức giận việc nàng đối trá diễn trò với hắn, buồn bực nàng không chịu chiều cố thật tốt chính mình, nhất thời hơi thở táo bạo, mới ném nàng vào băng thất, lại không ngờ, vậy mà...

Hắn thật không muốn làm tổn thương nàng, trong mắt Ân Cửu Dạ thực tịch liêu, so với bi thương càng trở nên trống rỗng cùng tự trách. Trong phòng băng căn bản không có cơ quan, ở bên trong, chỉ cần hơi dùng

sức đẩy cửa đá, cửa đá sẽ tự động mở ra, hần nghĩ, chỉ cần nàng cảm thấy lạnh, chắc hần cũng sẽ ở bên trong đập cửa đá, hoặc kêu to ra tiếng, vô luận loại nào, hần đều sẽ biết.

Thế nhưng những điều này, cuối cùng cũng chỉ là hần nghĩ, đều là hần tự cho là đúng! Điều này không khiến hần đỏ mắt, đau đớn đến ngạt thở.

Trên thực tế, Mộc Tịch Bắc xác thực có nghiên cứu qua cửa đá kia, chỉ là nàng nhận định Ân Cửu Dạ sẽ không dễ dàng buông tha nàng, lúc xem xét cũng chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa đá, nhìn có cơ quan gì không, làm sao sẽ nghĩ đến, cửa kia cũng giống như cửa bình thường, đẩy sẽ mở.

Thời gian tích tắc trôi qua, người trong ngực vẫn không có một tia nhiệt khí, điều này làm hần hoảng hốt, mỗi một phút mỗi một giây đều dài dằng dặc như vậy, đến khi nhớ tới việc có thể dùng nội lực xua tan hàn khí, thế này mới có động tác, bàn tay nắm lấy bàn chân nhỏ sưng phồng lên giống như màn thầu của nữ tử, chậm rãi truyền chân khí vào, cẩn thận điều trị hàn khí bên trong cơ thể, đến khi cảm giác được nữ tử hô hấp vững vàng, mới dừng tay, ôm chặt nàng trong ngực của mình.

Giờ khắc này hần, rất hoảng hốt, dù ngày bình thường đều tỉnh táo tự biết kiềm chế, giờ phút này cũng không tìm thấy nửa phần tung tích, loại cảm giác khó hiểu này khiến hần như muốn phát điên, bắt đầu táo bạo.

” Chủ tử, đại phu tới!”

Sơ Nhất đồng dạng đeo mặt quỷ, khác biệt chính là chỗ mi tâm của mặt nạ nhiều hơn hai chữ, Sơ Nhất!

Sơ Nhất chưa bao giờ gặp qua bộ dạng chủ tử mình như vậy, nhiều năm qua, trong nội viện U Minh chưa bao giờ gọi đại phu vào, nếu Ân Cửu Dạ bị thương, bị bệnh, cũng chỉ đóng cửa lại gắng gượng, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần, nếu bọn sát thủ hoặc hạ nhân bị thương, có thể đi ra ngoài tự tìm đại phu chữa trị cho mình, nếu chủ tử không cho phép ra ngoài, cũng chỉ có thể ở đây chờ chết, nên người ở nơi này vốn không cần đại phu.

Nhưng hôm nay, nữ tử đột nhiên xông vào U Minh viện kia, lại làm cho chủ tử luôn luôn tĩnh mịch có dao động, Sơ Nhất ẩn ẩn cảm giác được, dường như có gì đó đã thay đổi.

47. Chương 45-2: Tình Cảm Khó Hiểu (2)

Đại phu là một gã gác đêm ở Ngự y viện trong Hoàng cung, thanh danh không tính là lớn, nhưng vì tuổi tác lớn, kiến thức cơ bản ngược lại rất vững chắc, chỉ cần không phải chứng bệnh khó chữa, so với mấy danh y xóc nổi ngoài kia ổn trọng kiên định hơn.

Đại phu vác cái hòm thuốc, hai chân nhịn không được phát run, nhìn nam tử trước mặt cùng Lục hoàng tử bày phần giống nhau, ngón tay duỗi ra, chỉ vào Ân Cửu Dạ ở đối diện nói không ra lời:

” Người....”

Giọng nói cực yếu, cơ hồ như không nghe thấy.

Ông khẳng định người này không phải Lục hoàng tử Ân Cửu Sanh, bởi vì Lục hoàng tử luôn luôn ôn hòa, nhưng cái nam nhân này, lại làm cho ông sợ hãi từ tận đáy lòng, chỉ lơ đãng liếc mắt một cái, cơ hồ muốn dọa ông mất hồn, chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là song sinh?

Lão ngự y bị ý nghĩ của mình dọa sợ lão đảo lùi về phía sau, giật mình khi bản thân phát hiện ra bí mật kinh thiên động địa, nghĩ lại, nơi này chính là một nơi quý mị người người đều muốn đi vòng U Minh viện, còn chưa từng nghe qua có người nào đi vào nơi này sẽ còn sống đi ra, nghĩ đến mạng mình sắp chôn ở nơi này, hai mắt trợn ngược, suýt nữa hôn mê bất tỉnh!

Hàn khí trên người Ân Cửu Dạ càng ngày càng nặng, Sơ Nhất thấy thế, lập tức nhắc cổ áo Lão ngự y lên, một tay ném người đến dưới chân chủ tử nhà mình.

Vẫn ôm Mộc Tịch Bắc bị quấn chặt vào trong ngực, mắt nhìn Lão ngự y đang kịch liệt run rẩy, phun ra hai chữ

” Xem bệnh!”

Lão ngự y nhìn người bị quấn thành kén tằm, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, xem bệnh phải xem mạch, nhưng mà... Tay đâu...

Ân Cửu Dạ sao biết được suy nghĩ của Lão ngự y, chỉ là chân mày nhăn càng sâu, Sơ Nhất thấy Lão ngự y chậm chạp bất động, lại cảm nhận được chủ tử nhà mình tức giận, một cước đá lên cái mông của Lão ngự y, âm thanh lạnh lùng nói:

” Chờ cái gì nữa!”

Lão ngự y lão đảo một cái, lập tức nổi giận, quay đầu quát:

” Xem bệnh dù sao cũng phải bắt mạch! Tay đâu!”

Sơ Nhất sững sờ, không ngờ tới cái tên ngự y này cũng có tính tình, ôm kiếm trong ngực, quay đầu qua chỗ khác.

Ân Cửu Dạ nghĩ nghĩ, lại nhìn nhìn nữ tử sắc mặt trắng bệch ở trong ngực, không tình nguyện kéo ra một cánh tay của nàng, đưa tới trước mặt Lão ngự y, vẫn không quên bao chặt cánh tay tuyết trắng lại, cũng không biết là sợ đông lạnh hay là sợ cái gì khác.

Đôi tay nhăn nheo thô ráp của Lão ngự y run run vươn ra, muốn bắt mạch cho nữ tử bao thành cái kén đến nỗi nhìn không thấy hình dạng, nhưng không ngờ Ân Cửu Dạ lại gác ngang cây kiếm ở trên cổ của ông, dọa ông sợ muốn vỡ mặt

Sơ Nhất nhìn nhìn chủ tử nhà mình, lần này hẳn cũng không hiểu chủ tử có ý gì.

Ân Cửu Dạ cau mày xoắn xuýt rất lâu, cuối cùng quay mặt lại, lạnh lùng ném ra mấy chữ:

” Huyền ti!”

Về mặt Lão ngự y đầy hắc tuyến, Sơ Nhất suýt nữa cũng bị nội thương, người chủ tử trước mặt này có phải đã bị người ta đánh tráo rồi không, chẳng qua lời này hẳn cũng không dám nói ra, sợ đến lúc đó không thể thiếu việc bị lột da!

Lão ngự y cẩn thận xê dịch thanh kiếm đang gác trên cổ, bắt đầu mở ra cái hòm thuốc của mình, tìm Thiên Tâm Ti, để Ân Cửu Dạ quấn ở cổ tay của nữ tử.

Nhắm mắt lại, cảm thụ mạch tượng, nhưng bởi vì thanh kiếm trên cổ, khí tức bất ổn, tay cũng run rẩy không ngừng, Ân Cửu Dạ thấy vậy, đôi mắt híp lại, ánh mắt nguy hiểm bắn đến trên người Lão ngự y, tia đỏ sậm trong đó càng phát ra rõ ràng.

Lão ngự y vì biết mình cuối cùng cũng chỉ có thể chết, cho nên làm sao cũng không tĩnh tâm được, cứ nghĩ đến việc trong nhà mình còn có vợ con, còn có vài mẫu ruộng đồng, còn thiếu người ta bao nhiêu tiền, mọi việc như thế.

Đao trên tay Ân Cửu Dạ xấp lại một phần, cổ Lão ngự y liền bị cắt mất một lớp da:

” Chữa khỏi sống, chữa không hết, nó chết!”

Lão ngự y nhìn theo ánh mắt Ân Cửu Dạ, chỉ thấy một gã mặt quỷ chẳng biết xuất hiện ở đây từ lúc nào, mà trên ngực đang ôm không phải người ngoài, đúng là đứa con tám tuổi của mình, ông già rồi mới có con, đứa con này cũng là mạng của ông a!

Gã mặt quỷ kia cũng không biết làm gì, dường như biết chủ tử nhà mình không thích âm ỹ, đứa bé kia vậy mà không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy nước mắt, nhìn rất đáng thương, khiến trái tim Lão ngự y thất lại.

Lần này Lão ngự y khó được nghiêm túc, mang theo vẻ cầu khẩn:

” Ta chữa, ta chữa. Không được làm tổn thương nó.”

Cố gắng bình ổn nội tâm của mình, ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu xem mạch tượng.

Hồi lâu, Ân Cửu Dạ lần nữa phun ra một câu, ngữ khí yếu hơn rất nhiều:

” Chữa khỏi, thả các người ra ngoài...”

Sơ Nhất và Sơ Nhị đều có chút kinh ngạc, dù sao nhiều năm qua như vậy chưa bao giờ có chuyện này, nếu người đã vào cái viện này cũng đừng nghĩ đi ra, nếu muốn sống, trừ phi người biến thành tên điên, nhưng hôm nay, chủ tử lại vì nữ tử kia hứa hẹn như vậy, đặt mình vào trong nguy hiểm cũng không để ý, xem ra nữ tử này đối với chủ tử mà nói quả nhiên không giống bình thường.

Bên trong căn phòng cực kì yên tĩnh không hề có một chút thanh âm, chỉ có lư hương Bát Bảo tản ra một hương nhàn nhạt, Ân Cửu Dạ không tiếng động nhìn chằm chằm Lão ngự y, ánh mắt tĩnh mịch kia làm cả người Lão ngự y đều cứng ngắc.

Phân tích mạch tượng, lông mày Lão ngự y dần dần nhíu lại, lòng Ân Cửu Dạ cũng trầm xuống theo.

Một lát sau, Lão ngự y mở hai mắt ra, có chút do dự nói với Ân Cửu Dạ:

” Vị tiểu thư này tựa hồ bị ngoại thương, lại thương tổn không nhẹ, chẳng qua cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng do mất máu quá nhiều, trong cơ thể còn có Hoa Chi độc chưa được loại bỏ, hình như ở vết thương chiếm đa số, nếu như không xử lý tốt, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Sắc mặt Ân Cửu Dạ càng ngày càng đen, Lão ngự y vẫn không nhìn thấy, chỉ tiếp tục nói:

” Kỳ quái hơn nữa chính là, vị tiểu thư này cũng không biết sao lại ngốc như vậy, lại đặt mình vào bên trong lạnh giá, suýt nữa thì đông lạnh hỏng cả thân thể, lại thêm vết thương trước đó, sợ là nguy hiểm đến tính mạng!”

” Trị không hết, phụ tử các người sẽ chôn cùng nàng!”

Bàn tay to của Ân Cửu Dạ cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Mộc Tịch Bắc, không nhận được run rẩy, xúc cảm lạnh lẽo lại kích thích thần kinh của hắn.

” Lão phu sẽ kê một ít chén thuốc thanh độc ấm thân, cần đúng thời gian uống vào, chẳng qua miệng vết thương còn dư độc lại không dễ xử lý, tốt nhất nên hút ra, mặt khác nếu như có thể sử dụng nội lực giúp thân thể ấm lại, xua tan hàn khí, không còn gì tốt hơn, chẳng qua phải nhớ không được truyền vào quá nhiều, cũng không thể ngâm người ở trong nước lạnh, trước hết cần phải thử độ ấm của nước, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

Lão ngự y đắc chí, vội vàng nói ra những điều mình biết.

Ân Cửu Dạ cực kỳ yên tĩnh, chỉ chăm chú lắng nghe, Lão ngự y thấy vậy tiếp tục mở miệng:

” Ta sẽ kê thêm mấy thang thuốc bổ máu, nhất định phải đúng giờ uống, mặt khác tối nay vị tiểu thư này sẽ bị sốt cao, nếu như qua một ngày mà cơn sốt không thuyên giảm, sợ là nguy hiểm đến tính mạng.”

Sơ Nhất nhìn sắc trời bên ngoài, trời cơ bản đã sáng.

” Mặt khác về sau vị tiểu thư này cũng nhớ không thể để bị hàn lạnh, cần điều dưỡng lâu dài, trên ẩm thực cũng muốn chú ý lựa chọn thức ăn có tính ấm áp.”

Lão ngự y lần nữa dặn dò.

Ân Cửu Dạ không nói gì, chỉ nhìn người trong ngực im lặng không lên tiếng, dịu dàng vuốt ve cái trán của nàng. Sơ Nhất thấy vậy, mở miệng nói với Lão ngự y:

” Kê đơn thuốc đi!”

Lão ngự y gật đầu, theo hai người lui ra ngoài, ánh mắt lo lắng vẫn đuổi theo đứa con của mình, bên trong căn phòng nhất thời chỉ còn lại Ân Cửu Dạ và Mộc Tịch Bắc.

Ân Cửu Dạ lặng lẽ miêu tả hình dạng nữ tử, ngón tay hơi thô ráp nhẹ nhàng chạm vào trên đôi môi hơi hơi trắng bệch của nữ tử, không biết nghĩ cái gì.

Đường như quá mức rét lạnh, Mộc Tịch Bắc không tự chủ được nép sát vào trong ngực Ân Cửu Dạ, một động tác này, lại lấy lòng nam tử, khiến hần kim lòng không được bắt đầu dịu dàng.

Buồng nữ tử xuống, Ân Cửu Dạ nhẹ nhàng mở chăn mềm đang quấn trên người nữ tử ra, nữ tử lập tức cuộn lại thành một đoàn nho nhỏ, hần nhìn thấy càng lo lắng.

Bàn tay to giữ chặt cánh tay nữ tử, không cho nàng chạm vào vết thương trên ngực mình, một tay khác cởi ra kiện y phục quen thuộc của mình, trong mắt mang theo tia do dự, cuối cùng, cũng quyết định xé rách ra, đến khi nhìn thấy vết sẹo trên ngực nữ tử, mới dừng lại động tác.

Miệng vết thương hiện ra màu tím đen, bởi vì mũi tên lúc trước đã bị Ân Cửu Dạ dùng ngón tay trực tiếp lấy ra, lại thêm Mộc Tịch Bắc tự mình xé rách y phục còn dính liền cả da thịt, nhìn thấy mà ghê người, có nhiều chỗ thậm chí đã sinh mủ, dữ tợn đáng sợ.

Ân Cửu Dạ lẳng lẳng nhìn, trong lòng buồn phiền khó chịu, hơn nửa ngày cũng không cử động, cuối cùng nhắm hai mắt lại, vùi đầu xuống, môi mỏng nhẹ nhàng chạm vào ngực nữ tử, bắt đầu hút vào, nữ tử nhẹ nhàng run run, Ân Cửu Dạ trức trặc hôn miệng vết thương của nữ tử, giống như đang trấn an nữ tử ở dưới thân, lại tiếp tục hút ra chất lỏng màu đen trên miệng ra ngoài, quay đầu " Phụt " nhỏ xuống mặt đất.

Không biết có phải do đau đớn hay không, chân mày Mộc Tịch Bắc không tự chủ được nhíu lại, theo thói quen muốn cuộn lại thành một đoàn, nhưng lại bị hai cánh tay giữ chặt, không khỏi mất ý thức bắt đầu " ưm " ra tiếng, biểu thị bất mãn của mình.

Ân Cửu Dạ ngẩng đầu lên, bờ môi đỏ tươi, mắt nhìn nữ tử bên cạnh, ánh mắt tối đen, đứng dậy mở ngăn kéo ra, tìm ra một lọ bình sứ thanh men, rút cái nắp ra, vẩy thuốc bột vào vết thương trên ngực Mộc Tịch Bắc, lại dùng vải bông sạch sẽ cẩn thận băng bó miệng vết thương.

Bởi vì muốn băng bó, hần liền đỡ nàng dậy, vải bông thật dài vòng qua vết thương, lại nhìn thấy nửa gò tuyết trắng, nhưng vì tuổi tác còn nhỏ, không tính là đầy đà, nhưng dù vậy, vẫn khiến hai tai Ân Cửu Dạ đỏ lên, mắt tự nhiên quay đầu.

Sau đó, Ân Cửu Dạ đắp kín chăn, cầm lấy bắp chân bị bó bột bằng vải trắng bây giờ đã bị vết sẹo tung hoành lòi ra ngoài, đặt lên trên đùi của mình.

48. Chương 45-3: Tình Cảm Khó Hiểu (3)

Ân Cửu Dạ lạnh lùng nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy nếu cái này không phải do chính nàng gây nên, hần chắc chắn sẽ lột sống người đó! Vốn cảm thấy nàng đối chính mình quá mức tàn nhẫn, muốn cho nàng nhớ thật lâu, hảo hảo yêu quý bản thân, nhưng cái nữ tử trong ngày thường cũng có thể gọi kẻ thù là mẫu thân, ở vận mệnh trước mặt, đối chính mình lại độc ác như thế. Càng không ngờ đến, hần chưa làm cho nàng học được cách yêu quý bản thân, lại bức nàng càng quyết tuyệt thêm!

Nghĩ đến đây, không khỏi nhẹ giọng mở miệng:

" Ta nên xử lý người như thế nào bây giờ. "

Cẩn thận bôi thuốc trị thương tốt nhất, dùng băng vải quấn lại, đến khi toàn bộ bắp chân đều được băng bó kỹ lưỡng, hần mới đứng dậy.

Thêm vào trong phòng mấy cái lò sưởi, hần liền quay người đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, nam tử cao quý kia lại vén tay áo lên, bưng bồn rượu đã nấu xong tiến đến, bàn tay thon dài hữu lực không thuần thực vịn chặt vải bông, thậm chí có vài giọt nước còn văng đến trên người nam tử, nam tử bắt vi sở động, nhẹ nhàng giúp Mộc Tịch Bắc lau sạch da thịt lộ ở bên ngoài.

Mà hai tên mặt quỷ vừa mới đi ra ngoài, Sơ Nhất trêu chọc Sơ Nhị nói:

” Người nói xem, chủ tử khi nào lại dịu dàng như vậy, mỗi ngày đều trưng ra cái mặt than, mười ngày nửa tháng không nói một câu, bây giờ lại khác thường như vậy, có phải biết yêu rồi không? ”

Sơ Nhị lạnh lùng liếc Sơ Nhất một cái, mở miệng nói:

” Hôm nay người rất may mắn.”

Sơ Nhất sưng sốt, trêu đùa:

” Ta vẫn luôn gặp may mắn? Chẳng lẽ bây giờ người mới biết sao?”

Sơ Nhất thật thà dời ánh mắt về phía giày Sơ Nhất, Sơ Nhất cũng cúi đầu nhìn xuống, hai tay lập tức ôm chân nói:

”Oa ca ca, thật sự là gặp may mắn, trên giày vậy mà dính nhiều đất như vậy, nếu là ngày thường, phỏng chừng đôi móng giò này khó giữ được a, nếu chủ tử mà biết ta giấu dơ phòng ngủ của hần, chắc chắn sẽ đem ta hấp chín.”

Sơ Nhị không thèm để ý tới hần, sau khi Sơ Nhất thả chân xuống, lại tiếp tục mở miệng:

” Người nói chủ tử có phải coi trọng tiểu cô nương nhà người ta hay không? Hazz, tiểu cô nương kia thật sự rất xui xẻo...”

Sơ Nhất sâu kín thở dài.

Sơ Nhị lườm hần một cái, hần lại nói:

” Vốn chính là như vậy mà, chủ tử vừa không dịu dàng, lại là một tên mặt than, tính khí thì nóng nảy, tính tình lại ác liệt, ngoại trừ đáng ghét hơn một chút xúi, vô công lợi hại hơn một chút xúi, ở đâu bì kịp được ta anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, vừa dịu dàng, lại đa tình...”

Sơ Nhị một câu liền chặn lại miệng Sơ Nhất:

”Mặt nạ này còn chưa anh tuấn bằng ta!”

Khóe miệng Sơ Nhất lập tức rút trều, cũng đúng, cho dù hần anh tuấn tiêu sái cỡ nào, người khác cũng đâu nhìn thấy, lập tức quỳ trên mặt đất:

” A! Ông trời thật không có mắt!”

Lúc này, trong phòng tản ra một hương sâu kín, khiến tâm trí người ta cảm thấy an bình.

Trên giường lớn có một nữ tử sắc mặt trắng bệch đang nằm, bên cạnh giường có một nam tử hắc bào đang ngồi, khí tức cường đại trực tiếp bao phủ cả gian phòng, nhưng làm người khác thấy kinh ngạc chính là, bàn tay to của nam tử lại nắm chặt bàn chân ngọc của nữ tử ở trong tay, lập lại công việc dùng nội lực sưởi ấm.

Sau nửa canh giờ, nam tử do dự nhìn Mộc Tịch Bắc cuộn lại thành đoàn, một tay vẫn không quên nắm thật chặt góc chăn, dường như dùng toàn bộ khí lực.

Xoay người trèo lên giường, động tác cứng ngắc ôm Mộc Tịch Bắc vào trong ngực, để nàng tựa vào lồng ngực của mình, cảm nhận được ấm áp, Mộc Tịch Bắc lại phản xạ lách mình tránh ra, trốn ở xa xa, quật cường nắm chặt chăn mền, co rụt người lại.

Ấm áp như vậy, khiến nàng cảm thấy bất an, phảng phất như nàng chỉ cần dựa vào nơi đó, lập tức quân lính tan rã, chính mình không thể tiếp tục chịu đựng mưa gió, nàng không muốn những ấm áp đó, toàn bộ đều là giả, giả! Nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, như vậy mới không rơi vào kết cục vạn tiền xuyên tâm, hai mắt bị khoét đi.

Nhìn nữ tử cố chấp cắn chặt đôi môi của mình, dáng người cong lên, quật cường lại ủy khuất, Ân Cửu Dạ bất mãn nhíu mày, lạnh lẽo cứng rắn phun ra hai chữ với cái người đang mê man:

” Lại đây.”

Mộc Tịch Bắc sao biết được hắn nói cái gì, vẫn như cũ không chịu nhúc nhích, cánh tay dài của nam tử chụp tới, cố chấp kéo Mộc Tịch Bắc vào trong ngực mình, ngữ khí trở nên dịu dàng, mang theo ý vị hướng dẫn từng bước:

” Lại đây, ngoan.”

Đồng thời cẩn thận gỡ cái tay nhỏ đang nắm chặt chặn mền kia ra, để nàng ôm ngang hông của mình.

Không ngờ tới là, Mộc Tịch Bắc đã quen với việc nắm chặt đồ vật khi ngủ, đôi tay bé nhỏ lại túm chặt thắt lưng gầy gò của nam tử.

Ấn Cửu Dạ bị đau, nhìn nhìn nữ tử đang nép sát lại gần mình, cũng không cử động, cảm thụ được hơi thở nàng phun ra ở trước ngực, hai mắt nhắm lại, dần dần chìm vào giấc ngủ, một phòng ấm áp.

Sau khi Bạch Hàn đưa thư của Mộc Tịch Bắc vào trong tay Mộc Chính Đức, liền xoay người trở về, nhưng khi về tới trong cung lại không tìm thấy Mộc Tịch Bắc đâu cả, cẩn thận quan sát xung quanh xem có lưu lại dấu vết gì không, nhưng cũng không có manh mối gì, không thể không trở lại bên người Mộc Chính Đức, báo cáo tình huống.

” Lão gia, không thấy tiểu thư. ”

Bạch Hàn quỳ trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói với Mộc Chính Đức đã một đêm không ngủ đang ngồi ở trước bàn.

Mộc Chính Đức thả bức thư trong tay xuống, không hề lên tiếng, híp mắt ngồi ở trên ghế không biết nghĩ cái gì, Bắc Bắc, con đang ở đâu?

” Là thuộc hạ thất trách, tự tiện rời khỏi tiểu thư, thuộc hạ nguyện lấy cái chết tạ tội. ”

Âm thanh Bạch Hàn lạnh lùng nói.

Mộc Chính Đức khoát tay, lại mở miệng nói:

“Người làm rất tốt, chủ tử hiện tại của ngươi là nó, việc ngươi cần làm chính là nghe theo mệnh lệnh.”

Bạch Hàn tựa hồ hiểu được ý tứ của Mộc Chính Đức, không còn tự trách nữa, đứng dậy đứng ở một bên.

Cứ việc Mộc Chính Đức lo lắng cho an nguy của Mộc Tịch Bắc, thậm chí suy đoán Mộc Tịch Bắc mất tích có quan hệ với Hoàng đế, trời vừa sáng, liền sớm tiến cung đi gặp mặt Hoàng đế, bởi vì ông biết, nếu như Bắc Bắc của ông đã chết, nhất định Hoàng đế sẽ cho ông biết, còn nếu Bắc Bắc bị Liễu gia mang đi, vậy Liễu gia cũng sẽ dùng việc này uy hiếp ông.

Mặc kệ ra sao, chắc chắn sẽ có tin tức của Bắc Bắc, còn có chuyện mà Bắc Bắc giao phó, ông vẫn chưa làm xong.

Trên thư của Mộc Tịch Bắc nói rõ, để Mộc Chính Đức quy thuận nhất mạch Hoàng gia, tiếp đó nhân cơ hội yêu cầu chuyển Liễu Vượng từ Thiên lao đến đại lao Hình bộ, dựa theo trình tự thẩm vấn, đồng thời lấy trọng thương làm lý do, thả Triệu Loan Kính về Triệu phủ, loại bỏ khỏi danh sách tuyển tú.

Thượng Thư Hình bộ có thể nói là do một tay Mộc Chính Đức đề bạt, cho nên Liễu Vượng chắc chắn không có quả ngon để ăn, bởi vì Mộc Chính Đức quy thuận Hoàng đế, hắn Liễu Vượng và Liễu Mộng đều phải chết không thể nghi ngờ, nhưng vì muốn thu tóm thế lực Liễu gia, cùng với việc bình ổn tình thế nghiêm trọng, chắc chắn Hoàng đế sẽ dời lại thời gian thẩm vấn, không lập tức hạ lệnh, mà An Nguyệt Hằng bởi vì Liễu gia thành sự không có mà bại sự có thừa, đối với hao tổn của Liễu gia sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Mộc Chính Đức cùng Hoàng đế đạt chung nhận thức, sau khi trải qua thẩm dò lẫn nhau, Mộc Chính Đức mới phát giác Mộc Tịch Bắc thật sự biến mất, ngay cả Hoàng đế cùng chỗ Liễu Tri Viên cũng không có nửa điểm tin tức, điều này khiến lòng Mộc Chính Đức bắt đầu lo sợ bất an.

Thời điểm Ấn Cửu Dạ tỉnh lại, đã là ban đêm, nhìn nữ tử trong ngực, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, hắn vậy mà ngủ cả ngày, bắt đầu từ lúc trời tờ mờ sáng, vậy mà ngủ một mạch đến lúc mặt trăng treo cao, một giấc không mộng, một giấc ngủ ngon.

Bắt đầu từ lần đầu tiên hấn giết người, hấn đã không còn giấc ngủ ngon nữa, không ai biết, mỗi một lần hai mắt nhắm lại, xuất hiện ở trong đầu đều là màu đỏ máu vô tận, khắp mặt đất đều là chân tay bị cụt, thi thể chồng chất như núi, cho dù chỉ ngẫu nhiên chớp mắt, thường thường cũng sẽ bị ác mộng làm bừng tỉnh, rất cuộc khó mà đi vào giấc ngủ, cho nên năm tháng lâu dài, bên trong tròng mắt hấn xuất hiện tơ máu, thậm chí còn mang theo chút đỏ sẫm.

Mười tám năm qua, lần đầu tiên hấn cảm thấy những chém giết, rét lạnh, huyết tinh có thể cách hấn xa xôi như vậy, khiến cho hấn không còn phải đối mặt với màu máu vô tận kia nữa, hai mắt nam tử mang theo mê mang, ngơ ngác nhìn nữ tử trong ngực, bàn tay to ôm chặt eo nữ tử.

Có lẽ nhờ Ân Cửu Dạ dốc lòng chiếu cố, Mộc Tịch Bắc cũng không bị phát sốt, hơn nữa toàn thân đã dần dần có nhiệt khí, điều này làm hấn rất vui vẻ.

Cánh tay dài tự nhiên ôm thân thể mềm mại, hấn lại sinh ra một loại ảo giác, nếu cả đời này nàng đều ở bên cạnh hấn thì thật tốt, hấn nguyện ý cả đời cùng nàng ngốc ở chỗ này, không bước ra một bước, cũng nguyện ý cùng nàng đi xem thế giới bên ngoài, cho dù phải đối mặt với truy sát không ngừng, chỉ cần nàng muốn, hấn đều nguyện ý nâng đến trước mặt nàng.

” Chủ tử, thuốc đã sắc tốt.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói Sơ Nhất

Ân Cửu Dạ vén chăn lên, đứng dậy bước xuống giường, nhưng không ngờ một cái tay của Mộc Tịch Bắc lại nắm chặt y phục của hấn, không đành lòng gỡ cái tay nhỏ kia ra, nhú nhú chân mày, liền cúi ngoại bào ra, thân thể cường tráng loã lồ đi mở cửa.

Không tiếng động tiếp nhận chén thuốc, Sơ Nhất thấy bộ dạng này của chủ tử nhà mình, rất tò mò muốn nhìn vào trong, cửa lại “Rầm!” một tiếng đóng lại, suýt nữa kẹp luôn chóp mũi trên mặt nạ của hấn.

Sờ sờ mũi, Sơ Nhất lắc mình mấy cái liền chạy ra ngoài, khoác vai Sơ Nhị nói:

” Người nói chủ tử có phải đã muốn bắt cô nương kia rồi không?”

Sơ Nhị gạt bàn tay trên vai xuống dưới, Sơ Nhất lại sáp vào, Sơ Nhị cũng không tức giận, rất kiên nhẫn hắt tiếp, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng Sơ Nhất thất bại mà chấm dứt...

Ân Cửu Dạ nhìn chính mình, tiện tay cầm lấy một kiện trường bào màu tím từ trên bình phong, hai ba lần liền mặc vào.

Làm cho Mộc Tịch Bắc dựa vào trong lồng ngực của mình, từng chút từng chút mức thìa thuốc bên trong chén đến bên miệng Mộc Tịch Bắc, nhưng Mộc Tịch Bắc lại phun ra, sắc mặt Ân Cửu Dạ đen thui, mở miệng nói:

“Không được phun ra!”

49. Chương 45-4: Tình Cảm Khó Hiểu

Lần nữa dứt tới bên miệng, Mộc Tịch Bắc lại đứng lúc quay mặt đi, Ân Cửu Dạ không sợ phiền phức, lại đưa thìa thuốc đến bên miệng Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc vẫn tiếp tục phun ra như cũ.

” Không được phun ra! ”

Ân Cửu Dạ cố chấp mở miệng, hoàn toàn không thèm để ý đến việc người trên giường có nghe thấy hay không.

Mãi cho đến chén thuốc thấy đáy, mỗi khi Mộc Tịch Bắc phun ra một ngụm, Ân Cửu Dạ sẽ cố chấp lặp lại câu ” không được phun ra ” một lần, ngữ khí giống nhau như đúc, không nhiều hơn một chữ cũng không ít đi một chữ nào.

Trông một đêm, vốn cho rằng Mộc Tịch Bắc sẽ có chuyển biến tốt đẹp, nhưng không ngờ đến sáng sớm hôm sau, rốt cuộc vẫn bắt đầu sốt cao, Ân Cửu Dạ lo lắng trông coi ở bên giường hai ngày, Lão ngự y số khổ cũng bị giầy vò chỉ còn lại nửa cái mạng, tâm linh yếu ớt bị tàn phá không chịu nổi, đến buổi tối ngày tiếp theo, rốt cuộc gương mặt bị đốt đến đỏ bừng bắt đầu hạ nhiệt, người cũng dần dần tỉnh lại.

Lúc này Ân Cửu Dạ mới có chút khí tức.

Mộc Tịch Bắc chỉ cảm thấy mình ngủ rất lâu, nhưng khi tỉnh lại lại cảm thấy toàn thân thư sướng, mặc dù có chút cảm giác suy yếu, nhưng có lẽ do bệnh nặng mới khỏi, ngược lại có sự thoải mái khoan khoái.

Lông mi rung động, Mộc Tịch Bắc mở ra cặp mắt đen trong suốt, chỉ trong chớp mắt, cả căn phòng toả sáng, giống như xuân về hoa nở.

Ân Cửu Dạ lẳng lặng nhìn nữ tử trên giường, ánh mắt yên lặng, lại nhiều hơn cảm giác nói không rõ cũng không hiểu được gì đó, cảm nhận được ánh nhìn chăm chú, Mộc Tịch Bắc quay mặt lại, lúc nhìn thấy đôi mắt màu đỏ sẫm, bất động thanh sắc nhú mày.

Quét mắt nữ tử trên giường, Ân Cửu Dạ xoay người rời đi, Mộc Tịch Bắc dựa vào đầu giường ngồi dậy, hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra, hình như mình đã bị đông lạnh đến ngất đi khi đang ở trong phòng băng, hẳn Ân Cửu Dạ mở lòng từ bi cứu nàng.

Cúi đầu nhìn y phục đã xé rách, chân mày nhẹ chau lại, ngực bị tổn thương đã được xử lý tốt, trên bàn chân cũng được băng bó chỉnh tề, màu sắc Mộc Tịch Bắc trầm xuống.

Thời gian chớp mắt, Ân Cửu Dạ lại trở lại, trong tay cầm một bát thuốc.

Một thìa đưa tới trước mặt Mộc Tịch Bắc, Mộc Tịch Bắc đầu tiên là sững sờ, lập tức cười nói:

” Làm gì vậy?”

” Uống thuốc. ”

Nam nhân giải thích nói.

Mộc Tịch Bắc chặn lại cái thìa, cười yếu ớt mở miệng:

” Không cần đâu, nếu bệnh của ta tốt lên, chẳng phải người sẽ cảm thấy khó chịu?”

Ân Cửu Dạ vừa nghe, nhin xuống tức giận trong lòng, bờ môi mím chặt, ánh mắt u ám nhìn Mộc Tịch Bắc, chậm rãi phun ra hai chữ:

” Uống thuốc.”

” Người còn muốn làm gì nữa, ta đều có thể chịu, cho dù thân thể không tốt, cũng chịu đựng được giầy vò của người, nên không cần người hạ mình làm khó bản thân. ”

Mộc Tịch Bắc mang theo trào phúng nhìn nam tử trước mắt, vẫn không quên chuyện hắn để nàng ngây người ở trong phòng băng lâu như vậy.

Ánh mắt Ân Cửu Dạ càng tối đen, khí tức cường đại trong chớp mắt khiến người ta không thở nổi, hắn đè ép lửa giận khó hiểu trong lòng, không phát tác, bởi vì biết, cho dù có vứt nàng vào trong lò lửa thiêu hủy bảy bốn mươi chín ngày, nàng nửa điểm cũng không học được cách yêu quý bản thân, vẫn cái đức hạnh như trước, liền đưa thìa đến trước mặt Mộc Tịch Bắc:

” Cái tỳ nữ kia vẫn chưa rời đi.”

Mộc Tịch Bắc nheo lại hai mắt, nhìn nam nhân đang uy hiếp mình, chống lại hơi thở cường đại kia, một phen đánh đổ chén thuốc trong tay nam nhân, chén thuốc đổ xuống trên thân hai người, Mộc Tịch Bắc liền cười nói:

” Người xem, thuốc không còn, nên không cần uống nữa.”

Gương mặt Ân Cửu Dạ cực kỳ căng thẳng, sợ mình nhin không được sẽ bóp chết cái nữ tử đang cười vui vẻ trước mặt:

” Sơ Nhất, nấu lại một chén khác.”

Mộc Tịch Bắc nhìn nam tử trước mặt, quay đầu qua chỗ khác, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu, nàng làm đổ chén thuốc, không phải hẳn nên phát tay áo rời đi hoặc là nổi giận sao?

Một lát sau, Ân Cửu Dạ lại bưng đến một bát thuốc, vẫn cầm thìa đưa đến trước mặt Mộc Tịch Bắc như cũ.

” Uống thuốc.”

” Không uống.”

” Uống thuốc.”

” Không uống.”

.....

Ân Cửu Dạ cũng không dùng Thanh Từ uy hiếp Mộc Tịch Bắc, điều này không khỏi làm thái độ của nàng hơi dịu xuống, giằng co hồi lâu, cuối cùng Mộc Tịch Bắc cũng biết nam nhân này có bao nhiêu cố chấp, cũng không tiếp tục tranh luận với hắn, chỉ quay mặt qua chỗ khác, không lên tiếng nữa.

Ân Cửu Dạ nhìn hồi lâu, há miệng thở dốc, nửa ngày mới phun ra một chữ

” Ngoan.”

Mộc Tịch Bắc kinh ngạc nhìn hắn, có thể cảm nhận được cảm giác mệt mỏi trong lời nói của hắn.

Hai người đều không nói gì nữa, Mộc Tịch Bắc cũng không tiếp tục đẩy ra, mà đem chén thuốc uống vào, xưa nay nàng vẫn không thích uống thuốc, chỉ có Thanh Từ biết rõ điều này, lần trước nàng bị đau bụng, đến sau cũng do Thanh Từ giúp nàng vụng trộm đổ thuốc đi, sau đó phá lệ chú ý ẩm thực của nàng, mỗi ngày đều giống như lão mẹ tử.

Một bát thuốc thấy đáy, Mộc Tịch Bắc suýt nữa nôn ra, một miếng mứt hoa quả lập tức nhét vào trong miệng Mộc Tịch Bắc, động tác mềm nhẹ.

Điều này khiến cho vành mắt Mộc Tịch Bắc ửng đỏ, chỉ có điều nam nhân đang cúi đầu nên không nhìn thấy được, Mộc Tịch Bắc nắm thật chặt cây trầm cài trong tay áo, đây là cây trầm cài cuối cùng của nàng, nàng không thể tiếp tục ở lại đây, nàng nhất định phải rời đi!

Trong chớp mắt Ân Cửu Dạ cúi mắt, Mộc Tịch Bắc cấp tốc đứng dậy, trầm cài trên tay dí vào trên cổ Ân Cửu Dạ, có lẽ do động tác quá lớn, trên người lại đang có tổn thương, khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra mồ hôi tinh mịn, nhưng bàn tay nhỏ nhắn cầm trầm cài lại rất vững vàng.

Nam nhân không tránh cũng không né, con ngươi đen nhánh, cứ lẳng lẳng nhìn nữ tử trước mặt, khiến cho người ta nhìn không ra suy nghĩ của hắn.

Cây trầm phượng vĩ dần dần đâm sâu vào cổ nam tử, chảy ra vết máu nhè nhẹ, giọt máu đỏ tươi cùng nhụy kim tinh xảo trộn lẫn với nhau, phá lệ đẹp mắt, nam tử vẫn bất động như cũ, chỉ là hai mắt dần dần nheo lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn Mộc Tịch Bắc.

” Người muốn giết ta? ”

Giọng nói nam nhân lạnh lẽo như nước, tay cầm bình thuốc dần dần nắm chặt, mang theo tia ẩn nhẫn hỏi.

Trong nháy mắt trái tim Mộc Tịch Bắc cảm thấy buồn phiền khó chịu, nhưng bàn tay vẫn không mấy may run rẩy, không để ý đến cảm giác đau đớn đang lan tràn khắp người, đối với chính mình vẫn tàn nhẫn như lúc trước, không tiếp tục đối mặt với nam tử nữa, hơi hơi xê dịch.

Mộc Tịch Bắc đang muốn mở miệng, Ân Cửu Dạ lại bỗng nhiên đứng dậy, trong mắt lửa giận ngập trời, cũng không thèm để ý tới cây trầm cài ở trên cổ đã quệt một vết rách dài, một tay đè Mộc Tịch Bắc xuống thành giường, một tay bóp chặt căn cổ bạch ngọc của nữ tử, mẫn nhân đỏ bừng, hét âm lên:

” Cứ như vậy muốn ta chết? Hả?

—— Đề lời nói với người xa lạ ——

Đỡ trán, tính tình nam chính có phải hơi ác liệt hay không~ Được rồi, nữ chính cũng không phải kẻ tốt lành gì

~Ta đều nhìn thấy những đứa nhỏ tặng hoa chui, vì thần mã ta thiên hô vạn hoán các người cũng không thấy xuất hiện! Mao Chủ Tịch dạy chúng ta, làm việc tốt sẽ được lưu danh biết không

~Đề cử Tiểu hỏa bạn tốt của Văn Văn Trùng sinh chi đặc công đích nữ , là truyện trạch đấu đặc sắc a ~

50. Chương 46-1: Tôn Lộ Ương Nghạnh (1)

Rắn rết thứ nữ

Tác giả: Cổ Nam Yên

Edit: Khuynh Vũ

Sắc mặt Mộc Tịch Bắc dần dần đỏ lên, nàng chỉ muốn hắt để nàng rời đi, mặc kệ nam tử trước mặt này thay đổi ra sao, nàng vẫn cố ý coi nhẹ đến cùng, nàng biết, tình cảm dễ dàng giống như ngựa hoang mất cương, mà việc nàng phải làm đó chính là bảo vệ trái tim mình thật tốt, hiểu được cái gì gọi là dừng cương trước bờ vực.

Ân Cửu Dạ nhìn thấy sắc mặt Mộc Tịch Bắc dần dần hiện lên màu đỏ, buông lỏng tay ra, không nhìn nàng nữa, hắt chỉ cảm thấy chưa từng tuyệt vọng như vậy, vừa nghĩ đến việc nàng muốn mình chết, lại muốn giết mình, liền cảm thấy mười tám năm qua, mỗi một lần hắt đau khổ tìm đường sống trong đao quang kiếm ảnh, vượt qua âm mưu rình rập đã mất đi ý nghĩa, sinh mạng không còn hi vọng gì nữa.

Những tình cảm hỗn loạn bộc phát khiến hắt ảo não không thôi, trong lòng chưa bao giờ phiền não như vậy, nhưng hắt nghĩ mãi mà không ra, rốt cuộc đây là một loại tình cảm như thế nào.

Mộc Tịch Bắc bắt đầu ho khan kịch liệt, mắt nhìn bóng lưng cô đơn tịch mịch của nam tử, trái tim cũng có chút đau đớn, nhưng người vẫn nhẩn tâm như trước, tàn nhẫn trong lòng cũng không vì chuyển biến của nam tử mà vui bất, bình tĩnh mở miệng:

” Ta phải rời khỏi đây.”

Trong chớp mắt cơ bắp toàn thân Ân Cửu Dạ bắt đầu cứng ngắc, không khỏi có chút tự giễu, rốt cuộc mình đang hi vọng xa vời cái gì, rốt cuộc mình muốn cái gì, xưa nay không phải đều chỉ có một mình sao? Sao bây giờ lại như vậy? Trầm mặc hồi lâu, đưa lưng về phía nữ tử, nhắm lại hai mắt, cũng không quay đầu nhìn về phía nữ tử trên giường, keo kiệt phun ra một chữ:

” Cút!”

Trái tim Mộc Tịch Bắc chậm rãi hạ xuống, đau đớn trên ngực đối với nàng mà nói không có gì đáng kể, không chút do dự đứng lên đi ra ngoài. Mỗi một bước đều giống như giẫm ở trên mũi đao.

Ân Cửu Dạ nhìn bước chân có chút phù phiếm (không thực tế, không có giá trị thiết thực) của nữ tử, đôi chân nhỏ để trần không bằng một nắm tay, nhớ tới một khắc trước còn nhu thuận bị mình nắm ở trong lòng bàn tay, một quyền đánh vào trên gối lim đầu giường

” A! ”

Tức giận gào thét một tiếng, thống khổ ôm lấy đầu của mình.

Trong nháy mắt đầu giường bằng gỗ lim đỏ sụp, mảnh gỗ vụn bay tứ tung khắp phòng, dường như nam tử cũng không sử dụng nội lực hộ thể, sinh sinh dùng cậy mạnh đánh bay, trong lúc nhất thời trên nắm tay máu thịt be bét, vụn gỗ sắc nhọn đâm đầy bàn tay thon dài.

Mộc Tịch Bắc nghe thấy âm thanh gào thét thống khổ, thân hình dừng lại, cũng không dám quay đầu, mỗi một bước đi vẫn kiên định như cũ.

Đi ra ngoài, tìm được căn phòng đêm đó đã ẩn thân với Thanh Từ, nhìn y phục rách rưới trên người mình, trong lúc nhất thời có chút rối rắm, nàng không chỉ mình mẫn, còn cực kỳ mẫn cảm, nàng phát giác được dường như nam tử này đang tìm kiếm gì đó ở trên người mình, nàng không biết đó là cái gì, lại biết mình nhất định phải rời đi ngay lập tức, vô luận là cái gì, mình cũng không thể cho thứ hấn muốn, người như vậy, cố chấp còn đáng sợ hơn mình.

Nàng cảm nhận được, hấn cũng không muốn làm tổn hại tới mình, thậm chí ẩn ẩn quan tâm mình, nhưng những điều này không thể trở thành lý do để nàng lưu lại, cho nên, khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán, xưa nay nàng vẫn như vậy, giống như trước kia nàng phát hiện chuyện của An Nguyệt Hằng và Ngũ Thanh Thanh vậy.

Lấy lại tinh thần, tùy ý đánh giá bốn phía một chút, vốn muốn nhìn coi có thể tìm thấy bộ y phục nào có thể miễn cưỡng mặc lên người hay không, lại phát hiện, trên bàn dài trưng bày khoảng mười bộ nữ trang tinh xảo, được gấp vô cùng chỉnh tề, trên mặt mỗi một bộ đều trưng bày một đôi giày tinh xảo, xinh đẹp đến nỗi khiến nàng không dám mang vào, cầm lấy một đôi giày thêu màu xanh da trời, trên mũi giày điểm xuyết một mảnh châu thủy tinh biên chế thành đoá mẫu đơn, trên nhụy hoa thì dùng sợi kim tuyến gắn từng hạt trân châu màu trắng mượt mà, ở gót chân khảm một khối bạch ngọc tinh điêu tể mai (,

tinh điêu tể mai: giống kiểu được gọt giữa cần thận, đẹp đẽ), cực kì đẹp mắt.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bạch ngọc mềm mại kia, ánh mắt Mộc Tịch Bắc cảm thấy chua xót.

Những y phục này vốn là Ân Cửu Dạ cho người dựa theo thân hình Mộc Tịch Bắc gấp gáp chế tạo suốt đêm, hấn sinh sinh lấy mũi tên trên ngực nàng ra, vì muốn trừng phạt nàng tâm ngoan thủ lạt với chính mình, muốn cho nàng nhận chút giáo huấn. Về sau hấn lại nghĩ lầm rằng Mộc Tịch Bắc muốn đổi nghịch với hấn, tình nguyện làm bị thương thân thể của mình, cũng không chịu đi đôi giày hấn đưa tới, vì thế mới tức giận, tức giận nàng không biết yêu quý bản thân, mới ném nàng vào trong băng thất.

Nhưng đến khi nắm cặp chân nhỏ ở trong tay của mình, hấn mới biết được, mình trách lầm nàng, đôi chân ngọc chỉ bằng nắm tay sao có thể đi vừa đôi giày lớn như vậy, nên cực kì ảo não.

Mộc Tịch Bắc không do dự nữa, nhanh chóng thay đổi một bộ váy dài, đi đôi giày tinh mỹ vào, đơn giản sửa sang lại búi tóc, liền đi ra ngoài cửa.

Thanh Từ được an bài trong một căn phòng được trang trí không tẻ, cánh tay bị bẻ gãy cũng đã lành lại, Sơ Nhất đưa cho nàng ít thuốc trị thương, được hiệu vô cùng tốt, vết thương trên người cũng không còn đáng ngại.

Vốn Ân Cửu Dạ đã đồng ý thả Thanh Từ rời đi, nhưng Thanh Từ lại nhất quyết không chịu rời đi, thậm chí chỉ cần Sơ Nhất tới đuổi nàng đi, thì hai người sẽ xông vào đánh nhau, Sơ Nhất bất đắc dĩ, biết chủ tử đối với Mộc Tịch Bắc có chỗ khác biệt, cũng không thật sự muốn giết Thanh Từ, nên đành phải lưu người ở lại đây.

” Cốc cốc ”

Thanh Từ đang ngồi ở trong phòng chà lau thanh kiếm trong tay mình, nghe thấy tiếng gõ cửa, cũng không có một chút động đậy.

Sơ Nhất ở ngoài cửa dường như cũng biết rõ tính tình của cô nương này, liền đẩy cửa vào,

” Thanh Từ cô nương...”

Không ngờ, lời Sơ Nhất còn chưa dứt, một thanh trường kiếm liền giáng xuống đầu, Sơ Nhất nhanh chóng lách mình, bắt đầu né tránh, Thanh Từ vẫn không buông tha, trong mắt ngập tràn khí lạnh, từng chiêu đều nhằm vào chỗ hiểm của Sơ Nhất, muốn mạng của hấn!

” Người làm thật hả!”

Sơ Nhất né tránh không kịp, cánh tay bị Thanh Từ đâm rách, lập tức cũng rút ra thanh kiếm của mình, ngăn lại trường kiếm chém xuống từ đỉnh đầu, hai sợi tóc rớt xuống, có chút chật vật.

Ánh mắt Thanh Từ tràn đầy rét lạnh, hai tay cầm kiếm, ánh mắt nhìn Sơ Nhất ngập tràn sát ý, đã dùng hết mười tầng nội lực.

Sơ Nhất thấy cặp mắt kia của Thanh Từ không chút nào che dấu sát ý, trong lòng run lên, nhanh chóng tránh ra, trong lòng thâm mắng, chủ tử nhà mình gây họa, lại muốn hấn gánh lấy! Thật sự là xui xẻo.

Hai mắt Thanh Từ dăm dăm, theo Sơ Nhất di động, triển khai một hồi trò chơi người chạy ta đuổi, cái ghế dài Sơ Nhất vừa ngồi, chỉ trong chớp mắt hóa thành mảnh vụn, trong lòng biết lúc này không thể động thủ với Thanh Từ, nếu không chỉ có chết.

Chỉ chốc lát, đồ vật trong phòng đã ngã trái ngã phải, mảnh sứ vỡ mảnh gỗ vụn bày đầy đất, Sơ Nhất một bên trên nhảy dưới tránh một bên oa oa kêu:

” Người nháo loạn cái gì chứ? Người bên ngoài không biết, còn tưởng rằng chúng ta ở trong phòng làm chuyện ác tha gì đó! Người làm mặt mũi của ta biết để vào đâu đây!”

Thanh Từ cũng không để ý tới, hai ngày này nàng ở đây cũng coi như hiểu được, những người thủ hộ viện này đều mang mặt nạ quý, chỉ có một số người mới có xưng hào trên mặt nạ, nếu như dựa theo Sơ Nhất Sơ Nhị sắp xếp xuống dưới, Sơ Nhất rất có thể là người lợi hại nhất bên cạnh nam nhân kia, nếu mình muốn giết hấn, vậy thì nhất định phải đánh thắng được tên nam nhân mang mặt nạ trước mặt này!

” Cốc cốc. ”

Tiếng gõ cửa lại vang lên, hai người đều sững sốt, nghĩ không ra lúc này còn ai đến đây:

” Thanh Từ.”

Giọng nói thản nhiên, mang theo sự mềm mại chỉ có ở nữ tử, lại khiến Thanh Từ sững sờ, vút kiếm xuống, khẩn cấp chạy đi mở cửa.

Theo “Két” một tiếng, cửa bị mở ra, đứng trước mặt không phải người khác, đúng là chủ tử mình tâm tâm niệm niệm, nước mắt lập tức rơi xuống, ôm thật chặt Mộc Tịch Bắc:

“Tiểu thư...”

Sơ Nhất ở sau lưng sờ sờ mũi, lăm bằm:

” Thật đúng là đối đãi khác biệt.”

Mộc Tịch Bắc vỗ vỗ lưng trấn an Thanh Từ, mặc dù sự đụng chạm này, khiến ngực Thanh Từ có chút đau đớn, tuy nhiên không có gì có thể so sánh điều làm nàng an tâm này.

” Chúng ta trở về đi.”

Mộc Tịch Bắc nhìn Thanh Từ cảm xúc dần dần ổn định, lơ đãng quét mắt mãn thất lộn xộn, nhìn sâu vào mắt Sơ Nhất mang mặt nạ, Sơ Nhất mất tự nhiên sờ sờ cái mũi.

Mà suy nghĩ của Thanh Từ lại không giống vậy, đột nhiên nghe được tin tức có thể rời đi tất nhiên vạn phần vui sướng, nhưng lại nghĩ đến sao nam nhân kia có thể tùy tiện thả các nàng rời đi, đột nhiên nghĩ đến lúc trước hấn bắt tiểu thư nhà mình cỡi y phục, tay không tự chủ được nắm chặt thành quyền, chỉ vẫn giả bộ vô sự mở miệng nói:

” Sao hấn lại thả chúng ta rời đi?”

Mộc Tịch Bắc cũng không có chú ý đến suy nghĩ trong lòng Thanh Từ, chỉ cười yếu ớt mở miệng nói:

” Không rời đi chẳng lẽ còn muốn ở lại chỗ này?”

Thanh Từ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn Mộc Tịch Bắc mặc váy dài hoa mỹ, càng khẳng định ý nghĩ trong lòng mình, chắc chắn tiểu thư đã trao thân cho nam nhân kia, hai người mới có thể bình an rời đi, Thanh Từ cũng không hỏi nữa, trong lòng lại rất ê ẩm, nắm chặt nắm đấm không nhấc lại nữa.

Sơ Nhất cũng cực kì kinh ngạc, chủ tử của mình cứ vậy mà thả Mộc Tịch Bắc rời đi, hần ẩn ẩn cảm thấy, sự tình sẽ không kết thúc như vậy, hai người này nhất định sẽ lại gặp nhau.

Bởi vì người ở U Minh viện rất thưa thớt, nên cũng không sợ có người thấy được hai người đi ra từ nơi này, hai người song song đi lại ở trên con đường uốn lượn trong cung, Mộc Tịch Bắc không muốn Thanh Từ phát hiện chân mình bị tổn thương, liền cố ý thả chậm bước chân.

Đến gần một canh giờ sau, mới vòng trở về khu cung điện dành cho tú nữ.

Hai người mới vừa xuất hiện, mọi người đều có phản ứng, không ít người nhìn thấy Mộc Tịch Bắc ít nhiều đều hơi kinh ngạc, có người lập tức chạy tới, tập trung một chỗ với những người khác, lú lú không biết nói cái gì, có người lại có chút kinh dị, chẳng qua vẫn nhẹ gật đầu với Mộc Tịch Bắc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ran-ret-thu-nu>